

Magyarok Daloskönyve

*A legszebb, legjobb, legujabb, legfelkapottabb
szerelmi-, dévaj-, hazafias-, bor-,
elbeszélő- és katonadalok
kincsesháza*

Szerkesztette

Dura Máté

Budapest

Rákosi Jenő Budapesti Hirlap Ujságvállalata

1906

Budapesti Hirlap Nyomdája.

ELŐSZÓ.

A Magyarok Daloskönyve irodalmunkban hézagpótló. A legszebb, legjobb, amellett a legujabb és legfelkapottabb, tehát a már országszerte ismeretessé vált népdalokat hiteles szövegben, a régieket és nép ajkán termetteket pedig úgy foglalja magában, ahogyan azt édes hazánk tőzsgyökeres magyar népe dalolja és csak annyi versszakban, amennyi megfelel a dal értelmének, teljességének.

A Magyarok Daloskönyve külön-külön betűrendben, de végül egy összesített tartalomjegyzékben a következő dalcsoportokat nyújtja : szerelmi dalok, dévaj dalok, hazafias dalok, bordalok, elbeszélő-dalok, katonadalok.

A Magyarok Daloskönyve elsősorban hazafias célt is szolgál. Megismerteti a nagyközönséggel a kuruc- és katonadalokat. Táplálja, éleszti a hazaszeretetet, a vitézséget. Emlékeztet a már feledésbe menő régi dalokra és megtanítja az új dalokat.

Bátran állíthatom, hogy a magyar közérzés megnyilatkozása ez a könyv, amelyben mindenki föltalálja legkedvesebb dalát.

A magyar népdalok a világ legszebb, legbájosabb dalai ! Hiába kutatjuk át a világirodalmat : hozzájuk hasonlókat seholse lelünk !

Megemlítem, hogy a gyűjtés nehéz munkájában ujjmutatásom szerint támogatott a többek között : Ruzsnyák Béla barátom s számos hazafias érzelmű leány.

Szeretném, ha munkámat mindazok kedvére, megelégedésére és becsülésére szerkesztettem volna meg, akik a magyar népdal diadalmas jövőjét látják a legmagasabb zenei és irodalmi műfajokban !

SZERELMI DALOK

Szép hazánkért dallal szállni síkra
Oly dicső, mint karddal küzdenünk !
Dalunk röpköd, mint az égi szikra,
Lelkesülve követ nemzetünk.
— Békeségben, búban, háborúban
Zendüljön meg ajkunkon a dal :
Tetteinkben, lángoló dalunkban
Egy-egy fényes, édes diadal.

Dallal, karddal vágunk a csatába,
Dalunk áldást esdve mennydörög ;
Kardunk jelzi : magyarok hazája,
Mint az ég, megtörhetlen, örök.
Küzdünk jobban, mint a hím oroszlán, —
Szíveinkben rengeteg erő,
Győztes férfit illet csók, borostyán,
Hír, dicsőség, jólét, szerető.

Riadjon hát nyelvünkön az ének,
Vígadjon, ki velünk egyet ért :
Dalainkban is miénk az élet,
Ne sírjunk a magyar nemzetért ;
Dallal, karddal nyertünk új világot,
Járjuk be a csillagok honát . . .
Szép országunk büszke, boldog, áldott :
Hirdetjük nagy, szent diadalát.

ABLAKOMON BESÜTÖTT.

Ablakomon besütött az esti fény,
Kérdem tőle : leszek-e még boldog én ?
Őszi eső hull a fáról csendesen,
Minden cseppje azt suttojga : sohasem.

Késő ősszel korán nyugszik le a nap,
fészkeikből elszállnak a madarak ;
Boldog az, ki a párjával elrepül,
Hej csak az fáj : itt maradni egyedül !

A CSAP-UTCÁN.

A Csap-utcán végesvégtől végig
Minden kis kapuban rózsza nyílik,
Minden kis kapuban kettő, három,
Csak az enyém hervadt el a nyáron.

Ne vigasztalj, édes, kedves anyám !
Hadd sírjam ki magamat igazán.
Ki megbántott, megsegít a bajban,
A jó isten majd könnyörül rajtam !

A FALUBAN A LEGÁRVÁBB.

A faluban a legárvább én vagyok :
 Énfölöttem még egy csillag sem ragyog.
 Nincsen apám, nincsen anyám, szeretőm ;
 Réges-régen nyugosznak a temetőn.

Ha kint nyugszom a temető árkában :
 Jőjj ki hozzám fekete gyászruhában,
 Könyeiddel öntözgesd a fejfámat :
 Megköszöni lelkem, majd ha feltámad.

A FONÓBAN SZÓL A NÓTA.

A fonóban szól a nóta.
 Én istenem, be régóta
 Hallgatom.
 Eszembe jut árvaságom,
 Rég elvesztett boldogságom
 Siratom.
 Daloljatok még csak egyet,
 Bánatosat, keserveset,
 Utolsót :
 Édes anyám, ne sirasson,
 A fiának csináltasson
 Koporsót.

Kiállok a kis kapuba,
 Arra járnak a fonóba
 A lányok.
 Jaj, de búsan nézegetek,
 Szomoruan tekintetek
 Utánok.

El-elnézem mindegyiket,
 De nem látom az enyimet,
 Nem biz én ;
 Jaj, istenem, hogy is látnám,
 Hisz itt hagyott engem árván,
 A szegény !

AKI A BABÁJÁT.

Aki a babáját igazán szereti :
 Akármilyen jeges eső esik,
 Mégis fölkeresi.

Lám én a babámat igazán szeretem :
 Akármilyen jeges eső esik,
 Mégis fölkeresem.

A KIRÁLYNAK KORONÁJA.

A királynak koronája
 Milyen fényes, milyen drága !
 Drágább vagy te annál nékem,
 Édes, kedves feleségem !

Ez a világ olyan széles,
 Nem látni el a végéhez,
 Szélesebb a kedvem nékem,
 Ha öllelek, feleségem !

Bíz' úgy tetszik nekem, mintha
 Ma lennénk csak összeadva,
 Pedig elmúlt már az régen,
 Édes, kedves feleségem !

No de azért félre bánat !
 Odase e rossz világnak!
 Szerelmedben feltalálom
 Üdvösségem, boldogságom !

AMERRE ÉN JÁROK.

Amerre én járok : még a fák is sírnak,
 Gyöngye ágaikról levelek lehullnak.

Hulljatok levelek, rejtsetek el engem,
 Mert az én édesem más szeret, nem engem.

Szerethettél volna, ha szép nem voltam is,
 Mert én szerettelek, ha szép nem voltál is.

Elférhettünk volna ketten egy párnán is,
 Megélhettünk volna még a kősziklán is.

AMIÓTA ISMERLEK.

Amióta ismerlek, szép virágom :
 Az életem egy gyönyörű szép álom,
 Azt álmodom, hogy te szeretsz engemet,
 Ennél nagyobb gyönyörűség nem lehet.

Szép mosolygó csillagai szemednek
 Reám olyan tiszta verőfényt vetnek,
 Piros ajkad égő rózsabimbója
 Az enyimmel összeolvad hó csókba.

Az leszen az én gyötrelmes halálom,
 Ha véget ér e gyönyörű szép álom ;
 Ha te rózsám, szép csillagom, mindenem,
 Nem könnyörülsz érted égő szívemen.

AMODA VAN EGY KIS KEREK ERDŐ.

Amoda van egy kis kerek erdő,
 Abban vagyon csipkebokor-vessző,
 Arra szálla egy árva madárka,
 Szép szájában egy kis cédulácska.

Kis körmével csak úgy irdogálja
 Szép szájával el is magyarázza :
 Rózsám, rózsám ne tarts soká fogva,
 Légy az enyém jövő karácsonyra.

A barackfa pirossal virágzik,
 A lilium kéikkel illatozik.
 Az én szívem búval harmatozik,
 Mert éj-nap csak hozzád óhajtozik.

ANGYAL KELLETT AZ ISTENNEK.

Angyal kellett az istennek,
 Angyal kellett,
 Nem lelt az én kedvesemnél,
 Jobbat, szebbet.
 Nem tudja azt a jó isten,
 Mit tett vélem ;
 Hej ! ha tudná, meg is bánná,
 Visszaadná, visszaadná őt énnékem.

Hogyha könnyem összefolyna
 Egy mederbe,
 Hej ! belőle de keserű
 Tenger lenne.
 Mit siratok, tán nem is a
 Boldogságom,
 Hej ! de fáj, hogy nincs igaz szív,
 S nem is lesz több soha, soha a világon.

Pap Zoltán

A PARLAGON NŐ A SZARKALÁB.

A parlagon nő a szarkaláb,
Nézz a szemem közé legalább !
No, de ne bánts! minek néznél ?
Úgy lehet, még megigéznél !

Most is olyan nagy az én bajom :
Nem kell a bor, pedig szomjazom !
Be-behunyam a szememet,
Elaludnám, de nem lehet !

Ha felülök pej paripámra,
Nincs az eszem a kantárszárra ;
Mikor aztán észreveszem,
Házatoknál áll meg velem.

Ne légy olyan durcás, violám !
Ha nem szeretsz, mondd meg igazán ;
Ha helyettem más legényt vársz :
Ne félj, rózsám, soha se látsz !

ARANYNYAL KELLENE NEVEDET FELIRNI.

— Szerelmi ének a XVIII. századból. —

Aranynyal kellene nevedet felirni,
Gyémántkő-táblára szépen lerajzolni,
Rubintkőből formált ládában tartani —
Innepet kellene nevednek szentelni !

Vagy meghalok érted, vagy enyimmé teszek,
Vagy elválok tőled vagy hozzám kerítlek.
Szánj meg, édes rózsám, igen szépen kérek, —
Engem úgysegéljen : szivemből szeretlek !

A TISZABÓL A DUNÁBA FOLY A VIZ.

— A Tiszából a Dunába
Foly a víz,
Édes rózsám, mi az oka,
Hogy te sírsz ?

— Hogyne sírnék, keseregnék,
Bánkódnék ?
Most kezdtelek megszeretni :
Már elmégy !

A SZERELMES BOJTÁR SZÍVE.

A szerelmes bojtár szive szomorú,
Előveszi furulyáját, belefű.
Este-reggel csak azt fújja, éneklí :
Gyönyörűszép gyöngyvirágom gyere ki.

A susogó lombos fa is azt mondja :
Aki szeret, beh sok annak a gondja.
Megnyílik a virágbimbó, de benne
Mintha csak a bánat gyöngye teremne.

Gerlicepár turbékol az erdőben,
Méhecske ül nyíló virág ölében.
Mit ér nekem a zöld erdő, a virág,
Ha szívemben a búbánat férge rág ?

A TORONYBAN DELET HARANGOZNAK.

A toronyban delet harangoznak,
A fejem tetejére süt a nap ;
Hej, ha, olyan közel volna sírom,
Mint a milyen rövid az árnyékom.

Élet, élet, áldástalan élet,
 Számadásod vélem mikor végzed ?
 Mikor mondod : menj isten hírével,
 Porladozzál porló szeretőddel.

Petőfi Sándor

A VIRÁGNAK MEGTILTANI NEM LEHET.

A virágnak megtiltani nem lehet,
 Hogy ne nyíljék, ha jó a szép kikelet ;
 Kikelet a lány, virág a szerelem,
 Kikeletre virítani kénytelen.

Kedves babám, megláttalak, szeretlek !
 Szeretője lettem én szép lelkednek —
 Szép lelkednek, mely mosolyog szeliden
 Szemeidnek bűvösbájos tükrében.

Titkos kérdés keletkezik szivemben :
 Mást szeretsz-e, gyöngyvirágom, vagy engem ?
 Egymást űzi bennem e két gondolat,
 Mint őszszel a felhő a napsugarat.

Jaj, ha tudnám, hogy másnak vár csókjára
 Tündér orcád tejben úszó rózsája :
 Bujdosója lennék a nagy világnak
 Vagy od'adnám magamat a halálnak.

Ragyogj reám boldogságom csillaga !
 Hogy ne legyen életem bús éjszaka ;
 Szeress engem szivem gyöngye, ha lehet,
 Hogy az isten áldja meg a lelkedet.

Petőfi Sándor.

A VIRÁGNAK NEM NÉZIK AZ IDEJÉT

A virágnak nem nézik az idejét —
 A leánynak sohse kérdd esztendejét.
 Úgy születik, a mikor megszeretted,
 Mikor elhagy, akkor el is temetted.

AZ ALFÖLDÖN HALÁSZLEGÉNY VAGYOK ÉN.

— Az Alföldön halászlegény vagyok én
 Tisza Partján, kis kunyhóban lakom én.
 Jőjj be hozzám, barna lányka pihenni,
 Édes anyám majd gondodat viseli.

Sötét felhők tornyosúlnak az égen,
 Húll a zápor az alföldi térségen ;
 Barna kis lány, selyemkendőd megázik,
 Gyöngye vállad, hószín nyakad megfázik.

— Szétozlottak már a sűrű fellegek,
 Isten hozzád, kedves legény, elmegyek.
 — Élj boldogúl, a jó isten áldjon meg,
 Olykor-olykor rólam is emlékezz meg.

AZ ÉG ALATT, A FÖLD SZINÉN

Az ég alatt, a föld színén
 Nincsen olyan árva, mint én.
 Nincsen apám, nincsen anyám,
 aki gondot viseljen rám.

Minden virág virágozik,
 Csak az enyim hervadozik.
 Hadd hervadjon, hadd száradjon,
 Csak az isten el ne hagyjon.

Ez a falu szép kis helység,
 Benne lakni gyönyörűség.
 Akárkinek gyönyörűség,
 Csak én nekem keserűség !

AZ ÉJSZAKA NEM ALUDTAM EGY ÓRÁT.

Az éjszaka nem aludtam egy órát,
 Mindig hallgattam a rózsám panaszát.
 Éjfél után elszibbadt a jobb karom,
 Kível átalóleltem a galambom.

Holdvilágos, szerelmes, csendes este
 Várt engemet egy szép barna menyecske.
 Ránk borúlt a szőlő-lugas levele,
 Kebelemen pihegett a kebele.

AZT BESZÉLIK FALUTOKBA'.

Azt beszélnek falutokba',
 Hogy te bús vagy, hallgatag ;
 Ki-kiállsz a kaputokba,
 Szemeidben könny fakad !
 Engem akartál megcsalni,
 De megcsaltad magadat ;
 Én legalább megsíratlak,
 Neked sírnod sem szabad.
 A virág is egyszer nyílik,
 El is hervad azután, —
 Szeretni is egyszer lehet
 Tiszta szívből igazán !

AZT HALLOTTAM KEDVES RÓZSÁM.

Azt hallottam, kedves rózsám, hogy nem tudsz már szeretni ;
 Nem bírsz velem egy hajlékban, egy faluban maradni ;
 De én azért nem vádollok, akármilyen is érne,
 Ha a szívem meg is szakad, nem átkozlak érte.

Elbujdosom messze földre, hírt se hallasz felőlem,
 Ahol senki meg nem látja, ott sírom ki a könnyem.
 De én azért nem vádollok, akármilyen is érne,
 Ha a szívem meg is szakad, nem átkozlak érte.

AZT GONDOLOM, ESŐ ESIK.

Azt gondolom, eső esik,
 Pedig a szemem könnyezik :
 A szeretőm halva fekszik,
 Holnap délre eltemetik.

Bár csak addig ki ne vinnék,
 Míg én innen oda mennék,
 Koporsójára borulnék :
 Jaj beh keservesen sírnék !

AZT HITTEM ÉN.

Azt hittem én, azt gondoltam egykoron,
 Szélvész után, vihar után lesz nyugtom.
 Elmúlt a vész, el a vihar, mind sorba,
 De szívemnek csak a sírban lesz nyugta.

Azt hittem, hogy el tudlak majd feledni,
 Más valakit tudok hűen szeretni,
 De ha még a síron túl is lesz élet,
 Ott sem tudnék más szeretni, csak téged.

Házunk előtt kökénybokor, de magos,
 A galambom, jaj de nagyon haragos ;
 Azért olyan haragos a kis hamis,
 Mert nem egy lány szeret engem, de száz is.

AZT MONDJÁK : NEM ADNAK.

Azt mondják: nem adnak
 Engem galambomnak ;
 Inkább adnak másnak,
 Annak a hatókrös
 Feketesubásnak.

Pedig az én rózsám
 Oly szeliden néz rám,
 Vagy ha csókot hint rám :
 Tizenkét ökörért
 Csakugyan nem adnám.

Megkinál csókjával,
 Piros szamóccával,
 Melyet az ujjával
 Csipegetett, midőn
 Kinn volt a nyájával.

Igérte, hogy mához
 Két hétre gyűrűt hoz,
 Aztán az államhoz
 Esküdni megy velem,
 Eviszen magához.

Édes anyám, kérem,
 Ne hűtse meg vérem,
 Hiszen azt ígérem,
 Hogy én a rózsámmal
 Holtomig megérem.

ÁLMOMBAN AZ ÉJSZAKA.

Álmomban az éjszaka,
 Mást öleltél karodba,
 Amikor őt ölelted,
 Úgy dobogott, úgy sajogott,
 Majd megrepedt árva szívem teérted,
 Könyeztem is, zokogtam is,
 Hogy szívem elfeledted.

Ugy e babám, csak álom ?
 Csak te leszel a párom ?
 Mert ha te elfelejtesz,
 Nem dobog majd, nem sajog majd,
 De megreped szegény szívem utánad,
 Reményemet, szerelmemet,
 Sírba viszi a bánat.

ÁLOM VOLT A MI SZERELMÜNK.

Álom volt a mi szerelmünk,
 Fényes tündéralom !
 Álmodtam a szerelemről
 Bimbó-fakadáskor.
 De nekem a fölébredés
 Szívem összetépte ;
 Beh jó volna még aludni,
 Álmodni felőle.

Ha meguntad szerelmemet,
 Légy te boldog mással,
 Légy te boldog, még boldogabb,
 Mint voltunk egymással.
 De ha őt is úgy megcsalod,
 Mint megcsaltál engem,
 Akkor verjen meg az isten
 Mind a két kezével.

ÁRVA CSALÁN.

Árva csalán nőtt az udvaromban,
De szép kis lány van a szomszédomban ;
Rá sem merem a szememet vetni :
Édes anyja nem hagyja szeretni.

Nézlek, nézlek, de hiába nézlek,
Nem való vagy te szegény legénynek ;
Másra fogod a szemedet vetni,
Másnak fogsz te boldogsága lenni.

ÁROK, ÁROK.

Árok, árok, de mély árokba estem,
Édes rózsám, tőled de messze estem.
Beleestem az árokba, nem kívül ;
Veled estem szerelembbe rendkívül.

Megizenem az én édes anyámnak :
Vállaljon el engem édes fiának ;
Ha ő el nem vállal engem fiának :
Én se vállalom el édes anyámnak.

ÁRVALÁNYHAJ A SÜVEGEM BOKRÉTÁJA.

Árvalányhaj a süvegem bokrétája,
Árva leány a szerelmem violája ;
Azt magamnak kinn a pusztán szakasztottam,
Ezt magamnak a faluban választottam.

Gyönyörű kis szőke leány a kedvesem,
De hogy jó lesz, még abban sem kételkedem.
A kék virág tiszta buza között terem,
Mátkámnak is kék virág van a szemiben.

Petőfi Sándor.

ÁRVALÁNYHAJ LENGEDEZ A HEGYTETŐN.

Árvalányhaj lengedez a hegytetőn,
 Árva vagyok, nincsen nekem szeretőm ;
 Szemben is csak egy árva köny ragyog,
 Érzi szívem, nemsokára meghalok.

Ha meghalok, a nagy utcán vigyetek,
 Rózsám háza előtt majd letegyetek,
 Nyissátok ki a koporsóm fedelét,
 Hadd hullassa édes rózsám a könyét.

Ha meghalok, nem kell már a szerető,
 Szeretőm lesz nekem a gyásztemető.
 A fejfámra csak egy sor legyen írva :
 Voltam én is hű szerető valaha.

ÁRVA RÓZSA VIRÁGZIK A HEGY ALJÁN.

Árva rózsza virágzik a hegy alján,
 Nem gondolja, csak a jó isten csupán.
 Én is olyan árva vagyok,
 Mint a nem gondozott virág ;
 Kitagadott gyerek vagyok,
 Elátkozott a nagy világ.

Barna kis lány, mivé tettél engemet,
 Szerelmeddel kijátszta a szívemet !
 Sorsom üldöz, bujdosnom kell ;
 Addig járok, addig kelek :
 Míg magamnak a távolban
 Egy magányos sírt nem lelek.

ÁRVA VAGYOK, DE IGAZI ÁRVA.

Árva vagyok, de igazi árva :
 El vagyok én a babámtól zárva ;
 Mért nem lettem zöld erdőben kis madár :
 Arra szállnék, a merre a rózsám jár.

Sírok, rívok, majd megöl a bánat ;
 Messze útra viszik a babámat.
 Mért nem vagyok fenyves erdő hűs szele :
 Amerre megy, hadd mehetnék el vele.

ÁRVA VAGYOK, MINT A KÓRÓ.

Árva vagyok, mint a kóró, amelyet
 Át a rónán, hegyen, völgyön szél kerget,
 Pihenője legfelebb egy pillanat,
 Mikor a szél néha-néha megakad.

Ha felnézek a csillagos egekre,
 Az a kérdés jut mindig az eszembe :
 Ahány csillag, van-e mindnek hű párja ?
 Vagy az égben, a mennyben is van árva ?

ÁRVA VAGYOK, MINT GERLICE.

Árva vagyok, mint gerlice,
 Mint akinek nincs senkije,
 Árva vagyok apa nélkül,
 De még inkább anya nélkül.

Anyám sincsen, apám sincsen,
 Nincsen senkim, ki szeressen,
 Csak a rózsám meg az isten.
 Jaj istenem ! aki árva,

Még a szél is csak azt járja ;
 Én is árva, te is árva,
 Bújunk egymás árnyékába.

ÁRVA VAGYOK, NINCS ÖRÖME SZIVEMNEK.

Árva vagyok, nincs öröme szivemnek,
 Benne csupán bú virági teremnek ;
 Nyílt valaha örömmek is rózsája,
 Hej, de korán enyészet hullt reája.

Jaj, de nagyon gyászos az ég felettem,
 Nincs köszönet bánatos életemben ;
 Hej, minnek is árva szívnek az élet,
 Ha e földön semmi jót sem remélhet !

ÁRVA VAGYOK, OLYAN ÁRVA.

Árva vagyok, olyan árva,
 Mint az erdők csalogánya,
 Búbánatos az életem,
 A boldogság mese nekem.

Ha beszél más boldogságrul,
 Szemem, szájam belebámul ;
 Ismeretlen énelőttem,
 Hol terem az, milyen földben ?

Egyszer voltam félig boldog,
 Mikor rózsám belém bomlott.
 Akkor leszek legboldogabb,
 Ha majd nekem harangoznak.

ÁRVÁN MARADT A KIKIRICS.

Árván maradt a kikirics világoskék virága,
 Elhagyatott, — csak az égbolt, ragyog búsan reája.
 A szomorú kikiricsnél árvább csupán én vagyok :
 Nincsen senkim, énréám egy szép leányszem se ragyog !

Ha elhervad a szomorú kikiricsnek levele ;
 Nagyzokogva eltemeti a bánatos ősz szele.
 De ha engem elhervaszt a szivetölő bánatom :
 Nem lesz senki a világon, aki meg is sirasson !

ÁTÖLELTE AZ EGET A SZIVÁRVÁNY.

Átölelte az eget a szivárvány,
 Csak én vagyok, csak én maradtam árván ;
 Az a kislány, kit oly forrón szerettem,
 Mást ölel már, mást csókol már, — nem engem.

ÁTUSZTATNÉK ÉN A TISZÁN, NEM MEREK.

Átusztatnék én a Tiszán, nem merek,
 Mert lefordul énalólám a nyereg
 Ha lefordúl, én a Tiszába halok,
 Szőke Tisza hajjai közt maradok.

Vékony héjja van a piros almának.
 Mért nincs nekem oly szeretóm, mint másnak ?
 Hej ha olyan babám volna, mint másnak :
 Nem volnék én rabja e vén világnak !

BARNA KIS LÁNY A SZERETŐM.

Barna kis lány a szeretóm, ölelget a gömbölyü két karja,
 Két szép szeme ragyogását irigyli az ég minden csillagja.

De hiába, mert a babám nem tekintget a csillagos égre,
 Csak egy legény, egy hű legény szerelemtől ragyogó szemébe.
 Piros az én babám ajka. Olyan, mint a fesledező rózsza,
 Tüzesebb az égő lángnál, édesebb a méznél is a csókja,
 Egy csókjáért elmennék én messze-messze, a világ vé-gére,
 Eljönnek a mennyországából, visszajönnek a halálból érte.

Dóczy József.

BARNA KISLÁNY, MEGRABOLTAD AZ EGET.

Barna kislány, megraboltad az eget,
 Bizonyságom erre a te két szemed.
 Egpár csillag nem volt elég,
 Nem érezted a melegét,
 Ráadásul elloptad a szívemet.

BARNA KISLÁNY, MÉRT VAGY OLYAN SZOMORÚ.

Barna kislány, mért vagy olyan szomorú ?
 Fejeden a menyasszonyi koszorú !
 Koszorúdból tépj ki egyet,
 Tépj ki egy szál nefelejtset,
 Úgy menj el az esküvődre.
 Én megyek a temetőbe,
 Pihenni.

Nem hitted az eskümet, hogy szeretlek,
 De majd hiszed, ha engem eltemetnek.
 Látogasd meg a sírdombot,
 Ültess reá rozmaringot.
 Ha a szíved el nem feled,
 Hullajts néha egypár könnyet
 Fejfámra.

Téged látlak álmomban is, kisleány,
 Ne nézz hát oly haragosan énreám,
 Szép szemeddel reám nézel,
 Azt hiszem, hogy megigézel.
 A szemedben mennyország van,
 Boldogságom látom abban
 Ragyogni.

BARNA LEÁNY, AKIT ÉN ÚGY SZERETEK.

Barna leány, akit én úgy szeretek,
 Akiért én olyan sokat szenvedek.
 Tiltott anyám a leánytól — hiába,
 Érte nyílt az én szívem virága ;
 Azt szerettem, akit tiltott, magam is,
 Így tette ezt Ádám apám-uram is.

Minek is hát az élet, ha szenvedek ?
 Nálad nélkül boldog úgy sem lertetek !
 Kit szeretek, az az enyém nem lehet,
 Lebeszélük, vagy nem szeret engemet.
 Én istenem, vedd el az én életemet,
 Vagy add nekem, kit oly híven szeretek !

BARNA MENYECSKÉNEK SZEME KÖZÉ NÉZTEM.

Barna menyecskének szeme közé néztem,
 Az én szemem fénye elveszett egészen.
 Én teremtőm, ugyan hogy is teremhet már
 Olyan sötét szemben olyan fényes sugár !

Elveszett, elveszett az én szemem fénye,
 Hej pedig talán már indulnom is kéne !
 Hogy induljak ? hova menjek, ha nem látok ?
 Nyakamat szegheti valamelyik árok.

De mégis indulok. Állj elém menyecske :
 Ha már el kell esnem : essem az öledbe ;
 Egyszer öllelek meg, s karomat levágom,
 Ne öleljek többé senkit a világon !

Nem kellek, úgy-e bár, nem kellek én neked ?
 Van már kit te ölelsz, ki téged ölelget ;
 Megyek hát, megyek, ha árokba esem is,
 Habár az árokban nyakamat szegem is !

Petőfi Sándor.

BÁGYADT SZELLŐ SÓHAJTOZIK AZ ÁGON.

Bágyadt szellő sóhajtozik az ágon :
 Isten hozzád, galambom, gyöngyvirágom !
 Oly örömet maradnék, de mit tegyek ?
 El kell mennem, a jó isten áldjon meg !

Tiszta-fényű csillag ragyog az égen :
 Ne sirj babám, visszahoz a jó isten,
 S ha visszahoz a jó isten jövőre :
 Egyesülni fogunk örök időre !

BÁNATOSAN ZENG A MADÁR.

Bánatosan zeng a madár,
 Vesztett párját siratja.
 Bánatos az én szívem is,
 Egy hűtlen lány megcsalta.
 Majd eljön még az az idő,
 Hogy szeretnél engemet,
 De már akkor késő lesz,
 Hant borítja szívemet.

Csillaghullás van fölöttem,
 Kebelemben hervadás,
 Kialvóban sok reményem,
 Pusztulóban a varázs ;
 Fölragyog a tiszta reggel,
 Bár az estre éj borúl —
 De szerelmem, jaj nekem,
 Soha többé nem virúl !

BEFAGYOTT A TISZA VIZE, BEFAGYOTT.

Befagyott a Tisza vize, befagyott ;
 Elhagyott a kedves rózsám, elhagyott.
 Engesztelem Tisza vizét, nem enged,
 Békítem a galambomat : kinevet.

Nem a szél zúg, nem a szél bűg estenden,
 Az én lelkem zokog kint a füzesben,
 Tisza szélét véges-végig bejárja,
 Ráakad-e fehér lábad nyomára ?

Fehér nyárfa kihajlik a Tiszára,
 Ha meghalok, temessetek alája.
 Melyik az a fehér nyárfa az erdőn
 Megmutatja az én régi szeretőm.

BELENÉZETT EGY KIS LÁNY.

Belenézett egy kis lány a szemembe,
 Észrevettem, hogy belátott szívembe.
 Meglátta, hogy ott egy igaz, tiszta szívre találhat ;
 Addig nézte, míg elcsalta magának.

Hogy fogadta, hogy fogadta, hogy szeret,
 A míg odaadtam neki szívemet.
 S úgy eldobott, úgy eldobott, mint egy hervadt virágot,
 A szívemből kioltott egy világot.

BE KI TUDNÁM PANASZOLNI MAGAMAT.

Be ki tudnám panaszkodni magamat,
 Ha valaki meghallgatná szavamat ;
 Minden búmat, bánatomat kísírnám :
 Hej, de mikor már senki sem hallgat rám.

Úgy elmegyek, hírt sem hallasz felőlem :
 Párjavesztett kis madár lesz belőlem.
 Leszálok egy zöld erdőbe, zokogva,
 Sírt keresek egy nefelejts-bokorba.

BE SZOMORÚ, BE SÖTÉT AZ ÉJSZAKA.

Be szomorú, be sötét az éjszaka,
 Még az égnek sincs tán elég csillaga !
 Látom is én, bánom is én,
 Van-e csillag, nincs-e csillag az égen ?
 Az ég minden csillagánál
 Többet ér egy mosolygásod,
 Énnékem !

Hallgassátok, mit dalol a kis madár ?
 Azt dalolja, hogy a rózsám csapodár !
 Hagyd el, hagyd el, ne énekelj,
 Mert szívemnek úgy is nagy a bánata,
 Hogy a rózsám most mást szeret,
 Engem megszalt, bús szívem ezt
 Fájlalja.

BE SZOMORÚ EZ AZ ÉLET ÉNNEKEM.*

Be szomorú ez az élet énnékem,
 A mióta elhagytál szép kedvesem ;
 Hisz te voltál boldogságom csillaga,
 Csillag nélkül oly sötét az éjszaka.

*E gyűjteménybe Szentirmaytól fölvevett dalok szövegét és zenéjét is
 Szentirmay Elemér írta.

Óriássá nőtt a bánat szívemen,
 Hol a fegyver, melylyel azt legyőzhetem ?
 Elfeledni nem tudlak én tégedet,
 Feledhet-e aki, mint én, úgy szeret ?

Párjavesztett kis madár sír az ágon,
 Mért kesergek én ezen a világon ?
 A kis madár, párjára lel és nem sír,
 Hej, de az én bús szívemre nincsen ír.

Jobb is volna ott a hideg hant alatt,
 A hol már nincs érzemény, nincs gondolat.
 Sötét sírban, ott lesz nekem jó helyem,
 Hol nem fáj a boldogtalan szerelem.

Szentirmay Elemér.

BETEG AZ ÉN SZÍVEM, BETEG.

Beteg az én szívem, beteg,
 Orvosságot rá nem lelek ;
 Sem a mezőn, sem a réten
 Ezerjófű nem nő nékem.

Tudom én már azt a helyet,
 Orvosságot a hol lelek :
 Egy kis fenyőkereszt alatt
 A temetőn lelem fel azt.

BETEG VAGYOK.

Beteg vagyok, beteg vagyok, fáj a szívem tája,
 Orvosságot tudom én, hogy hol találnék rája ;
 Ha egy kis lány, szőke kis lány keblemre borúlna,
 A szívem is, a lelkem is mindjárt meggyógyúlna.

Nincsen annyi, nincsen annyi fűszál sem a réten,
 Kedves babám, mint a hányszor eszembe jutsz nékem ;
 A nagy égnek, kis galambom, csillaga sincs annyi,
 Ahány csókot piros szádra én szeretnék adni.

Dóczy József.

BETEG VAGYOK, KI GYÓGYÍT MEG ENGEMET ?

Beteg vagyok, ki gyógyít meg engemet?
 Rajtam még a jó isten se segíthet !
 Majd meggyógyít a koporsóm deszkája,
 Mikor a hant zuhog az oldalára.

Beteg az én galambom, ágyban fekszik,
 Violaszín paplannal takarózik.
 Kelj fel babám, kelj fel, majd megcsókollak,
 Csókjaimmal, tudom, meg is gyógyítlak !

BÍRÓ URAM, BÍRÓ URAM.

Bíró uram, bíró uram,
 Bevádolok valakit,
 Mert a szeme, szemefénye,
 Ha ránézek, megvakít.
 Bíró uram, bíró uram,
 Tegyen törvényt ha lehet :
 Barna kis lány szemefénye,
 Egyszer néztem csak beléje,
 Elvette az eszemet.

Bíró uram, bíró uram,
 Tegyen törvényt igazán,
 Mondja ki az igazságot :
 Bűnös az a kis leány ;

Mert hamis a tekintete,
 Szíve, szeme, orcája.
 Büntetése rabság legyen,
 Börtönörnek engem tegyen,
 Engem adjon hozzája.

Lampérth Géza.

BOLDOG ÉJJEL.

Boldog éjjel, együtt vagyok rózsámmal,
 A kis kertben mulatozunk egymással ;
 Csendesség van, csak az ebek csaholnak.
 Fenn az égen,
 Tündérszépen
 Ragyog a hold, a csillag.

Nem jó csillag lett volna énbőlőlem,
 Tudja isten nem maradnék az égen ;
 Nem kellene énnekem a mennyország :
 Lejárnék én
 Minden estén
 Kedves rózsám, tehozzád.
 Petőfi Sándor.

BOLDOGTALAN VOLTAM.

Boldogtalan voltam
 Teljes életemben,
 Csak az vigasztal, hogy
 Meg nem érdemeltem.

Boldogtalan leszek
 Koporsóm zártáig,
 Csak az vigasztal, hogy
 Nincs messze odáig.

Hiába biztattok,
 Hiába beszéltek :
 Tudom azt az egyet,
 Hogy nem soká élek.

Petőfi Sándor.

BOLDOGTALAN VOLTAM, AZ IS MARADOK.

Boldogtalan voltam, az is maradok,
 Szeretőre, hű párra nem akadok,
 Bejárhatom a világot, az eget :
 Az isten se tesz boldoggá engemet.

Szomorú, bús őszi eső sírdogál,
 Az egész föld oly kietlen, oly kopár,
 Mint az a kis virágtalan sírhalom,
 Hol elhantolt ifjúságom siratom.

Dura Máté.

BUJDOSIK A KIS ANGYALOM.

Bujdosik a kis angyalom valahol,
 A hol még a dalos madár sem dalol.
 Ne bujdossál, kis angyalom messzire,
 Érted megyek én a világ végire.

Télen még a rózsafa sem virágozik,
 Érted vagyok gyászban ilyen sokáig.
 Nem kerül a kedvem csak egy csókokba ;
 A rózsza is kinyílna egy szavadra.

BUJDOSIK AZ ÁRVA MADÁR.

Bujdosik az árva madár,
 Egyik ágról másikra száll.
 Hát az olyan árva, mint én,
 Hogy ne bujdokolna, szegény ! ?

Édesanyám is volt nékem,
 Keservesen nevelt engem ;
 Éjszaka font, nappal mosott :
 Jaj de keservesen tartott.

A mint mentem Csongrád felé,
 Megnyílt az ég háromfelé,
 Ragyogtak rám a csillagok,
 Mert tudták, hogy árva vagyok.

Erdők, mezők, zöld ligetek,
 Beh sokat jártam köztetek !
 Beh sok napot éjszakával
 Töltöttem a bujdosással !

BÚRA HAJLIK A SZOMORÚ-FŰZ ÁGA.

Búra hajlik, búra hajlik a szomorú-fűz ága,
 Búra hajlik, az én éltem, az én éltem virága.
 Édesanyám váltig biztat, váltig biztat, de tudom,
 Hogy a nyarat, hogy a nyarat általélni nem fogom.

Rózsák között, rózsák között a szomorú-fűz ága,
 Nem illek én, nem illek én, ebbe a csúf világba.
 Mit ér látnom, a jó kedvet, a jó kedvet énnekem,
 Ha nem vidúl, ha nem vidúl, búbánatos kebelem.

BÚRA, BÚRA, BÚBÁNATRA SZÜLETTEM.

Búra, búra, búbánatra születtem.
 Nem is édes anya nevelt fel engem !
 Mostoha volt hozzám még a világ is —
 Száraz földben elhervad a virág is.

Alkonyatkor születtem a világra,
 Alkonyat volt egész életem világa,
 Alkonyatkor hagyott el a kedvesem,
 Alkonyatkor végy magadhoz istenem.

BÚSAN SZÓL A KECSKEMÉTI.

Búsan szól a kecskeméti
 Öreg templom nagy harangja.
 Fájó szíve majd megszakad,
 A rózsámat úgy siratja.
 Kihallatszik a pusztára
 A nagy harang, giling-galang,
 Monostori zöld erdőben
 Sírva fakad a sok galamb.

Sírasd, sírasd kecskeméti
 Öreg templom nagy harangja,
 Monostori zöld erdőnek
 Turbékoló vadgalambja.
 Hullasd, hullasd leveledet,
 Te susogó ezüst nyárfa,
 Sodord szellő a virágot,
 Vidd a rózsám sírhalmára.

Pósa Lajos.

BÚS AZ IDŐ.

Bús az idő, bús vagyok én magam is,
 Valamennyi szép leány van, mind hamis.
 Szeretete nem állandó,
 Mint az idő változandó, igaz is.

Felettem is mér borúlt be ily korán ?
 Mert elhagyott, kit szerettem, az a lány.
 Másnak hódolt a hitetlen,
 Azért vagyok ily kedvetlen, igazán.

Árva vagyok, nincsen több ilyen árva,
 Mert szivedből, rózsám, ki vagyok zárva.
 Nem leszek én árva mindég,
 Ború után derül az ég, sokára !

BÚSLAKODVA.

Búslakodva kikönyöklök
 Virágos kis ablakomba,
 Tán a rózsám sóhajtását
 Esti szellő ide hozza ?
 De hiába fáj a szívem,
 Sír a lelkem, hervad orcám :
 Sem a sóhaj, sem a rózsám,
 Egyik se jó már énhozzám.

Te ragyogó esti csillag,
 Édes csillag, szépen kérlek :
 Ugy-e, hogy a rózsám nélkül
 Mit se ér az egész élet ?
 Hogy ha búmban, bánatomban
 Lelkemet kisóhajtottam,
 Hozzád küldöm, légy olyan jó,
 Fogd föl végső sóhajomban.

Mikor majd a te fényedből,
 Szép egedből rásugározom :
 Meg is tudja, meg is érzi,
 Míje voltam e világon ;
 Hidegségét, hűtlenségét
 Fájó lelke sírva bánja,
 Üdvözülni hozzám hozza
 Szíve forró dobbanása.

Dura Máté.

BÚS ŐSZI SZÉL.

Bús őszi szél lengeti a levelet :
 Nem leszek én soha boldog teveled !
 Mint őszi szél játszik a falevéllal,
 Úgy játszol te az én szegény szívemmel.

Nem kívánom, ne szálljon meg az a bú,
 Melyből készül a halotti koszorú,
 Csak kit szeretsz : az soha ne szeressen,
 Ha rád tekint szánakozzon, nevessen.

Dura Máté.

BÚZA KÖZÉ.

Búza közé száll a dalos pacsirta,
 Hogyha magát már odafönn kísírta.
 Búzavirág, búzagalász árnyába
 Reáakad megsiratott párjára.

Én is szálllok, a lelkem száll dalolva ;
 De leszállni nem szállhatok sehova ;
 Nem fogad be, hová szállnom kellene :
 Búzavirág szemű kis lány kebele.

CSAK EGY SZÉP LÁNY VAN A VILÁGON.

Csak egy szép lány van a világon :
 Az én kedves rózsám, galambom.
 A jó isten beh nagyon szeret,
 Hogy énnékem adott tégedet !

Szép virág az égő szerelem,
 Piros, miként ajkad, édesem ;
 Hejh, de annyi mézet nem terem,
 Mint pici szád, édes kedvesem !

Ha rám hajtod fürtös szép fejed,
 Ha szivemen érzem szivedet :
 Akkor tudom, hogy az ég alatt,
 Csak én vagyok a legboldogabb.

Szentirmay Elemér.

CSAK TITOKBAN.

Csak titokban akartalak szeretni,
 De ki kellett annak világosodni ;
 No de sebj, hadd tudja meg a világ :
 Így is, úgy is hű leszek én tehozzád.

Barna kis lány, szeretlek én tégedet,
 Míg az égen a csillagok fénylenek ;
 Túl a síron, hol az isten is szeret :
 Neked adom, nem őneki lelkemet.

CSENDES ESTE, EZER CSILLAG AZ ÉGEN.

Csendes este, ezer csillag az égen,
 Nekem is volt odafönn egy nemrégen.
 Fáj a szívem, majd meghasad,
 Szeretnélek, de nem szabad.
 Kis angyalom, mért tudlak úgy szeretni ?

Ha az isten nem egymásnak teremtett :
 Mért is adott a szívünkbe szerelmet ?
 Jobb lett volna messze távol
 Hírt sem hallani egymásról . . .
 Mert én téged oly igazán szeretlek !

CSEREBOGÁR, SÁRGA CSEREBOGÁR.

Cserebogár, sárga cserebogár,
 Nem kérdem én tőled : mikor lesz nyár ?
 Azt sem kérdem, sokáig élek-e,
 Csak azt mondd meg : rózsámé leszek-e ?

Nem kérdem én tőled, te kis bogár
 Derül-e még életemre több nyár ?
 Úgyis hő nyár emészti keblemet,
 Mióta rózsám bírja szívemet.

CSILLAGOK, CSILLAGOK.

Csillagok, csillagok,
 Szépen ragyogjatok !
 Annak a legénynek
 Utat mutassatok.

Mutassatok utat
 Annak a legénynek,
 Ki nem tudja házáat
 A szeretőjének.

CSÍP A CSALÁN AZ ÚTFÉLEN.

Csíp a csalán az útfélen,
 Ország-világ ellenségem.
 Irigykedik, fondorkodik, áskálódik ;
 Nem bánom én, csak te szeress, rózsám holtig.

CSÓKOLJA AZ ESTI SZELLŐ.

Csókolja az esti szellő
 A susogó lombot,
 Ölelgeti, dédelgeti,
 Olyan nagyon boldog.

Hajlik a lomb, meg-megrezzen
 Minden levél rája.
 Én is voltam ilyen boldog,
 Te is, ugye, leányka ?

Nyíry Lajos.

DARUMADÁR, GYERE VELEM.

Darumadár, gyere velem,
 Szállj előttem daru, szállj :
 Hulló csillag a szerelem,
 Fáj a szívem, nagyon fáj.
 Vigy el innen napkeletre,
 Daru madár engemet,
 Nem tudok én itt maradni,
 Mert a szívem megreped.

Isten veled, vén eperfa,
 Boldogságom tanyája,
 Hullasd, hullasd leveledet
 A bús vándor útjára ;
 Takarja be lábam nyomát
 Hulló sárga leveled,
 Ne integess, ne bólintgass,
 Mert a szívem megreped.

DARUMADÁR ÚTNAK INDUL.

Darumadár útnak indul,
 Búcsúzik a fészektől ;
 Messzehangzik bús panasza
 Délreszálló felhőkből.
 Majd ha én is útrakelek,
 Én még sokkal messzebb megyek,
 Nem jár arra a madár sem,
 Nem jut el a sóhajtás sem
 Odáig.

Tavaszzsal, ha tóparton a
 Kék nefelejts virágzik :
 Darumadár újra megjön,
 Nem marad el sokáig.
 De ahová én elmegyek :
 Ott nincs se tél, se kikelet ;
 Nincs szerelem, nincsen féltés,
 Nincsen onnan visszatérés
 Sohasem.

Dóczy József.

DARU MEGJŐ, MEG A GÓLYA.

Daru megjő, meg a gólya,
 Hogyha kizöldül a róna,
 De nem jó meg az én kedvem,
 Szomorúság rabja lettem.

Óh, ha kedves volt az élet,
 Nem volt másért, csak teérted,
 Szomorú most, mindhalálig,
 Mért is élek ily sokáig ?

Szerettelek, nem tagadom,
 Csalfa lelkű, szép galambom.
 Hogy elhagytál, majd megbánod,
 Sohasem lesz ily hú párod.

Ha meghalok : ne borulj rám,
 Szívem fölérezne talán
 S azt akarnád, hogy a sírban,
 Ott sem pihenjek nyugodtan ?

Szentirmay Elemér.

DE MINEK IS ÉLEK EZEN A VILÁGON.

De minek is élek ezen a világon,
 Ez az élet, úgy sem egyéb, mint egy álom ;
 Azt álmodtam, hogy a rózsám szeret engem :
 Jaj, de fájt a szívem, mikor felébredtem !

DE MIT TEHETEK ÉN ARRÓL.

De mit tehetek én arról,
 Hogy bús felleg jön amarról ;
 Fel sem veszem, a mi nézi,
 Jó az isten, elintézi.

Nekem a legszebbik este
 Fekete színre van festve ;
 Komor felettem az ég is,
 Elhagy még a reménység is.

A mi engem vidítana,
 Az élethez kedvet adna :
 Attól mind meg vagyok fosztva,
 A jó mind másnak van osztva.

DERES A FŰ, ÉDES LOVAM NE EGYÉL.

Deres a fű, édes lovam, egyél,
 Inkáb, engem a rózsámhoz elvigyél.
 Vigy el engem, édes lovam odáig,
 Hogy ne fájjon az én szívem sokáig !

A faluban most kondúlt meg a harang,
 Vár-e még rám, az a szelid kiscigalamb ;
 Hogyha nem vár, te se siess, tégy le itt,
 Más kebelén húnyja be a szemeit.

EGY RÓZSAFÁN MEGSZÁMLÁLTAM SZÁZ RÓZSÁT.

Egy rózsafán megszámoltam száz rózsát,
 Századikat elküldöttem tehozzád,
 Közepébe leheltem a lelkemet,
 Tépd ki, hogyha nem szeretsz már engemet.

A mi házunk fölött csak egy csillag van,
 Annak a csillagnak sok irigye van ;
 Irgyelik tőlem azt a csillagot,
 A mely az én életemre leragyog.

ELÁTKOZOM EZT A CUDAR VILÁGOT.

Elátkozom ezt a cudar világot :
 Éltem örömvirágjára, mért hágott ;
 Alig virult, máris elhullt levele,
 Az én szívem csak bánattal van tele.

Búsan síró csalogány lett örömem,
 Gyászruhába borított a szerelem,
 Gyászruhában fájó szívvel könyezek,
 Csak az isten, az tudja, mit szenvedek.

Virágos kert volt eddig az életem,
 Piros rózsá benne ifju kebelem ;
 Virágos kert most is ugyan kebelem,
 Hej, de nagyon halvány virágot terem !

ELMENNÉK ÉN, DE NEM TUDOM : HOVA ?

Elmennék én, de nem tudom : hova ?
 Boldog én már úgy sem leszek soha ;
 Ha az utcán végig, végig megyek,
 Újjal mutat énrám minden gyerek, utczagyerek.

ELMENT AZ ÉN RÓZSÁM.

Elment az én rózsám
Idegen országba ;
Azt izente vissza :
Hogy menjek utána.

Hogyha én azt tudnám :
Melyik úton ment el,
Bizony felszántanám
Aranyos ekével.

Be is vetném én azt
Apró szemű gyöngygel,
El is boronálnám
Sűrű könyeimmel.

Meggyászolnám őtet
Délíg feketével,
Délután pediglen
Patyolat fehérrel.

ELMENTEM ÉN.

Elmentem én tegnap a gazdámhoz,
Húz a szívem nagyon a lányához ;
Adja nekem feleségül, kérem,
Megbecsülöm én a Marcsát holtig, úgy ígérem !

Gazda uram azt felelte nékem,
Hogy a Marcsa mondta már azt régen ;
Ad is nekem vele telket, házat,
Egy tehenet, két pej lovat, forintot is, százat.

ELTÖRÖTT A HEGEDÜM.

Eltörött a hegedűm, nem akar szólani ;
 Rózsi, Rózsi mi bajod, mért nem akarsz szólni ?
 A hegedűt majd megreperálok,
 Szólalj meg hát, rubintos gyémántom.

Hozok mosdó-vizet a gyöngypatak vizéből.
 Pirosítót lopok a rózsá leveléből ;
 Te leszel a legszebb a világon,
 Szólalj meg hát, rubintos gyémántom.
 Dankó Pista.

EL VAN AZ ÉN BOLDOGSÁGOM TEMETVE.

El van az én boldogságom temetve,
 Amióta nem néztem szép szemedbe ;
 Szép szemeid vették meg a szívemet,
 Felejteti akarnálak, nem lehet.

ELVENNÉLEK ÉN, CSAKADNÁNAK.

Elvennélek én, csak adnának,
 De hiába szólok anyádnak !
 Megtagadja tőlem kezedet ;
 Nem tudom, az oka mi lehet.

Olyan háborodott az elmém !
 Sokszor sirnék, ha nem szégyelném.
 Mért nem vagyok felhő az égen ?
 Sirnom akkor nem volna szégyen.

Miért nem termettem búzának :
 Aratás van, most levágnának ;
 Nem kellene soká szenvednem
 Ebben a keserves életben !

Petőfi Sándor.

ELVINNÉLEK HOZZÁM, MAGAMMAL VINNÉLEK.

Elvinnélek hozzá, magammal vinnélek,
Csak szólani mernék az édes szülednek,
De nem vagyok gazdag, csak anyyim van éppen,
Hogy úgy napról-napra megélhetnénk szépen.

Nem vagyok én gazdag, mégis gazdag nagyon,
De csak később látnád, édes kis angyalom,
Fényes szerelemnek tündér palotáját,
Tündér palotában szerelmem nagyságát.

EMELD REÁM.

Emeld reám, édes kincsem, ha szeretsz,
Gyönyörűszép, nefelejskék szemedet !
Kék nefelejts, patak partjára való,
Hej ! patak az én lelkem is, zokogó.

A te szíved, a te szíved tenger-ár,
Fenékig száll lelkem, e gyöngy-búvár ;
Keres, keres igaz gyöngyöt mélyiben :
Ottan ragyog a legtisztább szerelem.

Thaly Kálmán.

ENGEN SZERETSZ, MÉGIS MÁSÉ LETTÉL.

Engem szeretsz : mégis másé lettél,
Szépségeden gazdagságot vettél ;
Megtízelték a te nagy húséged,
Amióta szeretni se szabad nekem téged.

Bánatomat addig csak elbirtam,
Míg utánad sóhajtozva sírtam ;
De a szívem majd megszakad érted,
Amióta szeretni se szabad nekem téged.

Dóczy József.

ERDŐ, ERDŐ, SŰRŰ ERDŐ ÁRNYÁBAN.

Erdő, erdő, sűrű erdő árnyában,
 Bús gerlice búsán dalol magában ;
 Fáj a szíve, keservesen könyezik,
 Bús dalára, siralmára párja visszaérkezik.

A kis madár nemhiába kesereg,
 Fáj szívének, hogy elhagyta, kit szeret.
 De százsorta fájóbb az a gondolat :
 A szegénynek e világon még szeretni sem szabad !

ERESZKEDIK LE A FELHŐ.

Ereszkedik le a felhő,
 Hull a fára őszi eső,
 Hull a fának a levele,
 Mégis szól a fülemile.

Az óra jó későre jár,
 Barna kis lány, alszol-e már ?
 Hallod-e a fülemilét,
 Fülemile bús énekét ?

Záporosó csak úgy szakad,
 Fülemile csak dalolgat ;
 A ki bús dalát hallgatja,
 Megesik a szíve rajta.

Barna kis lány, ha nem alszol :
 Hallgasd mit e madár dalol :
 E madár az én szerelmem,
 Az én elsóhajtott lelkem !

Petőfi Sándor.

ESZEM AZT AZ EPERAJKÚ MINDENED.

Eszem azt az eperajkú
Mindened,
Leveledbe leheltem a
Lelkedet !
Minden szava aranyból van ;
Minden sorát megcsókoltam.
Csak te, csak te írhatasz ilyen
Levelet,
Eszem azt az eperajkú
Mindened !

A világon senkivel sem
Cserélek,
Pedig talán nincs is nálam
Szegényebb.
Hej de tudom, olyan, mint te,
Nincsen olyan drága kincse
Rajtam kívül egyetlenegy
Legénynek :
A világon senkivel sem
Cserélek !

EZ AZ ÉN SZERETŐM.

Ez az én szeretőm,
Ez a pici barna :
Olyan az ajaka,
Mint a piros alma.
Pici piros alma,
Terem minden sorban,
De ilyen barna lány,
Nem minden bokorban.

Hát ezt a szőke lányt
 Mért ne szerethetném ?
 Szép karcsú derekát
 Mért ne ölelhetném ?
 Csak akkor leszek én
 Boldog e világon :
 Ha téged öllelek,
 Drága szép virágom !

EZ A VILÁG A MILYEN NAGY.

Ez a világ a milyen nagy,
 Te, galambom, oly kicsiny vagy ;
 De ha téged birhatnálak :
 A világéért nem adnálak !

Te vagy a nap, én az éjjel,
 Teljes-teli sötétséggel ;
 Ha szívünk összeolvadna :
 Rám be szép hajnal hasadna !

Ne nézz reám, süsd le szemed,
 Elégeti a lelkemet !
 De hisz úgy sem szeretsz engem :
 Égjen el hát árva lelkem !

Petőfi Sándor.

ÉDES ANYÁM, BE MEGSIRATNÁLAK.

Édes anyám, be megsiratnálak,
 Hogyha régen halva nem tudnálak.
 Ha te élnél, vigasztalnál engem :
 Nem ölné meg a bánat egészen.

ÉDES ANYÁM, HA MEGÖL A BÚBÁNAT.

Édes anyám, ha megöl a búbánat :
 Temetessen melléje a babámnak ;
 Rózsafából csináltasson koporsót,
 Két sorával veresse rá a jajszót.

Édes anyám, nézzen istent kigyelmed,
 Szerezze meg nyugodalmát szívemnek ;
 Ha a sírban föllelem a babámat :
 Megköszöni a lelkem, ha feltámad.

Dura Máté.

ÉDES ÁLOM, ÉDES VALÓSÁG.

Édes álom, édes valóság,
 Levelet hullatnak a rózsák ;
 Bánatomra napfény mosolyog,
 Örömemben sírva fakadok.

Tele van a szívem nótával,
 Mint az orgonafa virággal,
 Dalom ép olyan, mint a szívem :
 Csupa boldogság és szerelem.

Bárcsak így maradnánk örökre !
 Bárcsak a boldogág megülne !
 Így mennénk át egymást öelve,
 Az örökkévaló életbe.

Rudnyánszky Gyula.

ÉGSZÍNŰ KÉK A NEFELEJTS LEVELE.

Égszínű kék a nefelejts levele,
 Kérdik tőlem : a, rózsámnak mi neve ?
 Nem mondom meg senki emberfiának,
 Csak az én jó, csak az én jó istenemnek magának.

Este-reggel összeteszem kezemet :
 Imádságba foglalom a nevedet ;
 Jó az isten, meghallgatja kérésem :
 Vissza is hoz, vissza is ád, meg is őríz énnékem.

ÉJSZAKA VOLT, AMIKOR ÉN SZÜLETTEM.

Éjszaka volt, amikor én születtem,
 Halálmadár kuvikolt énfölöttem ;
 Éjszaka lesz akkor is, ha meghalok :
 Szegény szívem, soha se lesz nappalod !

ÉJ VAN.

Éj van, csend és nyugalomnak éje,
 A magas menny holdas, csillagos ;
 Szőke gyermek, kékszemű kökényfa,
 Drágagyöngyöm, mit csinálsz te most ?

Engem édes álmok környékeznek,
 De nem alszom, ébren álmodom.
 Minden álmom egy fényes királyság,
 Koronája te vagy, angyalom !

Be szeretném most, ha lopni tudnék,
 A lopás bármily rút lelki folt !
 Meglopnám az álmok kincstárát, hogy
 Gazdagítsam a szegény valót !

Petőfi Sándor.

ÉLETEMBEN SOHA KORHELY NEM VOLTAM.

Életemben soha korhely nem voltam,
De szeretőt mindig kettőt tartottam ;
Az egyik volt boldogságom csillaga,
A másik meg a beborúlt éjszaka.

Életemben nem szerettem igazán,
Csak tégedet, te hűtelen barna lány ;
Bár tudnálak, bár tudnálak feledni :
Rajtad kívül mást nem fognék szeretni !

— Szentes felől beborúlt az éjszaka,
Ez a legény a babáját siratja.
Ne sírj, legény, ne bánkódjál babádon :
Hisz a madár se marad meg egy ágon !

ÉN VAGYOK A FALU ROSSZA EGYEDÜL.

Én vagyok a falu rosszja egyedül,
Engem ugat minden kutya messziről ;
Se az apám, se az anyám nem volt rossz,
Csak egyedül, csak egyedül magam vagyok a gonosz.

Nincsen annyi tenger csillag az égen,
Mint ahányszor eszemben vagy énnékem ;
Ha te engem szint oly forrón szeretnél :
Mélyebb lenne, nagyobb lenne szerelmünk a tengernél.

Őszszel száll a fecske madár messzire ;
De tavasszal visszaszáll a fészkre ;
Mikor az a fecske madár visszaszáll :
Feleségem, feleségem lesz a legszebb barna lány !

FÁJ A SZÍVEM, TEHER NEKEM AZ ÉLET.

Fáj a szívem, teher nekem az élet,
 Ennyi kínnal nem is tudom, hogy élek ?
 Tudom már, hogy hová megyek ;
 Ahol minden seb beheged,
 Temetőben nyugvó helyet keresek.

Boldogtalan lett az egész életem,
 Mert elhagyott, kit oly híven szerettem.
 Úgy kijátszott, úgy kijátszott,
 Hej, de mégis szeretem,
 Sose hittem, hogy ilyen a szerelem.

Nem volt nekem soha még búm, bánatom,
 Csak mióta elhagyott a galambom.
 Verd meg isten, verd meg isten,
 Óh, de mégse, áld meg őt —
 Adj neki egy nálam hívebb szeretőt.

FECSKÉM, FECSKÉM ÉDES FECSKÉM.

Fecském, fecském, édes fecském,
 Vidd el az én levelecském,
 Vidd el innen messze földre :
 Tedd a rózsám kebelére.

Ha kérdi, hogy honnan jöttél ?
 Kinek a postája lettél ?
 Mondd neki : egy árva szívtől,
 A régi szeretőjétől.

Ha kérdi, hogy miként vagyok,
 Mondd, hogy érte élek-halok,
 Mondd, hogy könyes mindkét szemem,
 Mert nincs velem a kedvesem.

FECSEKEMADÁR, FECSEKEMADÁR.

Fecskemadár, fecskemadár, keresd fel a rózsám,
 Kérdezd meg, hogy szeret-e még, hú-e most is hozzám ?
 Mondd meg neki : jöjjön vissza, nála van a lelke,
 Mondd, hogy ő van éjjel-nappal mindig az eszemben.

Repülj, repülj, fecskemadár, hozz nekem hírt róla,
 Míg nem látom : száz esztendő nekem minden óra !
 Mondd meg neki, hogy siessen, mondd meg, kis madárka,
 A szívem is, a lelke is, sóvárog utána.

FECSEKEMADÁR RÖPÍTI A FIÁT.

Fecskemadár röpíti a fiát,
 Nyitva neki ez a boldog világ ;
 Jaj szerelmem, pici madár, árva,
 Te maradsz csak fészekedbe bezárva ?

Fecskemadár elbúcsúzik, elszáll,
 Pici szíve úgy feldobog, úgy fáj ;
 Szívem, te mért nem válsz el a lánytól ?
 Vagy pediglen az egész világtól ?

Fecskemadár, ne szállj addig vissza,
 Míg a szívem búbánat kínozza ;
 De mégis csak jöjj vissza tavasszal :
 Hozd meg az ő szerelmét magaddal !

Dura Máté.

FECSEKEMADÁR ÚTNAK INDULT.

Fecskemadár útnak indult,
 Még a nyár is őszre jár ;
 Én is búcsút veszek tőled,
 Fáj a szívem, nagyon fáj,

Esküdöztél, azt ígérted,
 Hogy örök lesz hűséged,
 Megcsókoltál ; csókod után
 Mindent hittem tenéked.

Fecskemadár újból itt van,
 Tavaszt hirdet boldogan.
 Én is visszajöttem újra,
 De nem jöttem hasztalan :
 Most tartod az esküvődet
 Más férfival hűtelen ;
 Fecskemadár, te is hazudsz :
 Nem tavasz ez énnekem!

FECSKEMADÁR, VÁNDORMADÁR.

Fecskemadár, vándormadár, az istenre kérlek,
 Hogyha elszállsz, messze földre, vidd a lelkem véled ;
 Messze tájon, rónaságon, vadvirágos réten,
 De jó volna megpihenni, megnyugodni nékem.

Fecskemadár, vándormadár, hiába is kérlek,
 Nem mehet el, nem szállhat el az én lelkem véled ;
 Hej ! mert azon, mint a szikla, oly nehéz a bánat,
 El nem bírná, leroskadna a te pici szárnyad.

FEHÉR GALAMB SZÁLL A LEVEGŐBE.

Fehér galamb száll a levegőbe,
 Megy a rózsám, elbúcsúztam tőle ;
 Hová megyem, merre viszi útja,
 Mikor látom ? a jó Isten tudja.

Fényes fonál van szárnyához kötve,
 Életemnek ragyogó, víg kedve.
 Mintha lelkem vinné ott magával
 Ismeretlen gyászvidékre által.
 Nézem, nézem, de már nem is látom,
 Elveszett a tengerpusztaságon,
 Vagy tán azért nem látom, mert éppen
 Két szememet könnyben úszni érzem.

Lévay József.

FEHÉR GALAMB, HŰ SZERELEM GALAMBJA.

Fehér galamb, hű szerelem galambja,
 Mennyországból ide szállj a vállamra.
 Kedvesemtől hoztad ezt a levelet,
 Meghoztad a virágnitító életet.

Fehér galamb tiszta búzán lakmározz,
 Válaszommal szállj vissza a rózsámhoz.
 Kevés szóval azt a valót üzenem :
 Magamnál is igazabban szeretem !

Fehér galamb, maradj csak itt, ne fáradj,
 Én viszem az élő választ babámnak.
 Két karommal szerelmesen átfogom,
 Kis lakomba hű páromul elhozom.

Dura Máté.

FELEDNÉLEK, FELEDNÉLEK.*

Felednék, felednék, nem tudlak feledni !
 Mért is tud a szivem téged oly nagyon szeretni ?
 A jó isten bocsássa meg a te hűtlenséged,
 De ne adjon soha többé hű szeretőt néked.

* E gyűjteménybe Dóczy Józseftől fölvetett dalok szövege és zenéje is Dóczy Józseftől való ; külön kiadásban kapható minden zeneműkiadónál.

Csalfa babám ! Bár sohase láttalak vón téged !
 A két szemem égő könyje nem hullna most érted ;
 Nem tudok én soha, soha más leányt szeretni ;
 Felednélek, felednélek, nem tudlak feledni !

Dóczy József.

FELLEG BORULT AZ ERDŐRE.

Felleg borult az erdőre,
 Nem átkozlak, ne félj tőle ;
 Ha rád ajkam átkot szórna,
 Sosem szerettelek volna !

Pedig szerettelek nagyon,
 Szóval azt ki sem mondhatom.
 Szerettelek lánggal, hévvel,
 Gerle-madár szerelmével.

Még mostan is, ha meglátlak :
 Mindkét szemem könybe lábad,
 Nem felejttem el a régít :
 Szivem érted mindig vérzik.

FELVÉGI HÁZ, ALVÉGI HÁZ.

Felvégi ház, alvégi ház úgy csalogat, integet :
 Szakítsátok, ha tudjátok, kétfelé a szivemet.
 Egyik felét odaadom csillagszemü barnának,
 Másikat egy aranyhaju, galambszivü leánynak.

Én istenem, mit is tegyek, megöl ez a szerelem,
 A szókét is, a barnát is, mind a kettőt szeretem.
 Felvégi ház, alvégi ház, úgy csalogat, integet.
 Szakitsátok, ha tudjátok, kétfelé a szivemet.

FÉNYES A NAP, FÉNYESEBB A SZERELEM.

Fényes a nap, fényesebb a szerelem,
Szép minden lány, de legszebb a kevesem,
Hejh, ha e nap ragyogná be szívemet :
Elnyerném az egész örökéletet.

Sötét felhő, ne takard be e napot :
Kedvesemért előbb-utóbb meghalok ;
Amíg élek, pillanatig legalább,
Hadd csókoljam valamennyi sugarát !

Dura Máté.

FÖLDIEKKEL JÁTSZÓ.

Földiekkel játszó
Égi tünemény,
Istenségnek látszó
Csalfa vak remény !
Kit teremt magának
A boldogtalan,
S mint védangyalának
Bókol untalan.
Síma száddal mit kecsegtetsz ?
Mért nevetsz felém ?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém ?
Csak maradj magadnak !
Biztatóm valál ;
Hittem szép szavadnak,
Mégis megcsalál.

Kertem narcisokkal
Végig ültetéd ;
Csörgő patakokkal
Fáim éltetéd ;
Rám ezer virággal
Szórtad a tavaszt,
S égi boldogsággal
Fűszerezted azt.
Gondolatim minden reggel
Mint a ürge méh
Repkedtek a friss meleggel
Rózsáim felé.
Egy híját esmértem
Öröminnek még :
Lilla szívét kértem,
S megadá az ég.

Jaj, de fris rózsáim
Elhervadtanak ;
Forrásim, zöld fáim
Kiszáradtanak.
Tavaszmom, vígságom
Téli búra vált,
Régi jó világom
Méltatlanra szállt.
Óh, csak Lillát hagytad volna,
Csak magát nekem ;
Most panaszra nem hajolna
Gyászos éneke.
Karja közt a búkat
Elfelejténem
S a gyöngykoszorúkat
Nem irigyelném !

Hagyj el, óh reménység !
 Hagyj el engemet ;
 Mert ez a keménység
 Úgy is eltemet.
 Érzem, e kétségbe
 Volt erőm elhagy,
 Fáradt lelkem égbe,
 Testem földbe vágy.
 Nekem már a rét hímetlen,
 A mező kisült,
 A zengő liget kietlen,
 A nap éjre dült. —
 Bájoló lány trillák
 Tarka képzetek !
 Kedv ! remények, Lillák,
 Isten veletek !

Csokonai.

FUJDOGÁL AZ ESTI SZELLŐ.

Fujdogál az esti szellő,
 Csillag fénye lobban ;
 Nem ragyognak szemeid rám,
 Bármint sóhajtozzam.
 Hosszú éje, semmi fénye
 Búval, bujdosónak.
 Hagyj álmodni szerelemről,
 Hagy álmodni rólad !

Bosszút álltak a csillagok,
 Hogy szemed követtem ;
 Temetőbe, nem virágos
 Kertbe csaltak engem.

Ma sírok közt, nyugvás nélkül,
Lenn a sírban holnap.
Hagyj álmodni szerelemről,
Hagyj álmodni rólad !

Bartók Lajos.

FÚJJA A SZÉL AZ AKÁCFA-LEVELET.

Fújja a szél, az akácfa-levelet,
Nem lennék én soha boldog teveled ;
Mint a szellő azzal a kis levéllel,
Úgy játszol a szegény leány, árva leány szívével.

Szép szemedben, mely úgy ragyog, tündöklök,
Nem a hűség igaz fénye sugárzik ;
Kevés neked egy igaz szív szerelme :
Azt akarnád, hogy a világ, egész világ szeretne.

FÜLEMILE-MADÁR DALOL.

Fülemile-madár dalol
Ágasbogas bokor alól ;
Olyan búsan szól az ajka :
Megesik a szívem rajta.

Barna kis lány kökényszeme,
Megártott a tekintete ;
Nézem, nézem, addig nézem,
A lelkem is sírni érzem.

Beh szomorú az a csillag,
Hosszú az éj, soká virrad ;
Meg se virrad soha többé,
Éjszaka lesz mindörökké.

Dura Máté.

FÜLEMILE-MADÁR, SZÉPEN KÉRLEK.

Fülemile-madár, szépen kérlek,
 Kedvesemről zengjen most az ének !
 Ki tud róla szebben énekelni ?
 Melyőnk tudja a szívét megnyerni ?

— Hagyd a versenyt, kicsike pajtásom,
 Szép kedvesem kacag a nótánkon,
 Azt beszéli : te éneksz szebben,
 De szívének én meg jobban tetszem !

Dura Máté.

FÜTYŰL A SZÉL.

Fütyül a szél, az idő már őszre jár,
 Szebb hazába száll vigadni a madár ;
 Én is mennék, de mi haszna, ha velem
 Akárhová eljön a bú, szerelem !

Széthullott az árvalányhaj, elveszett,
 Bánat-felhők borítják be az eget,
 Nagy sírásuk meglátszik az ugaron ;
 Én is széthullt nyugodalmam siratom.

Azt kérdezi az a kedves kis leány :
 Mért fáj szívem, mért vagyok oly halavány ?
 Az fáj az én hús szívemnek oly nagyon :
 Mért nem tudja az a kis lány : mi bajom ?

FÜTYŰL A SZÉL, HULL AZ ESŐ.

Fütyül a szél, hull az eső, be zuhog,
 Barna kis lány bánatába' be zokog ;
 Ki-kinyitja szobája két ablakát,
 Úgy hallgatja az eső zuhogását.

Én istenem, így sóhajt fel magába,
Mért születtem e keserű világra ?
Jobb is volna énnekem már nem élni,
Jobb is volna a föld alatt pihenni.

Ott, legalább kipihenném magamat,
Nem követne semmi fájó gondolat ;
Lenn a sírban megszűn minden gyötirelem,
Ott nem tudják, mi a csalfa szerelem.

GAZDA URAM, GAZDASSZONYOM.

Gazda uram, gazdasszonyom, az egekre kérem :
Ezt a kis lányt feleségül adja ide nékem.
Az igaz, hogy szegény vagyok, elhagyatott árva ;
Kelmed sem jött hat ökörrrel e cudar világra.

Hogyha pedig ezt a kis lányt énnekem nem adják,
Úgy elmegyek a faluból : híremet se hallják ;
Akkor pedig ez a kis lány hervadásnak indul,
Engem pedig majd kifognak a szőke Tiszából.

GYÁSZBA BORÚLT AZ ÉLETEM.

Gyászba borult az életem temiattad,
Mert a szived, csalfa leány, másnak adtad.
Ha meghalok, ne borúlj a koporsómra,
Megtört szívem még a sírban is sajogna.

Nem kívánom, hogy felrójja az úristen
Azt a sok kint, a mit érted átszenvedtem ;
Majd ha egykor a búbánat elért téged,
Akkor tudd meg, hogy mi voltam én tenéked !

Szentirmay Elemér.

GYERE, LOVAM.

Gyere lovam, hadd tegyem rád nyergem !
 Galambomnál kell még ma teremnem.
 A kengyelbe most teszem ballábam,
 De lelkem már a galambomnál van.

Száll a madár, tán párjához siet ;
 Sebesen száll, el is hagyott minket ;
 Érjük utól szaporán, jó lovam,
 A párját ő sem szereti jobban.

Petőfi Sándor.

GYERE VELEM AKÁCLOMBOS FALUMBA.

Gyere velem akáclombos falumba,
 Odavárlak ölelő két karomba.
 Édes anyám gondol majd rád,
 Rózsalevél lesz a párnád ;
 Lábad nyomán kinyílik a virág is.

Ha kizöldül a mező, a fa lombja :
 Meglásd milyen élet lesz kis falumba ;
 Rád mosolyog minden virág ;
 Enyém lesz az egész világ —
 Gyere velem akáclombos falumba !

Nem kívánok az istentől egyebet :
 A szíveddel adja össze szívemet ;
 Nem lesz olyan boldog egy pár,
 Amerre a fényes nap jár,
 Mint mi, édes egyetlenegy virágom !

GYÖNGYVIRÁGOS SELYEMKENDŐM.

Gyöngyvirágos selyemkendőm
 Esküvőre varrattam ;
 Majd jó lesz az szemfedőnek,
 Ha már árván maradtam.
 Rábeszélték a rózsámat :
 Adja vissza gyűrűmet,
 Szegénységem dobták oda
 A legfájóbb ürügynek.

GYÖTÖR ENGEM A SZERELEM.

Gyötör engem a szerelem, nem táplál,
 Fáradt testem nyugalmat nem talál,
 Nem is árthat már énnekem a halál :
 Így jár, aki szeretőre már nem vár !

E tél után következik új tavasz ;
 Kedves rózsám, a te szived mért ravasz ?
 Rajtam kívül, tudom, hogy mást is szeretsz,
 Kettős szívű, én galambom, hogy lehetsz ?

Dura József.

HA BENYÚLOK A KIS LAJBIM ZSEBÉBE.

Ha benyúlok a kis lajbim zsebébe,
 Hej, de kevés ötforintos van benne ;
 Kiszakítok a ménesből egy csikót,
 Kutyakupec azért adja a bankót.

Jaj, de búsan jön felém a harangszó,
 Minden hangja olyan bús, oly megható.
 Éppen így szólt, mikor téged temettek,
 Téged, kit én soha el nem felejtlek.

HA ELMEGYEK, KIS ANGYALOM MESSZIRE.

Ha elmegyek, kis angyalom messzire :
 Jutok-e majd valaha az eszedbe ?
 Gondolsz-e rám a távolból
 Néha-néha, én kedvesem,
 Vagy elfeledsz, úgy elfeledsz,
 Mintha nem is láttál volna sohasem ?

Ezt kérdeztem a rózsámtól : nem felelt,
 Csak lilium-két karjával átölelt,
 Keserű köny, meg édes csók
 Hullt arcomra mindszüntelen,
 Keserű köny meg édes csók
 Mind azt mondta : nem feledlek sohasem !

HA KIVEREM A GULYÁMAT.

Ha kiverem a gulyámat legelni a rétre,
 Nem látom én a falumat sokszor hétről-hétre.
 Beizenem a rózsámnak, jöjjön ki, ha ráér :
 Ezer csókot adok minden látogatásáért.

Szomorú fűz árnyékába várom a rózsámat,
 A lelkemben olyan gyötrő, fájó érzés támad,
 Hej, ha ez a kis leány csak játszott a szívemmel :
 Nem kell harmat a mezőre, tele sirom könnyel.

Bártfai Antal.

HA MEGFAGYOK, MINT A RÓZSA.

Ha megfagyok, mint a rózsza :
 Te borúlj a koporsómra,
 Te borúlj rá utóljára,
 Pár köncseppet hullass rája.

Sajgó bánat volt életem :
 Fájdalmad is sajgó legyenv;
 Tőle tán a másvilágon
 Gyönyörre lesz örök álmom !
 Sóhajtásod, zokogásod
 Nem rútítja virulásod ;
 Visszatekint rád a lelkem :
 Szerettelek, megérdemlem !

Dura Máté.

HA MEGUNTAD, RÓZSÁM.

Ha meguntad, rózsám,
 Velem életedet :
 Csináltass koporsót,
 Temess el engemet.

Írasd a fejfámra :
 Itt nyugszik egy árva,
 Kinek szerelemből
 Történt a halála !

HA MEGUNTÁL.

Ha meguntál már engemet szeretni,
 Szabad neked más szeretőt keresni ;
 Adjon az ég szebbet, jobbat nálamnál,
 De énnekem csak olyat, mint te voltál,
 Csak olyat, mint te voltál !

HA MÉG EGYSZER GYERMEK TUDNÉK LENNI.

Ha még egyezer gyermek tudnék lenni :
 Minden búmat el tudnám feledni !
 Szép gyermekkor, jőjj vissza egy szóra :
 Őszi rózsá, fehér őszi rózsá.

Régen jártam én ezen a tájon,
 Rég vesztettem el a boldogságom ;
 Boldogságom jőjj vissza egy szóra :
 Őszi rózsá, fehér őszi rózsá.

Őszi rózsá nyílik a kertemben,
 Ha rá nézek, te vagy az eszemben,
 Hogy elhagytál, nem tehetek róla :
 Őszi rózsá, fehér őszi rózsá.

Nincs énnekem semmim e világon,
 Csak egy hervadt, fehér rózsaszálom,
 Ráborúlok, mint egy koporsóra :
 Őszi rózsá, fehér őszi rózsá.

Fráter Lóránd.

HARANGOZNAK DÉLI TIZENKETTŐRE.

Harangoznak déli tizenkettőre,
 Most viszik a rózsám az esküvőre ;
 Víg muzsika kihallik a cserjésig,
 Fáj a szívem, fáj a megrepedésig.

Minden este összeteszem kezemet,
 Imádságba foglalom a nevedet.
 Jó az isten, meghallgatja kérésem :
 Vissza is ad, meg is őriz énnékem.

HA SZEMEDBŐL SZÍVED-LELKED.

Ha szemedből szíved-lelked
 Nem ragyogna szemembe :
 Ráborúlna a búbánat
 Az egész életemre ;

Kökényszemed ragyogása
 A legtisztább szerelem :
 Az én üdvöm, boldogságom,
 Mennyszágom, mindenem.

Ne tekints rám oly szelíden,
 Tudom, mit mond a szíved :
 Te az enyém mindörökre,
 Én még rózsám, a tied !
 Éjszakámban csillagom vagy,
 Fényes nappal a napom,
 Még akkor is boldog vagyok,
 Ha csak szavad hallhatom !
 Dura Máté.

HA SZERETNI NEM KÉNE.

Ha szeretni nem kéne :
 Az ember tovább élne ;
 De a titkos szerelem
 Rövidíti életem.

HA TUDNÁM.

Ha tudnám, hogy csak egy évet tölthetek,
 Szelídlelkű, szép galambom, teveled :
 Megmondanám az istennek,
 Hogy többet nem is kívánok :
 Egy év alatt átalélnék
 Ezer évi boldogságot !
 Ha a földön örökélet várna rám
 S tőled távol élnék, drága szép babám :
 Megmondanám az istennek,
 Hogy vegye el életemet ;
 Hisz örök kín volna nekem,
 Ha nem tölteném azt veled !

Szini Péter.

HA TUDTAD, HOGY NEM SZERETTÉL.

Ha tudtad, hogy nem szerettél :
 Mért csaltál meg engemet ?
 Hisz tudtad, hogy nálad nélkül
 Mit ér nekem az élet ?
 Adj egy csókot, egy utolsót,
 Úgy sem élek már soká ;
 Álmaidban járok majd le
 Csókot kérni tehozzád.

Szegény szívem, árva szívem
 Bánatában megreped.
 Hidegséggel, közönyöddel
 Oly nagyon elgyötörted.
 Kérni fogom a teremtőt,
 Hogy áldjon meg tégedet ;
 De feledni soha sem bírd,
 Hogy megcsaltad szívemet !

Ha meghalok, jőjj el hozzám :
 Búcsúzzunk el örökre ;
 Szemfedőm is te takard rá
 Sokat szenvedt szívemre.
 Hogy ha sírsz is, lassan sírjál,
 Ki ne mond a nevemet —
 Édes szavad a mennybál is
 Visszasírna engemet.

Ha majd egykor, kis angyalom,
 Új életre ébredünk :
 Kérni fogjuk a teremtőt,
 Hogy egymásé lehessünk.
 Boldogságunk lesz az áldás,
 Szerelem az esküvőnk,
 Ölelés a mennyországunk,
 Csókod lesz a kísérlőnk.

HÁBOROGVA ZÚG A SZILAJ ŐSZI SZÉL.

Háborogva zúg a szilaj őszi szél,
Innen-onnan aláhúll a falevél,
A nefelejts, meg a rózsza oda van,
Új életre locsolgatni hasztalan.

Ha majd a tél kialussza álmaid,
Minden virág illatozva felvirít.
Hej, de én nem virradok új örömré,
Mert galambom elfelejtett örökre !

Háborogj hát, dühöngj hideg őszi szél,
Hadd omoljon le a sárga falevél,
Jó lesz neked, jó lesz majd nemsokára
Takarónak sírom rideg halmára.

HÁROM HETE, NEM LÁTTAM A BABÁMAT.

Három hete, nem láttam a babámat,
Fájó szívem majd megöli a bánat ;
Felöltözöm fekete gyászruhámba,
Úgy búsúlok, úgy epedek utána.

Én istenem, mért teremtel engemet,
Mikor én csak sírdogálok szenvedek ? !
Hozd vissza őt, megbocsátok szívesen,
Ha haragszik, még akkor is ölelem.

Dura Máté.

HÁZUNK ELŐTT VAN EGY MAGAS EPERFA.

Házunk előtt, van egy magas eperfa,
Barna kis lány epret eszik alatta ;
Barna kis lány, eszem azt a szép szádat,
Adj egy csókot, majd meghalok utánad.

Házunk felett kelepelget a gólya,
Csak kijönne a galambom egy szóra,
Ha kijönne a kapuba énhozzám,
A csillagos eget is lehoznám.

Kéry Gyula.

HEJ BE SZÉP A BÚZAVIRÁG-KOSZORÚ.

Hej be szép a búzavirág-koszorú,
Elhagyatott szívem hej be szomorú,
Hej, haj, lesz még énnekem is víg napom :
Elfelejttem csalfa rózsám, csillagom.

Hej be szép a kék nefelejtskoszorú,
Árva szívem oly régóta szomorú.
Hej, haj, ború után derül az égen :
kiderül még, hiszem istent, énnékem.

Búzavirág, kék nefelejts, gyöngyvirág,
Beszélhet már, a mit akar a világ !
Pünkösöd napján, rózsapiros hajnalon
Elszeretlek, barna kis lány, angyalom !

HERVAD AZ A RÓZSA.

— Hervad az a rózsza,
Kinek töve nincsen ;
Elhervadok én is,
Mert szeretőm nincsen.

Hervadj rózsám, hervadj,
Már az enyém nem vagy ;
Míg az enyém voltál,
Piros rózsza voltál.

—Piros rózsza voltam ;
De már elhervadtam,
Sűrű könnyeimmel
Orcámat lemostam.

Jobb lett volna nekem
Világon sem lennem,
Mintsem ily kínokat
Kelletik szenvednem.

Elmehetek már én
Alá s fel az utczán,
Nem mondják már nékem :
Gyere be violám !

Gyere be, violám !
Csókolj meg az orcám ;
Én is megcsókolom
Százszor egymásután.

HIDEG SZÉL FÚ.

Hideg szél fú a Hargita környékén,
Mért volna a bíró fia több, mint én,
Mért kellene az útjából kiállnom,
Miatta a rózsámtól is megválnom ? !

Nincsen, igaz, semmiféle telekem,
De van azért jó két munkás tenyerem.
Dolgozni is megtanultam jókorán,
Ezt testálta nékem az édes anyám.

A Hargitán szerelmes gerlepár,
Turbékolva, meleg fészket rakni jár.
A Küküllőn van egy malom, kivettem,
Jöszte rózsám, légy molnárné mellettem !

Fülei Sz. Lajos.

HÍRŐS VÁROS AZ AAFŐDÖN KECSKEMÉT.

(Tisza-Duna közti tájbeszéd szerint.)

Hírös város az aafődön Kecskemét,
Ott születtem, annak öszöm könyerét.
A búzáját magyar embör vetötte,
Kakastéjje szép mönyecske sütötte.

Nincs énnéköm mestörségöm, nem is kő,
Van azé jó keresetöm, jobb se kő,
Vót is, van is, lösz is, hiszöm istenöm,
Míg utast lát a pusztába két szömöm.

Ómáspej a nyergös lovam, nem vöttem,
Szögény legény szép szörivee szöröztem.
Csillagos a feje, kese a lába —
Mögeresztöm, a szél sem ér nyomába.

Ezön járok, mint kiskiráj kényösen,
Borjúszájas ingöm lobog szélösen.
Süvegöm a jobb szömömön viselöm,
Mindön embör előtt mög se emelöm.

Be-benézök a bugaci csárdába,
Őszöm, iszom, kedvem szörint rovásra ;
Ölégségös hitelöm van ott neköm,
Mögfizetök, böcsületöm nem sértöm.

A vármögye emböreit pej lovam
Csak ojan jól mögösmeri, mint magam.
Ha érköznek, nagyot nyerít : rá termök,
S ha rajt vagyok, gyühetnek má őkeemök !

Petőfi Sándor.

HÍVOM KI, CSALOM KI.

Hívom ki, csalom ki, de nem akar kijönni.
 Megállj te szép kis lány, megbánja ezt valaki !
 Tizenhárom faluba se találsz olyan legényre,
 Ki téged, amint én, oly igazán szeretne !

HOGYHA SZERETSZ, SZÍVBŐL SZERESS, RÓZSÁM.

Hogyha szeretsz, szívből szeress, rózsám,
 Életedet mért nem kötöd hozzám ?
 Vagy ha szíved már másé lett :
 Ne csalogass engem többet,
 Hidd el rózsám, nem érdemlem tőled.

HOLDVILÁGOS CSILLAGOS AZ ÉJSZAKA.

Holdvilágos csillagos az éjszaka,
 Ugyan babám, gondolsz-e rám valaha ?
 — De minek is gondolnék én tereád :
 Szegény vagyok, nem illek én tehozzád.

Énekel a halálmadár odaki,
 Meghal köztünk az éjjel még valaki.
 Én halok meg, mert megöl a szerelem :
 A vármegye legszebb lányát szeretem.

— Piros alma, piros alma van a fán,
 Szeretem én a rózsámat igazán.
 Megmutatom én az egész világnak,
 Mily szerelme van a magyar kis lánynak.

HOL JÁRTÁL, TE KIS LÁNY, ILYEN KORÁN ?

Hol jártál, te kis lány, ilyen korán ?
 A cipőd is jócskán harmatos már.
 — Rózsás kertben jártam,
 Violát gyomláltam,
 Eszemadta !

Szedtél-e virágot a számomra ?
 Mít feltűztek csárdás kalapomra.
 — Hadd tudja a világ,
 Hogy szeretjük egymást,
 Eszemadta !

HULL A LEVÉL A VIRÁGRÓL.

Hull a levél a virágról,
 Elválok én a babámtól.
 Isten hozzád édes,
 Isten hozzád kedves
 Galambocskám !

Sárgul a hold az ég alján,
 Mind a kettőnk oly halovány.
 Isten hozzád édes,
 Isten hozzád kedves
 Galambocskám !

Harmat hull a száraz ágra,
 Könyek hullanak orcánkra.
 Isten hozzád édes,
 Isten hozzád kedves
 Galambocskám !

Lesz még virág a rózsafán,
 Egymást még mi is látjuk tán.
 Isten hozzád édes,
 Isten hozzád kedves
 Galambocskám !

Petőfi Sándor.

HULLANAK AZ ŐSZI RÓZSALEVELEK.

Hullanak az őszi rózsalevelek,
 Megilletik, reszkettetik lelkemet ;
 Sóhajukból, sorsukból azt olvasom :
 Az életük, a szerelmük
 Csalódás volt, fájdalom.

Keserűség ömlik el a szívemen :
 Virágsorsból végzetemet ismerem ;
 Mintha látnám, halálom mily szomorú :
 Nem borúl a koporsómra
 Se hitves, se koszorú.

Ej, de félre keserűség, búbánat !
 Míg teák búcsút se mondok a világnak,
 Úgy elvetem magamtól az életet :
 Ahogy engem a szívtől
 Az a kis lány elvetett !

HULL A ZÁPOR KÜNN A PUSZTÁN.

Hull a zápor künn a pusztán. Cifra szűröm jaj de nagyon megázott.
 A szélvészszel versenyt futó pej paripám, istenbizonny, megfázott.

Takard be hát édes babám, pej lovamat, hiszen futott eleget !
 Aztán édes öleléssel, tüzes csókkal gyűjtsd lángra a lelkemet.

Nincs a pusztán rózsabokor ; nem hozhattam, néked babám, virágot,
 Pedig hidd el, neked adnám ezt az egész gyönyörűszip világot !
 De a világ nem az enyém. Szegény vagyok, nem adhatok egyebet :
 Néked adom mindörökre a szerető, a hűségés szívemet !

Dóczy József.

HULLÁMZÓ ZÖLD BÚZÁBA'.

Hullámzó zöld búzába',
 Hangzik a kis pitypalatty, a pitypalatty.
 Fürjecske vár párjára :
 Azt mondja, hogy soha, soha el ne hagyj !
 Én is kérlek, édesem,
 Légy az enyém, légy hívem ;
 Ha a szíved, mint az enyém, úgy érez :
 Akkor a mi boldogságunk örök lesz !

ISTEN A MEGMONDHATÓJA.

Isten a megmondhatója,
 Mennyit szenvedek ;
 Testi, lelki nyugodalmim
 Nappal álom forr fejemben,
 Éjjel gond virraszt,
 El sem végzem, már is újra
 Kezdem a panaszt.

A sóhajtás tartja bennem
 Még az életet,
 Keblem a sok sóhajtástól
 Szinte megreped.
 Csak sóvárgok, csak tűnődöm,
 Nem tudom, miért ?
 Mintha égnék, vágyakoznám
 Bírhatatlanért.

Ah, ha e sóvár tűnődés
 Tán a szerelem ?
 Akkor jaj szegény leánynak,
 Akkor jaj nekem !
 Aki engem úgy szeressen
 Élve, halva hív,
 A mint én szeretni tudnék :
 Nincs oly férfi szív.

ITT HAGYNÁM ÉN EZT A VÁROST.

Itt hagynám én ezt a várost,
 Ha lehetne,
 Ha a babám olyan nagyon
 Nem szeretne ;
 De mivelhogy szeret,
 Itt hagynom nem lehet,
 Eszemadta !

Nincs szebb virág a kertekben
 A rózsánál,
 Nincs szebb kislány a városban
 A rózsámnál,
 Piros az ajaka,
 Mint a piros alma,
 Eszemadta !

Megérik a piros alma
 Teledőre,
 Enyém lész te, kis angyalom,
 Jövendőre,
 Nem kell más énnemek :
 Te vagy a kedvesem, eszemadta !

Felszántom én ezt az erdőt
 Nemsokára,
 Vetek bele rozsmaringot
 Violával,
 Hogy kössön kedvesem
 Bokrétát énnemek, eszemadta !

JAJ, BE FÉNYES CSILLAG RAGYOG AZ ÉGEN.

Jaj, be fényes csillag ragyog az égen,
 De fényesebb az én rózsám szemében ;
 Szétszórnam én az ég minden csillagát,
 Csak az a kis lány adná nekem magát.

Fényes csillag a szerelem csillaga,
 Szemed gyöngye az én szívem világa ;
 De ha lelked e világból kitagad :
 Az ég minden csillagával rám szakad.

JAJ, BEH SZENNYES, AZ A MAGA KENDŐJE.

Jaj, beh szennyes az a maga kendője,
 Talán nincsen magának szeretője ?
 Adja ide, hadd mossam ki fehérre,
 Leszek én még a maga szeretője.

Lenne bár a tenger kincse az enyém,
 Azt is odaadnám érted, kincsem, én,
 Ha én neked azt mondhatnám egykoron :
 Feleségem, édes-kedves galambom !

JAJ, DE BAJOS A SZERELMET TITKOLNI.

Jaj, de bajos a szerelmet titkolni,
Tövis közül az ibolyát kiszedni ;
Kiszedném én, de megszúrná kezemet,
Azt szeretem, ki az enyém nem lehet.

Erdőn-mezőn kivirított a virág,
Boldognak hisz engemet a nagy világ ;
Boldog volnék, ha nem tudnék szeretni,
Ha el tudnám a rózsámat feledni.

Véletlenül felnéztem én az égre,
Nincsen csillag, mind lehullott a földre,
Lehullott a reménységem csillaga :
Hogy lehetnék boldog én még valaha !

JAJ DE BÚSAN HARANGOZNAK.

Jaj de búsan harangoznak
Az én kedves galambomnak.
Viszik már a temetőbe ;
El se búcsúzhattam tőle.

Kísérj ki rózsám síromig,
Az örök nyugalomig,
Vess rám egy-két kapaföldet,
Talán megérdemlem tőled.

Ha jársz a temetőkertbe,
Ird fel sírom keresztjére :
Itt nyugszik egy hű szerető,
Áldja meg őt a teremtő !

JAJ DE NAGYON MESSZE ESTEM.

Jaj de nagyon messze estem tetőled !
 Mégis mindig álmodozom felőled !
 Messze estem, de sohasem feledlek :
 Vétek-e hát, hogy igazán szeretlek ?

JAJ ISTENEM, JAJ ISTENEM, DE FÉLEK.

Jaj istenem, jaj istenem, de félek,
 Minapában baja történt az égnek,
 A csillagász jól vigyázni nem tudott :
 Az égboltról egy szép csillag lefutott.

Jaj istenem, jaj istenem, de félek,
 Hogy rózsámra lesz szüksége az égnek !
 Mindenki azt mondja, aki ahhoz ért,
 Egy szép kis lány hal meg egy szép csillagért.

JAJ DE SZOMORÚAN SZÓL A FURULYÁM.

Jaj de szomorúan szól a furulyám,
 Száz leányszív repedne meg a hangján ;
 De a tied, kedves rózsám, oly kemény,
 Nem indul meg kis furulyám keservén.

Lám megmondtam, ne játszáj a szívemmel,
 Utoljára megfizetem éltemmel ;
 Ha meghalok, mint a tavasz virága,
 Mit tűzöl fel kebeledre, leányka ?

JEGENYEFÁ TETEJÉBEN.

Jegenyefa tetejében
 Ül egy holló feketében ;
 Gyászruhája engem illet,
 Mert a rózsám már nem szeret,
 Az én kedves rózsabimbó-galambom.

Erdő, erdő, beh magas vagy !
 Kincsem rózsám, de messze vagy !
 Ha az erdőt kívághatnám,
 A rózsámat megláthatnám,
 Az én kedves rózsabimbó-galambom.

JUHÁSZBOJTÁR, NE EPESSZEN A BÁNAT.

Juhászbojtár, ne eposszen a bánat,
 Hogy elcsalták, elrabolták babádat ;
 Ne emésze a búbánat szívedet,
 Megbánja még az a lány, hogy más szeret.

Nekem is volt egy hűtelen szeretőm,
 Hej, de az már kinn nyugszik a temetőn.
 Meg van írva, rá van írva az égre :
 Hűtlenségnek korai sír a vége.

JUHÁSZ VAGYOK, BÚSAN ŐRZÖM A NYÁJAT.

Juhász vagyok, búsan őrzöm a nyáját ;
 Esketőre ma viszik a babámat,
 Vég muzsika kihallik a cserényig,
 Fáj a szívem, a szemem meg könnyezik !-

Felpattanok a számárra nagybúsan,
 Végig ütök füle közt a kampóval ;
 Isten hozzád, szép selymes nyáj, elmegyek :
 Vagy meghalok, vagy a rózsámé leszek !

KÁKA TÖVÉN KÖLT A RUCA.

Káka tövén költ a ruca,
 Jó földben terem a búza ;
 De a hol a hú lány terem,
 Azt a helyet nem ismerem
 Sehol sem.

Ki van az én szemem sírva,
 Mert a rózsámat más bírja ;
 Pedig fogadta az egyet :
 Rajtam kívül mást nem szeret
 Sohasem.

Ha tudtad, hogy nem szerettél :
 Hálódba mért kerítettél ?
 Hagytál volna békét nekem :
 Más is elvett volna engem
 Valaha.

Azért, hogy én szegény lettem,
 S mást választottál helyettem,
 Lesz nekem is víg napom még :
 Ború után derül az ég,
 De mindég !

Losonczy László.

KESERŰ A BOROSTYÁNFA LEVELE.

Keserű a borostyánfa levele,
 Még keserűbb az én rózsám szerelme,
 Elfelednék minden bút és bánatot,
 Hej, csak az fáj, hogy a rózsám elhagyott.

KÉKET NYÍLIK AZ IBOLYA, NEM SÁRGÁT.

Kéket nyílik az ibolya, nem sárgát ;
 Ne tagadd meg, hogy én jártam tehozzád.
 Cifra szűröm szemtanúja :
 Hányszor voltál a vállamra
 Borúlva.

A vállamra ráborúlva zokogtál,
 Ajkaimra forró csókot nyomkodtál ;
 Esküdöttél égre-földre,
 Hogy hű leszel mindörökre :
 S megcsaltál.

KÉK NEFELEJTS VIRÁGZIK, A TÓ TÜKRÉN.

Kék nefelejts, kék nefelejts,
 Virágzik a tó tükrén,
 Beteg vagyok, fáj a szívem,
 Nem sokáig élek én.
 Hanem azért, hanem azért,
 Koszorút, ha meghalok,
 A síromra, sírhalmomra,
 Nefelejtsből fonjatok.

Báró Bánffy György.

KÉK VIRÁGGAL VIRÁGZIK A TEMETŐ.

Kék virággal virágzik a temető,
 Szőke lány közt nincs igazi szerető,
 Mert a szőke mind hűtlen szokott lenni,
 Csak a barna tud igazán szeretni.

Kedves babám, te elhagytál engemet,
 Mint a csillag, mely elhagyja az eget,
 Mely futva fut szem elől, hogy vesszen el,
 Én is futok, míg a bánat nem öl el.

Ej, de kár is volna nékem elfutnom,
 Itt is megöl engemet a bánatom ;
 Messze menve, akadhatok jövőre
 Ilyen csalfa, hitszegő szeretőre.

Kertemben egy kis eperfa, nem látszik,
Minden éjjel tizenkétszer virágzik ;
Apró annak levele és jószagú,
Érted vagyok, kedves babám, szomorú.

KÉPEDDEL ALSZOM EL.

Képeddel alszom el,
Képeddel ébredek ;
Kimondhatatlan az,
Mit érted szenvedek.

Körülem éj vagyon,
Keblem sötéten áll ;
Mióta engemet
Búcsútlan elhagyál.

Kölcsey Ferenc.

KÉT CSILLAG AZ ÉGEN EGYÜTT.

Két csillag az égen együtt úgy fénylik,
Egymást mindenhová híven kísérik.
Csak énnekem nincsen senkim, a ki engem szeressen,
Nincs szeretőm, a ki engem,
Hú csillagként kísérjen.

KÉT ÚT VAN ELŐTTEM.

Két út van előttem,
Melyiken induljak ?
Két szép szeretőm van,
Melyiktál búcsúzzak ?

Ha egyikhez megyek,
A másik haragszik ;
Így hát az én szívem
Soha meg nem nyugszik.

Két út van előttem,
 Melyiken induljak ?
 Két szép szeretőm van,
 Melyiktől búcsúzzak ?

Egyiktől búcsúzóok
 Piros pünkösdi napján,
 Másiktól búcsúzóok
 Halálom óráján.

KÉTSZER IS NYIT AZ AKÁCFÁ VIRÁGA.

Kétszer is nyit az akácfa virága,
 Szerettelek, galambom, de hiába,
 Megbánod még, visszasírsz még engemet,
 De a szívnek kétszer nyílni nem lehet.

Egyszer borúlt az én szívem virágba,
 Csalfa leány ! te voltál napvilága,
 Esztendőben egyszer nyit a kikelet,
 Én is egyszer voltam boldog teveled.

Berci, lelkem, zokogtasd a nótámat,
 Csalfa lányért, boldogság is a bánat ;
 Csalfa leány, kósza levél módjára,
 Köti magát minden bokor aljára.

Sohsem bírom az elmémből kivetni,
 Soha, soha, örökre eltemetni,
 Azt szerettem, a ki megcsalt, kijátszott,
 Az igaz szív mindig egyszer virágzott.

E. Kovács Gyula.

KIÁLLOK A KISKAPU ELÉBE.

Kiállok a kiskapu elébe,
 Erre járnak reggeli misére.
 Megszeretem hamarosan
 Valamelyik lánykát,
 Annyszer csókolom,
 Mint galamb a párját.

Párosan ül madár is a fészken,
 Árvaságom minék is tetézném ?
 Hiszen én is szerelemre,
 Örömré születtem :
 Ne szálljon az élet
 Hasztalan fölöttem !

Szülőim se sírjanak ám most már,
 Lám a fiuk a legjobb úton jár :
 A ki szeret, kit szeretnek,
 Azé ez az élet !
 Boldogságot még a
 Gróffal se cserélek !

Dura Máté.

KIDERÚLT AZ ÉG FELETTEM.

Kiderült az ég felettem,
 A borút rég elfeledtem ;
 Fönn az égen csillag ragyog,
 Istenem, de boldog vagyok.

Csillag fénylik fönn az égen ;
 Reszket a víz tükörében ;
 Az ölemben csillag játszik,
 Két karomból ki se látszik.

Fényes csillag ott az égen,
De hiába ragyogsz nékem !
Szébb csillag az én csillagom,
Ölelhetem, csókolhatom.

Kadocsa Elek.

KIKELETKOR.

Kikeletkor nyílik a kis
Hóvirág.
Jaj istenem, lesz-e még rám
Jó világ ?
Leszek-e még boldog én is
Valaha ?
Ragyog-e még rám is az ég
Csillaga ?

KIMEGYEK A TEMETŐBE EGY ESTE.

Kimegyek a temetőbe egy este,
Ráborulok a legelső keresztre.
Elhitem magammal, hogy te vagy ott,
Hogy nem élőt, de halottat siratok.

KIT GYÁSZOL A FECSKEMADÁR ?

Kit gyászol a fecskemadár ? Olyan búsan mért csicsereg az ágon ?
Engem gyászol, engem sirat ; nincs énnálam árva b e nagy világon.
Göndörhajú szép szeretőm hűtelen lett ; elszerették éntőlem.
Sirass, sirass fecskemadár ! Isten tudja, mi lesz most már belőlem !

Nagy a világ! Elbűjdosom. Hírt se hallasz, csalfa babám, felőlem.
 Megöl engem a szerelem. Ha meghalok : fecske legyen belőlem.
 Rozmaringos ablakodban tórd meg babám szomorú kis fészkemet,
 Hadd kérdezzem este-reggel : Mért ölted meg a hűséges szívemet ?

Dóczy József.

KIMEGYEK A TEMETŐBE, ESTE, KÉSŐN.

Kimegyek a temetőbe, este, későn, —
 Mikor senki sem látja :
 Ráborulok egy elhagyott, sülyedező,
 Roskadozó fejfára.
 Kedves nékem az a sírhant,
 A melyet más meg sem lát ;
 Oda vitték, belezárták boldogságom,
 Mennysorságom csillagát.

KINYÍLOTT A FEHÉR RÓZSA.

Kinyílott a fehér rózsza, piros rózsza virága,
 A kis madár füttyörészve, szabadon száll reája !
 Száll a madár, szabadon száll, könnyű a kis madárnak,
 Hej, de engem megöl a bú, a sötét bú, utánad !

Petri Mór.

KÍSÉRJ KI, RÓZSÁM, SÍROMIG.

Kísérj ki, rózsám, síromig,
 Az örök nyugalomig,
 Vess rám egy-két kapa földet,
 Talán megérdemlem tőled.

Ha még a temető-kertbe,
 Írd föl sírom keresztjére :

Itt fekszik egy hű szerető,
Nyugtassa meg a teremtő !

Síromra ültess egy fácskát,
Vagy pedig egy bokor rózsát :
Hadd lássa meg, a ki ott jár,
Sohasem voltam csapodár.

Azt, hogy szerettelek, valld ki,
Bátran, ha kérdi valaki.
De azután mást ne szeress,
Több szeretőt el ne temess.

KISZÁRADT.

Kiszáradt a vad almafa,
Nem terem több alma rajta.
Kedves babám gyenge karja,
Nem ölel meg több hajnalba.

Nyisd ki babám, az ablakot :
Szóljál hozzám egy szózatot !
Vess utánam egy pillantást,
Ugy sem látjuk többet egymást.

Már kedvesem, isten hozzád,
A szerencse vigyázzon rád !
Nem engedik azt az egek,
Hogy én téged szeresselek.

KIS IBOLYA RÓZSABOKOR TÖVÉBEN.

Kis ibolya rózsabokor tövében, -
Szeret-e ő ? csak azt mondd meg énnékem.
Csak azt mondd meg szeret-e ő engemet ?
Ibolyácskám, vigasztald meg szívemet.

Bárcsak én is fehér galamb lehetnék,
 Hozzászállni, hej mennyire szeretnék.
 Vinnék neki ajándékot egy — rózsát,
 S visszahoznám a rózsáért egy — csókját !

KIS KERTEMBEN ELHERVADT A NEFELEJTS.

Kis kertemben elhervadt a nefelejts,
 Sohse hittem, hogy valaha elfelejts ;
 Mint lenge nád, olyan vala szerelmed,
 Mely legkisebb fuvalomnak is enged.

Háborogj, zúgj, dühöngj szilaj őszi szél,
 Hadd omoljon mind alá a falevél :
 Jó lesz nekem, jó lesz majd nemsokára
 Takarónak puszta sírom halmára.

KIS KERTEMBEN ELSZÁRADT AZ EPERFA.

Kis kertemben elszáradt az eperfa,
 Este, reggel bús gerlice ül rajta.
 Tán azt búgja az a gerlice madár,
 Hogy a leány, szőke, barna : csapodár.

Árva madár, leveletlen fatetőn,
 Nincsen párod, nekem sincsen szeretőm ;
 Vigy el engem magaddal az erdőre,
 Ott ássuk meg egymás sírját előre.

KIS PEJLOVAM KICSAPOM A CSERJÉSBE.

Kis pejlovam kicsapom a cserjésbe,
 Hadd legeljen, hadd pihenjen kedvére,
 Magam pedig nekidülök egy fának,
 Úgy várom az édes-kedves babámat.

Szeged felől jön a vihar sebesen,
 Siess, siess karjaimba kedvesem.
 Ha teveled a nyeregbe felszállok,
 Kinevetem a vihart, a világot.

Tisza partján magányos az én tanyám,
 Teveled a boldogság vár benne rám,
 Olyan nagyon hűn foglak én szeretni :
 Az átok is áldást fog ott teremni !

Dura Máté.

KITETTÉK A HOLTTESTET AZ UDVARRA.

Kitették a holttestet az udvarra,
 De nincs, a ki végig-végig sirassa ;
 Most látszik meg, ki az igazi árva :
 Senki se borúl a koporsójára.

Én is olyan elhagyatott lény vagyok :
 Érti szívem, hogy nemsoká meghalok ;
 Halvány arcom mutatja nagy bánatom :
 E földön nincs már nékem boldogságom.

Losonczy László.

KONDÚLJON MEG A NAGYHARANG.

Kondúljon meg a nagyharang, borúljon be az ég,
 Gyűljön össze a faluba temetésre a nép.
 Koporsómra szálljon reá pártalan madárka,
 Búcsúztatóm ő mondja el, hisz ő is oly árva.

Ha koporsóm arra viszik, a kapud nyíljon ki,
 Csalfa leány, hamis leány, akkor tekintsél ki,
 Egy pillantást, egy utolsót, vessél koporsómra,
 Kis kapudat zárd be ismét, ne nyíljon ki soha.

Csukd be azt a rácsos kaput, ne tartsd többé nyitva,
 Úgy sem teszem a lábamat már keresztül rajta.
 Elátkozom azt a percet, a mikor átléptem :
 Elég volt a fájdalomból, mit okoztál nékem.

Elmentem a házad előtt, nem mertem bemenni,
 Kihallatszik az a nóta : semmi, babám, semmi ;
 Nem tudom, hogy kinek dalolsz, hej, de azért mégis
 A te első szerelmedet megsiratom én is !

KÖLTÖZIK A GÓLYA, FECSKE.

Költözik a gólya, fecske,
 Napnyugatról — délkeletre.
 Hull a levél, rózsalevél,
 Viszi a szél, messze, messze.
 Úgy elszorúl az én szívem,
 Szép tavaszát siratja.
 Isten veled, gólyamadár,
 Isten veled, fecskemadár,
 Nem látjuk mi már egymást —
 A tavaszra.

KÖLTÖZIK A VADGALAMB, A GÓLYA.

Költözik a vadgalamb, a gólya,
 Sárga levél hull a kalapomra,
 Búbánatos, borongós az ég is,
 Elhagy engem maga a remény is.

Kikeletkor jön a daru, fecske ;
 De szeretóm soha a szívemre.
 Lassan-lassan megered a felleg :
 Nehéz már az élet is szívemnek.

Kietlen a vadon, a hol járok,
 Siratom az álnok csalfaságod ;
 Meg se várom, míg eljő halálom :
 Elmegyek, a síromat megásom.

Dura Máté.

KÖRÖSKÖRÜL BORÚS AZ ÉG FÖLÖTTEM.

Köröskörül borús az ég fölöttem ;
 Szerencsétlen csillag alatt születtem.
 Sirat engem a csicsergő madár is,
 Fejem fölött búra hajlik az ág is.

Temetőben kékvirágos sírhalom,
 Abban nyugszik az én édes galambom ;
 Szomorúfűz ráhajlik a fejfára,
 Ez az élet csak a bánat tanyája.

KÖRÜL CSILLAGOS AZ ÉG.

Körül csillagos az ég,
 Majd eszedbe jutok még,
 De már akkor késő lesz,
 Ha a szívem másé lesz.

Ha te tudnád, a mit én,
 Milyen legény vagyok én ;
 Halálodig csókolnál,
 Úgy a szívemhez fornál.

LÁBAIMNÁL ZÚG-MOROG A BALATON.

Lábaimnál zúg-morog a Balaton,
 A zúgását kedvesemmel hallgatom.
 Most búcsúzik dajkájától,
 Leánykori világától

Tihany igaz gyöngye.
 Ezután már a szerelme,
 Minden álma, szíve, lelke,
 Enyém lesz örökre.

Ne haragudj, vén Balaton oly igen,
 Hogy a gyöngyöd messze földre elviszem.
 Szeretett ő téged nagyon,
 De soha oly odaadón,
 A mint szeret engem ;
 Se szerelmed, se hatalmad,
 Nem volt oly nagy, olyan gazdag,
 Mint az én szerelmem.

Isten veled, vén Balaton, megyünk már,
 Boldogságunk puha fészke készen vár.
 Odaszállunk csicseregni,
 Csókolózni, ölekezni,
 Szeretkezni folyvást ;
 De hogy téged nem feledünk,
 Néha rád is emlékezünk :
 Fogadd ezt a rózsát !

Dura Máté.

LÁM MEGMONDTAM, BÚS GERLICE.

Lám megmondtam, bús gilice,
 Ne rakj fészket az útszélre :
 Mert az úton sokan járnak,
 Téged, rózsám, feltalálnak.

Csak rakj fészket az erdőre,
 Annak is a közepére !
 Cédrusfának tetejére,
 Fügefának levelére !

LEHULLOTT A REZGŐ NYÁRFA.

Lehullott a rezgő nyárfa
 Aranyszínű levele,
 Hogy lehullott, elsodorta
 Az őszi szél bús szele.
 Egy levélre volt írva a
 Rózsámtól az üzenet :
 Isten hozzád, édes,
 Isten hozzád, kedves,
 Élnünk együtt nem lehet.

Elmúlt az ősz, el a zord tél,
 Kivirúlt a kikelet,
 Újra hajtott az a nyárfa,
 Aranyszínű levelet.
 Arra is volt egy üzenet
 Éj-gyöngyharmattal írva :
 Isten hozzád, édes,
 Isten hozzád, kedves,
 Visznek engem a sírba !

Lukácsy Sándor.

LEHULLOTT A CSERESZNYEFA VIRÁGA.

Lehullott a cseresznyefa virága,
 Boldogtalan, kinek nincsen babája.
 Lám, az enyém kökényszemű barna lány,
 Ott született az Alföldön, a rónán,
 Ott született, piros pünkösd hajnalán.

LEHULLATTA A JUHARFA LEVELÉT.

Lehullatta a juharfa levelét,
 Őszi szellő elsodorta tefeléd ;
 Rá van írva, olvasd el a bánatom :
 Én is elmúlt boldogságom siratom.

Boldogságom voltál nekem kis leány,
Tavasze-levél életemnek zöld fáján,
Légy te boldog, áldjon meg a teremtő,
Engemet, majd megnyugtat a temető.

Tóth Pál.

LEHULLATTA VIRÁGÁT A RÓZSA.

Lehullatta virágát a rózsza,
Szebb hazába költözik a gólya ;
Csak én sírok éjjel-nappal,
Nem bírok a búbánattal :
Azt a hűtlent úgy meg tudtam szeretni,
Soha többé, soha többé nem akarom feledni !

Én istenem, mért is élek én már,
Ha szívemben nem virágzik több nyár ?
Csak homályos ködben járok,
Nem látom a napvilágot,
Bűvös-bájos édenkerted, szerelem,
A hetedik, a ragyogó mennyországot nem lelem !

Dura Máté.

LEKASZÁLTÁK MÁR A RÉTET.

Lekaszálták már a rétet,
Nem terem több virágot.
Olyan kopár, mint a lelkem,
Mélyre a bú rászállott.
Olyan vagyok, mint zord őszszel
A sárguló falevél :
Csakhogy az én életem fája
Több tavaszt már nem remél !

Szegény szívem, vigasztalódj,
 Viseld magad csendesen.
 Ha feléd jő, vagy ha rád néz :
 Ne dobogj oly hevesen.
 Hiszen úgylis el kell hagynom,
 El kell őt felejtennem,
 Aki nekem volt valaha
 E világon mindenem !

Sír a szívem, sír a lelkem,
 Könyezik a szemem is ;
 Mert elhagyott, kit szerettem :
 Elhagyott a remény is.
 Az fáj az én bús szívemnek,
 Elemészi keblemet,
 Hogy a kit oly hűn szeretek :
 Az az enyém nem lehet !

LENN A FALU VÉGÉN.

Lenn a falu végén, nem füstöl a kémény,
 Kis lány a babáját nem várja,
 Nagy a legény búja, szerteszét a gulya,
 Lenn jár a tilosba, — nem bánja.
 Fáj, sajog a szíve, elhagyta a híve,
 Elfeledné, — hej, de nem tudja,
 Fájdalom könnyűje csillog a szemébe,
 Eltűtkolná, — hej, de nem bírja.

LESZAKASZTOM, NEKED ADOM.

Leszakasztom, neked adom a legszebb rózsát,
 Olyan piros, olyan tiszta, mint a te orcád.
 Oda való, oda tűzd föl a kebledre,
 Csak a harmat, csak a napfény érintette.

Olyan az én szerelmem is, mint ez a rózsza :
 Teéretted nyílt ki szépen gyöngö bimbója,
 Tűzd azt is a szíved fölé : raadásul,
 Megóv minden bútól, bajtól, csalódástul.

Azt se kérdem, hogy igazán szeretsz-e engem ?
 Megtartasz-e továbbra is a szerelmedben ?
 Elég az, ha te mondod, hogy bízzam benned,
 Én csak addig élek, a míg szerethetlek !

Dura Máté.

LESZÁLLT AZ ÉJ A FALURA.

Leszállt az éj a falura, a falura,
 Jer ki rózsám a kapuba, kikapuba.
 Fáj a szívem, búbánata itt tart ébren,
 Vigasztalj meg, nyíló bimbóm, örök édes üdvösségem.

Itt vagy rózsám két karomba, két karomba,
 Nézz csak ide az arcomba, az arcomba ;
 Öröm van ott, ugy-e drágám, — nem búbánat,
 Édes ajkad mosolyára sötét este hajnal támad.

Erdélyi Zoltán.

MADÁR AZ ÁGON, VIRÁG A FÁKON.

Madár az ágon, virág a fákon,
 Te vagy az én kis boldogságom !
 Virág a mézet, szikla a bércet
 Nem őrzi jobban, mint én téged.

Ha nyíl a rózsza, ne hajts a szóra,
 Jer ide hozzám búcsúzóra ; —
 Remegve érzem, te lész énnékem,
 Halálom avagy üdvösségem !

MAGASAN REPÜL A DARU.

Magasan repül a daru
 Nagyokat is kurjantgat ;
 Szárnyaiból, tollaiból
 Bokrétákat hullatgat :
 Szedjed, rózsám, szedjed,
 Kalapod mellé tegyed.
 Hogy a többik közül téged
 Könnyen megismerjelek !

MAGASAN REPLÜL A DARU, SZÉPEN SZÓL.

Magasan repül a daru, szépen szól,
 Haragszik rám a galambom, mert nem szól ;
 Ne haragudj, kedves rózsám, sokáig :
 Tied leszek, el nem hagylak
 Koporsóm bezártáig.

Barázdában szépen szól a pacsírta,
 Levelem jött, a szeretőm most írta ;
 Könyes szemmel azt olvasom belőle,
 Hogy egyedül, hogy egyedül
 Halál választ el tőle !

Két rózsafa levelestől, ágastól,
 Még azt mondják, el kell válnunk egymástól ;
 Úgy váljunk el, kis angyalom egymástól,
 Mint fényes hold, mint fényes hold
 Az ő ragyogásától.

MAROSSZÉKI PIROS KLÁRIS.

Marosszéki piros kláris,
 Olyan piros a rózsám is,
 Szép az alma az ágtetőn,
 De százszor szebb a szeretőm,
 Csuhalja !

Ketten szedünk egy kosárba,
Majd eladjuk a vásárba,
Főköttőt veszünk belőle,
Enyém lesz ő jövődre,
Csuhanja !

MAROS VIZE FOLYIK CSENDESEN.

Maros vize folyik csendesen,
Borúlj a vállamra édesem ;
Nem borúlok, van már nékem szeretőm,
Szüret után lesz az esküvőm.

Mit tagadod, rózsám, hogy szeretsz ?
Hiszen arról magad sem tehetsz,
De minek is taga-taga-tagadnád ?
Úgyis tudja az egész világ.

Mit tagadod, rózsám, hogy igaz ?
Életednek drága kincse az !
De hisz annál drágább, drágább, drágább nincs,
A szerelem a legdrágább kincs.

MÁR EZUTÁN MIT ÉR NEKEM AZ ÉLET.

Már ezután mit ér nekem az élet,
Ha a rózsám, kedves rózsám másé lett ;
Végasztalást énnékem már, énnékem semmi se ad ;
Amióta más csókolja ajakát !

Már ezután mit ér nekem az élet,
Ennyi búval nem is tudom, mért éljek?
Jobb lesz majd a fekete föld, föld fekete göröngye :
Visszaadja nyugalمامat örökre !

MEGÁTKOZOTT ENGEM AZ ÉDES ANYÁM.

Megátkozott engem az édes anyám,
 Hogy ne legyen se országom, se hazám,
 Csipkebokor legyen az én szállásom,
 Ott se legyen sokáig maradásom.

Megizenem az én édes anyámnak :
 Vállaljon el engem édes fiának ;
 Ha ő el nem vállal engem fiának :
 Én se vállalom el édes anyámnak.

Árok, árok, de mély árokba estem,
 Kis angyalom, tőled de messze estem ;
 Beleestem az árokba, nem kívül :
 Veled estem szerelemben rendkívül !

Addig járjak, addig űzzön a bánat,
 Míg valahol föltalálom babámat ;
 Hajlékába ő vezessen engemet,
 Szerelmével gyógyítsa meg szívemet !

MEGÉREM MÉG AZT IDŐT.

Megérem még azt az időt :
 Sírva mégy el kapum előtt,
 Megöleled kapum fáját,
 Úgy siratod a gazdáját.

Elmehetsz már kapum előtt,
 Nem vigyázlak, mint azelőtt,
 Szólok hozzád egyet-kettőt,
 De azt se úgy, mint azelőtt.

MEGKÉRTEM AZT A NAGYON JÓ TEREMTŐT.

Megkértem azt a nagyon jó teremtőt :
 Adjon nékem egy kedves, jó szeretőt ;
 Rád mutatott a teremtő, barna lány :
 Te fogsz engem szeretni hűn, igazán !

Ha az Isten a számodra teremtett :
 A míg élek, én csak téged szeretlek !
 De ha érted eltemetne a bánat :
 Felpanaszlom az istennek magának.

Dura Máté.

MEGKONDÚLTAK A HARANGOK.

Megkondúltak a harangok . . . gyászfedél,
 Engedd látnom, a mit tőlem elfedél.
 Hideg testét gyászrózsákkal fedem be,
 Hadd nyugodjék, úgy, mint hajdan ölembe.

Karjaimat feléje kiterjesztem,
 Deli testét könyeimmal feresztem ;
 Átkarolnám, átölelném, de nincsen,
 Az a lélek, a ki reám tekintsen.

Fagyos a szád, óh, elveszett angyalom !
 Csókjaimért nincs már többé jutalom.
 De fel fog még derülni mifelettünk,
 Egy áldott nap, mert igazán szeretttünk.

MEGÍRTAM MÁR AZ ÉN ÉDES ANYÁMNAK.

Megírtam már az én édes anyámnak,
 Hogy szeretlek, hogy milyen jó leány vagy,
 Tudom, mikor olvassa a levelet,
 Örömében a könye is, a könye is megered.

Édes anyám, megszenvedtél miattam,
 Legyen most már örömöd a fiadban,
 Kis galambom, elviszem majd tehozzád,
 Lásd meg : milyen a földre szállt, a földre szállt menyország.

Gyere, rózsám, az én édes szülémhez,
 Hadd áldjon meg, hadd szorítson szívéhez.
 Hadd mutassa nagy szerelmét irántad,
 Aki szívet adott az ő, adott az ő fiának!

MEGZÖRREN A LÁBAM ALATT A HARASZT.

Megzörren a lábam alatt a haraszt,
 Engem itt már többé semmi sem maraszt ;
 Hejh, hogy az a barna kis lány elhagyott :
 Még talán az isten is megtagadott.

Megyek, megyek a faluból kifele,
 Sorsom, mint az utam, olyan fekete ;
 Hulló levél, keserűség, fájdalom,
 Az fogad, az kísér gyászos utamon.

Úgy jöttem én ide, mint egy kis gyerek,
 Mostan, mint egy megőszült agg, úgy megyek ;
 Megőszített, megvénített hirtelen
 A kijátszott, a rászédett szerelem.

Hulljatok csak elhaló falevelek,
 Mert én sohatöbbé már nem szeretek ;
 Olyan vagyok épp, mint ti az avaron :
 A nyugalmtát senkinek se zavarom.

Dura Máté.

MESSZE FÖLDRE BUJDOSOTT A GALAMBOM.

Messze földre bujdosott a galambom,
Sose látom, talán hírért se hallom !
Csak az esik a lelkemnek nehezen,
Hogy még nem is beszélhetett énvelem !

Árva vagyok, mint az árva gerlice,
Édes rózsám, mért hagytál el ennyire ? . . .
Annyit sírok, annyit rívok utánad :
Gyenge szívem majd megöli a bánat !

MÉG AZT MONDJÁK, PICI KIS BABÁM.

Még azt mondják, pici kis babám,
Hogy nem szeretsz, nem szerettél engem igazán.
Örök hűséget esküdtél,
Mégis — mégis olyan hamar elfelejtettél ;
Pedig én téged oly nagyon szeretlek :
Jőjj hát vissza, gyógyítsd meg a fájó szívemet.

Nézem, nézem a sok csillagot,
Keresem azt, amely nékem egykor ragyogott.
Nézem, nézem, hej, de nem lelem,
Pedig tudom, láttam én azt egykor idelelni.
Szép szemed fényiben ott ragyog az, ott,
Azért vagyok bánatos, mert nem nékem ragyog.

Fordítsd hozzám azt a csillagot,
Álmaimban régen-régen nékem ragyogott.
Fordítsd hozzám két szép szemedet,
Nem látod, hogy árva szívem mily nagyon beteg.
Mondanék valamit, ha te akarod :
Az ég minden csillagával csak nekünk ragyog.

MÉLY A RIMA, ZAVAROS, HA MEGÁRAD.

Mély a Rima, zavaros, ha megárad,
 Rima partján búsulok én utánad ;
 Zúgva jönnek, zúgva mennek a habok,
 Én pedig a Rima partján
 Csak utánad búsulok.

Rima partján csak búsulok nem élek,
 Elfelejt a kedves rózsám, de félek !
 El ne felejts, kedves rózsám engemet,
 Mert a szívem, árva szívem,
 Bánatában megreped.

Berek alján foly a Rima, folydogál,
 Rima partján barna kislány sirdogál,
 Sírva nézi a keringő habokat,
 A fa lombja jaj, de búsan,
 Szomorúan bólogat.

MÉRT IS SZERETLEK OLY NAGYON TÉGEDET.

Mért is szeretlek oly nagyon tégedet,
 Mikor tudom, hogy az enyém nem lehetsz ?
 Pedig téged nem tudlak én feledni :
 De csak mindig jobban-jobban szeretni.

Ne is szeress, sose szeress engemet ;
 Légy te boldog, add másnak a szívedet !
 Az enyémet repossze meg a bánat —
 De feledni téged úgysem tudnálak.

Ha kiteszik koporsóm az udvarra,
 Elkísérnek az utolsó utamra,
 Akkor egy köny, csak egy legyen szemedben :
 Oly édes lesz pihennem a sírkertben.

MÉRT SIETSZ OLY NAGYON, BARNA FELHŐ

Mért sietsz oly nagyon, barna felhő ?
 Hozzám a galambom úgyis eljő !
 Nem szakadhat zápor olyan szörnyen,
 Hogy kedvesem távol tartsa tőlem !

Amikor felpattan a nyeregbe :
 Lova, mint a villám, vágat erre ;
 Oda se néz egy-két kis határnak,
 A kertem aljáig meg se állhat.

Ölelésnek, csóknak az a vége :
 Én leszek az édes felesége.
 Ha az isten éltet : még a télen
 Egész nászsereggel jön el értem.

Onthatod már könyved, barna felhő,
 A kedves galambom már itten jó.
 Lehetsz tőlünk bár az élő bánat :
 Szerelmünkben ilyen sose támad !

Dura Máté.

MIKOR EZT A KISLÁNYT MEGISMERTEM.

Mikor ezt a kislányt megismertem,
 Nem gondoltam, hogy úgy megszeressem ;
 Sűgják a fülébe : majd meghalok érte,
 Csak még egyszer nézek szép szemébe.

Amott, arra lassan, lassan pirkad,
 Rózsásfényű arccal kel föl a nap.
 A nap fény sugára besüt a szobába ;
 Csókot hint a rózsám ajakára.

Pete Lajos.

MIKOR VÉGIGSÉTÁLOK A TEMETŐN.

Mikor végigsétálok a temetőn :
 Eszembe jut távol levő szeretőm.
 Tán ha ő is itt nyugodna a földben :
 Nem volna úgy elszakítva éntőlem.

Virágtalan sírhalom a temetőn,
 Ilyen puszta, szomorú lesz jövődöm,
 Hogyha az én szép virágom, violám
 Más tépi le szerelmünknek tavaszán.

Árva vagyok, mint a kóró, amelyet
 Itt a rónán, hegyen, völgyön szél kerget ;
 Szívemnek is árvalányszív a párja :
 De boldog csak égben lehet az árva.

MINEK TURBÉKOLTOK BÚGÓ VADGALAMBOK.

Minek turbékoltok, búgó vadgalambok,
 Szerelemre engem minek tanítgattok ?
 Van az én szívemben : dal, szerelem, bánat,
 Több, mint a nagy erdő minden galambjának.

De ha, már úgy vágytok a tanításomra :
 Menjetek, szálljatok rózsám ablakára.
 Hej, arra ráférne, ha oda szállnátok,
 S e világ végéig, mindig tanítnátok !

MINDEN ESTE FURULYÁZOM SOKÁIG.

Minden este furulyázom sokáig,
 Elhallatszik a rózsám ablakáig.
 Elfújom én, amint tudom, oly szépen :
 „Jaj, de fényes csillag ragyog az égen.”

Ha elhallgat kis furulyám nótája,
 A galambom dallal felel reája.
 Eldalolja azt a legszebb éneket :
 „A virágnak megtiltani nem lehet.”

MIT FOGADTÁL, KIS ANGYALOM ?

Mit fogadtál kis angyalom csütörtökön este :
 Énkívülem mást nem szeretsz világeletedbe' !
 Tekints fel az égre, a csillagos égre :
 Nem leszel már boldog soha életedbe'.

MOST VAN A NAP LEMENŐBEN.

Most van a nap lemenőben,
 Kinn vagyok a temetőben,
 A holdvilágtól kérdezem :
 Nem látta-e a kedvesem ?
 Azt mondja hogy látta, látta :
 Egy mély sír magába zárta,
 Úgy elzárta a világtól,
 Mint rabmadárt a párjától.

Kelj fel, kelj fel szép kedvesem,
 Földről elszállt szerelmesem !
 Beteg az én szívem tája,
 Nincs gyógyító levél rája ;
 Hulló levél, sárga levél,
 Vigyen szerte-széjjel a szél.
 Mond el kint a temetőben :
 Most van a nap lemenőben.

NÁDFEDELES KIS HÁZIKÓM.

Nádfedeles kis házikóm kigyuladt a héten,
Míg a babám ölelgettem gyöngyvirágos réten ;
A jegykendőm odaégett ; adjál babám másat ;
Csókolom a csókratermett pici piros szádat !

Nádfedeles kis házikóm újra felépítem,
Az udvarát rózsafával szépen bekerítem.
Fehér rózsza, piros rózsza nyílik a kertembe,
Hej, de azért legszebb virág a rózsám esz benne.
Dóczy József.

NAGY A VILÁG, EZER FELÉ MEHETEK.

Nagy a világ, ezerfelé mehetek,
Találok lányt, szépet, jót, hűt eleget ;
De akárhol járjak is a világon :
Rózsaszálam párját föl nem találom.

Nem termett még nem is terem az a lány,
Ki szeretni tudjon olyan igazán ;
Mikor meg-megcsókolta az ajkamat :
Azt hittem, hogy a mennyország rámszakad.

Este van már, még az ég is beborúlt,
A vidéknél csak a szívem szomorúbb ;
Ez a bánat agyongyötör, eltemet :
Eltiltották tőlem a kedvesemet.

Megállok még kerteteknél, megállok,
Integetnek a hervadó virágok,
Jer ki édes, hallgasd meg, mit beszélnek :
Egymás nélkül kín lesz nekünk az élet.

Dura Máté.

NAGY A VILÁG, KÖRÖSKÖRÜL.

Nagy a világ köröskörül, de sok út visz rajta át,
 Melyik vezet ki belőle ? aki tudja, mondja hát,
 Hadd mehetnék ki belőle, bárhová, mindegy nekem,
 Csak oda, hova nem jöhet többé már a szerelem.

Úgy tudtam én szeretni egy kis leányt az ég alatt,
 Hogy nála tán a világon nem lett volna boldogabb,
 De mi haszna, hogyha engem nem szeretett senkisé,
 Csoda-e, ha fájdalmában meghasonlott a szívem.

Futó csillag fent az égen, irigylem a sorsadat,
 Kölsönözd egy pillanatra a te röpké szárnyadat,
 Hadd lobbanjon szívem is ki, ne gyötörje lelkemet,
 Hadd lehessen szép halálom, ha már élttem nem lehet !

NAGYPÉNTEKEN MOSSA HOLLÓ A FIÁT.

Nagypénteken mossa holló
 A fiát,
 Ez a világ kígyót-békát
 Rám kiált.
 Mondja meg hát ez a világ
 Szemembe :
 Kinek mit vétettem én életembe ?

A csillagok feketébe
 Öltöznek,
 Engem rózsám az irigyek
 Üldöznek.
 Jó az isten, pártját fogja
 A jónak ! . . .
 Tudod, rózsám, sok alja van a szónak.

Elmennék én tihozzátok
 Egy este
 Ha az anyád az ablakban
 Nem lesne ;
 Ott se csinálnék én rózsám
 Egyebet,
 Vállaidra hajtánám a fejemet.

NAPRAFORGÓ, SOSE FORDÚLJ KELETRE.

Napraforgó, sose fordúlj keletre,
 Gerlemadár, sohase légy szeretve ;
 Sűrű erdőn azt zúgja a fák lombja :
 Sose legyen legény a lány bolondja.

Suhog, suhog, hajlik a nád a réten
 Sose költjön vadruca a tövében,
 Sötét felhő borítsa be a napot :
 Ne tudják meg, hogy a rózsám elhagyott.

Nyíry Lajos.

NAPTÓL VIRÍT.

Naptól virít, naptól hervad a rózsza.
 Hogy szeretlek, mit tehetek én róla ?
 Nem tehetek, nem is teszek, nem bánom,
 Te vagy nekem egyetlenegy virágom.

Haragszom én a lányokra miattad,
 Hogy lelkemet olyan nagyon megcsaltad,
 Tereád is haragudnám szertelen, —
 Csak ne volna oly nagy úr a szerelem !

Mikor még úgy együtt voltunk jórégen,
 S elmerültem szép kék szemed tükrében,
 Azt gondoltam : mennyországot láttam ott,
 Pedig az a pokol kékes lángja volt.

Hanem hiszen mindegy nekem, ha az is,
 Szeretlek én, ha a lelked csalfa is.
 Elhazudtam : hogy szerelmem kiégett,
 Pedig most is majd meghalok teérted !

NEM AKAR AZ ÖKÖRCSORDA LEGELNI.

Nem akar az ökör csorda legelni,
 Nem akar a kis angyalom szeretni :
 Sírva kértem, hogy szeressen engemet,
 De azt mondta : késő van már, nem lehet !

Kihajtottam Virág-ökröm a rétre,
 Letapostam a harmatot előtte ;
 De nem hallom Virág-ökröm kolompját,
 Az én rózsám mással éli világát.

Elpanaszlom a szomorú fűzfának :
 Fáj a szívem, kis angyalom utánad,
 Rám hajlik a szomorú fűz, úgy sajnál,
 Azt suttojja : kis angyalom, megcsaltál.

NEM ANYÁTÓL LETTÉL.

Nem anyától lettél,
 Rózsafán termettél,
 Piros pünkösdi napján
 Hajnalban születted.

Orcáid rózsái
 Ha közel volnának,
 Égő szívem mellé
 Tűzném bokrétának !

NEM ÁTKOZLAK.

Nem átkozlak, hogy a szívem megtépted,
 Még egy könyvet se hullatok térted.
 Majd kiáltod te nevedet a szélbe —
 Óh, de nem lesz, ki a hangod megértse.

Suttogod még nevedet a virágnak,
 Dalolod még szerelmem a madárnak,
 Gyermekednek hűségemet regéled,
 S a szívednek : hogy az enyém mivé lett !

Somló Sándor.

NEM ÁTKOZLAK, NEM SZOKÁSOM.

Nem átkozlak, nem szokásom,
 De sok sűrű sóhajtásom
 Felhat a magas egekre ;
 Mind te felelsz meg ezekre.

Nekem a legszebbik estve
 Fekete színre van festve,
 Komor felettem az ég is,
 Elhagyott a reménység is.

A mi engem vidítana,
 Az élethez kedvet adna :
 Attól mind meg vagyok fosztva,
 A jó mind másnak van osztva.

Fel sem venném, a mi nézi
 El az Isten, elintézi !
 De, hogy búmat más nem érzi,
 Ez az, a mi szívem vérzi.

NEM BÍROM ÉN ELTITKOLNI.

Nem bírom én eltitkolni, hogyha egyszer szeretek,
 Pedig tudom, hogy az övé tán sohasem lehetek.
 Árva vagyok, árva lettem, elsiratom a párom,
 Én istenem, én teremtőm, mért vagyok a világon.

Bús gerlice sír az ágon, azt zokogja szüntelen :
 Tán nincsen is a világon, nincsen igaz szerelem.
 Mint a gerle én is sírok, mert megölték a szívem,
 Gyászkoporsót csináltatok, boldogságom temetem.

NEM HALLOTTAM SOHA ILY BÚS HARANGSZÓT.

Nem hallottam soha ily bús harangszót,
 Temetőbe kísérek egy koporsót ;
 A koporsón piros rózsakoszorú,
 Kísérőin sötét bánat, sötét bú.

Hej, koporsó, de szép sorsra jutottál,
 Benned fehér, rajtad piros rózsaszál,
 Sírva halad sok szép leány utánad,
 Koszorújok ékességét elzártad.

Losonczy László.

NEM HISZED, HOGY BETEG VAGYOK.

Nem hiszed, hogy beteg vagyok,
 Majd elhiszed, ha meghalok.
 Nem jöttél el nézésekre,
 Jöjj el a temetésemre.

Kísérj ki a nyílt síromig,
 Az örök nyugalomig ;
 Tán még egy-két kapaföldet
 Megérdemlek, rózsám tőled.

NEM KELL NÉKEM, AKIT ÉN NEM SZERETEK.

Nem kell nékem, akit én nem szeretek,
 A kívül én bátran nem beszélhetek :
 Találok én a még olyan szeretőre,
 A kívül én beszélhetek kedvemre.

Sárga dinnye fölfutott a görögre :
 Most találtam egy igaz szeretőre ;
 Azt se tudom : hü lesz-e vagy hűtelen ?
 A milyen lesz, úgy áldja meg az isten.

Nem jó csillag lett volna énbőlőlem,
 Még az ég is komor lett volna tőlem !
 Akármilyen dicső az a mennyország :
 Kis angyalom, lejártam volna hozzád !

NEM LÁTTAM MÉG A VILÁGON.

Nem láttam még a világon
 Annyi szép virágot,
 Mint amennyi gyönyörű lányt
 Budapesten látok ;
 Egyiknek a szemepárja,
 Másiknak a mosolygása
 Úgy megigéz engem :
 Csakhogy ki nem, csakhogy ki nem
 Sóhajtom a lelkem.

Megfogadtam, megesküdtem
 Nem egyszer, de százszor :
 Elszoktatom szívemet már
 A sóhajtozástól !
 De hiába akaratom,
 Szemeimet behúnyhatom :
 A legszebb lányt látom ---
 S mind csak sűrűbb, mind csak sűrűbb
 A sóhajtozásom.

Dura Máté.

NEM NÉZEK ÉN, MINEK NÉZNÉK AZ ÉGRE.

Nem nézek én, minek néznék az égre,
 Bele nézek kedvesem kék szemébe :
 Kedvesemnek kék szemében van egem,
 Onnan süt rám tiszta napfény melegen.

Nekem ez a világ nem is kellene,
 Ha nem volna kedvesem két kék szeme ;
 Ez az egy szép, a mi van a világon,
 Ezen a rút, ezen a csúf világon.

Ne nézzetek kedvesemnek szemébe,
 Ne ejtsetek engemet a kétségbe ;
 Féltve őrzöm, féltve őrzöm kincsemet,
 A leggyönyörűsegebb kék szemet.

Petőfi Sándor.

NEM TESZ FÖL A LÁNY MAGÁBAN EGYEBET.

Nem tesz föl a lány magában egyebet,
 Csak hogy téged, csalfa legény, elfeled,
 Addig feled, addig feled, csak feled,
 Míg a szíve bánatában megreped.

Petőfi Sándor.

NEM VER MEG ENGEM AZ ISTEN.

Nem ver meg engem az isten,
 Hogy szeretőt mást kerestem.
 Te hagytál el, nem én téged ;
 Délibáb volt a hűséged.

Iskolába nem járattak,
 Olvasni nem tanítottak,
 De szemedből kiolvasom,
 Hogy szívedben bánat vagyon.

Mért búsulsz ? tán megbántad már,
 Hogy engemet megbántottál ?
 Sose búsulj ! úgy is késő ;
 A mi elmúlt, vissza nem jó.

Találtam már mást magamnak
 Találj te is mást magadnak ;
 Éljed világodat velem,
 Áldjon meg az isten velem !

Petőfi Sándor.

NE HAJTS ANNYIT A VILÁGRA, ÉDES.

Ne hajts annyit a világra, édes,
 Hogy te szeretsz, azzal dehogy vétesz.
 Lenn a földön, hogy lenne az szégyen,
 Mit odafönn kötöttek az égben.

NE KÉRDEZD, HOGY MI VOLTAM ÉN.

Ne kérdezd, hogy mi voltam én :
 Míg te nem voltál az enyém
 Ne kérdezd, hisz tudod magad :
 Tépett felhő, hulló csillag.

Csak azt kértem az istentől :
 Mentsen meg a szerelemtől ;
 Azt felelte : nem tehetem,
 Hatalmasabb a szerelem !

NE MENJ RÓZSÁM A TARLÓRA.

Ne menj rózsám a tarlóra,
 Gyöngye vagy még a sarlóra ;
 Ha megvágod kis kezedet,
 Ki süt nekem lágy kenyeret ?

Én ültettem a rózsafát :
 Más szedi le a virágát ;
 Én szerettem meg a barnát,
 Más éli vele világát.

NÉMULJON EL A HEGEDÜ.

Némuljon el a hegedü, madár se daloljon,
 Borúljon be az égbolt is, csillag se ragyogjon.
 Némuljon el, boruljon be minden e világon :
 Beteg az én kis angyalom,
 Drága, gyöngyvirágom.

Szellő, szellő enyhe szellő mondd el a madárnak,
 Susogd el a patak partján minden kis virágnak,
 Súgd el minden falevélnék a szomorúságom :
 Beteg az én kis angyalom,
 Oda minden boldogságom,
 Drága gyöngyvirágom.

Pósa Lajos.

NÉZEK, NÉZEK, KERESGÉLEK.

Nézek, nézek, keresgélek
 A csillagos égen.
 Elvesztettem két csillagot,
 Egyre csak azt nézem.
 De szemeim az eget
 Hajh, hiába járják :
 Nem találok én azoknak
 A mosolygó csillagoknak
 Magas égen párját.

Én istenem, azt a kettőt,
 Teremtsd még az égre.
 Egy pontján az én szemem is
 Nyughasson meg végre ;
 Nézni azt a másik kettőt
 Úgyis meg van tiltva.
 Embereken úr a végzet :
 De hogy fel az égre nézzek,
 Az isten se tiltja !
 Szávay Gyula.

NÉZZ KI RÓZSÁM ABLAKODBÓL.

Nézz ki rózsám ablakodból,
 Most megyek ki a faludból,
 Vess utánam egy pillantást,
 Úgy sem látjuk többé egymást.

Almásy Tihamér.

NÉZLEK, NÉZLEK, DE HIÁBA NÉZLEK.

Nézlek, nézlek, de hiába, nézlek,
 Nem való vagy te szegény legénynek ;
 Rád sem merem a szememet vetni,
 Szegény vagyok : nem szabad szeretni.

Az a csillag most is ott az égen,
 Hejh de te már hűtlen lettél régen.
 Az a csillag az én bizonyosságom,
 Hogy érted van boldogtalanságom.

NINCSEN ANNYI TENGER CSILLAG AZ ÉGEN.

Nincsen annyi tenger csillag az égen,
 Mint a hányszor eszembe vagy te nékem !
 Ha te engem szint oly híven szeretnél,
 Mélyebb lenne, nagyobb lenne szerelmünk a tengernél.

Édes anyám leányának neveznek,
 Mit tehetek róla, hogy úgy szeretlek ;
 Édes anyám azt kötötte lelkemre :
 Ne öleljek, ne szorítsak, csalfa legényt szívemre.

NINCSEN APÁM, NINCSEN ANYÁM.

Nincsen apám, nincsen anyám,
 Az isten is haragszik rám ;
 Árva vagyok, mint a gólya,
 Kinek nincsen pártfogója.

Apám, anyám, kedves anyám,
 Kedves fölnevelő dajkám,
 Bárcsak engem kiskoromba,
 Zártál volna koporsóba !

NINCSEN KEDVEM, MERT A GÓLYA ELVITTE.

Nincsen kedvem, mert a gólya elvitte,
 Egy kiszáradt akácfára ejtette.
 Akkor leszek édes rózsám, a tiéd,
 Mikor az a száraz akác kivirít.

Kiöntött a Duna vize messzire,
 Valamennyi szép leány van, elvitte.
 Fogja ki hát mindenki a magáét,
 Ne szeresse soha senki a másét.

NINCS SZEBB VIRÁG.

Nincs szebb virág a kerti rózsánál,
 Nincs szebb leány a kedves rózsámnál.
 Fekete két szemét ha rám veti,
 Minden búmat velem felejteti.

NINCS SZEBB VIRÁG, MINT A FEHÉR LILIOM.

Nincs szebb virág, mint a fehér liliom,
 Nincs szebb leány, mint az én kis galambom ;
 Nem is adnám a nagy világ kincséért,
 A tengernek valamennyi gyöngyéért.

NYÁRI ESTÉN FURULYASZÓ HALLATSZIK.

Nyári estén furulyaszó hallatszik,
 Pásztorfiú panasolja keservit ;
 Sír-zokog a kis furulya kezében :
 Hogy elhagytál, hogy megcsaltál,
 Ne verjen meg az isten !

Pásztorfiút halva lelték reggelre,
 Furulyája ottan feküdt mellette ;
 Addig fújta, míg a fája meghasadt,
 Míg a szíve, szegény szíve
 Fájdalmában megszakadt.

OLYAN VAGYOK, MINT EGY VÁNDOR GONDOLAT.

Olyan vagyok, mint egy vándor gondolat,
 Elbújdosom én messze az ég alatt.
 Majd ha a sors a síromat megássa,
 Akarom, hogy soha senki halálomat ne lássa.

Erdő, erdő, te lész az én nyughelyem,
 Hervadt virág te lész a szemfődelem ;
 Zokogó szél, őszi, gyászos fellegek,
 Sirassatok, árva szívem nemsoká lesz már beteg.

ORGONAFAKOSZORÚS KIS TEMETŐ.

Orgonafakoszorús kis temető,
 Be sok szép lányt takar itt a szemfedő ;
 Rágondolok százszor megcsalt szívemre :
 Be sok szép lány van abba is temetve !

Feltámadást vár itt a holt valahány,
 Szívemben is arra vár sok csalfa lány ;
 Fel is támad a temetőn minden holt,
 De szívemben feltámadás sose volt !

ÖLELNÉLEK, DE MESSZE VAGY.

Ölelnék, de messze vagy ;
 Szeretnék, de nem szabad ;
 Mennék hozzád, ki sem fogad ;
 Elvennék, apád nem ad.

Írnék neked, de nem felelsz ;
 Üzennék én, de nem üzensz ;
 Szöknénk együtt, de nem szeretsz ;
 Sírnék érted, de kinevetsz.

Kornai István.

ÖRÖKZÖLD A SÍRHAOMNAK VIRÁGA.

Örökzöld a sírhalomnak virága,
Fájó szívem sírva borúl reája.
Harmatos gyöngy, könnycepp ragyog pillámon.
Aludj rózsám, aludj édes virágom !

Eltemettek aranycsipkés pártában,
Itt pihensz, a szomorúfűz árnyában ;
Fülemüle búsan dalol az ágon.
Aludj, rózsám, aludj édes virágom !

Ezüstfelhők szálldogálnak az égen,
De nem hoznak vigasztást énnékem.
Ráborúlva itt zokogok fejfádon :
Aludj, rózsám, aludj édes virágom !

ŐSZI SZELLŐ JÁRJA ÁTAL A FÁKAT.

Őszi szellő járja átal a fákat,
Esküvére most viszik a rózsámat.
Holtig hű lesz, úgy ígérte énnékem.
Kurjongató násznép között,
Nem itt van az én helyem.

Az a cifrán pántlikázott vőlegény,
Talán nem is az, akit szerettem én ? !
Temetőbe visz a szívem keserve,
Mintha rózsám már egy árnyas,
Kis hant alatt pihenne.

ŐSZI SZÉL FÚ, HULL A FÁNAK LEVELE.

Őszi szél fú, hull a fának levele,
Fecske, gólya, mind elröpül keletre ;
Úgy elnézem, a mint szállnak s azt hiszem :
Boldog én már nem lehetek sohasem.

Fecske, gólya, hagyjatok itt engemet,
 Bánatomat rátok bízni nem lehet ;
 Gyöngé ahhoz a ti pici szárnyatok :
 El nem bírna ennyi tenger bánatot.

PÁRJAVESZTETT KIS MADÁR SÍR AZ ÁGON.

Párjavesztett kis madár sír az ágon,
 Fáj a szívem, beborúlt a világom.
 Kis madárnak visszaszáll a kedvese :
 Engem rózsám nem szeret meg sohase !

Szomorúan megy le a nap az égen,
 Rám szakadt a búbánatom sötéten ;
 Beteg vagyok, úgy gyötör a fájdalom,
 Nem gyógyít meg egyéb, csak a sírhalom.

Dura Máté.

PÁROS CSILLAG AZ ÉG ALJÁN.

Páros csillag az ég alján,
 Egyik fényes, másik halvány :
 Nem tudom én, mért fáj az úgy nékem,
 Ha én azt a két csillagot nézem.

A melyik oly szépen ragyog,
 Az rózsám, a te csillagod,
 S a melyik oly alig-alig látszik,
 Enyém ez, a tiéd az a másik.

Halvány csillag, be kár néked,
 Azt a fényest kerülgetned,
 Mindig jobban halványulsz tőle ;
 Jobb volna tán leszállni a földre ?

PÁROS CSILLAG EGYÜTT RAGYOG AZ ÉGEN.

Páros csillag együtt ragyog az égen,
 Páros virág együtt hervad a réten,
 Kis madárnak elszállt párja megkerül :
 Hej csak magam vagyok árva egyedül !

Az elhagyott sírhantokat keresem,
 Siratom a szegény árva életem ;
 De ha rózsám hozzám kötöd sorsodat :
 Én leszek a földön a legboldogabb !

Dura Máté.

PÉCS VÁROSBAN DOMBORÚL EGY SÍRHALOM.

Pécs városban domborúl egy sírhalom,
 Azt hallottam, férjhez ment a galambom ;
 Ha férjhez ment, isten vele, nem bánom,
 Siklóson tán a párját fölhalálom.

— Barna legény, hová hajtod az ökröt ?
 Talán bizony rózsás kertembe kötöd ?
 Oda bizony, oda bizony nem kötöd :
 Rozmaringom gyenge ágát letöröd.

— Ha letöröm : megfizetem az árát !
 Adj egy kaszát : hadd vágom le a szénát.
 Ritka a fű, nem tudok rendet vágni,
 Szép a babám, hogy kell tőle megválni !

PIROS HAJNAL-KORBAN.

— *Virágének a XVII. századból.* —

Piros hajnal-korban szólló galambocskám,
 Vénusz kertjébe nyótt szép piros rózsácskám,
 Szánd meg már kínomat, édes virágocskám,
 Távoztassad búmat, röpjülj immár hozzám.

Jól tudod édesem, hogy égek tüzedben,
 Mert enni akartam már sűgő lépedben.
 Ha immár bevettél az te szerelmedben,
 Biztassad szívemet kedves reménységben !

Boldogtalan az nap, melyben nem láthatlak.
 Kezeimmel lelkem, nem tapogathatlak.
 Akkor van csak kedvem, mikor csókolhatlak,
 Magamhoz édesem, hogyha szoríthatlak.

Napjában bár egyszer, ha veled szólhatnék,
 Én sok kínjaimról veled beszélhetnék :
 Tudom, édes szívem, hogy én kedves lennék,
 Tehelytetted én is senkit nem kedvelnék !

PIROSLIK A BOKOR GYENGE HAJTÁSA.

Piroslik a bokor gyenge hajtása,
 Piroslik a leány gyenge orcája !
 Tarka madár jár a piros hajtáshoz,
 Nyalka gyerek jár a piros leányhoz.

Melegen süt a nyári nap sugára,
 Gyenge hajtás beh színtelen, beh sárga !
 Barna kis lány, gyenge piros orcádat,
 Megsárgítja a szerelem, a bánat !

Letöröm a piros galyat előre,
 Kalapomhoz bokréta lesz belőle ;
 Haza viszem a rózsámat a télen,
 Pirosan hadd legyen a feleségem !

PIROSÍTJA MÁR A HAJNAL AZ EGET.

Pirosítja már a hajnal
 Az eget,
 De én mégis együtt vagyok
 Teveled.
 Nem is én, csak a lelkem van
 Ott nálad.
 Csókolgatja két, hófehér
 Orcádat.

Nem hittem én soha, hogy van
 Mennysország ;
 Megtanított sötét éjfél--
 Szempillád ;
 Megtanított kökény-szemed
 Sugára :
 Benne ragyog szíved, lelked
 Jósága.

RÁD ADTÁK MÁR MENYASSZONYI RUHÁDAT.

Rád adták már menyasszonyi ruhádat,
 Mit tagadnám : fáj a szívem utánad !
 Menj esküdni : elmondja majd az oltár :
 Boldogságom megölője te voltál.

Könyeimtől a két orcám de ázott,
 De szomorú nekem ez a te nászod !
 Muzsikaszó énnem csak siralom :
 Eltemetett nyugodalмам siratom.

Sajó Sándor.

RÁHAJLOK EGY NYÍLÓ RÓZSABOKORRA.

Ráhajlok egy nyíló rózsabokorra,
Minden ága a te neved zokogja ;
Még a rózsa is megsirat,
Az is búsul utánad :
Szívemet már nemsokára
Megöli a búbánat.

Rózsabokrom, neked a bú még megárt,
Ne sirasd te azt a hűtlen rózsaszált ;
Te csak virúlj mosolyogva ;
Akkor zokogj — felettem,
Amikor majd bánatommal
Ott nyugszom a tövedben.
Dura Máté.

RÁM SE NÉZETT, MIKOR ÉN ŐT MEGLÁTTAM.

Rám se nézett, mikor én őt megláttam,
Hej pedig hogy rám tekintsen, be vártam !
Mégfogadtam, én se nézek reája,
Mégis, mégis majd meghalok utána.

Jaj istenem, nem akarom szeretni,
Jobb is volna nekem őt elfeledni.
A szívemnek nyugalmat keresek :
Vedd le isten rólam ezt a keresztet !

Jaj istenem ha ilyen a szerelem,
Igaz érzés a szívben ne teremjen ;
Ha tőlem ez az érzés el nem válhat :
Tedd meg isten még ma síri fejfámnak.

Pap Zoltán.

RÁSZÁLLOTT A VADGALAMB A KALÁSZRA.

Rászállott a vadgalamb a kalászra,
Fáj a szívem egy barna kis leányra ;
Tiszaháti barna kis lány, szeress meg,
Hisz a szívem úgyis érted reped meg.

Rászállott a vadgalamb a kalászra,
Fáj a szívem egy barna kis leányra ;
Tiszaháti barna kis lány, megcsaltál,
Verjen meg az isten, amért elhagytál !

REPÜLJ FECSKÉM ABLAKÁRA.

Repülj fecském ablakára,
Kérjed, nyissa meg szavadra ;
Mondd : aranyos lapot vevék,
Rá arannyal írom nevét.

Képét gyémántlapra festem,
Rubintkő-ládába rejtem.
Azon leszek, hogy nevének
Nagy ünnepet rendezzenek.

REPÜLJ MADÁR, REPÜLJ.

Repülj madár, repülj nagy Törökországba,
Szállj le a galambom börtönablakába ;
Vedd le a vasbékót kezéről, lábáról,
Dalolj síró-rívó hűségese párjáról.

Mondd meg, hogy szeretem, mondd meg, hogy siratom,
Mélyebb a tengernél az én búbánatom.
Mondd meg, hogy hozzászáll lelkem sóhajtása,
Vele élni, halni, szívem óhajtása.

Mondd meg, hogy a nevét zokogva kiáltom,
 Nehéz rabságából kincsekért kiváltom ;
 Hogy érte örömet koldusbotra jutnék ;
 Míg újra nem látom : meghalni se tudnék.

Dóczy József.

RESZKET A BOKOR.

Reszket a bokor, mert
 Madárka szállott rá.
 Reszket a lelkem, mert
 Eszembe jutottál.
 Eszembe jutottál
 Kicsiny kis leányka,
 Te a nagy világnak
 Legnagyobb gyémántja.

Teli van a Duna,
 Tán még ki is szalad ;
 Szívemben is alig
 Fér meg az indulat.
 Szeretsz rózsaszálam ?
 Én ugyan szeretlek,
 Apád, anyád nálam
 Jobban nem szerethet.

Mikor együtt voltunk :
 Tudom, hogy szerettél ;
 Akkor meleg nyár volt,
 Most tél van, hideg tél.
 Hogyha már nem szeretsz :
 Az isten áldjon meg,
 De ha még szeretsz, úgy
 Ezerszer áldjon meg !

Petőfi Sándor.

RETTEG PEJ PARIPÁM.

Retteg pej paripám
Az égsattogástól,
Az igaz szeretet
Fél az árulástól.

Nincs tavasz, nincsen nyár
Piros rózsa nélkül,
Az igaz szeretet
Nincs ölelés nélkül.

Nem volt tél, nem is lesz,
Havas eső nélkül,
Az igaz szeretet
Nem lehet csók nélkül.

RÉG MEGMONDTAM A KÖLTÖZŐ DARÚNAK.

Rég megmondtam a költöző darunak :
Búcsút mondok én is az én falumnak ;
Kurjantásom, aki hallja : értse meg,
A faluból a legárvább útra megy.

— Messze égen fényes csillag tündököl
Kedves rózsám, ugyan merre költözöl ?
Erre-arra visz országút, de vajon
Segít-e az elbujdosás bajodon ?

RITKA BÚZA, RITKA.

Ritka búza, ritka,
Kiben konkoly nincsen.
Ritka szerető az,
Kiben hiba nincsen.

Mit ér a nagy erdő
Zöld levele nélkül ?
Mit ér a szerelem
Jó reménység nélkül ! ?

RÓZSABIMBÓ JÁZMINKOSZORÚBAN.

Rózsabimbó jázminkoszorúban,
Árva szívem kesereg a búbán.
Mért kesereg a szív e kebelben ?
Mért nem boldog édes szerelemben ?

Boldog voltam, szeretve szerettem ;
Mint az árva, olyan árva lettem :
Elvesztettem szerető babámat,
Kísérőm lett a sötét búbánat.

Öröm helyett gyász lett a világom,
Ott nyugszik ő, én édes virágom
Sötétzöldre festett koporsóban,
Rózsabimbó jázminkoszorúban.

RÓZSABOKOR A DOMBOLDALON.

Rózsabokor a domboldalon,
Borúlj a vállamra, angyalom !
Súgjad a fülembé, hogy szeretsz,
Hej, milyen jól esik nekem ez !

Lenn a Dunában a nap képe
Reszket a folyó örömébe'
Ringatja a napot csendesen,
Éppen mint én téged, kedvesem.

Mit nem fognak rám a gonoszok,
 Hogy én istentagadó vagyok !
 Pedig mostan is imádkozom :
 Szíved dobogását hallgatom.

Petőfi Sándor.

RÓZSABOKOR ODAHAJLIK ABLAKODRA.

Rózsabokor odahajlik ablakodra,
 Fülemile bús szerelmét ott dalolja.
 Párja felel fülemile panaszának,
 De hiába sóhajtok én teutánad.

Sír a felhő, sötét az ég csillag nélkül,
 Hull a zápor szememnek is fellegebül,
 Földerül még borús égre fényes csillag :
 De szemeid könnyeimre nem ragyognak.

RÓZSÁS HAJNAL MOSOLYOG A HEGYTETŐN.

Rózsás hajnal mosolyog a hegytetőn,
 Piroskendős kislány sétál a mezőn ;
 Szép a mező, megszépül a virágtól,
 Attól a kis piroskendős, piroskendős, piroskendős leánytól.

RÓZSÁSKERT VOLT AZ ÉN SZÍVEM.

Rózsáskert volt az én szívem valaha,
 Csattogott benn a vidámság madara.
 Ott virult a boldogságnak rózsája,
 Gondtalanság lepkéje szállt reája.
 Szívem ma már elhagyatott temető,
 Hol a bánat szomorúfűzfája nő.
 Szomorúfűz ráhajlik a sírhantra :
 Boldogságom porladozik alatta.

RÓZSÁT HINTEK.

Rózsát hintek szét a gyalogútra,
 Barna kis lány jár azon a kútra.
 Hej e kis lány, mint a nap az égen,
 Úgy melegít a szívemben régen.

Édes kincsem, holnap virradóra,
 Ablakomnál állj meg, csak egy szóra !
 Légy irgalmas, ha lehet, irántam,
 Szívemet már régen neked szántam.

Énekszódra megnyílik az ablak.
 Ne haragudj, ha ölembe kaplak ;
 Mi tagadás, úgy óhajtánálak,
 Kebelemre virágbokrétának.

Házad felé áll szekerem rúdja,
 Hogy szeretlek : az isten is tudja !
 Gyere hozzám, ne kérd az anyádat,
 Eszem azt a pitypalattys szádat !

RÖVIDŰLNEK A NAPOK JAVÁBA.

Rövidülnek a napok javába,
 Lombtalan már a szegény akácfa ;
 Hull a virág, megy az ősz, galambom,
 Hej, hogy csak énnekem kell maradnom !

De már ha itt maradtam szívednél :
 Csak legalább igazán szeretnél !
 Fáj az nekem, ha a szív virága
 Temetődik fagyos tél havába.

Mosolyogd rám lelked ragyogását,
 Fátyolozd az élet hamvadását :
 Ne hisselem, ha szerelmed látom,
 Hogy halál is lehet a világon !

Dura Máté.

SAJÓ KUTYÁM, JAJ DE MÉLYEN ALUSZOL.

Sajó kutyám, jaj de mélyen aluszol !
 Nem láttad-e rózsám jönni valahol ?
 Máskor vakkantottál egyet vagy kettőt,
 Mikor jönni láttad a hű szeretőt.

Állok, állok a tó partján egyedül,
 Bele nézek, bús arcom látom belül,
 Bús az arcom, a két szemem könnyezik,
 Csalfa a lány, hűtelen is mindenik.

Amottan, egy nagy víznek a szélibe,
 Ült egy kis lány hű kedvese ölibe,
 Kis lány nézi folyóvizet, a habot,
 A legény meg a ragyogó csillagot.

Elszállott már a daru, meg a gólya,
 Maga maradt a gulyás meg a gulya ;
 Magam vagyok künn a pusztán egyedül.
 Énrajtam a jó isten sem könnyörül.

SÁRGA CSIKÓM, SÁRGA LOVAM, SÁRGA.

Sárga csikóm, sárga lovam, sárga,
 Az én rózsám jaj de nagyon árva ;
 Fogadom hogy nemsoká lesz árva :
 Szüret után én leszek a párja !

Azért hogy én szegény legény vagyok,
 Barna kis lány szeretője vagyok,
 Szeret az a barna kis lány engem,
 Meghalni is kész volna érettem !

SÁRGUL MÁR AZ EZÜSTNYÁRFA.

Sárgul már az ezüstnyárfa, hullatja a levelét,
 Sírok én is, siratom a szegény szívem szerelmét.
 Fáj-e az a falevélnék, ha az ágtól elszakad ?
 Mint a hogy fáj a lelkemnek,
 Szívedhez nőtt hű szívemnek,
 Hogy szeretnem nem szabad.

Csillagos ég, fáj-e neked, ha lehull egy csillagod ?
 A harmattal talán lehúllt csillagodat siratom ?
 Olyan sötét az én lelkem, mint a sötét éjszaka ;
 Rajta csak egy csillag fénylett,
 Az is lehullt, semmivé lett,
 Szerelmem szép csillaga.

SEM ESŐ NEM ESIK.

Sem eső nem esik, sem felhő nem látszik,
 Mégis az én bundám két oldalról ázik.

Sír az egyik szemem, a másik könnyezik,
 Sírjon mind a kettő, mint a sebes eső.

Lehajtom fejemet, rózsám a válladra,
 Hullatom könnyemet hőszerű nyakadra.

Záporosó után eszterhaj megcsordul —
 Talán még idővel szíved hozzám fordul.

SÍKOS A HÓ, SZALAD A SZÁN.

Síkos a hó, szalad a szán
 Esketőre viszik babám,
 Esketőre viszik szegényt,
 Mások kívánsága szerint.

Hajh, ha mostan hó lehetnék :
 A szán alatt beroskadték,
 Fölfordulna, s kedves babám
 Még egyszer átkarolhatnám.

Átkarolnám, ajakára
 Csókot nyomnék utoljára.
 S melegtől hű szívének,
 Elolvadnék . . . úgy halnék meg !

Petőfi Sándor.

SIÓFOKRA MEGY A HAJÓ.

Siófokra megy a hajó :
 Az én rózsám oda való,
 Vidd el hajó leveletem,
 Levelemben a szívemet,
 Szívemben a szerelmemet.

Eredj hajó, visszavárlak
 Válaszával a rózsámnak.
 Siess majd a levelével,
 Levelében a szívével,
 Szívében a szerelmével.

Pósa Lajos.

SÍR A HARANG A FALUBAN.

Sír a harang a faluban,
 Elhallgatom szomorúan,
 Sírj csak, harang, keservesen :
 Boldogságom temetgetem.

Hús szél támad a kis erdőn,
 Búg a virág, lomb, kesergőn.
 Mintha köztük lenne lelkem :
 Boldogságom temetgetem.

Besötétül már az erdő,
 Majd kiragyog, a hold feljő,
 Sötét marad éneflettem :
 Boldogságom eltemettem.

SIRASSATOK, HA MEGHALOK.

Sirassatok, ha meghalok,
 Bánatos csalogány dalok.
 És ti hervadó levelek,
 Temessetek el engemet.
 Szemfödőm a bánat legyen,
 Úgy sincs nékem más egyebem,
 Hogy ne legyek olyan árva,
 Elviszem a másvilágra.

SÍR A MADÁR.

Sír a madár, sír a száraz ágon,
 Csak egyedül állok e világon ;
 Hittem benned, bíztam szerelmedben,
 De elhagytál, verjen meg az isten !

Árva vagyok, senkim a világon,
 Elvesztettem földi boldogságom
 Őszi szellő, ringatja a fákat :
 Sír a lelkem, megtöri a bánat.

SÍRNI JÖTTEM A VILÁGRA.

Sírni jöttem a világra,
 Mint az erdők csalóánya.
 Ha majd nem lesz köny szememben :
 Köny nélkül is sír a lelkem.
 Ha majd lelkem elhagy engem,
 Síró felhő lesz az égen . . .
 De hogy is ne keseregjen,
 Akit megcsalt a szerelem ?

Egy kis leány úgy kijátszott,
 Mint a délibáb a vándort ;
 Enyém volt a kacsintása,
 Másé szíve dobogása.
 Nekem egyre mondta : szeret,
 Másnak adott mégis kezét.
 Hát hogy is ne keseregjen,
 Akit megcsalt a szerelem ?

Mindig bevált a jóslásom,
 De most, de most, nem kívánom ;
 Amit látok, bús az nagyon :
 Sírdogál a szép menyasszony ;
 Feje fölött bűgő gerle,
 Mintha vele keseregne . . .
 De hogy is ne keseregjen,
 Akit megcsalt a szerelem ?

SÍRTAM ELEGET UTÁNAD.

Sírtam eleget utánad :
 Majd megtölt a bú, a bánat !
 Szerettelek babám téged,
 S megvettem a hűséged,
 Én istenem, mért is tettem ;
 Jaj de fáj most szegény szívem,
 Jaj de fáj most szegény szívem !

Búval derül a reggelem,
 Szomorú az én éjjelem,
 Nékem a legtisztább estve
 Feketére van befestve,
 Hej ! a nap vett gyászt magára,
 Nem világít a sugára.
 Nem világít a sugára.

SÍRVA KÉRTEM.

Sírva kértem : Kelj föl, édes angyalom !
 Sírva felelt : Nem bocsát a sírhalom.

Sírva kértem : Engedj melléd pihennem !
 Sírva felelt : Feledj, feledj el engem !

Sírva kértem : Búcsúzzunk hát, — ölelj meg !
 Sírva, felelt : Holt leány nem ölelhet.

Sírva kértem : Legalább egy virágot !
 Sírva felelt : Ne síron szedj virágot.

Telekes Béla.

SÓLYOM MADÁR RAKJA FÉSZKÉT A SZIKLÁN.

Sólyom madár rakja fészket a sziklán,
Lenn a völgyben sírva nézi egy kis lány :
Könnyü néked, sólyom madár, van párod,
Akivel a nagy világot bejárod !

SÖTÉT FELHŐ JÁR AZ ÉGEN.

Sötét felhő jár az égen,
Eszembe jutsz most te nékem ;
Rád gondolok bánatomban :
Mért élek ily elhagyottan ?

Olyan vagyok, mint a felhő,
Belekap a kósza szellő,
Nagy viharok űzik-hajtják,
Sosem leli nyugodalmát.

SÚJT AZ ÁTOK, MERT SZERETTELEK.

Sújt az átok, mert szerettelek,
Éjjel-nappal érted szenvedek ;
Sújt az átok, és a bánat vág :
Elrabortad szívem nyugalmát.

Elfeledném lelkem kínjait,
Csak ne volnál oly szép, oly szelíd ;
Búcsúcsózkod ajkam viseli,
De szívem nem bír felejteni.

Elhagytál te engem elhagytál,
Boldogságom veled sírba száll ;
Elfeledni téged nem lehet :
Síron túl is érted szenvedek.

SÚRÚ ERDŐ HÚVÖSÉBEN BOLYONGOK.

Sűrű erdő hűvösében bolyongok,
 Rám hajolnak, rám borúlnak a lombok ;
 Talán sejtik, talán érzik bánatom,
 Talán tudják, hogy elveszett
 Mennyszárgom siratom.

Ezer virág illatozik körültem,
 Volt idő, hogy ennek én is örültem ;
 Hej, de vége . . . elnyílt a virágom . . .
 Én vagyok a boldogtalan
 Igazán e világon !

Dengi János.

SZABAD A MADÁRNAK.

Szabad a madárnak ágról-ágra szállni,
 Csak nekem nem szabad szeretőmhöz járni.

Áldd meg isten, áldd meg, a szeretőm házát,
 Verd meg isten, verd meg, a benne lakóját.

Azt se mindeniket, csak az édesanyját,
 Mért nem adta nékem, az ő kedves lányát ? !

Ha neki lánya volt, nekem szeretőm volt,
 Ha neki kedves volt, nekem kedvesebb volt !

SZÁLLJ LE, SZÁLLJ LE, SZÉP ARANYPILLANGÓ.

Szállj le, szállj le, szép aranypillangó,
 Kebelemre szállj le, kis csapongó !
 A mezőnek én vagyok virága,
 Kikeletnek zsenge ifjú ága.

Égek érted első fájdalommal,
 Mely szívemből könnyet és fohászt csal ;
 És fohászom illat a szelekben,
 Gyenge harmat a könnyü szememben.

Szállj le, szállj le, szép aranypillangó,
 Kebelemre szállj le, kis csapongó.
 Egy kis ég van a könnyü cseppjében,
 Lelkem száll az illat özönében.

Jer fürödjél e könyű ég-árjában.
 Vagy szunnyadj el illat-mámorában.
 Szállj le, szállj le, szép aranypillangó,
 Kebelemre szállj le, kis csapongó.

Egy rövid nap tüneménye létünk,
 Elmúlik, míg örömet cseréltünk,
 Éljük át e kort egy pillanatban,
 Mely gyönyörtől s üdvtől halhatatlan.

Jer boríts el fényes szárnyaiddal,
 Szídd ki lelkem mézes ajkaiddal.
 És ha édes életed kifárad,
 Szemfedőd lesz hervadó virágod.

SZÁLL A FELHŐ.

Száll a felhő magasan, magasan,
 Az én rózsám messze van, messze van.
 Száll a felhő nyugatra, nyugatra,
 A napnak is arra van az útja.

Szállj felhő, szállj, a rózsám fölébe,
 Mondd, hogy oly bús a szívem, miként te.
 Szállj te is nap, a rózsám fölébe,
 Mondd, hogy úgy ég a szívem, miként te.

Petőfi Sándor.

SZÁLL A MADÁR.

Száll a madár, hull a levél, itt az ősz,
 Te galambom, kebelemre mért nem jössz ?
 Reménységem, mint a madár,
 Mint a szellő, messze elszáll,
 S még sem jössz.

Lelkemet is elfogta a búbánat,
 Könyűm perog, sóhajom száll utánad,
 Ha te eljössz, elmúlt az tél,
 Csak szeretnél, csak már jönnél,
 Galambom.

Váradi Antal.

SZÁRAZ ÁGON BÚS GERLICE.

Száraz ágon bús gerlice turbékol,
 Keresnék én szeretőt, ha tudnék hol ;
 Levetném én e gyászruhát, ezt a bút,
 Vígán fonnék homlokára koszorút.

Ha benéznél ablakomon egy este,
 Meglátnád a búbánatot lefestve,
 Megláthatnád két halovány orcámat,
 Meghallhatnád, mint sóhajtok utánad.

Tóth Ede.

SZEDED FELŐL.

Szeged felől beborúlt az ég alja,
 Ez a kis lány a babáját siratja,
 Ne sírj, kis lány, ne bánkódjál babádon,
 Hisz' a madár sem hál mindig egy ágon.

SZEGED FELŐL JÖN EGY HALÁSZ.

Szeged felől jön egy halász,
A kalapján fekete gyász ;
Mindkét szeme ki van sírva,
Mert a rózsáját más bírja.

Élet, élet, betyár élet,
Mivel vagyok adós néked ?
Lerovom az adósságom,
Ha meghalok, azt sem bánom.

SZEGED VÁROS SZÉP HELYEN VAN.

Szeged város szép helyen van,
Mert a templom közepén van,
Köröskörül aranycsipke,
Rászállott egy bús gerlice.

Ha én bús gerlice volnék,
Babám ablakára szállnék ;
Ott is csak azt turbékolnám :
Ébren vagy-e, kedves babám ?

Ébren vagyok, nem aluszom,
Most is rólad gondolkozom ;
Így jár, a ki szeretőt tart,
Éjjel-nappal nem alszik az.

SZEGÉNY KIS FURULYÁM.

Szegény kis furulyám, de elfeledtelek,
Ó, be réges-régen nem mulattam veled !
De régen voltál a szívem szószólója,
Kedvem kurjantása, búm elzokogója.

Van-e még új nótád, még egyszer próbálok.
Csak úgy suhogj mostan, mint egy szelíd álom.
Zizegő lombokon, kis dalom, úgy szállj át,
Mint mikor a madár keresi a párját.

SZERETLEK ÉN.

Szeretlek én, egyetlen egy virágom !
Szeretlek, mint senkit e nagy világon.
Szerelmem oly tiszta, mint nap,
A melynek hű fényétől
Eloszlik a tél zord fagya,
Kis ibolya kebléről.

Szép szemedben lakik a meny, galambom,
Szép szemeddel megbűvöltél, angyalom,
Bogár hajad, gyöngysor fogad,
Rózsa ajkad színméze,
Mind oly kedves énelőttem,
Mert meg vagyok igazve.

SZÉPEN RAGYOG AZ ESTÉLI CSILLAG.

— Szépen ragyog az estéli csillag,
Egy kis leány házunk előtt ballag,
Nézze anyám, ottan megy a kincsem,
Az a kis lány, az lesz feleségem.

— Édes fiam, ráérsz te még arra,
Ráérsz te még a házasodásra,
— Tudom anyám, tudom, hogy ráérek,
Azt is tudom, hogy nem soká élek.

SZIVÁRVÁNYOS AZ ÉG ALJA.

Szivárványos az ég alja,
 Nem jól van a fejem alja,
 Gyere babám, igazítsd meg,
 A jó isten úgy áldjon meg.

SZOMORÚFŰZ ÁGA.

Szomorúfűz ága
 Hajlik a virágra ;
 Fáj a szívem érted,
 Falu szép leánya ;
 Fáj a szívem érted,
 De te azt nem bánod :
 Van neked nálamnál
 Gyönyörűbb virágod.

Istenem, teremtőm
 Ugyan mit csináljak,
 Hogy veszem meg szívét
 Annak a kis lánynak ?
 Hiába biztatom ;
 Hiába ígérek,
 Nem fog rajta semmi
 Aranyos ígéret.

Hej ha e kis lánynak
 Az jutna eszébe :
 Hogy idadná nekem
 A szívét cserébe :
 Jaj, be jól is járna,
 Megtoldanám sokkal,
 Ezer öleléssel,
 Ezerannyi csókkal.

Borúth Elemér.

SZOMORÚAN SZÓL A HARANG.

Szomorúan szól a harang, temetnek,
 Fehér lányok kék koporsót emelnek,
 Föl van írva a koporsó oldalán :
 Itt nyugszik egy boldogtalan kis leány.

Azt írták rá : boldogtalan kis leány,
 Pedig eztán lesz csak boldog igazán ;
 Nehéz hantok alá fogják temetni,
 Ezután csak lelkével fog szeretni !

Én is ilyen boldogtalan lány vagyok,
 Érzem én is, hogy nemsoká meghalok.
 Jobb lesz nékem ott a sötét hant alatt :
 Azt szerettem, kit szeretnem nem szabad.

SZOMORÚAN ZÚG A SZELLŐ AZ ERDŐN.

Szomorúan zúg a szellő az erdőn,
 Olyan, mintha kint járnék a temetőn ;
 Fájt a szívem, sír a lelkem,
 Az hagyott el, kit szerettem, —
 Minek is van szerelem a világon ? !

Ha megszólal a kis harang imára ;
 Minden este sóhajtozom utána,
 Ahány csillag van az égen,
 Mindegyiktől sírva kérdelem :
 Minek is van szerelem a világon ? !

Kéry Gyula.

SZOMORÚAN ZÚG-BÚG A SZÉL.

Szomorúan zúg-búg a szél,
Csendről, nyugalomról beszél ;
Kis madárka zeng az ágon :
Temetőbe, sírba vágyom,
Sírba vágyom.

Szomorúfűz hervadt lombja,
Ráhajlik a sírhalmomra ;
Édes lesz ott megpihenni :
Odalent már nem fáj semmi,
Nem fáj semmi.

SZOMORÚ AZ IDŐ.

Szomorú az idő,
Meg akar változni.
Talán a rózsámtól
Kelletik elváni.

Csak azt mondd meg, rózsám,
Melyik úton mégy el,
Felszántatom én azt
Aranyos ekével.

Be is vetem én azt
Szemen-szedett gyöngygyel,
Be is boronálok
Sűrű könnyeimmel.

SZŐKE VIZE A ZAVAROS TISZÁNAK.

Szőke vize a zavaros Tiszának,
Mondd meg annak a gyönyörű kis lánynak,
Hogy az egész Tisza vize mentében,
Nincsen olyan boldog, mint én, seholsem.

Jaj de fényes, jaj de magos ez az ég,
 Rajta csupán egy magános csillag ég ;
 Ez a csillag egy örökös szerelem,
 E csillagot mindörökké szeretem.

TAVASZ LESZ MÁR, EL FOG A HÓ MENNI.

Tavasza lesz már, el fog a hó menni,
 De szeretnék kék ibolya lenni !
 Kivirítnék a rózsám kertjébe,
 Hadd tűzne fel dobogó keblére.

Sem rózsza, sem ibolya nem vagyok,
 Csak egy szegény szolgálégyény vagyok ;
 Nem messze van a rózsám tanyája,
 Csak sóhajtok s epedek utána !

TEJBEN FÜRDIK A GALAMBOM, HA FELKEL.

Tejben fürdik a galambom, ha felkel,
 Törülközik piros rózsalevével.
 Fehérből is az orcája a hónál,
 Pirosabb is a mosolygó hajnalnál.

Jaj, be félek, hogyha forgószelel támad :
 Te forgószelel, meg ne fújd a babámat ;
 Süss le rá nap, isten szeme, ragyogva,
 Te meg madár, szállj föléje dalolva.

TELESÍRTA A RÉTET AZ ÉJSZAKA.

Telesírta a rétet az éjszaka,
 Mert halovány szép kedvese elhagyta,
 Miként engem csalfa szívű angyalom,
 Éj a holdat, én meg csak őt siratom.

Kis pacsirta dalolgat oly magasba,
 Hogy szemem is alig-alig láthatja ;
 Úgy odanőtt a szívemhez angyalom,
 Százszor messzebb van az mégis, mondhatom.

Kis pacsirta, ne dicsérd ma istened,
 Vig daloddal bús szívem ne sebezzen,
 Panaszold el inkább fenn a nagy égnek,
 Megcsalt szívnek jaj, be gyászos az élet.

Az istennél én már panaszt emeltem,
 Hej, de az sem könnyített a lelkemen !
 Ha egy szívet megtépett a csalódás,
 A megcsaló segíthet csak, senki más !
 Radvánszky József.

TELE VAN A SZÍVEM FÁJDALOMMAL.

Tele van a szívem fájdalommal :
 Mit csináljak gyötrő bánatommal ?
 Ifjúkorom belehal a bűbe :
 Nincsen, aki hűn szeretni tudna !

Sírva-ríva kérem a teremtőt :
 Adjon nékem egy igaz szeretőt ;
 Vessen véget szívem keservének :
 Vagy nem is kell énnékem az élet !

Dura Máté.

TELE VAN AZ IGALI RÉT VIRÁGGAL.

Tele van az igali rét virággal,
 Hírbe hoztak egy eladó leánynyal,
 Hej, mihaszna, ha van egy nagy hibája,
 Semmiképp se bolondulok utána.

Csak egy leányt, csak egy asszonyt szerettem,
 Azt az egyet régen sírba temettem :
 Ráborulok mindennap a sírjára,
 Elzokogom a lelkemet utána.

Endrődi Sándor.

TELE VAGYOK BOLDOCSÁGGAL.

Tele vagyok boldogsággal,
 Mint a rózsafa virággal ;
 Tele vagyok szerelemmel,
 Alig bírok a szívemmel.

Tele vagyok büszkeséggel,
 Mint a rózsafa tüskékkel ;
 Fenn is hordom a fejemet :
 Az a kis lány engem szeret.

Zempléni Árpád.

TEMETÉSRE SZÓL AZ ÉNEK.

Temetésre szól az ének,
 Temetőbe kit kísérnek ?
 Akárki ! már nem földi rab,
 Nálam százszorta boldogabb.

Itt viszik az ablak alatt,
 Be sok ember sírva fakadt !
 Mért nem visznek engemet ki,
 Legalább nem sírna senki.

Petőfi Sándor.

TEMETŐBEN LÁTTALAK MEG LEGELÉBB.

Temetőben láttalak meg legelébb,
 Amikor az édesanyád temették ;
 Úgy néztél ki fekete gyászruhában,
 Mint ibolya sötét erdő árnyában.

TE VAGY AZ ÉN BOLDOGSÁGOM.

Te vagy az én boldogságom,
 Te vagy az én gazdagságom !
 Csak az búsít, egyéb semmi :
 Hogy távol kell tőled lenni !

Panaszod van a világra ;
 Hideg hozzád, szegény árva !
 A gyémánt is, egyetlenem !
 Hideg földben, kő közt terem.

TE VAGY, TE VAGY BARNA KIS LÁNY.

Te vagy, te vagy barna kis lány
 Szemem, lelkem fénye !
 Te vagy mind a két életem
 Egyetlen reménye !
 Ha ez az egy reményem is
 Elmulandó álom :
 Nem leszek boldog sem ezen,
 Sem a másvilágon.

Álldogálok a tó partján,
 Szomorúfűz mellett ;
 Nekem való hely : engem ily
 Bús szomszédság illet.
 Nézem lecsüggő ágait,
 Szomorúfűzfának,
 Mintha azok csüggedt lelkem
 Szárnyai volnának.

Elszállott már a madár a
 Hervadt őszi tájról ;
 Hej ha én is kiszállhatnék
 Búmnak országából.

Nem szállhatok, mert búm oly nagy,
 Oly nagy, mint szerelmem,
 És szerelmem . . . és szerelmem . . .
 Óh, ez véghetetlen !

Petőfi Sándor.

TÉLEN-NYÁRON PUSZTÁN AZ ÉN LAKÁSOM.

Télen-nyáron pusztán az én lakásom,
 A rózsámat is csak vasárnap látom ;
 Lakásom a hortobágyi pusztába,
 Nem járhatok én az isten házába.

Sík a puszta, se halma, se erdeje,
 Sugár magas a toronynak teteje.
 Sugár torony kilátszik a pusztára,
 Harangoznak piros püünkösd napjára.

Imádkoznám, de nem tudok, hiába,
 Nem jártam én soha az iskolába :
 Édesanyám tanított volna rája,
 Jaj de régen temetőn a fejfája !

Imádkozzál rózsám a jó istennek,
 Aztán gyere, templom után csókolj meg ;
 Eszem azt az imádságos kis szádat :
 Három hétig nem hallod egy adtámat !

TILTSA BÁR AZ ÉSZ SZAVA.

Tiltsa bár az ész szava, tiltsa végzetem,
 Érted lángol, érted ég minden érzetem.
 Lassanként megölnék a hosszas bánatok,
 Mint a hévütött virág, földre hervadok.

Állj meg majd, ha nem leszek, csendes alkonyon,
 Melybe gyötrelmem temet, néma síromon ;
 S halld, midőn a domb alól fölsóhajt neved,
 Mint az ősznek bús szele tar mezők felett.

És ha kétled, hogy talán túl síron is él,
 Lángol, s olthatatlan e földi szenvedély ;
 Szólj és hívj : tanújelül lelkem megjelen,
 Hold tűnő csillámaként puszta éjjelen.

TITKON SÍROK, NE TUDJA MÁS.

Titkon sírok, ne tudja más,
 Fáj nékem a vigasztalás ;
 Pedig nem szeretek senkit,
 Csak a magam szeretőit.

Nem úgy van már, mint volt régen,
 Nem az a nap süt az égen,
 Nem az a nap, nem az a hold,
 Nem az a szeretőm, ki volt.

TITKON SÍROK, TITKON ÉGEK TEÉRTED.

Titkon sírok, titkon égek teérted,
 Ne tudja meg ez a világ, mit érzek ;
 Ne tudja meg ez a világ, csak a magas ég,
 Hogy a szívem érted lángol,
 Hogy a szívem érted dobog,
 Érted ég.

TISZA PARTJÁN.

Tisza partján csináltattam egy csárdát,
 Abban méri az én rózsám a borát.
 Arany itce, réz a meszőly,
 Azért járok este későn
 Tehozzád !

Nyisd ki rózsám leveles kis kapudat,
 Hadd vezessem be a kis pej lovamat.
 Adjál neki szénát, zabot,
 Úgy sem tölt az három napot
 Tenálad !

Kinyitottam leveles kis kapumat,
 Vezesd be hát a te kis pej lovadat !
 Adok néki szénát, zabot,
 Tölthet nálam hat hónapot
 A lovad !

Kilencet ütött az óra, este van
 Haza mennék, jaj de nagyon sötét van.
 Kedves rózsám gyűjtsál gyertyát :
 Mutasd meg az ország útját,
 Merre van !

TISZA PARTJÁN ELALUDTAM.

Tisza partján elaludtam,
 Jaj de szomorút álmodtam,
 Megálmodtam azt az egyet :
 Rózsám, elmaradok tőled !

TISZAPARTI SZOMORUFŰZ ÁRNYÁBAN.

Tiszaparti szomorúfűz árnyában
 Dalolgat a puszták lánya magában,
 Delelő nap pirosítja orcáját,
 Enyhe szellő viszi szét a nótáját.
 Búsán zokog az őszi szél a pusztán,
 Halva fekszik a pusztai csalogány.
 Sebzett madár nem vergődik sokáig :
 Vértől szíve vitte őt a sírjág.

Erdélyi Dezső.

TISZA VIZE JAJ DE NAGYOT SZALAD.

Tisza vize jaj de nagyot szalad,
Míg a Duna habjaiba szakad ;
Mikor együtt lehetnek : szeretve,
Ölelkezve mennek a tengerbe.

Én is annyit, jaj de sokat jártam,
Míg tereád, babám, rád találtam ;
De az isten neked is ad holtig,
Lelkem is a lelkedbe fonódik.

Dura Máté.

TISZA VIZE RINGATJA A FELLEGET.

Tisza vize ringatja a felleget,
Nincs szeretőm, pedig két lány szeretett.
Az egyiknek, a szebbiknek mást ölel már a karja,
A másikat, a jobbikat, fekete föld takarja.

Tisza partján szomorúan ballagok,
Sír a Tisza, sírva mennek a habok.
Búbánatom elsóhajtom a siető haboknak :
Jobb dolga van, mint énnekem a pihenő halottnak.

TÍZ PAR CSÓKOT EGY VÉGBÜL.

Tíz pár csókot egy végbül
A legédesebbjébül !
Rádást is feleség,
Nekem ennyi nem elég !

Csak úgy virág, ha tarka
Csak úgy asszony, ha barna ;
Barna kis feleség,
Szíved, szemed, ajkad ég !

Ölelj, ölelj anyalom,
 Ha ölelsz, azt gondolom,
 Hogy én még így élve
 Fölröpülök az égbe.

Oltuk el már a gyertyát,
 Mert azt ingyen nem adják ;
 A gyertya derága,
 Minek ég itt hiába ?

Házasodjunk, hajahaj,
 Házasélet kutyabaj !
 Mindig szép, mindig a
 Reggel, délben, éjszaka !

Petőfi Sándor.

TORNYSÚLNAK AZ ÉGEN A FELLEGEK.

Tornysúlnak az égen a fellegek,
 A búbanat tépi az én szívemet,
 Egy csillagfény most aludt ki az égen :
 Nem leszek én boldog többé sohasem.

TÖRÖK BÁRSONYSÜVEGEM.

Török bársonysüvegem,
 Most élem gyöngyéletem ;
 Bokréta van mellette,
 Barna babám kötötte.

Ha kötötte, jól tette,
 Csókot kapott érette !
 Kössél rózsám máskor is,
 Megcsókollak százszor is !

TÖRÖTT ÁGRÓL MESSZE REPÜLT A MADÁR.

Törött ágról messze repült a madár,
 Barna kis lány, jaj be nagyon elhagytál !
 Úgy elhagytál, mint a madár az ágot,
 Mit a villám darabokra szétvágott.

Nem bánám én, hogy elhagytál, nem bíz' én,
 Találnék én még szeretőt az idén.
 Csak tudnálak, tudnálak elfeledni,
 Hej ! csak tudnék kívüled mást szeretni !

Megvert engem a teremtő teveled,
 Hogy oly nagyon, igen nagyon szeretlek.
 Erdőben nőtt vadrózsa a szerelem,
 Elhagyva is virágozik szüntelen.

TÚL A TISZÁN SELYEMKENDŐ INTEGET.

Túl a Tiszán selyemkendő integet ;
 Átalmennék, kedves rózsám, nem lehet !
 Széles a víz, nincsen sajka,
 Nem mehetek átal rajta tehozzád.

TÚL A TISZÁN LAKIK A MENNYORSZÁG.

Túl a Tiszán lakik a mennyország,
 Ő intézi az életem sorsát ;
 Hozzá megyek, megkérdezem bátran :
 Lenne-e az édes élettársam ?

Tisza vize, ragadj csak sebesen,
 Hadd tudjam meg, szeret-e kedvesem ?
 Ha nem szeret : ne ereszsz te vissza,
 Temess engem szőke habjaidba !

Dura Máté.

ÚGY MEG VAGYOK BÚVAL RAKVA.

Úgy meg vagyok búval rakva,
Mint a sóvári almafa,
Kettő-három terem rajta :
Mégis terítve az alja.

ÚJ SÍR VAN A TEMETŐBEN.

Új sír van a temetőben,
Rajta virágkoszorú.
Ott térdel egy barna kis lány,
Jaj de nagyon szomorú.
— Ne sírj, ne sírj, barna kis lány,
Ne hullasd a könyvedet,
Úgyis tudod, hogy a sírból
Fölkelni már nem lehet.

ÚGY ELMEGYEK, MEGLÁSSÁTOK.

Úgy elmegyek, meglássátok,
Hogy híremet sem halljátok ;
Nemhogy hírem hallanátok,
Levelemet sem kapjátok.

Megérem még azt az időt,
Sírva mégy el kapum előtt :
Megöleled a félfáját,
Úgy siratod a gazdáját.

Nézz ki rózsám, ablakodból :
Most indulok a faluból ;
Vess utánam egy pillantást,
Úgysem látjuk többé egymást.

UGY-E, MINDIG KÉRTELEK.

Ugy-e, mindig kértelek, mosolyogj rám,
 Ugy-e mondtam, hogy szeress, barna kis lány,
 Mosolyogtál édesem, hej ! de másra,
 Hajthatod már szép fejed búsulásra.

ÚGY FÁJ SZÍVEM, MIKOR AZ JUT ESZEMBE.

Úgy fáj szívem, mikor az jut eszembe :
 Nemsokára más tekint szép szemedbe ;
 A tiednek másra ragyog csillaga,
 Míg rám borúl csillagtalan éjszaka.

Jaj de hát még mikor arra gondolok :
 Ha másnak a holtomiglant suttogod,
 A pap pedig áldást kér majd reátok,
 Az az áldás lesz felettem az átok.

Teljesüljön be az áldás terajta
 Én meg . . . én meg hadd halok meg miattad.
 S míg tégedet más karjai ölelnek :
 Engem a föld hideg karja ölel meg.

ÜTÖTT, KOPOTT A HEGEDÜM.

Ütött, kopott a hegedüm,
 Törött a vonója,
 Foszladozik, bomladozik
 Mind a négy húr rajta.
 Oly szomorú a nótája
 S oly kevesen értik ;
 Csak kinek a lelke beteg,
 Vagy a szíve vézrik.

Visszanéz a nap az égre
 Búcsúkönyvet sírva
 De bele van a te képed
 A szívembe írva.
 Hadd szóljon hát az a nóta
 Szomorúan, fájón :
 Nincs több kis lány, csak egy kis lány
 Ezen a világon !

Ha elmegyek kaputoknál
 Nem merek benézni
 Kihallatszik az az ének :
 „Semmi, babám, semmi . . .”
 Jól tudom : nem nekem dalolsz
 Hanem azért mégis,
 A te első szerelmedet
 Mecsiratom én is !

VADGALAMB SZÁLLT SAJÓPARTI FÜZESRE.

Vadgalamb szállt sajóparti füzesre,
 Oda várja hű párját a fészkebe.
 Oly epedve várom én is galambom :
 Enyhe szellő vidd el hozzá sóhajom.

VAJON MIT ÍRJK RÓZSÁMNAK.

Vajjon mit írjak rózsámnak,
 Legkedvesebb violámnak ?
 Reszket kezem, alig irok,
 Hogy nem látlak, azért sirok.

Gyakran nézek házad felé,
 Mind reggel, mind estefelé ;
 Kikönyöklök az ablakon,
 Még sem látlak, én galambom !

VALAMENNYI GÁCSÉR RUCA.

Valamennyi gácsér ruca,
Mind göndör annak a tolla.
Kékszemű barna lány,
Selyemkendő a nyakán :
Szeret az engem igazán.

A mezei kis pacsirta
Mind a két szemét kisírta.
Sírok én magam is,
Sír az én galambom is :
Lehajlik értem az ág is.

VAN ÉNNEKEM EGY GYÖNYÖRŰ VIRÁGOM.

Van énnekem egy gyönyörű virágom,
Le sem téptem, el se hoztam, de bánom.
Most meg messze, messze vagyunk egymástól :
Én a Dunán, ő pedig a Tiszán túl.

Ha benéznél ablakomon egy este :
Meglátnád a búbanatot lefestve ;
Megláthatnád két halovány orcámat,
Megtudhatnád, mint sóhajtok utánad.

VAN NEKEM EGY IMAKÖNYVEM.

Van nekem egy imakönyvem,
Belenézek, hull a könyvem.
Az van oda beleírva :
A szerelem visz a sírba.

Szerelmes a nap holdba,
A hold meg a csillagokba,
Csillagok a magas égbe,
Én meg a te szép szemedbe.

VÁSÁRHELYI SÉTATÉREN.

Vásárhelyi sétatéren
 Béla cigány muzsikál,
 Hajlik ide, hajlik oda
 Liliomszál, rózsaszál.
 Énfelem is hajladozott,
 Mosolygott egy rózsa,
 Bár ne hajlott, hajladozott,
 Ne mosolygott volna !

Béla cigány, jó barátom,
 Ne kiméld a hegedűt :
 Szerelemről, mennyországról
 Húzz neki egy gyönyörűt !
 Hegedűld a szívét hozzám
 Ennek a kis lánynak !
 Hej galambom, ide hallgass :
 Neked muzsikálnak !

Pósa Lajos.

VEDD KI RÓZSÁM PIROS SELYEMKENDŐDET.

Vedd ki rózsám piros selyemkendődet,
 Most megyek el, most búcsúzom tetőled,
 Bánat gyötri boldogtalan szívemet :
 Árvaságra szánt az isten, szánt az isten engemet.

Visszanézek még egyszer a felvégen,
 Ne integess a kendőddel, fáj nékem ;
 Integetnék én is hej, de nem lehet,
 Törülgetem a könnyező, a könnyező szememet.

VESZEK RÓZSÁM KENYERET.

Veszek rózsám kenyeret,
 Vékony szalonnát,
 Szarkalábon forgó
 Tündérpalatát.
 Selyemkötőt ej haj !
 Selyemhendőt hófehér válladra,
 Úgy megyünk majd rózsám a
 Turi vásárra.

Piros rózsza tövében
 Fakad a bimbó,
 Gyere velem rózsám
 Lent vár a hintó.
 Elmegyünk majd ej haj ! —
 Elmegyünk majd szép Tündérországba,
 Egymás mellé ülünk majd
 A rózsabokorba.

VETETTEM VIOLÁT.

Vetettem violát,
 Várom kikelését,
 Várom a galambom
 Hozzám eljövését.

Kikelt a viola,
 De nem az a teljes ;
 Eljött a galambom,
 De nem az a kedves.

Pedig a rózsámért
 Mít nem cselekedném :
 Tiszából a vizet
 Kanállal kimerném !

Tisza fenekéről
 Apró gyöngyöt szednék,
 Abból a rózsámnak
 Gyöngykoszorút kötnék !

VÉGIGMENTEM AZ ORMÓDI TEMETŐN.

Végigmentem az ormódi temetőn,
 Elvesztettem török bársony kezkenőm.
 Török bársony kezkenőmet nem bánom,
 Csak a régi galambomat sajnálom.

Barázdában szépen sző a pacsirta,
 Levelemet régi galambom írta ;
 Azt olvastam könyes szemmel belőle,
 Csak a halál, csak az választ el tőle.

VÉKONY HÉJA VAN A PIROS ALMÁNAK.

Vékony héja van a piros almának :
 Mért nincs nékem oly szeretőm, mint másnak ?
 Hogyha volna oly szeretőm, mint másnak,
 Nem volnék én rabja e csúf világnak.

VILÁGOSKÉK SELYEMKENDŐ.

Világoskék selyemkendő, rád hullatom könyemet . . .
 Másé lett a barna kislány, pedig engem szeretett.
 Selyemkendő, selyemkendő, mikor téged átadott,
 Széles kedvem nem ismerte ezt a sötét bánatot.

Világoskék selyemkendő, szép színed de elveszett,
 Hagy a színed, de nem hagy el a búbánat engemet.
 Hát csak fakulj, légy olyan, mint a hófehér szemfedő,
 Búm akkorra megmutatja, merre van a temető.

VOLT NEKEM EGY SZÉP SZERETŐM.

Volt nekem egy szép szeretőm, nem is olyan régen,
 De nem soká ragyogott fenn csillagom az égen.
 Nem érdemli szerelmemet,
 Az bántja vérző szívemet,
 Hogy is tudtam úgy szeretni,
 El sem bírom felejteni, felejteni.

Mért vagy olyan messze hozzám, egyetlen virágom,
 Hogy nem csókolhatom ajkid, üdvöm, boldogságom.
 Ha gondolok szép szemedre,
 Nézek a csillagos égre ;
 Azt fogadom esküvéssel,
 Hogy tégedet nem hagylak el, nem hagylak el.

VOLT NEKEM EGY SZÉP SZERETŐM.

Volt nekem egy szép szeretőm,
 Kökényszemű barna kis lány,
 De elhagyott, messze elszállt éntőlem.
 Hull a fának a levele,
 De a szívem csak ővele
 Fájtó szívem búbánattal van tele.
 Hozd vissza őt enyhe szellő,
 Szép tavasz, virágos erdő,
 Hisz tudjátok, mily igazán szeretem !
 Mondjátok, hogy beteg vagyok,
 Mondjátok, hogy meg is halok,
 Ha őt vissza nem adjátok énnekem.

Báró Bánffy György.

VOLT SZERETŐM, DE MÁR NINCSEN.

Volt szeretőm, de már nincsen,
 Ő volt az én drága kincsem ;
 De mióta már nem szeret :
 Meguntam az életemet.

Éjjel-nappal rá gondolok,
 Fáj a szívem, meg is halok ;
 Testem, lelkem mind oly szegény,
 Kihalt benne minden remény.

ZAJLIKA JÉG.

Zajlik a jég, viharzik a Balaton,
 Nem hajthatom rajta át a csónakom ;
 Magam helyett hozzád küldöm lelkemet,
 Az mulasson veled, míg én mehetek.

Ne integess a kendőddel sokáig,
 Mert a kezed, kicsi kezed megfázik,
 Majd mikor én egy pár leszek tevéled :
 Még az irigy szemektől is megvédek.

Tihany körül soha sincsen éjszaka
 Télen is hajt virágot a rózsafa,
 Rózsám ajkán nyílnak a legszebb rózsák,
 Rózsám maga egy egész kis mennyország !

Dura Máté.

ZAVAROS A BODROG.

— Zavaros a Bodrog, ha megárad,
 Búsulok én rózsám teutánad.
 — Sose búsulj rózsám, szívem párja,
 Tied leszek úgyis nemsokára !

Szakasztottam rózsát bimbó nélkül,
 Szeretek egy kis lányt remény nélkül ;
 Ha még nem az enyém, de az lehet,
 A jó isten olyan nagyon szeret !

ZAVAROS A TISZA VIZE.

Zavaros a Tisza vize,
 Barna kis lány fürdik benne ;
 Én is megfürödtem benne,
 Rám is ragadt a szerelme.

Tisza partján elaludtam
 Jaj be szomorút álmodtam !
 Megálmodtam azt az egyet :
 Elmaradok, rózsám, tőled !

ZAVAROS A TISZA VIZE, NEM TISZTA.

Zavaros a Tisza vize, nem tiszta :
 Rávezetem kis pej lovam, nem iszsa.
 Hogy is inná, mikor olyan zavaros,
 Nem vagyok én a rózsámmal szabados.

ZÖLD ERDŐBEN KAKUKMADÁR SZÉPEN SZÓL.

Zöld erdőben kakukmadár szépen szól,
 Most búcsuzik a nefelejts bokortól.
 Én is, én is most búcsúzom, elmegyek a világba,
 Valahol a magyar földön
 Beszegődöm, beállok egy bandába.

Szép élet a betyárélet, hiába,
 Zöld erdőben nefelejts a párnája.
 Csitítgatom, altatgatom, csitítgatom kedvesem :
 Betyárlegény édes párját,
 Szeretőjét el nem hagyja sohasem.

ZÖLD ERDŐBEN TEREM.

Zöld erdőben terem a mérges kigyó,
Szép lányból van a legénycsábító.
Látod anyám, mily jó annak, ki csúnya :
Szegény legény szívét nem szomorítja.

Édesanyám, nem tudok elaludni,
Ablakomon legényt hallok kopogni,
Édesanyám, ereszszen ki hozzája :
Fáj a szívem, majd meghalok utána.

— Ráérsz még te a kapuba kimenni,
Ráérsz még te a legénynyel beszélni !
— Tudom, anyám, tudom, hogy még ráérek,
Azt is tudom, hogy nem sokáig élek !

ZÖLD LEVELES, FEJÉR.

Zöld leveles, fejér
Virágos akácfa,
Kék ruhában szőke
Kis lány van alatta ;
Megeredt az eső,
Annak végét várja :
A pitvarajtóból
Kacsintgatok rája.

Gyere be, galambom,
Gyere a szobánkba !
Míg eláll az eső :
Ülj föl a ládánkra.
Ha magas a láda,
Rája fölültetek
Ha kemény az ülés :
Az ölembe veszlek.

Petőfi Sándor.

ZÖLDRE FESTETT ZSALUGÁTER.

Zöldre festett zsalugáter, nyíljál ki,
 Barna legény az ablakon hajolj ki,
 Mézet szedtem az erdőben, kóstolhatnál belőle ;
 Mikor szedtem, szedegettem,
 Az ajkamhoz érintettem :
 Rajta maradt az íze.

Azt akarod, addig járjak utánad,
 Míg az orcám fölszántja a búbánat ?
 Már ezután édes kincsem, olyan bolond nem leszek,
 Hamis szájú, gonosz májú,
 Csalfa legényt, bizonyisten,
 Már sohasem szeretek.

ZÖLDRE VAN A.

Zöldre van a, zöldre van a rácsos kapum festve,
 Várom a rózsámat minden este,
 Tegnap este nem győztem már várni :
 Be kellett a, be kellett a rácsos kaput zárni.

Bezárhatod, bezárhatod rácsos kis kapudat :
 Nem taposom többé udvarodat,
 Vethetsz belé szegfűt, majoránát,
 Nem taposom, nem taposom többé a virágát.

ZÚG AZ ERDŐ.

Zúg az erdő, hull a levél a fáról,
 Nem hallom a fülemilét zajától.
 Ha erdő zúg, elhallatszik messzire ;
 Ha szívem fáj, nem tudja meg, ne is tudja senki se !

Megüzenem az én édes babámnak :
 Szakítson egy fehér rózsát magának
 Azt is tűzze elhervadni keblére ;
 Ha meghalok, azt a rózsát koporsómba tegyék be.

ZÚG A VIHAR.

Zúg a vihar, jajgat a szél,
 Kergeti a felleget,
 Hejh de nagyobb vihar tépi
 Az én szegény szívemet.
 Söpörje el ez a vihar,
 Söpörje el a világot örökre,
 Úgyis minden boldogságom,
 Boldogságom el van nekem temetve.

Hejh de régen pusztít is már
 Kebelemben a vihar,
 Nemsokára az utolsó
 Reménységem is kihál.
 Söpörje el ez a vihar,
 Söpörje el az én szegény szívemet,
 Borítsatok aztán reám,
 Borítsatok szomorú szemfődelet.

ZÚG A VIHAR, KÖRÖSKÖRŰL VILLÁMLIK.

Zúg a vihar, köröskörül villámlik ;
 Elhallatszik Tiszától a Dunáig.
 Csattogtatja, pattogtatja ostorát az uristen,
 Hogy egy jó lány, hogy egy hű lány
 E világon, e világon már nincsen.

Holló lovam vígy el engem messzire,
Vígy el engem a világnak végire,
Nyeríts, lovam, hadd hallják meg Tiszán innen, Dunán túl,
Száguldjanak ki utánam
Ebből a csúf, isten-verte világból.

ZSIDÓ, ZSIDÓ , ICIG ZSIDÓ.

Zsidó, zsidó, Icig zsidó,
Van-e nálad pirosító ?
Halvány a rózsám orcája,
Ráfér három forint ára !

A szentesi utca végén
Megégett a deszkabódé,
Benne égett Icig zsidó,
Mindenféle pirosító.

DÉVAJ-DALOK.

ADOTT ISTEN NEKEM DOLGOT.

Adott isten nekem dolgot :
Rózsabimbót nyitogatok ;
Ki is nyitom, be is zárom,
Hogy illata ki ne szálljon,
Ki ne szálljon !

Adott isten nekem dobót :
Két kis ajkát nyitogatok ;
Ki is nyitom, be is zárom,
Hogy sóhaja ki ne szálljon,
Ki ne szálljon !

Chay Péter.

A GYÖNGYÖSI KERTEK ALJÁT BELEPTE A HÓ.

A gyöngyösi kertek alját belepte a hó,
Arra ment a kisangyalom, levette a ló,
Ha levette, hadd vesse,
Leszek én a kedvese ;
Ropogós csókot raktam rája
Szombaton este.

A gyöngyösi víg csárdában szól a muzsika,
 Ugy-e kedves kisangyalom, elmegyünk oda ?
 Megforgatlak tüzesen,
 Te megölelsz kegyesen !
 Ropogós csókot raktam rája,
 Nem felejttem el.

A HÁZAMBÓL ADDIG KI NEM MÉGY.

A házamból addigi ki nem mégy,
 Míg három szál gyertya el nem ég.

A negyedik is már félben ég :
 A szerelem mégse volt elég !

AKINEK NINCS SZERETŐJE.

Akinek nincs szeretője,
 Menjen ki a zöld erdőbe,
 Szakasszon egy falevelet,
 Adja annak, akit szeret.

Mondja neki : édes rózsám
 Eljössz-e a télen hozzám ?
 Ha valami lesz belőle :
 Kérjen egy pár csókot tőle.

Nekem nem kell, van már nekem,
 Adott isten, amit kértem.
 Szépet adott, jót is adott,
 Kiben szívem megnyugodott.

A KISLÁNY MÉG CSAK AZT MONDJA.

A kis lány még csak azt mondja :
 Pi, pi, pi !
 A nagy lány már azt kérdi :
 Ki, ki, ki ?
 A vén leány minduntalan kiabál,
 Kiabál :
 Akárki vagy, akármi vagy, gyere már,
 Hol vagy már ?

Ledérkedik a fiúcska
 Itt-amott,
 A nagy legény meg ölelget,
 Csókot lop ;
 A vén legény sopánkodik : jaj, jaj, jaj.
 Nagy a baj ;
 Kopszodunk, nincs feleség : jaj, jaj, jaj,
 Ez a baj !

AKKOR SZÉP A KIS LÁNY.

Akkor szép a kis lány,
 Mikor kacsintgat,
 Mikor a legénynek
 Csókot osztogat.
 Eszem a szentedet,
 Csókolj meg engemet,
 Az isten is a számomra
 Teremtett.

Ezerével érik
 A fákon a meggy.
 Ugyan, barna kis lány,
 Mondja : hová megy ?

Ne mondja senkinek,
 Minek is mondaná ?
 Titkon jobban illik majd a
 Csókja rá !

AKKOR SZÉP AZ ERDŐ.

Akkor szép az erdő, mikor zöld,
 Mikor a vadgalamb benne költ,
 Olyan a vadgalamb, mint a lány,
 Sírva jár az a párja után.

Elvágtam az újjam, jaj de fáj,
 Fügefalevelet rakok rá ;
 Fügefalevele, gyógyíts meg,
 Kedves kis angyalom, csókolj meg.

Nem vagyok én oka semminek,
 Édesanyám oka mindennek ;
 Mért nem adott engem olyannak,
 Akit én szerettem magamnak !

AKKOR VOLNA SZÉP AZ ERDŐ.

Akkor volna szép az erdő,
 Ha lány volna a kerülő.
 Csili-csallalárom, csili-csallalárom !
 Ha lány volna a kerülő.

Megkerülném én az erdőt,
 Megcsókolnám a kerülőt.
 Csili-csallalárom, csili-csallalárom !
 Megcsókolnám a kerülőt.

A KUTYÁK IS UGATNAK,

— A kutyák is ugatnak,
 Talán meg is harapnak ?
 — Ne félj, kedves babám, nem hagylok,
 Subám alá takarlak !

A LACHÁZI FALUVÉGEN.

A lacházi faluvégen
 Leányvásár lesz a héten.
 Én is oda fogok menni
 Egy szép barna kis lányt venni.

Sárgát ne végy, mert beteges ;
 Pirosat se, mert részeges ;
 Barnát vegyél, az csak a jó,
 Az a magyar finak való.

A MAROSRA NE JÁRJ VELEM.

A Marosra ne járj velem,
 Mert az merő veszedelem,
 — Eszemadta, barna fattya ! —
 -Meredek a partja,
 Csak a moha tartja,
 Ravasz az, mint a szerelem.

Ne vígy engem az erdőre,
 Se tarlóra, se mezőre.
 — Eszemadta, barna fattya ! —
 Tövises a lábnyom,
 Megszúrom a lábam,
 Hogy' megyek majd esketőre?

Ne vígy engem a tanyára,
 Ki vigyáz ott a kutyára ?
 — Eszemadta, barna fattya! —
 Hamis a kutyátok,
 Sose tagadjátok,
 Foga van a rokolyára.

De vigy engem a templomba,
 Ha legény vagy egyre, nyomba ;
 — Eszemadta, barna fattya ! —
 Minek ez a pártra,
 Idejét lejárta,
 Mit fityeg hát itt potomba ?

Állj velem a pap elébe,
 Hú szívet viszek cserébe,
 — Eszemadta, barna fattya! —
 -Kezed a kezembe,
 Magad az ölembé ;
 Verd a vasat hevenyébe !

Sárosy Gyula.

A MATKÓCZY UDVARÁBAN.

A Matkóczy udvarában,
 Nagy természet van a lányban,
 De mihaszna, ha nem szeret,
 Ha mást szeret, nem engemet.

Imádkoztam istenemnek,
 Adna nyugtot már szívemnek,
 Azt felelte : nem tehetem,
 Hatalmasabb a szerelem.

Lisznyai Kálmán.

A MI CICÁNK FÉRJHEZ AKAR MENNI.

A mi cicánk férjhez akar menni,
Szomszéd cica el akarja venni ;
Édes cicám ! ne hagyj itt bennünket,
Ki fogja meg a mi egerünket ?

A mi kutyánk férjhez akar menni,
Szomszéd kutya el akarja venni
Édes kutyám ! ne hagyj itt bennünket,
Ki ugatja az ellenségünket.

A PALICSI HALASTÓBA.

A palicsi halastóba
Fürdik egy fekete csóka,
Fürdik egy fekete csóka,
Ki-ki úszik a partjára ;
Isten hozzád babám, utóljára.

ARANY-EZÜSTÉRT, CIFRA RUHÁÉRT.

Azany-ezüstért, cifra ruháért,
Leányt el ne végy koszorújáért ;
Inkább szeressed jámborságáért,
Előtted való szép járásáért.

Ne nézz a leány táncos lábára,
Ne hajolj az ő mézes szavára,
Figyelemmel légy indulatára,
Tanúlj szert tenni szíve titkára.

ARRA ALÁ BARANYÁBAN.

Arra alá Baranyában,
Jó természet van a lányban,
Maga mondja a legénynek :
Adjon isten engem kendnek !

Mondd meg, húgom, a nénédnek :
 Adjon csókot a legénynek,
 — Nem mondom meg a nénémnek,
 Magam adok a szegénynek.

ARRA JÁRJUNK, ARRA.

Arra járjunk, arra,
 Merre furulyáznak,
 Merre a legények
 Éjjel-nappal járnak,
 Éjjel nappal járnak.

Szabad a legénynek
 A lányokhoz járni ;
 De lánynak a legényt
 Házához kell várni,
 Házához kell várni.
 Házához kell várni,

Talpon istrázsálni,
 Sok éjjeli álmat
 Érte elmulasztani,
 Érte elmulasztani.

ASSZONY, ASSZONY, AZ AKAROK LENNI.

Asszony, asszony, az akarok lenni,
 Nékem aztán nem parancsol senki,
 Sem apám, sem anyám ;
 Azé leszek, kit szeretek igazán !

A TISZA, A DUNA ZAVARODIK.

A Tisza, a Duna zavarodik,
A molnár, a molnár álmosodik ;
Ne szunnyadozz szívem, molnár !
A garat, a garat üresen jár.

A Tisza, a Duna, habját hajtja,
Egy asszony a lányát nagyra tartja ;
Ne tartsa kend olyan nagyra,
Szébb is van, jobb is van a faluba.

A Tisza, a Duna, be zavaros,
Az én kis galambom be haragos ;
Ne haragudj édes rózsám,
Elveszlek, elveszlek szüret után.

A VALKÓI LEGÉNYEK.

A valkói legények,
Nem legények szegények :
Ha a lányok akarják :
Kötény alá takarják.

Ki korán házasodik :
Hamar családodosodik,
Nem lesz többé gavallér :
Szegve van már a kenyér.

AZ ADÓS, AZ ADÓS.

Az adós, az adós,
Kinek a kendője gyors,
Az adós, az adós,
Kinek a kendője gyors ;

Lám az enyém nem gyolcs,
 Nem is vagyok adós ;
 Az adós, az adós,
 Kinek a kendője gyolcs.

AZ ALAPI MÉNES MIND FÉNYES.

Az alapi ménes mind fényes,
 Az alapi kis lány mind kényes.
 Ha kényes, kényes,
 A szeme fényes,
 Ihaja, haja, hajaha, hajaha !

Az alapi ménes mind sárga,
 Az alapi kis lány mind árva.
 Ha árva, árva,
 Lesz néki párja,
 Ihaja, haja, hajaha, hajaha !

Az alapi ménes mind barna,
 Az alapi kis lány mind csalfa.
 Ha csalfa, csalfa,
 Bodor a haja,
 Ihaja, haja, hajaha, hajaha !

AZ ALFÖLDNEK SÍK MEZEJÉN.

Az alföldnek sík mezején,
 Ott terem a magyar legény :
 Gyolcs ing, gatya lobog rajta,
 A rózsafa szőtte, fonta,
 A rózsája fonta, varrta.

Az alföldnek rózsafáján,
 Ott terem a magyar leány :
 Vékony, karcsú a dereka,
 Csókra termett az ajaka,
 Csókra termett az ajaka !

AZ ANYÁM ARRA KÉRT ENGEMET.

Az anyám arra kért engemet :
 Ne tartsak több szeretőt, csak egyet,
 Nem is kell egynél több énnékem,
 Csak az az egy igazán szeressen.

Nem baj a bankónál, ha kopott,
 Az se baj a csóknál, hogyha lopott ;
 Ha baj is, legfeljebb az lehet :
 Hogy miért nem loptál már ezeret.

Kinek van kedvese, babája,
 A másét ne bántsa az, ne bántsa.
 Mert amíg a másét keresi,
 Magáét könnyen elveszítheti.

AZ ÉN BABÁM DURCÁS LEÁNY.

Az én babám durcás leány,
 A legénynek csak fittyet hány,
 Haragszik is, ha azt mondom :
 Adsza csókot, szép galambom.

Igaz, sánta, de az hagyján,
 Csak cipó ne volna hátán ;
 Még azt is eltűrném benne :
 Csak félszemre vak ne lenne.

Otthonülő, szerény, dolgos,
 Nappal nyugszik, este álmos,
 Gombócot főz, mint az öklöm,
 Egyet ettem, most is nyögöm.

Bárki mit mond, én elveszem,
 Hú lesz hozzám, azt elhiszem,
 Nem félttem a katonáktól,
 Sem magától a haláltól.

AZ ÉN CSIZMÁM CSIKORGÓS.

Az én csizmám csikorgós,
 Csikorgós, csikorgós,
 Tegnap vette egy csikós,
 Hejh, a babám, a csikós !
 Ha még egyet, ilyet, olyat vesz :
 Két csikorgós csizmám lesz, ha vesz !

Az én szoknyám kanavász,
 Kanavász, kanavász,
 Tegnap vette egy kanász,
 Hejh, a babám, a kanász !
 Ha még egyet, ilyet, olyat vesz :
 Két kanavász szoknyám lesz, ha vesz !

AZ ÉN RÓZSÁM SZEMÖLDÖKE.

Az én rózsám szemöldöke,
 Többet ér, mint a hat ökre ;
 A hat ökre szántó-vető,
 De a rózsám hű szerető.

Az én rózsám szeme-szája,
 Többet ér, mint a pajtája ;
 A pajtája fekete gyász,
 De a rózsám aranykalász.

AZÉRT CSILLAG, HOGY RAGYOGJON.

Azért csillag, hogy ragyogjon,
 Azért a lány, hogy csókoljon ;
 Azért jöttem a világra,
 Hogy bolonduljak utána,
 Utána.

Azért erdő, hogy zöldeljen,
 Azért vihar, hogy tördeljen,
 Azért a szív, hogy szeressen,
 Bánatában megrepedjen, —
 Repedjen.

AZÉRT, HOGY EGY KICSIT RAGYÁS.

Azért, hogy egy kicsit ragyás,
 Kend az én szeretőm, nem más ;
 Illik kendnek rettenetes,
 Hogy egy kicsit himlőhelyes.

Már minálunk az a szokás,
 Nem is legény, ki nem ragyás.
 Illik neki rettenetes,
 Hogy egy kicsit himlőhelyes.

Szeretem én magát nagyon,
 Mert fekete szeme nagyon,
 Szemöldöke sugár nagyon,
 Az enyimhez illik nagyon.

AZÉRT, HOGY ÉN SZEGÉNY VAGYOK.

Azért, hogy én szegény vagyok,
 Hat fekete lovon járok ;
 Hat fekete lovam karcsú,
 Magam vagyok barna fattyú.

Azért, hogy én szegény vagyok,
 Hat fekete lovon járok ;
 Hat fekete, meg egy deres,
 Csak te, rózsám, engem szeress.

Írtylik a bajúszomat,
 Az én kedves jószágomat ;
 Felpederítem a végít,
 Úgy hajtok az utcán végig !

AZ ÖKÖR A FÖLDET.

Az ökör a földet
 Nem magának szántja,
 Az asszony a lányát
 Nem magának tartja.

A galamb a búzát
 Mind magának hordja,
 A legény a leányt
 Mind magának szánja.

Ha magának szánja :
 Vezesse házába,
 Hogy így megtudhassa :
 Ő lesz-e a párja ?

Gerlice a búzát
 A párjának hordja,
 Mint a lány a legényt,
 Csókjával itatja.

AZT GONDOLÁ EGY KIS LEÁNY.

Azt gondolá egy kis leány :
 Vendég kopog be ajtaján ;
 Vendég ha jó, isten neki,
 Csak a baját felejtse ki.

— Szabad ! Pirúlva hallgatott,
 De senki nem kopogtatott ;
 Uram, bocsásd meg bűnömet,
 Fordítsd el a kísértetet !

Csalatkozik a kis leány,
 Volt mit csodálni jó magán,
 Hiszen a szíve dobogott,
 Mint kalitka, madárt fogott.

Gonosz vendég a szerelem,
 Ajtó nélkül is benn terem ;
 Aztán a lány nem idei,
 Szerető is megilleti.

Erdélyi János.

AZT MONDJÁK A TOROCKÓI LEÁNYOK.

Azt mondják a torockói leányok :
 Hogy a csíkban ne járjanak utánok ;
 Mert a csíkban a legénynek nincs bajúsza,
 Hogyha, csak egy kis subickkal ki nem húzza !

Torockói legények !
 Oda vagytok szegények,
 Oda vagytok szegények !

Azt mondják a torockói legények :
 Hogy Torockón a lányok mind vének,
 Sok lány fölött elszaladt már a jó idő,
 Míg azt várta, hogy a legény bajsza kinő.

Torockói lányok,
 Nem süt a nap reátok,
 Nem süt a nap reátok !

AZT ÜZENTE A BABÁM.

Azt üzente a babám,
 Hogy nem szeret igazán,
 Hogy nem szeret, nem is fog már szeretni.
 Ha nem szeret : én sem őt ;
 Találok én szeretőt,
 Minden újjamra kettőt.

A nefelejts jaj be kék.
 Mondd, kis lány, szeretsz-e még ?
 Mit kérdezed : úgy sem tudlak szeretni !
 Ha nem szeretsz : üsse kő !
 Akad még más szerető,
 Minden újjamra kettő !

Jaj, be sáros ez az út,
 Amin rózsám elindult,
 Elment messze, más szeretőt keresni.
 Hanem azért : üsse kő !
 Akad még más szerető,
 Minden újjamra kettő !

Elmehetsz már kis leány,
 Hűtlen lettél, csapodár,

Hűtlen lettél, nem is tudlak szeretni !
 Ha nem szeretsz : üsse kő,
 Akad még más szerető,
 Minden újjamra kettő !

AZT SE TUDOM, MIT CSINÁLOK.

Azt se tudom, mit csinálok,
 Úgy megúntam a világot ;
 A világon senkim sincsen énnékem,
 Dehogy ér egy fakovát az életem !

Be-beülök a kocsmába,
 Lekönyöklök asztalára.
 Iszom, iszom, míg pityókos nem vagyok,
 Pityókosan aztán haza ballagok.

Szomorú a házam tája,
 Nincsen, aki jöttöm várja ;
 Nem vár reám se vetett ágy, se asszony,
 Keservemben mint a bunda, úgy alszom.

Szabó Endre.

ÁLL A MALOM, ÁLL A VITORLÁJA.

Áll a malom, áll a vitorlája,
 Barna kis lány, mit főz vacsorára ?
 Halpapríkást, de mi gondja rája ?
 Estére várom a rózsám vacsorára.

Már minálunk azt hozták szokásba :
 Nem táncolnak alacsony szobába,
 Mert alacsony mestergerendája,
 Betörik a rózsám tollas bokrétája.

ÁROK HÁTON HÁROM BOKOR.

Árokháton három bokor,
Rózsa, csipke, kökénybokor ;
El-elnézem, mind a hármat,
Bennök látom gyöngybabámat.

Rózsa a babám orcája,
Csipkebogyó piros szája,
És a szeme hamvaskökény,
Mind a hármat szeretem én.

ÁROK IS VAN, GÖDÖR IS VAN.

— Árok mellett gödör is van,
Szép lány is van, csúnya is van.
Az én rózsám kökényszeme, szemöldöke
Vitt engem a, vitt engem, vitt engem, vitt engem a szere-lembe.

Csillag ragyog fenn az égen,
Virág nyílik lent a réten ;
Fényes csillag, fényes csillag két szép szemed,
Nyíló virág, icike, picike szívedben a hű szerelmed.

— Még azt mondják az irígyek,
Nem szeretnek a legények,
Mit bánom én, ha mondják is, ha mondják is,
Csak a rózsám szeressen, öleljen, csókolgasson ezután is.

BALATONON JÁR A HAJÓ.

Balatonon jár a hajó,
A lány szeretőnek való ;
Szerelem az evezője,
Főköttő a kikötője.

Torony nélkül mi a város ?
 Mi a leány, ha nem páros ?
 Heje, huja, lakodalom,
 Magam is megházasodom !
 Szelestey László.

BARNA KIS LÁNY.

Barna kis lány, ne kérdezd az anyádat,
 Kinek adjon, ki légyen a hű párod ?
 De ha kérned megdobbano szívédet :
 Megmondja az, hol találsz hívedet.

Ha megdobbano a kis lánynak a szíve :
 Csak az anyja jut mindjárt az eszébe,
 Annak mondja titokban el : kit szeret ;
 Hogy hívétől eltiltani nem lehet.
 Erdélyi Dezső.

BEBORÚLT MÁR.

Beborult már az ég énefelettem,
 A pipámat tegnap elvesztettem,
 A szeretőm beállt szolgálónak,
 Ennyi bánat elég vón egy lónak !

Be van az ég sötétkékre festve,
 Vártam a galambom tegnap este ;
 Nem győztem a galambomat várni :
 Be kellett a kiskapumat zárni.

BEFORDÚLTAM A KONYHÁRA.

Befordultam a konyhára,
 Rágyújtottam a pipára . . .
 Azaz rágyújtottam volna,
 Hogyha már nem égett volna.

A pipám javában égett,
 Nem is mentem én avégett !
 Azért mentem, mert megláttam,
 Hogy odabenn szép leány van.

Tüzet rakott eszemadta,
 Lobogott is, a mint rakta ;
 Jaj de hát még szeme párja,
 Annak volt ám nagy a lángja.

Én beléptem, ő rám nézett,
 Aligha meg nem igézett !
 Égő pipám kialudott,
 Alvó szívem meggyúladott.

Petőfi Sándor.

BERENCS FELŐL.

Berencs felől jön egy terhes felhő,
 Szaladj rózsám, mert megmos az eső !
 Ne félj, gyémánt-kincsem, itt nem hagylak,
 Itt a subám, majd belé takarlak.

Dohányzacskó, pipa a kezembe,
 Százforintos banknóta zsebembe.
 Ne félj, gyémánt-kincsem, itt nem hagylak,
 Itt a subám, majd belé takarlak.

BE SOK FALUT.

Be sok falut, be sok várost bejártam,
 Be sok rongyos istállóra találtam.
 Nem találtam alám való paripát,
 Elloptam a komiszáros pej lovát.

Arra kérem komiszáros uramat,
 Ne lőjje ki alólam pej lovamat.
 — Ejnye, ejnye, azt a betyár mindenét,
 Lovát félti, nem a maga életét !

BETYÁR VAGYOK.

Betyár vagyok, az is leszek, míg élek ;
 A vármegye pandúrjától nem félek.
 Vigan élem világomat, hej, van olyan paripám :
 Utól nem ér száz pandúr sem, ülne bár a szél hátán.

BE VAN AZ ÉN SZŰRÖM ÚJJA KÖTVE.

Be van az én szűröm újja kötve,
 Félre, kis lány, ne kotorászsز benne !
 Az egyikben acél, kova, tapló,
 A másikban száz forintos bankó.

Ha megunom magam a pusztába,
 Beugratok a rücskös csárdába,
 Parancsolom a vendéglősnének :
 Száz itce bort hozzon a vendégnek.

Még azt mondják az irigyek rólam,
 Ihatom én, mert eleget loptam ;
 Nem kívánok azoknak egyebet :
 Sose lássák a csillagos eget.

BÉKÓT TETTEM KESELY LOVAM LÁBÁRA.

Békót tettem kesely lovam lábára,
 Mert nem hallgat a gazdája szavára.
 Békóba vert engem is a szerelem,
 A faluban a legszebb lányt szeretem.

Szeretlek én kis angyalom tégedet,
 Míg az égen a csillagok fénylenek.
 Túl a síron, hol az isten is szeret,
 Neked adom, nem őneki, — lelkemet.

BÍRÓ URAM, PANASZOM VAN.

Bíró uram, panaszom van :
 Nem szeretem én az uram.
 Ha megcsókol, fáj
 Ez a kicsi száj.
 Bíró mondja :
 De ha muszáj, de ha muszáj szeretni !

Azt gondolom eső esik :
 Pedig a szemem könnyezik.
 Sírtam eleget,
 Sírok még többet :
 Mert akit én
 Szeretnék, az már az enyém nem lehet !

BOLOND VOLNÉK, HA BÚSULNÉK VALAHA.

Bolond volnék, ha búsulnék valaha,
 Ha szeretőt nem tartanék, igaz a !
 Tartok is hát szőkét, barnát,
 Bármit mondjon ez a világ,-
 Nem baj a!

Egy kis lányért majd meghaltam, elhagyott,
 Sírtam érte egy kicsit, most vígadok ;
 Isten hozzád, hű szerelem,
 Az a lány lesz a kedvesem,
 Ki megfog.

Dura Máté.

BÓNOKÁTÓL SZENT-KIRÁLYIG.

Bónokától Szent-Királyig,
 Tudja isten, hány :
 Akad mindenféle fajta,
 Szőke, barna lány.
 De a mi fő, az ispán úr
 Csak engem szeret,
 Bónokától Szent-Királyig
 Másként nem lehet !

Bónokától Szent-Királyig
 Kapálgatok én,
 A galambom este, reggel
 Mindig arra mén.
 Bónokától Szent-Királyig
 Ispán a neve,
 Én meg csak úgy paraszt-sorban
 Tartok ővele.

Nyiry Lajos.

BOZSE MÁRI LIBÁJA.

Bozse Mária libája
 Rászállott a Tiszára ;
 Kettőt lépett utána :
 Sáros lett a Bozse Mária
 Fehér alszoknyája.

Bozse Mária libája
 Rászállott a Tiszára ;
 Hármát lépett utána :
 Sáros lett a Bozse Mária
 Piros ráncos csizmája.

BUDAPESTEN NAGY HÍRE VAN A LÁNYNAK.

Budapesten nagy híre van a lánynak,
Kiváltképpen a tunikás fajtának ;
Kényeskedik, begyeskedik az utcán akárhány,
De mennyi festék van az arcán.

Budapesten híres ám a legény is,
Hogyha végig pipaszáznak való is.
Ide tekint, oda tekint az utcán akárhány,
De egy csepp haja sincs, kopasz már.

Serly Lajos.

BÚSÚLJON A LÓ, ELÉG NAGY A FEJE.

Búsúljon a ló, elég nagy a feje,
Búsúlni is nagyon elég ideje.
Gombház, hej, ha leszakad :
Egy helyébe száz is akad !

CSAK AZÉRT SZERETEK FALU VÉGÉN LAKNI.

Csak azért szeretek falu végén lakni,
Mert az én galambom arra jár itatni.

Arra jár itatni, magát fitogtatni,
Nagyot kurjantani, a lovát ugratni.

Míg a lóva iszik, lehet vele szólni,
Piros két orcáját meg lehet csókolni.

Csak azért szeretem a magyar menyecskét,
Mert tudja jól főzni orrjával a lencsét.

Hat ökröt hajtottam, nagyot kurjantottam,
Ott termett a rózsám, tíz pár csókot kaptam.

CSÁRDÁS KIS KALAPOT VESZEK.

Csárdás kis kalapot veszek,
 Mellé rozmaringot teszek.
 Szagos lesz az utca, merre járok,
 Engem szeretnek majd a szép lányok.

CSENDES A TÓ, HABJA NINCSEN.

Csendes a tó, habja nincsen,
 Bele ne halj, édes kincsem !
 Mert az ám a tó szokása,
 Hogy a mélyén nincs folyása.

Fogadj szót, ha mélyre viszed :
 Mind meghibál a kendered ;
 Ha elázik, szakad a szál,
 A vetélő sokszor megáll.

Én addig a más oldalon,
 A csikókat megúsztatom ;
 Napszállatra, vacsorára,
 Haza teszek, szívem Sára !

CSICSÓNÉNAK HÁROM LÁNYA.

Csicsónénak három lánya,
 A háromnak egy szoknyája.
 Csicsóné, galambom,
 De rád illik a csókom.

Nem törődöm én már veled,
 Mért nem szeretsz te engemet.
 Csicsóné, galambom,
 De rád illik a csókom.

CSILLAG RAGYOG AZ ÉGEN.

Csillag ragyog az égen,
 Hej, de soká elnézem ;
 Addig nézek a szemedbe,
 Amíg el nem szédül bele
 A lelkem.

Rózsa virít kertembe,
 Jer, violám, szedjük le ;
 Míg a rózsát leszakasztom,
 Piros orcád csókoltatom
 Kedvemre.

CSIPKÉS A SZŐLŐ LEVELE.

Csipkés a szőlő levele,
 Vártalak rózsám az este,
 Váratlanul jöttél hozzám,
 Áldjon meg az isten, rózsám.

Kékeres a szőlőlevél
 A szép asszony szép lányt nevel ;
 Mióta feleseperedtem,
 Mindig a szép lányt szerettem.

Az én rózsám szemöldöke
 Többet ér, mint a hat ökre ;
 A hat ökre szántó-vető,
 De ő maga hű szerető,

Az én rózsám szeme-szája,
 Többet ér, mint a pajtája ;
 A pajtája fekete gyász,
 De ő maga aranykalász.

Búzát kötöttem keresztbe,
 Nem tudom : hány van ezerbe ;
 Amennyi szem van ezerbe,
 Annyiszor jussak eszedbe !

CSITT BABUSKÁM, HAJH, DE JÓ VOLT AZ ESTE.

Csitt babuskám, hajh, de jó volt az este,
 Mikor rózsát szedegettünk a kertbe' !
 Rózsát kértem, — csókot adtál,
 Százat kértem, ezret adtál,
 De jó is volt, hogy megcsaltál,
 Rózsa helyett csókot adtál.

CSONGORÁDI GULYÁS LEGÉNY.

Csongorádi gulyás legény,
 Hideg leli, beteg szegény ;
 Szomjan legel a gulyája :
 Itassa meg a babája.

— Megitatnám, de nem merem,
 Nagy a vödör, nem emelem.
 Míg a vödröt felemelem,
 Hej ! majd megöl a szerelem !

Csongorádi gulyajárás,
 Nem könnyű ott a kaszálás ;
 Könnyebb a lányt megcsókolni,
 Mint a fűvet rendre vágni !

CSONGORÁDI KIS BARNA.

Csongorádi kis barna,
 Be suhog rajt a ruha,
 Kényesen jár a kicsi,
 Jaj, a lába de pici.

De halvány a menyecske,
Sírna is meg nevetne,
Lelkem, ha fáj a szíve,
Borúljon a keblemre.

Elmúlt már a kis mise,
Ez a kis lány de csecse ;
Fodros szoknya van rajta,
Igazi magyar fajta.

Fehér rózsakoszorú,
Az én szívem szomorú,
Keserű az életem,
Búbánatos a szívem.

Szentirmay Elemér.

CSÜTÖRTÖKÖN VIRRADÓRA.

Csütörtökön virradóra
Egy szép kis lány ment a tóra.
Láttam visszatekinteni,
El se tudom felejteni !

CSÜTÖRTÖKÖN VIRRADÓRA.

Csütörtökön virradóra,
Kiment egy lány a folyóra,
Fehér lábát mosni,
Térdig szappanozni
A habokba.

Elkapta a víz a szappant,
Utána küldték a kappant.
Míg legénnyel játszott :
Szappana elázott
A habokban.

DEBRECENBE KÉNE MENNI.

Debrecenbe kéne menni,
Töltött csirkét kéne enni.
Csire elő, csire búbos,
Sül is már a kendőrmagos.

DE SZERETNÉK RÁMÁS CSIZMÁT VISELNI.

De szeretnék rámás csizmát viselni,
Ha a kovács szépen tudna vasalni,
Vasald kovács, ihaja ! tíz-hús pengő nem drága,
Majd elisszúk a csingilingi lengetegi csárdába.

De szeretnék selyem szoknyát viselni,
Az aljára kék pántlikát varratni.
— Viseld lányom, ihaja! téged illet hiába,
Nem járhatsz te csingilingi, akármilyen ruhába.

EGY KIS LÁNY.

Egy kis lány sétál a Váci-utcán,
A slepjét emelgeti nagy nyalkán.
Vissza-visszanéz,
Eszem a zúzóját, bizony még megígéz !

— Kisasszony, jaj de ver a pulzusa :
Tán bizony, csókra volna gusztusa ?
Hej, ha úgy vagyon :
Egygyel el se kezdjük, kedves kis galambom !

EJ-HUJ, VÉGIG MENTEM.

Ej-huj, végig mentem vásárhelyi nagy utcán,
Betekinték barna babám ablakán ;
Éppen akkor vetette föl az ágját,
Ej-huj, rozmaringgal söpörte a szobáját.

ELHERVADT A KÉK IBOLYA.

Elhervadt a kék ibolya,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Nem szeretek többé soha,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Láncot kötök a szívemre,
 Herre tyú !
 Még akkor sem bírok véle,
 Herre tyú, tyú, tyú !

Hej a pesti kis lányok,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Mind púderes az orcájok,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Mind púderes az orcájok,
 Herre tyú !
 Még sincsen semmi formájok,
 Herre tyú, tyú, tyú !

Hej a pesti kis leányok,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Mind a templom mellé járnak,
 Herre tyú, tyú, tyú !
 Szidják, átkozzák a papot,
 Herre tyú !
 Miért adott rövid farsangot,
 Herre tyú, tyú, tyú !

ELVÁGTAM AZ UJJAM, JAJ DE FÁJ.

Elvágtam az ujjam, jaj de fáj,
 Fügefa levelet tettem rá.
 Fügefa levele, gyógyíts meg,
 Régi volt szeretőm, csókolj meg.

Akkor szép az erdő, mikor zöld,
 Mikor a vadgalamb benne költ.
 Olyan a vadgalamb, mint a lány,
 Sírva jár az a párja után !

Nem vagyok én oka semminek,
 Édesanyám oka mindennek ;
 Mért nem adott engem olyannak,
 Akit én szerettem magamnak.

ELMENNÉK ÉN TIHOZZÁTOK, ANGYALOM.

Elmennék én tihozzátok, angyalom :
 Hej de hamis a kutyátok, galambom ;
 Tanítsd kutyád emberségre,
 Ne ugasson a vendégre,
 Az apád, az anyád irgalmát !

Elmennék én tihozzátok, angyalom :
 De szemetes a házatok, galambom ;
 Söpörd ki a házatokat,
 Elveszem a lányotokat,
 Az apád, az anyád irgalmát !

Elmennék én tihozzátok egy este,
 Ha az anyád az ablakon nem lesne ;
 Kék ibolya, teljes szegfű,
 Sose voltál énhozzám hű,
 Az apád, az anyád irgalmát !

ELMENTEM ÉN A SZŐLŐBE.

Elmentem én a szőlőbe,
 Ráhágtam a venyigére,
 Venyigéről-venyigére :
 Fáj a szívem a szőkére.

Elmentem én a tanyára,
 Ráhágtam a tökindára,
 Tökindáról-tökindára :
 Fáj a szívem a barnára.

Onnan mentem a csárdába,
 Barna babám látására ;
 S míg a barnát ölelgettem,
 A szőkét elfelejttem.

ELMÉGY RÓZSÁM ? — EL BIZ' ÉN !

— Elmégy, rózsám ? El biz' én !
 Itt hagysz engem ? Itt biz' én !
 — Elmentedet nem kívánom,
 Visszajöttöd holtig várom.

Elmégy, rózsám, már itt hagysz,
 A szívemre nagy bút hagysz,
 Olyat, mint egy terhes halom :
 Érted halok meg, galambom.

Akkor jussak eszedbe,
 Ha, kenyér lesz kezedbe :
 Akkor se jussak egyébről,
 Csak az igaz szeretetről !

ENNEK A KISLÁNYNAK HOSSZÚ A KÖTŐJE.

Ennek a kis lánynak
 Hosszú a kötője.
 Rég megmondtam az édes anyjának :
 Vágjon el belőle.

nem vág el, nem vág el,
 A semmirevaló,
 Szőke, barna deli legényekre,
 Gyakran kacsintgató.

ERESZ ALATT FÉSZKEL A FECSKE.

Eresz alatt fészkel a fecske,
 Mi van a kötődbe' menyecske ?
 — Nyári piros alma, bo-bo-bo-borízű,
 Kóstolja meg, jaj, de jóízű.

Fogadásom tiltja szeretni,
 De nem a legényre nevetni ;
 Kijátszom a tila-tila-tila-tilalmat :
 Úgy szerettetem meg magamat.

ERESZ ALÁ FÉSZKEL A FECSKE.

Eresz alá fészkel a fecske,
 Szeretőnek jobb a menyecske ;
 Liliom-karját ha kitárja :
 Szeretőjét keblére zárja.

Erre gyere, rózsám, nincsen sár,
 Nincsen az ajtómon semmi zár,
 Nyitva van az ajtóm, bejöhetsz,
 Vetve van az ágyam : lefekhetsz.

ERDŐ MELLETT NEM JÓ LAKNI.

Erdő mellett nem jó lakni,
 Mert sok fát kell hasogatni,
 Tizenhárom ölet, meg egy felet,
 Az ölet meg engem, aki szeret !

Pesten csináltattam házat,
 Ablakot rá háromszázat ;
 Heves vármegyének közepében,
 Ülök a babámnak az ölében.

ESIK A HÓ A HATÁRON.

Esik a hó a határon,
 Fehér, mint a fehér vászon ;
 Ha én olyan fehér volnék,
 Beh szeretne a legénység !

Beh szép az a holló-madár,
 Olyan barna, mint a bogár ;
 Ha én olyan barna volnék :
 Hej, oly sokat nem búsulnék !

Beh szép piros ez a hajnal !
 Mint a cseppentett vér, olyan ;
 Ha én olyan piros volnék :
 Szeretőm is lenne tán még !

Beh karcsú az a jegenye,
 Beh is fent van a teteje ;
 Ha én olyan karcsú volnék :
 Az idén még férjhez mennék !

ESIK, ESIK, ESIK.

Esik, esik, esik,
 Csókeső esik ;
 Az én ajakamnak
 Nagyon jól esik.

Az eső, az eső,
 Villámlással jár,
 A szemed, galambom,
 Villámló sugár.

Mennydörög, mennydörög
 A hátunk megett ;
 Szaladok, galambom,
 Jön az öreged.

Petőfi Sándor.

ESIK ESŐ, NAGY A SÁR, NAGY A SÁR.

Esik eső, nagy a sár, nagy a sár,
 Besároztam a csizmám, a csizmám.
 Megérdemli az a lány,
 Kiért sáros a csizmám,
 Szeret engem igazán,
 Igazán !

ESTE SZOKTAM A BABÁMHOZ ELJÁRNI.

Este szoktam a babámhoz eljárni,
 Hajnaltájjig a panaszát hallgatni.
 Ne panaszkodj egyetlenegy virágom,
 Tied leszek, míg élek a világon.

Este szoktam a babámhoz eljárni,
 Hajnaltájjig vissza is szoktam térni ;
 Hajnal felé derül az éj homálya :
 Kisangyalom, nem maradok továbbra.

Este szoktam a lovam felnyergelni,
 Azon szoktam a babámhoz repülni,
 Csillag ragyog lovam fején, nem kantár,
 Így jár, aki szép szeretőre talál.

ESZEMADTA KIS BARNÁJA.

Eszemadta kis barnája :
 Ki ne hajolna hozzája ?
 Sem országa, sem hazája,
 Mégis piros az orcája,
 Heje, huja, hopp !

Eszemadta kis szőkéje :
 Ki ne hajolna feléje ?
 A ruhája fekete gyász,
 De ő maga aranykalász,
 Heje, huja, hopp !

EZ A BÍRÓ VASRA AKAR VERETNI.

Ez a bíró vasra akar veretni,
 Mert a lányát el akarom szeretni.
 Megállj bíró, kutya bíró, megbánod :
 Még az éjjel elszeretem a lányod !

Eszkendőbe egyszer esik a vízkereszt,
 Zsidó asszony szobájában nincs kereszt ;
 De te azért, tudod babám, hogy miért ?
 Meghalok egy csókodért, a szívedért !

EZ A KIS LÁNY AZT HISZI.

Ez a kis lány azt hiszi :
 Szeretője elveszi.
 Ne higyj kis lány felőle :
 Soha semmi se lesz belőle !

EZ A KIS LÁNY JAJ BE RANGOS EGY JÓSZÁG.

Ez a kis lány jaj be rangos egy jószág,
 Talán azért húzza össze az orrát ?
 Mi köze hozzája,
 Menjen a dolgára,
 Alázatos szolgálja !

Ez a legény jaj be gangos egy ficsúr,
 Tán azt hiszi, mindenkinek szemet szúr ?
 Mi köze hozzája,
 Nem vagyok útjába,
 Alázatos szolgálja !

Ugyan édes kis galambom, violám,
 Lennél-e a feleségem igazán ?
 Mi köze hozzája,
 Hamis a zúzája,
 Alázatos szolgálja !

El is mennék én magához, jó madár,
 Ha nem lenne olyan csipi-csapodár !
 Mi köze hozzája,
 Ha meg nem próbálja,
 Alázatos szolgálja !

EZ A KIS LÁNY MEGY A KÚTRA.

Ez a kis lány megy a kútra,
 Nem talál a gyalogútra.
 Hajnalban, hajnal előtt,
 Rózsafa nyílik a házam előtt.

Ez a kis lány azt akarja,
 Hogy a legény megcsókolja.
 Hajnalban, hajnal előtt,
 Rózsafa nyílik a házam előtt.

Elesett a lúd a jégen,
Majd felkel a jövő héten.
Hajnalban, hajnal előtt,
Rózsafa nyílik a házam előtt.

Három kéve leveles nád,
Tagadd meg az édes anyád.
Hajnalban, hajnal előtt,
Rózsafa nyílik a házam előtt.

Ez a kis lány olyan kis lány,
Maga jár a legény után.
Hajnalba, hajnal előtt,
Rózsafa nyílik a házam előtt.

Még azt mondja a legénynek :
Adjon isten engem kendnek.
Hajnalba, hajnal előtt,
Rózsafa nyílik a házam előtt.

EZ A KŐHÁZ A MI HÁZUNK.

Ez a kőház a mi házunk,
Nem eladó még a lányunk ;
Eszkendőre lesz eladó,
Akkor lesz legényhez való.

Ez a kőház a mi házunk,
Fehér rózsza nyílik nálunk.
Ha fehér kell, abból adok,
Ha piros kell : magam vagyok.

EZ A LEGÉNY HÁZASODNI KÉSZÜL.

Ez a legény házasodni készül,
Sorra néz egy tucat lányt vitézül,
Valamennyit csinosnak találja :
De egynek sincs csinos hozománya.

Maga pedig csinos a kis legény :
 Teli hold van a feje tetején,
 Olyan szépen motollál a lába,
 Mintha mindig rezgő csárdást járna.

Dura Máté.

EZ A SZEMEM, EZ AZ EGYIK.

Ez a szemem, ez az egyik,
 Jobban kacsint, mint a másik.
 Ne haragudj, édes,
 Ne haragudj, kedves,
 Édes, kedves galambocskám !

Ez a karom, ez az egyik,
 Jobban ölel, mint a másik.
 Ne haragudj, édes,
 Ne haragudj, kedves,
 Édes, kedves galambocskám !

Az én szemem olyan kerek,
 A hányat lát, annyit szeret.
 Ne haragudj, édes,
 Ne haragudj, kedves,
 Édes, kedves galambocskám !

Az én szívem olyan igaz,
 Ezer köztül téged választ.
 Ne haragudj, édes,
 Ne haragudj, kedves,
 Édes, kedves galambocskám !

EZ AZ ÉLET ÚGYSE SOK.

Ez az élet úgyse sok,
 Használják az okosok,
 Fergeteges néha bár,
 Vesztegetni mégis kár.
 Nem kell mindjárt lemondani
 A világról,
 Mert némely pók mérget szív a
 Szép virágról.

Az életet használni,
 Könnyű módját találni,
 Mert néha egy jó óra
 A beteg sors doktora.
 Ha tán egy rossz pillanatban,
 Meg is halnánk :
 Jön más, melyben halottan is
 Föltámadnánk.

EZ A LEGÉNY NYALKA IS.

Ez a legény nyalka is,
 De azt mondják, csalfa is, is, is, is.
 Ha azt mondják, ha az is,
 Majd megtudom magam is, is, is, is.
 Kötve hiszem csak a szavát,
 Hogy ne bízza el magát,
 Ha ígér is, ha kér is,
 Hogyha megcsal, meg én is, is, is, is.

Ha rátartós vagyok is,
 Csókot azért adok is, is, is, is.
 Elveszem, ha kapok is,
 Akár tizenhatot is, is, is, is.

Azért legény az én nevem,
 Hogy a leányt szeressem ;
 Mért ne tenném, teszem is,
 Csak a jó kell nekem is, is, is, is.

Szentirmay Elemér.

EZ AZ UTCA BEH SÁROS.

Ez az utca beh sáros,
 Erre jár a mézárós.
 Az is azért jár erre,
 Teremtucscse, szeretője van erre !

Ez az utca tükör tán,
 Erre jár a főispán,
 Az is azért jár erre,
 Teremtucscse, szeretője van erre !

EZRIVEL TEREM FÁN A MEGGY.

Ezrivel terem fán a meggy . . .
 Feleségem van nekem csak egy ;
 De mikor még ez az egy is sok,
 Előbb-utóbb sírba vinni fog !

Furcsa isten-teremtése ő :
 Reszketek, ha közelembé jó !
 Megteszek mindent, amit csak kér :
 Mégis mindig dorgálás a bér.

Már ilyesmit is gondoltam én :
 Megverem . . . birok vele, hisz vén.
 De mikor a szemem közé néz :
 Minden bátorságom odavész.

Három ízben volt már félig holt ;
 Jaj istenem, be jó kedvem volt !
 De az ördög soh'sem vitte el . . .
 Oly rossz, hogy az ördögnek sem kell !

Petőfi Sándor.

EZT A KEREK ERDŐT JÁROM ÉN.

Ezt a kerek erdőt járom én,
 Ezt a barna kis lányt várom én ;
 Ez a barna kis lány viola,
 Én vagyok a vigasztalója.

Ezt a kerek erdőt járom én,
 Ezt a barna legényt várom én ;
 Ez a barna legény rózsafa,
 Én vagyok a gyöngye ág rajta.

ÉDES ANYÁM, A KENDŐM.

— Édes anyám, a kendőm
 Kéreti a szeretőm.
 — Nézd meg lányom kicsoda,
 Huszár-e, vagy csak baka ?
 Hogyha huszár, akkor add oda !

— Édes anyám, a kendőm
 Elvette a szeretőm.
 — Sebaj, lányom, add oda ;
 Én is úgy adtam oda,
 Tizenhat esztendő's koromba.

ÉDES ANYÁM, MEGHALOK.

— Édes anyám, meghalok,
Ha meg nem házasodok,
Tetejébe haj !
Levelébe haj !
Ha meg nem házasodok.

— Édes fiam, ne halj meg,
Inkább házasodjál meg !
Tetejébe haj !
Levelébe haj !
Inkább házasodjál meg !

— Vedd el a bíró lányát,
Majd süti neked pogácsát.
Tetejébe haj !
Levelébe haj !
Majd süti neked pogácsát.

— Édes anyám nem lehet,
Még azt mondják, hogy gyerek,
Tetejébe haj !
Levelébe haj
Még azt mondják, hogy gyerek.

ÉDES ANYÁM MONDTA NÉKEM.

Édes anyám mondta nékem :
Minek a szerető nékem ?
De én arra nem hajtottam,
Titkon szeretőt tartottam.

Édes anyám sok szép szava,
Kire nem hajtottam soha.
Ráhajtanék, de már késő :
Esik előttem az eső.

Édes anyám rózsafája,
 Engem nyitott utóljára,
 Bárcsak ki ne nyitott volna,
 Maradtam vón' a bimbóba.

Édes anyám rózsafája,
 Én voltam legszebb rózsája.
 De egy álnok leszakasztott,
 Karjai közt elhervasztott.

ÉDES ANYÁM, NEKEM KÖTŐT VARRASSON.

— Édes anyám, nekem kötőt varrasson
 Az aljára körül csipkét rakasson.
 — Rakass lányom, téged illet, nem engem,
 Az a legény téged szeret, nem engem.

ÉDES ANYÁM RÓZSAFÁJA.

Édes anyám rózsafája
 Engem nyitott utóljára.

Bárcsak ne is nyitott volna,
 Maradtam volna bimbóba.

Lám egy huncut leszakasztott,
 Két karja közt elhervasztott.

ÉDES RÓZSÁM, SZERETLEK.

Édes rózsám, szeretlek,
 Eszem a szép szentedet ;
 Adj egy csókot, én egy mást :
 Úgy nem csaljuk meg egymást !

ÉG A GUNYHÓ, ROPOG A NÁD.

Ég a kunyhó, ropog a nád,
 Szorítsd hozzád ezt a barnát ;
 Míg a barnát szorongatod,
 A szőkét meg elszalasztod.

Ég a gunyhó, ropog a nád,
 De szeretem én a barnát,
 Míg a szőke lányt szerettem,
 A barnát csak hitegettem.

Most úgy vágyom a szőkére,
 Mint a szőlőszemecskére,
 De még inkább a barnára,
 Mint a borizú almára.

ÉLET, ÉLET, BETYÁR ÉLET.

Élet, élet, betyár élet,
 Mivel vagyok adós néked ?
 Lerovom az adósságom :
 Ha meghalok, azt sem bánom.

Én mindig csak arra kérlek :
 Légy hű hozzám, amíg élek ;
 Ha nem szeretsz, azt is mondd meg,
 Ne csalj meg egy igaz szívet.

Nincs egyebem a rózsámnál,
 Az is zálogba van másnál ;
 Ha valaki kiváltaná,
 Az isten is megáldaná !

ÉN NEM LESEM A CSILLAGOK FORGÁSÁT.

Én nem lesem a csillagok forgását,
 Én nem fürkészem a világ folyását,
 Avagy titkát az öreg föld gyomrának :
 Mi gondja rá az élet víg fiának !

Egy örömöm van : a rózsza levele,
 A tört pohár, a lány fejlőd kebele ;
 Egy bánatom : a rózsza lehullása,
 Üres pohár s a lányka hervadása.

Szemere Miklós.

ÉN VAGYOK KÚNSÁGI FI.

Én vagyok a, én vagyok a kúnsági fi,
 Nem parancsol nékem senki.
 Sem a jázsáság, sem a kúnság,
 Sem a szegedi bíróság.

Én vagyok az, én vagyok az, a ki nem jó,
 Korcsmaajtó nyitogató.
 Pintes palack hajtogató,
 Édes anya szomorító.

Én vagyok a, én vagyok a halászlegény,
 Én járok a víz tetején,
 Én fogom az aranyhalat,
 A szívem rózsámnál mulat.

Kerek alja, kerek alja a subámnak,
 Kerek alja a szoknyámnak.
 Csisvirítom, csavarítom
 Hej, a rózsám szomorítom.

Két ujja van, két ujja van a ködmönnek,
 Kerek sarka a cipőmnek.
 Cservítom, csavarítom,
 Majd a lábamra szorítom.

ÉRIKA, ÉRIKA BÚZAKALÁSZ.

Érik a, érik a búzakaiász,
 Nálamnál hübb szeretőt nem találász.
 Szállj ide, szállj oda fecskemadár,
 Kérdezd a rózsámat mért csapodár ?

Szállj ide, szállj oda fecskemadár,
 Szállj gyorsan, sebesen : a szívem vár,
 Szállj hozzá, hozd el az ő levelét,
 Hadd tudjam belőle üzenetét.

Szállj ide, szállj oda fecskemadár,
 Repülhetsz bárhova, nem várlak már.
 Nem viszed többé a leveletem
 Mert a kedves rózsám már nem szeret.

FALU VÉGÉN KICSINY HÁZ.

Falu végén kicsiny ház,
 Barna kis lány mit csinálász ?
 Hej, csinosítom magamat,
 Várom a galambomat.

Falu végén keskeny gát,
 Barna kis lány ugord át,
 Hej ! de te szőke ne próbáld,
 Mert elszakad topánkád.

Debrecenbe kén' menni,
 Létánia fog lenni,
 Hej ! az én rózsám, a barát,
 Tartja a létániát.

FALU VÉGÉN VAN EGY HÁZ.

Falu végén van egy ház :
 Zsidó lakik benne.
 Annak van egy szép lánya :
 Rebeka, a neve.

Kora reggel kel a lány,
 Nagyon sok a dolga :
 Csalogatja kert alatt
 Keresztény úr csókjá.

FAKÓ LOVAM FEL VAN KANTÁROZVA.

Fakó lovam fel van kantározva,
 El is megyek a rózsámhoz rajta ;
 Repülj fakó, szikrázzék a patkó,
 Ez a kis lány be kedvemre való !

Az én lovam arra van kapatva,
 Többet szalad éhen, mint jóllakva ;
 Repülj fakó, sáros a heveder !
 Gyenge lábam szorítja a kengyel.

Nem hiába repült úgy a fakó,
 Az a kis lány nem hiábavaló !
 Míg a kovács a lovam patkolja,
 Addig rózsám két orcám csókolja.

FEKETESZÁRÚ CSERESZNYE.

Feketeszárú cseresznye,
 Rabod vagyok kis menyecske,
 Ne úgy tartsál, mint rabodat,
 Hanem úgy, mint galambodat.

Érted vagyok rózsám beteg,
 Lel a harmadnapos hideg,
 Az is pedig, olyan hideg,
 Törik, zúzik, mint az üveg.

FEKETE SZEM ÉJSZAKÁJA.

Fekete szem éjszakája,
 Hány csillag ragyog reája !
 Hány csillagból van a szemed
 Mariskám,
 Hogy az egész mennyországgal
 Kacsintsz rám ?

Süsd le inkább szempilládat,
 Majd alatta éjfél támad ;
 Sötét éjfél ha rám veti
 Árnyékát :
 Nem tudják meg, mikor járok
 Te hozzád !

FEKETE SZEM, PIROS ORCA.

Fekete szem, piros orca,
 Nem minden kis lány hordozza.
 Piros orca, fekete szem,
 Ez engem a földbe teszen.

Feketeszemű cseresznye,
 Rabod vagyok, te menyecske,
 Rabod vagyok, mert elfogtál,
 Sötét kalitkába zártál.

Ha elfogtál, tarts magadnak,
 Nevezd kedves galambodnak,
 Ne úgy bánjál, mint raboddal,
 Bánjál úgy, mint galamboddal.

FEKETE VÁROSBAN.

Fekete városban
 Fehér torony látszik ;
 Az én kis angyalom
 Más ölében játszik.

Azt mondom : nem bánom,
 De mégis sajnálom,
 Hogy a kedves rózsám
 Más ölében látom.

Nem vagy enyém, nem vagy,
 Vígán játszadozzál,
 Míg az enyém voltál :
 Velem játszadoztál.

FELKÖTÖM A RÉZSARKANTYÚM.

Felkötöm a rézsarkantyúm,
 Már én innen elmegyek ;
 Kökényszemű barna babám
 A jó isten áldjon meg.
 Adjon neked oly szeretőt,
 Aki téged el is vesz ;
 Mert hogy mikor házasodom :
 Én se tudom ; mikor lesz !

FELSÜTÖTT A HOLDVILÁG.

— Felsütött a holdvilág,
Elmehetsz már gyöngyvirág,
Elmehetsz már dolgodra,
Nem szorultam csókodra.

Itt a gyűrű ujjamon,
Itt a csók az ajkamon ;
Vége, vége mindennek,
Vége a szerelmünknek.

— Tiszaparti kis leány,
Gyere átal a Tiszán,
Gyere átal a Tiszán,
Megcsókollak a partján.

— Tiszán át nem megyek én,
A legénytől félek én.
— Ne félj, kis lány, nem bántlak :
Subám alá takarlak.

FENYŐFÁBÓL CSINÁLTATTAM TALYIGÁT.

Fenyőfából csináltattam talyigát,
Ráültettem feleségem, Marikát,
Nehéz volt a sok szoknya,
Eltörött a talyiga,
Leesett a feleségem, Marika !

Házunk előtt virágzik a paprika,
Haragszik a feleségem, Marika,
Ha haragszik, ebadtát,
Eladom a paprikát,
Még ma este elmulatom az árát.

FÉNYES CSILLAG VAN AZ ÉGEN.

Fényes csillag van az égen,
 Barna szeretőm van nékem ;
 Ha barna is, de, de, de,
 De nem ci-ci-cigány,
 Szeret az engem igazán.

Ugat a kutyám, a Tarna,
 Jön a szeretőm, a barna,
 Ha barna is, de, de, de,
 De nem ci-ci-cigány,
 Szeret az engem igazán.

FÉRJHEZ ADNÁM A LÁNYOMAT.

Férjhez adnám a lányomat,
 Csillagomat, galambomat ;
 Kicsike még, hadd nőjjön még,
 Esztendőre maradjon még.

A lányok közt legszebb virág,
 Fejbúbján telt holdvilág ;
 Kicsike még, hadd nőjjön még,
 Esztendőre maradjon még.

Átugrotta már az L-et :
 Paphoz vinni még se kellett,
 Kicsike még, hadd nőjjön még,
 Esztendőre maradjon még.

Esztendeje hatvankettő,
 Foga sincsen, csak vagy kettő,
 Kicsike még, hadd nőjjön még,
 Esztendőre maradjon még.

Csak két foga áll istrázsát,
 Alig rágja a híg kását,
 Kicsike még, hadd nőjön még,
 Esztendőre maradjon még.

FOGADÁSOM TILTJA SZERETNI.

Fogadásom tiltja szeretni,
 De nem a legényre nevetni ;
 Kijátszom az erő's tilalmat :
 Úgy szerettetem el magamat.

A szegedi utcán foly a víz,
 Ne menj arra, rózsám, mert elvisz,
 Elviszi a selyem-kalapot :
 Mivel köszönsz nekem jónapot ?

FORRÓ A CINKANÁL NYELE.

Forró a cinkanál nyele,
 Megégett a rózsám keze.
 Írok én a doktornak :
 Rózsavizet hozzanak
 Az én kedves galambomnak.

Az én szívem odavágyik :
 Ahol az a kis ház látszik.
 Ott lakik a galambom,
 Kivel magam mulatom ;
 Meghalok, ha nem láthatom.

FÖSVÉNY AZ ÉN URAM SZÖRNYEN.

Fösvény az én uram szörnyen,
 Nem lehet megcsalni könnyen,
 Vigyáz a kétszerkettőre, — adta lelke,
 Rossz néven sem veszem tőle.

Mérge az én uram szörnyen,
 Azért haragszik meg könnyen ;
 Égre áll a haja szála, — adta lelke !
 Már ez rendes dolog nála.

Hamis az én uram szörnyen,
 Azért fog ki rajtam könnyen ;
 Ha nem vón' egy jó szokása, — adta lelke !
 Nem is maradnék meg nála.

Tréfás az én uram szörnyen,
 Megjárhatjuk vele könnyen ;
 Addig hívnak a nótára, — adta lelke!
 Míg becsuk a kalodába.

GIMBELEM A, GOMBOLOM A GOMBOLÓM.

Gimbelem a, gombolom a gombolóm,
 A dolmányom gombolom,
 Tizenhárom gomblyuk van rajta,
 Azt is a rózsám varrta ki rajta ;
 — Varrd ki rózsám, máskor is :
 Megcsókollak százszor is !

GYI FEL SÁRGA, A TETŐRE.

Gyi fel sárga, a tetőre !
 Veled megyek menyegzőre.
 Iha cin, cinárom !
 Szeret a virágom.

Ha megfázom, ha meghűlök,
 Mellette felmelegülök . . .
 Iha cin, cinárom !
 Szeret a virágom.

HA BEMEGYEK, HA BEMEGYEK A TEMPLOMBA.

Ha bemegyek, ha bemegyek a templomba :
 Ránézek a kedves galambomra ;
 Teszek neki olyan fogadást :
 Soha, soha, soha el nem hagyjuk egymást !

Ha kimegyek, ha kimegyek a tanyára :
 Rávetem a szemem az ispánra,
 Mondok neki olyan jó napot :
 Hogy elejti, hogy elejti a kalapot.

HAJA, HAJA, HAJNAL AKAR LENNI.

Haja, haja, hajnal akar lenni,
 A szeretőm haza akar menni ;
 Az ajtóját be nem tudja tenni,
 Az ágyára le sem tud feküdni.

Haja, haja ! ha én oda mennék,
 Az ágyára, haj ! én lefeküdnék ;
 Két karomat alá rakogatnám,
 Két orcáját körülesókolgatnám.

HAJ LŐRE, ELŐRE.

Haj lőre, előre,
 Lovat veszek rózsám, a mezőre,
 Szilaj csikót, pejkanlát,
 Azon járok, rózsám, tehozzád !

HAJNALODIK, HARMATOZIK.

Hajnalodik, harmatozik,
 S a lányka még álmodozik,
 Piros ajka csak úgy nevet,
 Hej, be hamis álma lehet.

Hamis álom leánydolog,
 Szíve olyan furcsán dobog,
 Hogyha már az álma ilyen,
 Hát a valósága milyen ?

Piros ajku kis galambom,
 Soh`se búsulj e bajodon,
 Hiszen mi is, legényfajták,
 Így vagyunk az istenadták.

HALLJA-E, HALLJA-E, SZÉP VIOLÁM.

Hallja-e, hallja-e, szép violám,
 Az arca, az arca, mért halovány ?
 Elhagyta a szeretője ?
 Sohase törődjék véle!
 Gombház,
 Ha leszakad, lesz más !
 Száz hamis közt akad tán egy igaz is.

HALLOD-E TE, KŐRÖSI LÁNY.

Hallod-e, te kőrösi lány, no te kőrösi lány, no te kőrösi lány,
 Hát a szoknyád fodros-e már, no de fodros-e már, no de fodros-e már ?
 Jaj, jaj, jaj, az az átkozott,
 Úgy szerettem, majd megettem,
 Mégis elhagyott.
 Hallod-e, te, kőrösi lány, no te kőrösi lány, no te kőrösi lány,
 A te szíved szeret-e már, no de szeret-e már, no de szeret-e már ?

Jaj, jaj, jaj, az az átkozott,
 Úgy szeretett, majd megevett,
 Mégis elhagyott.

A kőrösi út derekán, no de út derekán,
 Kinyílt a szép tulipán, no de szép tulipán, no de szép tulipán.
 Olyan kék, mint a magas ég,
 Mint egyetlen édes rózsám
 Szeme fénye, szép.

HA KIMEGYEK A TEMETŐ DOMBJÁRA.

Ha kimegyek a temető dombjára,
 Ráborulok édes anyám sírjára,
 Kelj fel, anyám, édes anyám sírodból :
 Csavargó lett egyetlen egy fiadból.

HA LÁTOM A FÖRGETEG ELEJÉT.

Ha látom a fürgeteg elejét,
 Begyűröm a süvegem tetejét.
 Csak úgy nézem az időt alóla,
 Még a jég is visszapattog róla.

Megérem én a magam sorjával,
 Nem cserélek semmi potentáttal ;
 Ha szegény is, de magamé vagyok,
 Szolgálatba szabadságért állok.

HA TE ELMÉGY, ÉN IS EL.

Ha te elmégy, én is el,
 Nem maradok tőled el.
 Úgy, babám, úgy, úgy, úgy, úgy,
 Ha te szeretsz, én is úgy.

Ha te kimégy, én is ki,
 Megöllelek odaki.
 Úgy babám, úgy, úgy, úgy, úgy,
 Ha te szeretsz, én is úgy.

Ha te bemégy, én is be,
 Megcsókollak odabe.
 Úgy babám, úgy, úgy, úgy, úgy,
 Ha te szeretsz, én is úgy.

Ha te megcsalsz, én is meg,
 Hogy az isten áldjon meg.
 Úgy babám, úgy, úgy, úgy, úgy,
 Ha te szeretsz, én is úgy.

HALLOD-E KIS LÁNY ?

Hallod-e kis lány, hallod-e ?
 Ott dalol a rigó kertedbe,
 Oda csalogat a kis madár,
 Mert akire te vársz, arra jár.

Dobog-e kis lány, a szíved ?
 Ha tudod, hogy ott jár a híved ;
 Ne várasd sokáig, gyere már,
 Te vagy az, akiért arra jár.

HALLOD-E TE, JUHÁSZ.

— Hallod-e te juhász, hallod-e ?
 Merre van a juhod, tudod-e ?
 — Balaton partján van a juh,
 Azért vagyok, rózsám, szomorú !

— Hallod-e te juhász, hallod-e ?
 Kérek egy pár csókot, adod-e ?
 Hogyha te nem is adsz, adok én,
 Ugyse olyan fősvény vagyok én !

HALLOD RÓZSÁM.

Hallod rózsám, Katika,
 Kell-e doktor, patika ?
 Ha kell doktor, vagy patika,
 Katika :
 Jer ide a karomba.

HAMIS A RÓZSÁM.

Hamis a rózsám, mindig kacsint rám,
 Szép szemével csak integet.
 Cukor a szája, nincs annak párja,
 Két orcája a kikelet.
 Hamis a mája, meg a zúzája,
 Hamis minden porcikája ;
 Az édes száját, a csókos száját
 Szép szerelmes pecsét zárja.

Hamis vagy mondom, pici galambom,
 Hamis a te nevető szád,
 Csak azt suttogja, szívemnek mondja :
 Hogy a számnak sok csókot ád.
 Szíved temető, boldog temető,
 Eltemette a szívemet,
 Szemed sugára, kis szád mosolya
 Megzavarta az eszemet.

HARAGSZIK A PUSZTABÍRÓ.

Haragszik a pasztabíró :
 Becsülete bántja.
 Mért járok az udvarára ?
 A szememre hányja.
 Nem járok én csikót lopni,
 Isten, ember látja :
 De hát, de hát minek is van
 Kőkényszemű lánya ? !

HARAGSZIK A RÓZSÁM ANYJA.

Haragszik a rózsám anyja,
 Hogy engem szeret a lánya ;
 Ha haragszik, tegyen róla,
 Vessen békót a lábára.
 Pányvázza ki mályvafára,
 Szívárványszín pántlikára,
 Engem hívjon istrázsára,
 Ott is én leszek a párja.

HARAGSZIK RÁM ÉDES ANYÁM.

Haragszik rám édes anyám,
 Hogy járok a lányok után ;
 Haragszik rám édes anyám,
 Hogy járok a lányok után.
 — Ne haragudj, édes anyám,
 Utánad is járt az apám,
 Úgy néha napján !

HARAGSZOM AZ OLYAN SZÓRA.

Haragszom az olyan szóra,
 Ki az embert kicsúfolja ;
 Mert az ember : köszörűkő,
 Zörög-börög, mint a mennykő,
 Heje-huja, hopp !

Haragszom az olyan szóra,
 Ki az asszonyt kicsúfolja ;
 Mert az asszony : pergő rokka,
 Kettőt fordúl egy hajtóra,
 Heje-huja, hopp !

Haragszom az olyan szóra,
 Ki a leányt kicsúfolja ;
 Mert a leány : arany alma,
 Fölillik az almárjomra,
 Heje-huja, hopp !

HARMATOS A KUKORICA LEVELE.

Harmatos a kukorica levele,
 Bárcsak engem egy szép legény elvenne.
 Azt sem bánám, ha mindennap megverne,
 Csak a nevem : kis menyecske lehetne.

HÁRMAS FODROT VARRTAM ÉN.

Hármas fodrot varrtam én a szoknyára,
 Magam szőttem székely-szöttes módjára.
 Nem kell nekem tulipiros, hoppi-kék,
 Bécsi rongyot nem viselek semmiképp.

Libeg-lobog gyöngyös pártám szalagja,
 Nem kell nekem senki bolond divatja.
 Hadd ragyogjon mindenben a mult fénye :
 Székely ősök szép ruhája, erénye !

Fülei Sz. Lajos.

HÁRMAT TOJT MÁR A FÜRJECSKE.

Hármat tojt már a fürjecske
 Fűrj, fűrj, rendembe,
 Renden bokor, csipke vessző,
 Rá-ró, rekettye.
 Ripittyom gyere be
 Rózsám az ölembé,
 Ripittyom gyere be
 Rózsám az ölembé.

HÁROM ALMA, MEG EGY FÉL.

Három alma, meg egy fél :
 Kérettelek, nem jöttél ;
 Ha nem jöttél, ott vesztél,
 Lányok anyjává lettél.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is lesz virágom,
 Ej, haj,
 Leszakasztom a nyáron !

HÁROM BOKOR SALÁTA.

Három bokor saláta, kis angyalom,
 Barna kis lány kapálta, kis angyalom,
 Nem kell nekem saláta,
 Csak az aki kapálta, kis angyalom !

Három bokor ribizli, kis angyalom,
 Szőke kis lány szezezi, kis angyalom,
 Nem kell nekem ribizli,
 Csak az aki szezezi, kis angyalom !

Házunk előtt jégverem, kis angyalom,
 Benn lakik a szerelem, kis angyalom,
 Kinyitni én nem merem,
 Kiugrik a szerelem, kis angyalom !

HÁROM ÉJJEL NEM ALUDTAM.

Három éjjel nem aludtam,
 Mindig rólad gondolkodtam,
 Negyediken elaludtam,
 Akkor is rólad álmodtam.

Édes volt az anyám teje,
 Keserű a más kenyere,
 Ez a sorsom de mostoha,
 Nem szed rá többet lány soha.

Már minálunk lefeküdtek,
 Így még ágyat nem vetettek,
 Nem is vetnek itt egyébként,
 Csak a szőke legényeknek.

HÁROM FALU NEM OLY DRÁGA.

Három falu nem oly drága,
 Mint a babám pántlikája ;
 Én vettem azt tavaly nyáron,
 A ceglédi nagy vásáron.

Olyan fényes gyémánt nincsen,
Mint a szemed, édes kincsem !
Ha rám tekintsz, azt gondolom,
Szemed a nap, kis galambom.

Legszebb virág a lilium,
De ha téged lát, galambom :
Elpirul, mert im meglátta,
Hogy szebb virág is van nála.

HÁROM FEHÉR KENDŐT VESZEK.

Három fehér kendőt veszek,
Ha felteszem fehér leszek,
Fehér leszek, mint a hattyú, mint a hattyú :
Nem ölel meg minden fattyú.

Három piros kendőt veszek,
Ha felteszem piros leszek,
Piros leszek, mint a rózsza, mint a rózsza :
Rám illik a babám csókja.

Három sárga kendőt veszek,
Ha felteszem sárga leszek,
Sárga leszek mint a virág, mint a virág :
Leányoknak áll a világ.

Három barna kendőt veszek,
Ha felteszem barna leszek,
Barna leszek, mint a csóka, mint a csóka :
Nem kell nekem senki csókja.

HÁROM ICCE KEMÉNYMAG.

Három icce keménymag,
 Jaj de kevély legény vagy.
 Mit ér a kevélységed,
 Ha nincs zsebedben pénzed !

HÁROM KÉVE LEVELESNÁD.

— Három kéve levelesnád,
 Tagadd meg értem az anyád !
 — Megtagadom, el is hagyom,
 Teérted, kedves galambom !

HÁROM LEVELE VAGYON.

Három levele vagyok
 Három levele vagyok az epernek.
 Három szeretője van,
 Három szeretője van a legénynek.
 Leszakasztom az eperfa levelét,
 Elszeretem a maga,
 Elszeretem a maga szeretőjét !

HÁROM MEZŐN.

Három mezőn, három határon,
 Búzavirág az én virágom ;
 Az is, mint a rózsám szeme, kék,
 Mást aranyért nem szakítanék !

Édes szülém, ha szépen kérem,
 Kék pántlikát veszen majd nekem ;
 Legyen, mint a rózsám szeme, kék,
 A világért mást nem hordanék !

Egy kis legény kért meg e télen,
De nem volt mit kapni szegényen !
Aztán nem is volt a szeme kék,
Barna szembe nem is nézhetnék !

Borúl az ég, szél fú hidegen,
Édes atyám, édes istenem !
Ne adj esőt, hadd legyen az ég,
Minő az én rózsám szeme, kék !

HÁROM SZEKFŰ A HAJAMBA'.

Három szekfű a hajamba',
Mind piros.
Három legény jár mihozzánk,
Mind csinos.
Az egyikre rá se nézek,
A másikat nevetem,
De már azt a harmadikat
Annál jobban szeretem !

HEJ, BE RÉGEN VOLT, DE SOKÁ LESZ.

Hej, be régen volt, de soká lesz,
Míg egy göndörhajú babám lesz.
Göndör a haja, karcsú a dereka,
Megölelni, megsókolni jó volna.

HEJ ! BUDAVÁR, BUDAVÁR.

Hej ! Budavár, Budavár !
Volt szeretőm, de nincs már,
Aki volt is elhagyott,
Az isten jobbat adott.

Sűrű csillagos az ég,
Majd eszedbe jutok még,
De már akkor késő lesz,
Mert a szívem másé lesz.

HEJ, HUJ, MAGYAR EMBER.

Hej, huj, magyar ember
Összeüti bokáját,
Általkarolja
Kedves babáját,
Büszkén kiáltja :
Három a tánc halálig !
Ej, haj, világos,
Ej, haj, virradtig !

HEJ, IHARFA, JUHARFA.

Hej, iharfa, juharfa,
Patyolating kivarrva ;
Tudod pajtás, ki varrta ?
Az a kis lány,
Az a kis lány-
A barna.

Patyolating, jegykendő,
Múlik az ó-esztendő
Karácsonban hirdetnek,
Ünnep után,
Ünnep után
Esketnek.

Verje meg a búbánat,
Ki elszólja babámat,

Jár a világ rosz szája,
 Ne hajts rózsám,
 Ne hajts rózsám
 Reája.

HÉT CSILLAGBÓL VAN A GÖNCÖL SZEKERE.

Hét csillagból van a göncöl szekere,
 Hét szeretőm volt énnékem egyszerre,
 A hét közül hűségese csak egy maradt :
 Az is nyugszik temetőben,
 Kék nefelejtshant alatt.

Édes anyám adja ki a jussomat,
 Még az éjjel kimulatom magamat ;
 Úgy sincs nekem senkim a nagy világon,
 Mert elhagyott, hűtelen lett,
 Az én kedves galambom.

HOGYHA NÉKEM SZÁZ ARANYOM VOLNA.

Hogyha nékem száz aranyom volna,
 Annak adnám, akinek nem volna ;
 Hej ! de mivelhogy nincsen ;
 Fából van a kilincsem ;
 Szeretsz-e, galambom ?

Akinek van tunikás szoknyája,
 Van is annak pénze a vásárra.
 Hej ! két krajcár dunnára,
 Három krajcár párnára ;
 Szeretsz-e, galambom ?

Amely lánynak fodros a kötője,
 Van is annak sok szép szeretője :
 Hej, ki szóke, ki barna,
 Kinek göndör a haja,
 Gyenge majoránna.

Hogyha nékem feleségem volna,
 Este későn nem mennék sehova,
 De hiába, ha nincsen,
 Fából van a kilincsem,
 Szeress hát galambom !

HOSSZÚFARKÚ FECSKE.

Hosszúfarkú fecske,
 Bácskai menyecske,
 Hej ! hogyan jöttél ide,
 Ez idegen földre ?

Nem jöttem én gyalog,
 Pej paripám hozott,
 Hej ! mind a négy lábáról
 A patkó lehullott.

Csak egy maradt rajta,
 Az is inog rajta,
 Hej ! kovács, jó barátom,
 Igazítsd meg rajta.

Hosszúfarkú fecske,
 Bácskai menyecske,
 Hej ! hogyan jöttél ide,
 Ez idegen földre.

Nem jöttem én ide
 Senki látására,
 Hej ! csak a galambomnak
 Szíve fájdalmára.

HUSZONKETTŐ, HUSZONHÁROM.

Huszonkettő, huszonhárom, huszonnégy,
 Hallod-e, te barna kis lány, hová mégy ?
 — Elmegyek a régi szeretőm után,
 Megkérdezem, szeret-e még igazán.

Huszonkettő, huszonhárom, huszonnégy,
 Göndör Sándor, falu rossza, hová mégy ?
 — Elmegyek én a makhetes csárdába,
 Ott mulatok szegény legény módjára.

ICA-RICA, KUKORICA.

Ica-rica, kukorica,
 Álmodik a kis tubica ;
 Azt álmodja, hogy a párja
 Turbékolva körüljárja,
 Azt álmodja, hogy a párja,
 Turbékolva körüljárja.

Ica-rica, kukorica,
 Mit álmodtál, kis tubica ?
 — Azt álmodtam, hogy a rózsám,
 Aranykocsin jön el hozzám,
 Azt álmodtam, hogy a rózsám,
 Aranykocsin jön el hozzám.

ILYEN-OLYAN KIS LEGÉNYE.

Ilyen-olyan kis legénye,
Még mi nem jut az eszébe !
Jó volna, jobb lenne :
Ha valaki másba szeretne.

Mondtam már a minapába :
Ne járjon más udvarába ;
Jaj lenne, baj lenne,
Ha az uram most hazajönné.

ITYÓKA, PITYÓKA, RIPITYÓKA.

Ityóka, pityóka, ripityóka,
Szerelmes vagyok egy szép leányba ;
Meg is csókolnám én őtet,
Hej, de ennyi ember előtt mégse lehet :
Instálom, hunyják be szemeiket.

JAJ ANNAKA FÁNAK.

Jaj annak a fának,
Kit fejszével vágnak ;
Jaj annak a lánynak,
Kit mindig gyaláznak.
Engemet is gyaláz
Egy semmirevaló,
Ássa ki a szemét
Két fekete holló !

JAJ DE ÉDES EZ A MÉZ, HOPP !

Jaj de édes ez a méz, hopp !
Ez a méz, ez a méz,
Ki kit szeret arra néz,
Haja, hija, hopp !

Lám én akit szeretek, hopp !
 Szeretek, szeretek :
 Arra nézek, nevetek,
 Haja, hija, hopp !

JAJ DE FÁJ, JAJ DE FÁJ.

Jaj de fáj, jaj de fáj,
 Jaj de fáj a szívem érted !
 Hiába fáj a szíved,
 Úgy sem leszek a tied ;
 Inkább leszek a másé,
 Azé a kis barnáé.

Jaj de fáj, jaj de fáj,
 Jaj de fáj a szívem érted !
 Kis kertet kerítettem,
 Belé rózsát ültettem,
 Szomszédasszony leánya,
 Rászokott a rózsára.

Jaj de fáj, jaj de fáj,
 Jaj de fáj a szívem érted !
 Vele bíróhoz mentem,
 Ott vasra is verettem,
 De a bíró azt mondta :
 Leányt illet a rózsa.

JER IDE LÁNY, IDE HOZZÁM.

Jer ide lány, ide hozzám,
 Jer ide egy szóra,
 Vagy ha tán úgy jobban tetszik :
 Jer ide egy csókra.

Azt se bánom, ha kettő lesz,
 Ha több lesz belőle,
 Előlegül fogadd tőlem
 Közé1 menyegzőnkre.

Nem is élet az az élet,
 Hol a csók nem csattan,
 Mikor csókban, szerelemben
 Nem fürdik az ajkam ;
 Csók az íze minden jónak
 Az egész világon,
 Meg se szólhat az irigyünk :
 Te leszel a párom !

JÓL MEGGONDOLD RÓZSÁM, ELEJÉT, UTÓJÁT.

Jól meggondold rózsám, elejét, utóját,
 Hogy kivel kötöd be két szemed világát ;
 Mert nem kölcsönkenyér, hogy visszaadhatnád,
 Se nem tarka kendő, hogy megfordíthatnád.

JÖSZTE ABLAKODHOZ, KEDVES

Jöszte ablakodhoz, kedves,
 Minden szunnyad már,
 A kísértet és szerelmes
 Ide s tova jár.

Itt vár rád szerelmed híve,
 Jer ölébe, jer !
 Híves éj van, ah, de szíve
 Láng s csak érted ver.

Bár a csillagok sülyednek,
S a hold elmerül,
De hol lángja két szemednek,
Ott szebb fény derül.

Jer hát ablakodhoz, kedves,
Minden szunnyad már,
A kísértet és szerelmes
Ide s tova jár.

JUHÁSZ LEGÉNY BUNDÁJA, HM !

Juhász legény bundája, hm !
Szőrivel kifordítva, hm !
Azért van kifordítva,
Hogy az eső ne vágja, hm !

Juhászbojtár süvegje, hm !
Legyűrve a szemébe, hm !
Azért van az legyűrve,
Hogy a nap meg ne süsse, hm !

Juhászgyerek kendője, hm !
Selyemmel van beszegve, hm !
Azért van az beszegve,
Mert az anyja beszegte, hm !

Juhászfű táskája, hm !
Pirossal van kivarrva, hm !
Azért van az kivarrva,
Mert valaki kivarrta, hm !

KAKAS A SZEMÉTEN.

Kakas a szeméten
 Annyit nem kapar,
 Hányszor az én rózsám
 Engem betakar.
 Pedig éjjel-nappal
 Mindegyre csak kapar,
 Annyit nem kapar :
 Hányszor az én rózsám
 Engem betakar.

Bakter a toronyban,
 Annyit nem kiált,
 Hányszor engem rózsám
 Csókkal megkínált.
 Pedig éjjel-nappal
 Mindegyre csak kiált,
 Annyit nem kiált :
 Hányszor engem rózsám
 Csókkal megkínált.

A malom kereke
 Annyit nem mormol,
 Hányszor az én rózsám
 Engem megcsókol.
 Pedig éjjel-nappal
 Mindegyre csak mormol,
 Annyit nem mormol :
 Hányszor az én rózsám
 Engem megcsókol.

Biharban, Borsodban,
 Nincs annyi esküdt,
 Hányszor az én rózsám
 Nékem megesküdt.

Biharban, Borsodban,
Szabolcs vármegyében,
Nincs annyi esküdt :
Hányszor az én rózsám
Nékem megesküdt !

KARALÁBÉ NEM GYÖKERES.

— Karalábé nem gyökeres,
Nem is leány, ki nem helyes,
Nem is leány, ki nem barna,
Kinek nem bodor a haja.

— Bodor a kend huncutkája,
Tudom, ki a kend rózsája,
Hosszú a kend pipaszára,
Még sem gyölcs a kend gatyája.

KASZÁS CSILLAG.

Kaszás csillag jár az égen,
Kaszál a rózsám a réten,
Ha ő kaszál, én meg gyűjtök,
Úgyis rajta könnyörülök.

Ezen a hosszú éjszakán
Ragyog a csillag igazán :
Ahol az a csillag ragyog,
Én is oda való vagyok.

KÁLYHA VÁLLÁN A CICA.

Kályha vállán a cica,
Szeretsz-e még, Katica ?
Ha nem szeretsz, Katica,
Karmoljon meg a cica.

Rózsabimbó, tulipán,
 Nem kell nekem német lány,
 Nem kell nekem, nem, nem, nem,
 Ha nem szól magyar nyelven.

KEREK AZ ÉN KALAPOM.

Kerek az én kalapom,
 Kerekebbre vágatom.
 Kicsiny az én galambom,
 Könnyen megcsókolhatom.

Három huszas, látod-e ?
 Ha megiszom, bánod-e ?
 — Hogyne bánám édesem,
 Mikor veled keresem !

KEREK AZ ÉN KIS KALAPOM, DE DRÁGA.

Kerek az én kis kalapom, de drága,
 Nem köszön az minden lánynak hiába.
 Adj egy csókot éjszakára,
 Az lesz a kalapom ára,
 Galambom !

Kerek az én subám alja, de drága,
 Nem takarja be a leányt hiába.
 Adj egy csókot éjszakára,
 Az lesz az én subám ára,
 Galambom !

Kerek az én csizmám sarka, de drága,
 Nem kopik az leány után hiába.
 Adj egy csókot éjszakára,
 Az lesz az én csizmám ára,
 Galambom !

KEREK EZ A ZSEMLYE.

Kerek ez a zsemlye,
 Nem fér a zsebembe ;
 Haragszik a rózsám,
 Nem ül az ölemben,
 Én sem az övében.

Kerek a káposzta,
 Nem fér a lábamba,
 Haragszik a rózsám,
 Nem megy el a bálba,
 Én se mék utána.

KERTEM ALATT KASZÁLJÁK A ZABOT.

Kertem alatt kaszálják a zabot,
 Csűröm mellé rakják az asztagot ;
 Tetejére rászállott egy kánya,
 Szeret engem korcsmárosné lánya,

Édes anyám, ugyan mit csináljak ?
 Búsuljak-e, vagy tótágast álljak ?
 Zöld a kökény, kék a petrezselyem,
 Tótágast áll bennem a szerelem !

KÉK A KÖTŐM KERÜLETI.

Kék a kötőm kerületi,
 Barna legény kerületi,
 De hiába kerületi,
 Nem adnak már engem neki.

Aki szeret, az mindig fél,
 Reszket, mint a nyárfalevél,-
 Búval fekszik, bánattal kél,
 Nyugodalmat sohasem lél.

Ásd ki holló, azt a szemet,
Amely ötöt-hatot szeret,
Lám, én csak egyet szeretek,
Mégis eleget szenvedek.

KÉK AZ IBOLYA, ZÖLD A LEVELE.

Kék az ibolya, zöld a levele,
Ennek a kis lánynak nincsen kedvese.
Ne is adjon az isten neki,
Mert nem tudja gondját viselni.

Kék az ibolya, jó az illata,
Ennek a kis lánynak göndör a haja.
Veszek neki piros pántlikát,
Abba fonja a göndör haját.

KÉK VIRÁGGAL VIRÁGZIK A TEMETŐ.

Kék virággal virágzik a temető,
Ritka most az igaz szívű szerető ;
Mert a szőke mind hűtlen szokott lenni,
A barna se tud igazán szeretni.

KÉSŐ ESTE NE JÁRJ HOZZÁM.

Késő este ne járj hozzám,
Mert az anyám rosszat fog rám ;
Vagy ha jössz is, csendesesen járj,
Ablakomon ne kopogjál.

Múlt este is, hogy eljöttél :
Ablakomon bezörgettél.
A sarkantyúd nagyot pendült,
Mire anyám is fölserdült.

Engem lányát szidott szegényt :
 Minek szeretem a legényt ?
 Nosza én is haragomban
 Igen furcsán visszaszóltam :

— Édes anyám, csak hallgasson,
 Mert már szörnyű mérgem vagyok.
 Nézze a régi időket,
 Kénd is tartott szeretőket !

KÉT HÉT ÓTA MINDEN ÁLDOTT ESTE.

Két hét óta minden áldott este,
 A nagy kútnál álldogálok lesbe',
 Jött biz' nem egy, jöttek százan,
 Csak az az egy, akit vártam, az nem jött.

Nehéz lehet idáig az útja,
 Hogy nem siet, pedig várom, tudja.
 Jól tudja, de nem akarja,
 Csalfa szíve visszatartja, ez a baj !

KÉT ÚT VAN ELŐTTEM, MELYIKEN INDULJAK ?

Két út van előttem, melyiken induljak?
 Két szép szeretőm van, melyiktől búcsúzzak ?
 Barnától búcsúzom : a szőke haragszik !
 Így hát az én szívem soha meg nem nyugszik.

Szederke levele felkúszott a fára,
 Minden barna kis lány vigyázzon magára,
 Vigyázzon magára, a mai világba,
 Hogy meg ne csalj, őt a kedves babája.

Magas a kútágas, nehéz méríteni,
 Durcás a galambom, nehéz megölelni.
 Ölelni akarom, nem hajlik a karom,
 Hajlik már a karom, de nem a galambom.

KI AZ Ő ÉDESÉT IGAZÁN SZERETI.

Ki az ő édesét igazán szereti :
 Nincsen olyan este, hogy fel nem keresi,
 Liliomadta !

Lám én az enyimet igazán szeretem :
 Nincs is olyan este, hogy fel nem keresem,
 Liliomadta !

KICSINY VAGYOK ÉN.

Kicsiny vagyok én,
 Majd megnövök én,
 Mint a tüdő a fazékból :
 Kidagadok én.

Kicsiny vagyok én,
 Majd megnövök én,
 Kell-e rózsza, vagy ibolya
 Azt is adok én.

Kicsiny vagyok én,
 Majd megnövök én,
 Esztendőre, vagy kettőre
 Férjhez megyek én.

Óh te kicsike,
 Ki ne szeretne ?
 Aki téged nem szeretne :
 Huncut a neve !

KIESETT A VIRÁG A KEZEMBŐL.

Kiesett a virág a kezemből,
 Kiejtett a babám a szívéből,
 Tudja pedig, hogy a szívem árva,
 Jaj de szépen zongoráznak Eger városába'.

KIHAJTOM A LUDAM A RÉTRE.

Kihajtom a ludam a rétre,
 Elvágom a nyakát estére ;
 Ihajja, uhajja, úgy lesz jó,
 Nekem a vacsora esik jól !

A ludam, a ludam legelész,
 Galambom mellettem heverész ;
 Ihajja, uhajja, úgy lesz jó,
 Nekem a vacsora esik jól !

KILYUKADT A SELYEMKENDŐM KÖZEPE.

Kilyukadt a selyemkendőm közepe, közepe, közepe,
 Kihullott a császárkörte belőle, belőle, belőle.
 Ha kihullott majd más teszkek helyébe,
 Úgy kínálom, a rózsámat, este a kapuban, belőle.

KINEK NINCSEN JÓ UGATÓ KUTYÁJA.

Kinek nincsen jó ugató kutyája :
 Menjen el a Huncuték udvarára,
 Mondja meg a Huncutnének magának :
 Adjon egyet kölkeiből jó ugató kutyának.

KINEK NINCSEN SZERETŐJE, BABÁJA.

Kinek nincsen szeretője, babája,
 Menjen ki a zöld erdőbe bújába ;
 Írja ott fel egy levélnek sorjára,
 Hogy nincs néki, hogy nincs néki
 Szeretője, babája.

Jaj be szennyes a maga zsebkendője
 Talán nincsen magának szeretője
 Adja ide, hadd mossam ki fehérre,
 Leszek majd én, leszek majd én
 Magának szeretője.

KINEK VAN, KINEK VAN.

Kinek van, kinek van
 Tarka keszkenője,
 Annak van, annak van
 Barna szeretője.

Van nekem keszkenőm,
 Fehér is, tarka is,
 Van nekem szeretőm
 Szőke is, barna is.

KINYÍLOTT AZ ERDŐN A VADRÓZSA VIRÁGA.

Kinyílott az erdőn a vadrózsa virága,
 Beletűztem egy kis lány éjfekete hajába.
 Könyharmat ragyogott, mindkét szemébe,
 Pici keze reszketett az enyémben,
 Ezer csókot adott a rózsáért cserébe.

Az alvégi csapláros szép, barna leánya,
 Selyemfodros szoknyát vett vasárnap magára.
 Harangszóra elment a nagy misére,
 Körülállta a falu sok legénye,
 A miséző pap is szerelmes lett beléje.

KIÖNTÖTT A TISZA VIZE MESSZIRE.

Kiöntött a Tisza vize messzire,
 Valamennyi szép leány van, elvitte.
 Fogja ki hát mindenki a magáét,
 Ne szeresse soha senki a másét.

Nincsen kedvem, mert a fecske elvitte,
 Egy magas jegenyefára föltette.
 Majd lesz kedvem, visszahozza a szélvész,
 Tisza partján majd kiköti a révész.

KIÖNTTÖTT A TISZA VIZE.

Kiöntött a Tisza vize,
 Szőke kis lány fürdik benne.
 Én is megfürödtem benne,
 Rám is ragadt a szerelme.

Ki a Tisza vizét iszsza,
 Fáj is annak szíve vissza !
 Én is ittam már belőle :
 Fáj is az én szívem tőle.

KIPATTANT A BÚZA SZEME.

Kipattant a búza szeme,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Kipattant a búza szeme,
 Vajjon rózsám szeretsz-e te ?
 Ragyogó csillagom, galambom !

Hogyha szeretsz, ne nézz másra,
Ragyogó csillagom, galambom !
Hogyha szeretsz, ne nézz másra,
Ne adj okot kacsintásra,
Ragyogó csillagom, galambom !

Kacsintásod hej, szapora,
Ragyogó csillagom, galambom !
Kacsintásod hej, szapora,
Hol emide, hol amoda,
Ragyogó csillagom, galambom !

Szeretlek én, kis angyalom,
Ragyogó csillagom, galambom !
Szeretlek én, kis angyalom,
Mert fekete szemed nagyon,
Ragyogó csillagom, galambom !

Szemöldököd sugár nagyon,
Ragyogó csillagom, galambom !
Szemöldököd sugár nagyon,
Az illik te hozzád nagyon
Ragyogó csillagom, galambom !

Szeretnélek, elvinnélek,
Ragyogó csillagom, galambom !
Szeretnélek, elvinnélek,
Anyád nem szeret vejeinek,
Ragyogó csillagom, galambom !

Azt mondja, hogy korhely vagyok,
Ragyogó csillagom, galambom !
Azt mondja, hogy korhely vagyok,
Mindig a korcsmába járok,
Ragyogó csillagom, galambom !

Ha járok is, mi gondja rá ?
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Ha járok is, mi gondja rá ?
 Semmi köze néki hozzá,
 Ragyogó csillagom, galambom !

KIP, KOP, KIP, KOP.

Kip, kop, kip, kop,
 Kopog a csizmám.
 Kip, kop, kip, kop,
 Hallod-e kis lány ?
 Azért kopog oly hangosan,
 Kip, kop, kip, kop : járok rangosan.

Kip, kop, kip, kop,
 Felétek megyek.
 Kip, kop, kip, kop,
 Betekintgetek.
 Ha elérem kicsiny ablakod :
 Kip, kop, kip, kop : bekopogtatok.

Taksonyi József.

KIS ANGYALOM, HA MEGUNTÁL SZERETNI.

— Kis angyalom, ha meguntál szeretni :
 Szabad neked más szeretőt keresni.
 Keress szebbet, keress jobbat, nem bánom,
 Sose törődj a szívemmel, hadd fájjon !

— Édes anyám, baja van a szívemnek,
 Előbb-utóbb egy legényért reped meg.
 Ez a legény a kezemet megkérte,
 Nagy hűségét esküvel is igérte,

— Ferenc Jóska hegedűje szépen szól,
 Zsebeimből mind kicsalja a bankót,
 Szemeimből könyeimet kicsalja . . .
 Valamennyi barna kis lány, mind csalfa.

Elpanaszlom a szomorúfűzfának :
 Rabja lettem én egy barna kis lánynak.
 Földre hajlik szomorúfűz, úgy sajnál :
 De sok szőke, barna kis lány megcsalt már.

KIS HÁZAMRÓL LEFÚJTA A SZÉL A FEDELET.

Kis házamról lefújta a szél a fedelet,
 Éjszakára hová hajtsam én a fejemet ?
 Kedves rózsám, tőled kérek szállást ma este,
 Lehajtom a fejemet a drága szívedre.

Kis házamnak rendbehozták már a fedelét,
 Ereszére fecskemadár rakja a fészket,
 El sem készül kis fészkevel, babám, a fecske :
 A faluban te leszel a legszebb menyecske.

Dóczy József.

KIS KALAPOM FEKETE.

Kis kalapom fekete,
 Darutoll van mellette ;
 Egyik ága lehajlott :
 A galambom elhagyott.

KIS KERTEMBEN KISZÁRADT AZ EPERFA.

Kis kertemben kiszáradt az eperfa,
 Este, reggel egy bús madár ül rajta :
 Csak azt bűgja az a gerlicemadár :
 Hogy a legény, szőke, barna, csapodár.

Árva madár, leveletlen fatetőn !
 Nincsen párod, nekem sincs már szeretőm ;
 Vigy el engem magaddal az erdőbe,
 Ott ássuk meg egymás sírját előre.

Vigy el engem az erdőbe magaddal !
 S a ki előbb bánatában ott meghal :
 Temesse el, temesse el, a másik,
 Hol a sárga színű kikirics virágzik !

KIS-KOMÁROM, NAGY-KOMÁROM.

Kis-Komárom, Nagy-Komárom,
 Be szép kis lány ez a három ;
 Be szeretném az egyiket,
 Három közül a szebbiket.

Három csillag van az égen,
 Három szeretőm van nekem,
 Egyik szőke, másik barna,
 A harmadik aranyalma.

KIS KUTYA, NAGY KUTYA.

Kis kutya, nagy kutya,
 Ne ugass hiába !
 Van nekem szeretőm
 Nánás városába ;
 Olyan mind a kettő,
 Mint az arany vessző :
 Szőke is, barna is,
 Szeret mind a kettő,

Egyiket nem adnám
 Nánás városáért,
 Másikat nem adnám
 A világ kincséért ;
 Olyan mind a kettő,
 Mint az arany vessző :
 Szőke is, barna is,
 Szeret mind a kettő.

KI SEM NYÍLOTT A LÁNY SZEME-FEHÉRE.

Ki sem nyílott a lány szeme-fehére,
 Mégis mindig kacsintgat a legényre.
 Tudja isten, hogy mit gondol magába ?
 Pedig még csak porcelán a babája.

Addig, addig ölelgeti babája,
 Amíg meg nem tudja édes mamája.
 A mama meg elmondja a papának :
 Bajúsza nőtt a porcelán babának.

KIS MADÁR DALOL AZ ÁGON.

Kis madár dalol az ágon,
 Jer hozzám kicsinyke párom,
 Künn vihar dúl, csend van itt benn,
 Dal az ajkon, dal a szívben.
 Jer, borúlj szívemre édes,
 Csókjaid tüzével éltess,
 Künn vihar dúl, csend van itt benn,
 Dal az ajkon, dal a szívben.

Már én nem beszélek nagyon,
 Mert kihallik az ablakon.
 Az én babám olyan csalfa,
 Mindig oda kinn hallgatja,

Ki van kívül az ablakon ?
 Jőjön be, majd megcsókolom,
 De ha nem az én galambom,
 Innen ugyan elballagjon.

KI TANYÁJA EZ A NYÁRFÁS ?

Ki tanyája ez a nyárfás ?
 Nem hallik be a kurjantás ;
 Tán alusznak, vagy nem hallják,
 Vagy hallani nem akarják ?

Nem zörög a zugi malom,
 Mert a zúgását nem hallom.
 Talán beteg a molnárja,
 Szerelem a nyavalyája ?

KI VOLT ITT, KI JÁRT ITT ?

Ki volt itt, ki járt itt ?
 Kinek a pipája maradt itt ?
 Az én kedves rózsám, az volt itt,
 Annak a pipája maradt itt.

Ki ment el, ki ment el ?
 Kinek a piája veszett el ?
 Az én kedves rózsám, az ment el,
 Annak a pipája veszett el.

KOPOGÓS A CSIZMÁM, AMIT VETTÉL.

Kopogós a csizmám, amit vettél,
 Aranypatkó a sarkán.
 Akármerre járok, azt kopogja :
 Nem szeretsz már igazán.

Epret szedtem az erdőben,
 De elszakadt a szoknyám ;
 A szívem is majd meghasad,
 Mert elhagyott a rózsám.

Darutollas a kalapom,
 Piros rózsza mellette,
 Hosszúszárú csizmámra meg
 Aranypatkó van verve.

Csipkés kendő, amit adtál,
 Rajta van a neved is,
 Ha nem szeretsz, kis angyalom,
 Áldjon meg az isten is.

Mondd meg azt is, kedves babám,
 Szeretsz-e még igazán,
 Ha nem szeretsz engem, rózsám,
 Ne járj többet énhozzám.

KÓRÓ ESETT A CSIZMÁM SZÁRÁBA.

Kóró esett a csizmám szárába,
 Haragszanak a kedves babámra ;
 Mentül jobban haragszanak rája :
 Annál inkább csókra áll a szája.

KÖNNYÜ NEKEM EGY ALMÁT KETTÉ VÁGNI.

Könnýü nekem egy almát ketté vágni,
 Könnýü nekem a babámtól megválni ;
 Forгатom az ujjamon a gyűrűmet :
 Visszaveszem a régi szeretőmet.

KÖRÜL CSILLAGOS AZ ÉG.

Körül csillagos az ég,
Majd eszedbe jutok még !
De már akkor késő lesz,
Mert a szívem másé lesz.

Azt gondoltam : míg élek,
Mindig víg napot érek,
De már látom, míg élek,
Mindig szomorút érek.

Édes, kedves violám,
Sohasem volt víg óráim,
Gyászba borúlt víg napom,
Elhagyott a galambom.

Kis pej lovam, ne, abrak,
Hízzál, mert majd eladlak.
— Édes gazdám, ne adj el,
Inkább temettedél el !

KUKORICA, ÉDES MÁLÉ.

Kukorica, édes málé,
Öreg legény vagyok már én ;
Fiatal a feleségem :
Abban van a reménységem.

KÚTÁGASRA SZÁLLOTT A SAS.

Kútágásra szállott a sas,
Engem babám ne csalogass.
Csalogatott engem más is,
Náladnál szebb virágszál is.

Maradj, hitetlen, magadnak,
 Nem hiszek mézes szavadnak.
 Lesz még nekem jobb szeretőm,
 Isten után gondviselőm.

Úgy elmenek, meglássátok,
 Hogy levelem se kapjátok.
 Nem hogy levelem kapnátok,
 De még hírem se halljátok.

KÜNN A KERTBEN MANDULAFÁ.

Künn a kertben mandulafa,
 Barna kis lány ül alatta,
 Barna kis lány, gyöngyvirágom,
 Te vagy az én boldogságom,

Rosz az alma, hogyha férges,
 Csúf a kis lány, hogyha mérges.
 Jer ölembe, szép virágszál,
 Méreg helyett csókot adjál.

LÁBAD AKÁRMERRE JÁRJON.

Lábad akármerre járjon :
 Szemed engem jól vigyázzon ;
 Szemed akárkit szeressen :
 Szíved engem ne felejtсен.

LÁM, MEGMONDTAM, BÚS GILICE.

Lám, megmondtam, bús gilice,
 Ne rakj fészket az útszélre ;
 Mert az úton sokan járnak,
 A fészkedre rátalálnak.

Csak rakj fészket az erdőre,
 Annak is a közepére !
 Cédrusfának tetejére :
 Ottan élhetsz békességbe'.

LÁNYOK FONJÁK A LENSZÖSZT.

Lányok fonják a lenszöszet,
 Beszélgetik maguk közt :
 — Jaj anyám, a fonás,
 Nehéz a várakozás.

— Cipőt veszek, szülöttem,
 Csak ne sírj-ríjj előttem.
 — Jaj, anyám, jó anyám,
 Nem ez az én nyavalyám !

— Szoknyát veszek, szülöttem,
 Csak ne sírj-ríjj előttem.
 — Jaj, anyám, jó anyám,
 Nem ez az én nyavalyám !

— Legényt hozok, szülöttem,
 Csak ne sírj-ríjj előttem.
 — Úgy anyám, jó anyám,
 Ez ám az én nyavalyám !

LÁNYOK, LÁNYOK, GÖDÖLLŐI LÁNYOK.

Lányok, lányok, gödöllői lányok,
 Közületek csak egyet sajnálok,
 Ha ez az egy köztetek nem volna :
 Elválásom százszor könnyebb volna !

LÁNYOK, LÁNYOK, HEJ GÖMÖRI LEÁNYOK.

Lányok, lányok, hej gömöri leányok,
Rózsátokat soha, el ne hagyjátok,
A férfiszív bánatában megreped,
A leány meg egyet fordúl, kinevet.

LEESETT A BÉCSI TORONY TETEJE.

Leesett a bécsi torony teteje,
Vontatja azt a Sinai hat ökre ;
Sinainak mind a hat ökre kajla,
Valamennyi barna legény, mind csalfa.

— Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy,
Szőke Pista, Barna Miska hová mégy ?
— Estefelé elmegyek a babámhoz,
Éjféltájon ballagok a rózsámhoz.

— Szőke Pista, Barna Miska, mit csinálsz ?
Annyifelé hasztalan mért szaladgálsz ?
— Párosával szakasztom a virágot,
Szeretőre, hűre, mégse találok.

LEGNAGYOBB HÁZ A FALUBAN A PAPÉ.

Legnagyobb ház a faluban a papé,
Mellette meg Török bíró uramé.
Kérdjük meg a bírót levett kalappal :
Cserélne-e tisztelendő urammal ?

LETÖRÖTT A KÚTAM GÉMJE.

Letörött a kútam gémje,
Hol itatok ma estére ?
Kényes az én lovam szája,
Nem szokott az más kútjára,

Nem szokott az más kútjára,
 Belehajtom a Tiszába ;
 A Tiszának közepébe,
 Onnan a másik szélére.

Mély a Tiszának a széle,
 De még mélyebb a közepe ;
 Barna kis lány kerülgeti,
 Által akar rajta menni.

Által akar rajta menni,
 Bazsarózsát szakajtani :
 — Bazsarózsa virágozzál,
 Barna fattyú, házasodjál !

Házasodj meg, ha meg akarsz,
 Végy el engem, ha el akarsz,
 Mert ha engem elszalajtasz,
 Ilyen rózsát nem szakajtasz.

Lefelé folyik a Tisza,
 Nem folyik a' többé vissza,
 Rajtam van a rózsám csókja,
 Ha sajnálja, vegye vissza.

LIBEG-LOBOG ERRE-ARRA RAJTAM A KESZKENŐM.

Libeg-lobog erre-arra rajtam a keszkenőm.
 Akármit, is beszélhetnek : maga a szeretőm.
 Így teszek, úgy teszek, nem bánom.
 Így leslek, úgy leszek, ezt várom.
 Így is, úgy is az a vége,
 Kedves rózsám, mához esztendőre,
 Így is, úgy is az a vége,
 Kedves rózsám, megyünk esküvőre.

LYUKAS AZ ISTÁLLÓM TETEJE.

Lyukas az istálló m teteje,
 Kilopták a lovam belőle,
 Kilopták a lovamat,
 Mire rakom a szerszámomat ?

Elpusztult az udvar sövénye,
 Kilopták az ökröm belőle,
 Kilopták az ökrömet,
 Mivel szántom meg a földemet ?

MAGÁBA, MAGÁBA.

Magába, magába,
 Ördög bújjék magába, magába !
 Mért válogat a lányba', a lányba' ?
 Egyik olyan, mint másik,
 A csókért nem haragszik.

Beléje, beléje,
 Ördög bújjék beléje, beléje !
 Válogat a legénybe', a legénybe' ?
 Egyik olyan, mint másik,
 Ha lefekszik, elalszik.

MAGASAN SZÁLL A FECSKEMADÁR.

Magasan száll a fecskemadár.
 A barna legény mind csapodár,
 Hú szerető csak a szőke lehet,
 Mert igazán csak a szőke szeret.

És én mégis barnát szeretek,
 Mert én arról mit se tehetek,
 Ha picit ajakát csókolhatom :
 Elfelejttem, el a búbánatom !

MARISKÁM, GALAMBOM, ESZEM A SZENTEDET.

Mariskám, galambom, eszem a szenteted,
 Ne nézz rám, ne nézz rám, mert megölsz engemet ;
 Mert a szívem nyugodalma oda vagyon,
 Amióta szeretlek én igen-nagyon.

A reggel, a délben és a késő este,
 Szívemben egyedül csak te vagy lefestve.
 Áldjon meg a mindeneknek alkotója !
 Ámbár te vagy nyugodalmam elrablója.

MATYI BÁCSI, GURÍTSON KEND EGY ALMÁT.

— Matyi bácsi, gurítson kend egy almát,
 Még az éjjel megadom a jutalmát.
 — Nem gurítok, szőke babám, gyere be,
 Tele a kas, válogassál belőle !

MÁR EZUTÁN „HER FON PETI”.

Már ezután „her fon Peti”,
 — Még a bolond is neveti, —
 -Csizmadia voltam,
 De már kabát rajtam !

Szolgáló is kalapot tesz,
 Seprű helyett parazolt vesz,
 Dolgozni nincs kedve,
 Morog, mint a medve.

Favágó is kabátot vesz,
 Mindjárt tekintetes úr lesz,
 Nem köszön az ácsnak,
 Volt jó barátjának !

MÁR ÉNNEKEM A FŐUTCÁN VÉGIGMENNI NEM LEHET.

Már énnem a főutcán végigmenni nem lehet,
Mert azt mondják, azt gondolják, hogy szeretőt keresek.
Nem kell nékem, van már nékem, kökényszemű kis barna,
Bal vállára, jobb vállára göndörödik a haja.

Piros szeme, piros szeme van a kukoricának,
Szép termete, piros arca van a magyar leánynak,
Piros arca, rózsás ajka, karsú, vékony dereka,
Jobb vállára, bal vállára, göndörödik a haja.

MEGÉRETTEK A BÚZAKALÁSZ.

— Megérett a búzakaralász,
Le kéne kaszálni :
Most szégyen ám a legénynek
Leány után járni !

— Nem járok én leány után,
Tán sohase jártam :
Van már nékem szép szeretőm,
Szombat városában.

MEGHÁLOK CSURGÓÉRT.

Meghalok Csurgóért, de nem a váráért,
Hej nem a váráért, csak egyik utcáért ;
De nem az utcáért, csak egyik házáért,
Benne növekedett barna galambomért !

MEGGYÚLADT AZ ARANYÁGI CSÁRDA.

— Meggyúladt az aranyági csárda,
Szaladj kis lány, mert megcsap a lángja !
— Nem félek én a csárda lángjától,
Inkább félek babám haragjától.

MEG IS HÁZASODNÁM.

Meg is házasodnám,
 Nem tudom, mit tegyek :
 Fiatalt vagy vénet,
 Vagy özvegyet vegyek ?
 Kutya ezer teringette
 Csavargós életje,
 Ihajaja, jaj !

Ha papeányt veszek :
 Mindég imádkozik,
 A szép deákokkal
 Mindig barátkozik.
 Kutya ezer teringette
 Csavargós életje,
 Ihajaja, jaj !

Ha fiatalat veszek :
 Nem tud cipót sütni ;
 Ha vendégek jönnek,
 Nem tudja traktálni.
 Kutya ezer teringette
 Csavargós életje,
 Ihajaja, jaj !

Ha özvegyet veszek :
 Az mindig szomorú,
 Annak minden szava
 Egy égi háború.
 Kutya ezer teringette
 Csavargós életje,
 Ihajaja, jaj !

Így hát egész holtig
 Szerencsétlen leszek :
 Nem kell a házasság,
 Inkább barát leszek.

Kutya ezer teringette
 Csavargós életje,
 Ihajaja, jaj !

MEG KELL VÁLNI A FALUTÓL.

Meg kell válni a falutól,
 Falaiban egy kis kaputól,
 Kis kapunál rózsafától,
 Falu legszebb leányától.

Felhős az ég, csillag sincsen,
 Isten veled, édes kincsem ;
 Egyet lépek, kettőt állok,
 Jaj, de nehéz szívvel válok.

Gárdonyi Géza.

MEGKONDÚLT AZ ÖREG HARANG MISÉRE.

Megkondúlt az öreg harang misére,
 Megy a rózsám tulipiros selyembe.
 Olyan módos, oly deli a járása,
 Szépségének ihaj, tyuhaj,
 Hét vármegyén, istenucscse, nincs mása.

Szolgabíró, járásbíró, csendbiztos,
 Nem voltam én egyiknél se még kosztos :
 A keresztjét, nem kell nekem prókátor,
 Ha sorom van, ihaj, tyuhaj,
 Egymagam is kigázolok a sárból.

Szentirmay Elemér.

MEGVEREK VALAKIT.

Megverek valakit,
Vagy engem valaki,
De az én rózsámat
Ne szeresse senki.

Vagy levág valaki,
Vagy én le valakit,
De a galambomhoz
Nem bocsátok senkit !

Nem vagyok én adós,
Nekem se adós más,
Nem bántok én senkit,
Engem se bántson más.

MEGVERT ENGEM AZ ANYÁM.

Megvert engem az anyám, de nem tudom, miért ?
Tartottam szép szeretőt, talán biz azért ?
Nem bánom én, ha ver is, ha agyon ver is :
Tartottam én szeretőt, de még tartok is !

MEGY A GŐZÖS KANIZSÁRA.

Megy a gőzös Kanizsára,
Kanizsai állomásra,
Elől áll a masiniszta,
Ki a gőzöst igazítja.

Lovon járok, nem számáron ;
Esik eső a határon.
Ha megázok, megszáradok,
Van szeretőm, kinél hálok.

MÉG AZT MONDJA A TORMA.

Még azt mondja a torma,
 Hogy a lány mind egyforma,
 Abban pedig hazudik a torma :
 Mert ki szőke, ki barna.

Még azt mondja a retek,
 Hogy én szőkét szeretek ;
 Abban pedig hazudik a retek :
 Mert én barnát szeretek.

MÉG AZT MONDJA AZ ANYÁM.

Még azt mondja az anyám, az anyám,
 Ne vegyek nőt ily korán, ily korán ;
 Ha az eszem majd megnőtt, majd megnőtt :
 Jobb lesz akkor venni nőt, venni nőt.

De nem várok, nem bíz én, nem bíz én,
 Házasodom az idén, az idén ;
 Mert ha megnő az eszem, az eszem,
 Tudom, akkor nem teszem, nem teszem.

MÉG AZT MONDJÁK, NINCS SZEGEDEN
BOSZORKÁNY.

Még azt mondják, nincs Szegeden
 Boszorkány,
 Mind elfogta a szegedi
 Kapitány.
 Mégis engem megrontott egy
 Boszorkány,
 Egy szegedi kökényszemű
 Kis leány.

Vigyázz pajtás, jól vigyázz a
 Szívedre,
 Ne járj sűrűn a boszorkány--
 Szigetre,
 Odajár a szegedi lány,
 Valahány,
 Ott terem meg a boszorkány--
 Tudomány.

Pósa Lajos.

KIFORDÍTOM, BEFORDÍTOM.

Kifordítom, befordítom,
 Mégis bunda a bunda ;
 Hej bunda a bunda,
 Juhászbunda a bunda ;
 Mégis bunda a bunda !

Leterítem a bundámat,
 Mégis bunda a bunda ;
 Hej bunda a bunda,
 Juhászbunda a bunda ;
 Mégis bunda a bunda !

Ha megázik is a bunda,
 Mégis bunda a bunda ;
 Hej bunda a bunda,
 Juhászbunda a bunda ;
 Mégis bunda a bunda !

Ha rongyos is a bunda,
 Mégis bunda a bunda ;
 Hej bunda a bunda,
 Juhászbunda a bunda ;
 Mégis bunda a bunda !

MÉLY A TISZÁNAK A SZÉLE.

Mély a Tiszának a széle,
Liliom,
De még mélyebb a közepe
Sárgarózsa, liliom.

Átakarnék rajta menni
Liliom,
Bazsarózstát szakítani
Sárgarózsa, liliom.

Bazsarózsa, ne virágozz
Liliom,
Énrám ugyan ne váraozz
Sárgarózsa, liliom.

Mert ha énrám váraozzol
Liliom,
Soha meg nem házasodol
Sárgarózsa, liliom.

MÉRT NINCS MINDEN LÁNYNAK.

Mért nincs minden lánynak
Kút az udvarába ?
Aranyos diófa
Pitvarajtájába ?
Kerek levele,
Édes gyökere ;
Mért nincs minden lánynak
Igaz szeretete ?
Azért nincs a lánynak
Igaz szeretete,

Mert a legényeknek
 Hamis a két szeme ;
 Hamis a szeme,
 Álnok a szíve :
 Azért nincs a lánynak
 Igaz szeretete !

MIKOR ÉN A DALOS MADÁRT HALLGATOM.

Mikor én a dalos madám hallgatom,
 Rád gondolok drága kincsem, galambom,
 Szerelemről zeng a kis madár dala,
 És mintha csak minden hangja
 Az én szívem, hű szívemből fakadna.
 Dali, dali haj,
 Az már régi baj,
 Hogy a kislány szíve puha, mint az írósvaj ;
 Könnyen megterem
 Benn a szerelem.
 Mért tagadnám, megesett ez, meg biz én velem.

Zöldlevelű piros retek megérett,
 A rózsámmal, mint a galamb, úgy élek.
 Kértem is ám a jóságos teremtőt,
 Hogyha már ad, válaszsza ki
 A sok közül a leghívebb szeretőt.
 Dali, dali haj,
 Az már régi baj,
 Hogy a kislány szíve puha, mint az írósvaj ;
 Könnyen megterem
 Benn a szerelem.
 Mért tagadnám, megesett ez, meg biz én velem.

Szentirmay Elemér.

MIKOR ÉN MÉG NŐTLEN VOLTAM.

Mikor én még nőtlen voltam,
A kapuba kiállottam.
Egyet-kettőt kurjantottam :
Mindjárt tudták, hogy én voltam.

De mióta házas vagyok,
A kapuba kiállhatok,
Akármennyit kurjanthatok :
Még sem tudják, hogy én vagyok.

MIKOR ÉN MÉG NŐTLEN VOLTAM, ODA.

Mikor én még nőtlen voltam, oda !
A sarkantyúm azt peregte, oda !
Sörre, borra, pálinkára, oda !
Leányoknak, pántlikára, oda !

De mikor megházasodtam, oda !
Az én patkóm azt kopogta, oda !
Sóra, borsra, egy font húsra, oda !
Feleségemnek papucsra, oda !

Hát most, hogy megöregedtem, oda !
A bocskorom azt csoszogja, oda !
Csiszsz-csiszsz, csiszsz csoszs, a templomba, oda !
Onnét meg a koporsómba, oda !

MIKOR SZOMBAT ESTE MEGYEK A RÓZSÁMHOZ.

Mikor szombat este megyek a rózsámhoz,
Ő az ölembe ül, én meg furulyázok.
Be szeretnék akkor olyan urat látni,
Aki velem versenyt tudna furulyázni !

MINDEN BARNA LEGÉNY CSALFA, NE HIGYJ NÉKI.

Minden barna legény csalfa, ne higyj néki,
 Csak a leány szívét csalja, ne higyj néki,
 Amíg téged ölel, csókol,
 Titkon másra gondol, ne higyj néki !

Barna, legény a szeretőd, ne higyj néki,
 Soha ki nem ismered őt, ne higyj néki,
 Napraforgó a szerelme,
 Százat is szeretne, ne higyj néki !

MINDEN FALU ÉDES HAZÁM.

Minden falu édes hazám,
 Minden asszony édes anyám,
 Minden szép lány feleségem,
 Kivel világotat élem.

Áldom a teremtő fátat,
 Engem szeress, ne anyádat,
 Olyan igaz leszek hozzád,
 Mint tulajdon édes anyád !

MINEK A SZŐKE ÉNNEKEM.

Minek a szőke énnekem :
 Mikor én a barnát szeretem ?
 Mert a barnának párja nincs,
 Olyan még a mennyországban sincs.
 Eszem a szemed mindenit,
 Ne nézz reám, mert megvakít ;
 Ha picit szádat csókolom :
 Egekbe szálllok angyalom !

Tavaszzal nyit az ibolya
 Későn hervad az őszi rózsa.
 Nem hervad el a barna lány,
 Nem hervad el az ilyen korán !
 Ne mondják, hogy a szőke szép,
 Tagadom én azt mindenkép,
 Mert a barnának párja nincs,
 De még a mennyországba sincs !

MINEK AZ A PIROS KENDŐ.

Minek az a piros kendő ?
 A hamisság nem illendő.
 Jobb volna, ha fehér volna :
 Úgy a világ meg nem szólna !

Minek az a gyöngypillantás ?
 Hiszen úgy se látja meg más.
 Azért van az titkon ejtve :
 Tüzes szerelem van benne.

MIT ÉR A FA, HA ROSSZ FAJTA.

Mit ér a fa, ha rossz fajta,
 Ha virág sem nyílik rajta ;
 Mit ér a mély, hű szerelem,
 Ha virága csak gyötrelem ?

MIT TEHETEK ÉN RÓLA.

Mit tehetek én róla,
 Hogy szerelmes vagyok !
 Édes anyám is az volt,
 Én meg fia vagyok.

NAGY HÓFÚVÁS VAN.

Nagy hófúvás van,
 Nagy hófúvás van,
 Nagy hófúvás van az árokba,
 Szerelmes vagyok a lányokba.

Sárgarézből van,
 Sárgarézből van,
 Sárgarézből van a fokosom,
 Érted halok, kedves galambom.

Rámás csizmám van,
 Rámás csizmám van,
 Rámás csizma van a lábamon,
 Érted taposom el, galambom.

Darutollból van,
 Darutollból van,
 Darutollból van a bokrétám,
 Csókolom a szádat, Mariskám.

Tarka dunnám van,
 Tarka dunnám van,
 Tarka dunna van az ágyamon,
 Betakarlak, kedves galambom !

NAGYKÁLLÓI SUGÁR-TORONY DE MAGOS.

Nagykállói sugár-torony de magos,
 Tetejében cifra kereszt aranyos,
 Rá van írva nagy betűvel : Nagykálló,
 Az én rózsám Nagykállóban szolgáló.

Lement a nap a megszokott járáson,
 Fülemile szól az erdő-hajlásan ;
 Megértem én, azt veszem ki belőle :
 Szép a rózsám, hogy válhatnék el tőle ?

NAGY KEREK TÓ KÖZEPÉN.

Nagy kerek tó közepén,
 Liliom nőtt az idén ;
 Liliom, liliom,
 A vagy édes galambom !

Bementem a liliomért,
 Jaj, a vize nyakig ért !
 A hinár, a hinár,
 Majd hogy oda nem ölt már !

Nem kell nékem liliom.
 Te sem kellesz, angyalom !
 No hiszen, no hiszen,
 Nagy hinár a szerelem !

NÉKEM OLYAN ASSZONY KELL.

Nékem olyan asszony kell,
 Ha beteg is, keljen fel :
 Főzze meg a vacsorát,
 Úgy várja, várja, úgy várja, várja,
 Úgy várja haza az urát !

Jaj de csinos kis katlan,
 Rajta van a mosatlan,
 Nincsen aki elmossa,
 Mert alszik, alszik, mert alszik, alszik,
 Mert lusta a gazdasszonya.

NE GYÓNJ NEKEM, MINEK GYÓNNÁL ?

Ne gyónj nekem, minek gyónnál ?
 Álnokabb vagy a kígyónál.
 Ne mentegesd, rózsám, magad,
 Csalfa a lány, az is marad.
 Ne sírj, ne sírj, hiába sírsz,
 Levelet is hiába írsz,
 Nem hiszek már az írásnak,
 Sem annak a sok sírásnak.

NE HARAGUDJ, RÓZSÁM AZÉRT.

Ne haragudj rózsám azért,
 Hogy a szám a tiedhez ért.
 Mert akik egymást szeretik,
 Azok közt gyakran megesik.

Egy-két pár csók nem a világ,
 Forduljon fel, aki nem ád.
 Adj hát rózsám e világon :
 Úgy sem kell a másvilágon.

Aki csókol sötét este
 Áldja meg az isten érte ;
 Aki csókol holdvilágon :
 Számoljon a másvilágon.

NE KACSINGASS, NE HITEGESS.

Ne kacsingass, ne hitegess,
 Úgyis tudom, hogy más szeretsz,
 Nem engem !
 Meg a szívem nem eladó,
 Nem is olyan lánynak való,
 Mint aminő kacér te vagy,
 Szerelmem !

A kanyargó Tisza mellett
 Nem árul a lány szerelmet,
 Tettetést ;
 De ha lobban szíve vére :
 Édes csókra, ölelésre
 Eresz alatt vagy a mezőn
 Mindig kész.

Dura Máté.

NE MENJ RÓZSÁM A TARLÓRA.

Ne menj rózsám a tarlóra,
 Gyöngye vagy még a sarlóra ;
 Ha megvágod kis kezedet,
 Ki süt nekem lágy kenyeret ?

Őszi harmat, hideg eső,
 Őszszel érik meg a szőlő,
 Ha megérik, borrá szűrik,
 A szép leányt megölelik.

Lágy kenyér az eledelem ;
 Szomszja mellett borral telem.
 Ha felindít a szerelem :
 Derekadat átölelem.

NE UGORJ OTT, AHOL ÁROK NINCSEN.

Ne ugorj ott, ahol árok nincsen,
 Ne köszönj ott, ahol szép lány nincsen.
 Ugrom biz én, ahol árkot látok,
 Köszönök is, ahol szép lányt látok.

Meg se fogom a kalapom szélét,
 Míg nem látom a galambom képét.
 Pedig bizony, hogyha megláthatnám,
 Egyszeribe teli kacsintanám.

NEM ETTEM-ITTAM ÉN MÉG MA.

Nem ettem-ittam én még ma,
 Úgy vagyok, mint a száraz fa.
 Lenyugszik a nap az égen,
 Engemet itt hágy éhségben.

Majd ha a nyájam nem széled,
 Bennem a szívem feléled ;
 Azt fogják mondani : az nem kár,
 Hogy szerelmes vagy, kis bojtár.

NEM ÉR AZ A LEGÉNY EGY SZÁL VÖRÖSHAGYMÁT.

Nem ér az a legény egy szál vöröshagymát,
 Ki a leány mellett összehúzza magát ;
 Összehúzza magát, eltátja a száját,
 Verje meg az isten a málészájúját !

NEM HALLOK SEMMIT SE : NEM SZÓLSZ HOZZÁM.

Nem hallok semmit se : nem szólsz hozzám,
 Nem látok : szép szemed nem ragyog rám.
 A rózsza illatát se érzem :
 Nem vagy itt mellettem, én édesem.

Szólni se bírok már : nincsen kihez ;
 Nem tudom, belőlem végre mi lesz.
 Meghalok, szomjamtól elhervadva :
 Nem nyújtasz csókitalt ajakamra.

Kornai István.

NEM JÓ MINDIG, MINDEN ESTE.

Nem jó mindig, minden este a fonóba eljární,
 Legényeknek a lányokkal, menyecskekkel cicázni.
 Én is jártam, addig jártam, addig-addig cicáztam :
 Ej-haj foglyúl estem, ej-haj rabbá lettem,
 Magamra nem vigyáztam.

Erdő, mező, liget, berek megtermi a virágát :
 Páros madár, páros galamb csókkal éli világát.
 Csókolj te is, ölelj te is, aranyos kis kedvesem,
 Ej-haj bánatomat, ej-haj rabságomat
 Teérted elfelejtem.

Pósa Lajos.

NEM LOPTAM ÉN ÉLETEMBE.

Nem loptam én életembe,
 Csak egy csikót Debrecenbe.
 Mégis rám verték a vasat,
 Babám szíve majd meghasadt.

NEM MESSZI VAN.

Nem messzi van az én rózsám tanyája,
 Ide látszik annak az almafája ;
 Terem rajta apró alma, gömbölyű,
 Szép a rózsám, jaj, de nagyon gyönyörű.

NEMSOKÁRA MENYECSKE LESZ A LÁNYBÓL.

Nemsokára menyecske lesz a lányból,
 Kerek kontyot fonatok a hajából ;
 Hogyha egyszer menyecske lesz a lányból,
 Kerek kontyot fonatok a hajából.

Esztendőre elveszem,
 Ő már az én jegyesem,
 Esztendőre elveszem,
 Ő már az én jegyesem,
 Ő lesz az én, ő lesz az én
 Aranyos feleségem.

NEM SZERETEM AZ URAMAT, NEM BIZ ÉN.

Nem szeretem az uramat, nem biz én,
 Ha ránézek, keservesen sírok én.
 Sírok, siratom a lányságom,
 Siratom, míg élek a nagy világon !

Fáj a szívem, szomorúság bánt engem,
 Mert nem annak adtak, akit szerettem :
 Kértem, sírva kértem az anyám,
 Ha szeretett, mért nem hallgatott reám.

NEM VAGY LEGÉNY, NEM VAGY.

Nem vagy legény, nem vagy,
 Nem mersz megcsókolni ;
 Azt gondolod, rózsám,
 Nem t'om visszaadni.

Vissza t'om én adni !
 Meg is t'om szolgálni :
 Páratlan csókodnak
 Párját tudom adni.

NEM ZÖRÖG A ZUGI MALOM.

Nem zörög a zugi malom,
 A zörgését én nem hallok :
 Talán beteg a molnárja,
 Szerelem a nyavalyája ?

Ki tanyája ez a nyárfás ?
 Nem hallik be a kurjantás !
 Vagy alusznak, vagy nem hallják,
 Vagy talán nem is akarják !

NÉKEM SZÉP KIS MÁTYAR LÁNY.

Nékem szép Kis mátyar lány,
 Feleségnek megkifán ;
 Háj, de szép kis mátyar lány,
 Német lékint nem kifán.

Mondja szép kis mátyar lány,
 Ő mátyar lékin kifán,
 Mert a német lékinnek,
 Nincsen pájusz szekinnek.

Én hát pájusz nefelni,
 Suvikszszal kikenelni,
 Úgy a szép kis mátyar lány,
 Pájuszomra csókot hány.

Kazinczy.

NÉZZ RÓZSÁM A SZEMEMBE.

Nézz rózsám a szemembe,
 Mit olvasol belőle ?
 Ugy-e azt mondja,
 Ugy-e azt mondja :
 Te vagy az angyalok
 Ragyogó csillaga ?

A szívem dobbanása,
 A tiednek hű mása.
 Ugy-e édesem,
 Ugy-e kedvesem,
 Miénk a mennyország,
 Nem kell több boldogság !

NINCSEN NÁLUNK OLYAN ASSZONY.

Nincsen nálunk olyan asszony,
Mint Csimáné, mint Csimáné
Komámasszony.

Megsüti a túróslapényt,
Arra várja, arra várja
A sok legényt.

— Ha a lapényt megettétek :
Panni lányom, Panni lányom
Elvegyétek.

— Nem kell nekem a kend lánya,
Három rőfös, három fodros
A szoknyája.

— Nem kell nekünk a kend lánya,
Szőlőzsírral pirosított,
Az orcája.

NINCSEN NÉKEM FELESÉGEM.

Nincsen nékem feleségem,
De minek is volna nékem,
Csuha !
Úgy sem tudnám megbecsülni
Csak a lányokat szeretni,
Igaz a !
Szép élet a legényélet,
Csuha!
Ötöt, hatot csalogatni,
Egyet igazán szeretni,
Ez járja !

NINCS ÉDESEBB, MINT A MÉZ.

Nincs édesebb, mint a méz, mint a méz,
 Ki mit szeret : arra néz, arra néz.
 Én egy kis lányt szeretek,
 Ha ránézek, nevetek.

De ő vissza nem nevet, nem nevet,
 Attól tartok, nem szeret, nem szeret.
 Szembe rózsám, ha szeretsz.
 Ha nem szeretsz, elmehetsz !

NINCS SZERETŐM, NO DE SEBAJ.

Nincs szeretőm, no de sebj,
 Nem nagy kár,
 Úgy is a lány valamennyi,
 Csapodár.
 Rám veti a szemét,
 Úgy kínálja a szívét,
 No, de azért más kapja meg a kezét.

Nincs szeretőm, no de sebj,
 Nem nagy kár,
 Hisz a legény egytől-egyig
 Csapodár.
 Engem ámít, hiteget,
 Másnak csapja a szelet,
 S hogyha megcsalt, ráadásul kinevet.

NINCS OLY LEGÉNY A FALUBAN, MINT PISTA .

Nincs oly legény a faluban, mint Pista,
 Még a szolgabíró is megszólítja ;
 Van is neki egypár ezer forintja,
 Piros bőrből van a bugyellárisa.

NYISD KI BABÁM AZ AJTÓT.

Nyisd ki babám az ajtót !
 Magyar kopogtat, nem tót.
 Magyar kopogtat, nem tót !

Jaj be soká nyitod ki,
 Mintha nem tudnád, hogy ki ?
 Mintha nem tudnád, hogy ki !

Ha megveszen a hideg,
 A lelkedre fagyok meg,
 A lelkedre fagyok meg !

NYISD KI BABÁM AZ AJTÓT.

— Nyisd ki, babám az ajtót !
 — Nem merem, mert meglátják a szomszédok !
 — Nyisd ki, babám az ajtót !
 — Nem merem, mert meglátják a szomszédok !
 — Nem bánom én, hadd lássák,
 Úgyis már mindnyájan tudják,
 Hogy én téged szeretlek,
 Hogy én téged soha el nem feledlek !

NYISD KI, RÓZSÁM, LEVELES KISKAPUDAT.

Nyisd ki, rózsám, leveles kiskapudat,
 Hadd kössem be kesejlábú lovamat ;
 Adjál neki szénát, zabot,
 Úgy se hever harmadnapot
 Te nálad.

Kilencet ütött az óra, este van,
 Haza mennék, kis angyalom, sötét van.
 Kis angyalom, gyűjtsál gyertyát,
 Mutasd meg az országútját,
 Merre van.

NYUGSZIKA NAP, ALKONYODIK.

Nyugszik a nap, alkonyodik,
Rózsám haza kívánkozik.
— Maradj még . . . ne menj el,
Nem bírok a szívemmel ;
Kincsem rózsám, ne menj el.

Megszólalt a fülemile,
Dala szerelemmel tele.
— Hallga, mit énekel
Azt zokogja : ne menj el,
Nem bírok a szívemmel !

Csók az ajkon, szív a szíven,
Csak így édes a szerelem.
— Ne menj el, maradj itt,
Mulassunk még egy kicsit,
Kincsem, rózsám, jobb lesz itt.

Szentirmay Elemér.

OLYAN EMBER, KÉNYES EMBER.

Olyan ember, kényes ember Török bíró igazán,
Megszólítja, összehordja szegény legényt az utcán.
Kérdi tőlem : hol jársz ilyen későn, te gazember ?
— Szeretőmnél voltam, bíró uram, az egyszer !

Arra kérem, szépen kérem Török bíró uramat,
Engedje el most az egyszer ezt a csekély hibámat.
Megszolgálom még az úrnak én ezt valaha,
Jár az úr is még majd setét késő éjszaka.

OLYAN VAGY TE, RÓZSÁM.

Olyan vagy te, rózsám,
Mint az engedelem ;
Piros két orcádon,
Látszik a szerelem.

Szélez víz a Duna,
Keskeny palló rajta ;
Ne menj rá galambom
Mert leesel róla.

Nem esem, nem esem
A Duna vizébe,
Inkább véled esem
Rózsám, szerelembe.

ÖRDÖG BÚJJÉK MAGÁBA.

Ördög bújjék magába :
Mért válogat a lányba ?
Egyik olyan, mint másik :
A csókért nem haragszik.

Ördögadta legénye :
Minek él oly henyélve ?
Amíg otthon dalolgat :
A sok szép lány elfonnyad !

ŐSZI HARMAT, HIDEG ESŐ.

Őszi harmat, hideg eső,
Őszszel érik meg a szőlő.
Ha megérik, borrá szűrik,
A szép asszonyt megölelik.

Én ültettem a rózsafát,
 Más szedi le a virágát ;
 Én szerettem meg a barnát,
 Más éli véle világát.

PATTOGATOTT KUKORICA.

Pattogatott kukorica,
 Ica, rica, haj !
 Ha megcsókol a galambom :
 Nincsen semmi baj.
 Félre tőlem bánat,
 Várom a babámat !
 Pattogatott kukorica,
 Ica, rica, haj !

PÁNTLIKÁS KALAPOM.

Pántlikás kalapom
 Fújdogálja a szél.
 Köszönöm galambom,
 Hogy eddig szerettél.

Míg engem szerettél,
 Szép cipőt viseltél,
 De hogy már nem szeretsz,
 Mezítláb elmehetsz.

Nincs széna, se szalma,
 A szénatartóban,
 Megcsókollak rózsám
 A pitvarajtóban.

PÁNTLIKÁS KALAPOM.

Pántlikás kalapom
Fújdogálja a szél,
Köszönöm, galambom,
Hogy eddig szeretted.
Nem én voltam első,
Mással is így tettél,
Verjen meg az isten !
Hamar megvettedél.

A bazsarózsának
Lehajlott a szára,
Hej ! én is hajlottam
A rózsám szavára.
Mit ér a rózsafa,
Piros bimbó nélkül ?
Mit ér a szerelem
Igaz hűség nélkül ?

Istenem ! nagy dolog,
Ki egymást szereti,
Mégis a jó isten
Össze nem vezeti.
De még nagyobb dolog :
Ki egymást gyűlöli,
Mégis két vénasszony
Összeköszörüli.

Nehéz a kis hangyát
Kősziklán nyomozni,
Két kelletlen párnak
Egy ágyban nyugodni.

Mikor ölelni kell :
 Karjait fájlalja,
 Mikor csókolni kell :
 Könyeit hullatja.

PÁRJA VAN A KIS MADÁRNAK.

Párja van a kis madárnak,
 Pille társa a virágnak,
 Szeretek én, nem tagadom,
 De hogy kit, — azt be nem vallom
 Senkinek !
 Ne kérdezze, ugysis tudja,
 Hanem azért el ne mondja.
 Rossz a világ — megítélnék,
 Ha megtudják, kiért égek
 Titokba ? !

PÁROS ÉLET.

Páros élet a legszebb a világon,
 Párosával él a madár az ágon.
 Nem bánom én akármit is beszélnek :
 A fülelmen kieresztem a szélnek.
 Vidd el szellő, ragadd el,
 Bánatomat tagadd el :
 Páros élet a legszebb a világon.

Csak azért se, csak azért se búsulok,
 Jó kedvet a pacsirtától tanulok ;
 Nem bánom én akárhogy lesz ezután,
 Terem azért rózsza, szegfű, tulipán.
 Dalolok a madárral,
 Mosolygok a virággal,
 Csak azért se, csak azért se búsulok !

PEJPARIPÁM PATKÓSZEGE.

Pejparipám patkószege de fényes,
Madarasi bíró lánya be kényes :
Bodor haját illegeti vállára,
Száztalléros kendőt tesz a nyakára.

Felülök a sárga lovam nyergébe,
Beballagok a kovács műhelyébe,
Míg a kovács pejlovamat patkolja,
Kis angyalom két orcámat csókolja.

PESTEN JÁRTAM ISKOLÁBA, KUKK.

Pesten jártam iskolába, kukk !
Pesten jártam iskolába,
Térdig jártam a rózsába, ku-ku-ku-ku-kukk !

Lehajoltam, szakasztottam, kukk !
Lehajoltam, szakasztottam,
Kedves galambomnak adtam, ku-ku-ku-ku-kukk !

PIROS ALMA LESZ A VACSORÁM.

Piros alma lesz a vacsorám,
Barna kislány a kedves babám.
Ha te akarod, nálad maradok,
Még az éjjel, kis angyalom, veled mulatok.

PIROS ALMA, NE GURULJ.

Piros alma, ne gurulj, ne gurulj,
Barna legény, ne busúlj, ne busúlj,
Látod, én egy cseppet se búsulok,
Jó az isten, majd megszabadúlok !

Piros alma kigurúlt a sárba,
 Ki felveszi, nem veszi hiába.
 — Én felvettem, megmostam a sártól :
 Reggel járok haza a babámtól.

PIROS A TE KENDŐD.

Piros a te kendőd, lobog is,
 Fényes a te szemed, ragyog is,
 Eszem a szép szemed, beh bogár,
 De a szíved, kis lány, csapodár.

Gondolnád azt, mit én, angyalom,
 Szeress belém, én azt gondolom.
 Szeress belém, kedves, ha lehet,
 Nem kívánok aztán egyebet.

Erdélyi János.

PIROS, PIROS, PIROS.

Piros, piros, piros, háromszor is piros,
 Piros bort az üvegbe,
 Csinos, csinos, csinos, háromszor is csinos,
 Csinos lányt az ölembe !
 Gömbölyű két karja
 Vállamat takarja,
 Megcsókolnám, de ő
 Nem akarja !

Tilos, tilos, tilos, háromszor is tilos
 Nagypénteken bort inni,
 Tilos, tilos, tilos, háromszor is tilos
 Más asszonyát szeretni.

Gyönyörű szép ajka
 Szívem csalogatja :
 Megcsókolnám, de ő
 Nem akarja !

PIROS CIPŐ, PIROS PÁNTLIKÁRA.

Piros cipő, piros pántlikára,
 Illik a csók a barna leányra,
 Mennél jobban rakosgatják rája,
 Annál jobban mosolyog orcája.

Bunda, bunda, aprószőrű bunda,
 Nem adnálak hat ökörért oda ;
 Mert az ökör csak járomba való,
 De a bunda szép leány takaró.

PIROS RÓZSA, FEHÉR RÓZSA.

Piros rózsza, fehér rózsza, halavány,
 Hamis a lány, csalfa a lány, valahány ;
 Ez is, az is azt csevegi, fitogtatja, hogy szeret :
 Pedig-pedig valamennyi hiteget !

Piros rózsza, fehér rózsza, halavány,
 Szegény legény csalatkozik valahány ;
 Búbánatát, gyászos sorsát addig-addig kesergi :
 A mátkáját se tudja már szeretni !

Piros rózsza, fehér rózsza, halavány,
 Táncba vágyik, táncban hervad el a lány,
 Ingadozik, hajladozik, kacérkodik, kikacag :
 Fején meg a szűzi párta ott ragad !

Dura Máté.

PUHA ÁGYAT VET NEKEM.

Puha ágyat vet nekem az angyalom,
Éjjel-nappal puha ágyban alhatom :
Derékaljam, dunnám az ő két keze,
Rengő párnám pihegő kis kebele.

Nem csókolt, nem csokol annyit száz madár,
Hányszor az én rózsám ajka csókra áll.
Ha néha tán fárasztana az élet :
Szerelmétől a lelkem is feléled.
Dura Máté.

RIPEG-ROPOG.

Ripeg-ropog babám lábán a csizma,
Fényesre vert ezüstpatkó van rajta.
Míg az ezüstpatkó eltart a csizmán,
Addig szeress, addig légy hű, violám.

RITKA BÚZA, RITKA ÁRPA.

Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs,
Ritka kis lány takaros ;
Lám az enyim, lám az enyim takaros,
Icike, picike, nem magos.
Hej, kis lány, kis lány, kis lány,
Eszem a szép szádat.
Ha egy kicsit nagyobb volnál, nagyobb volnál :
Mindjárt megsókolnálak !

RÓZSABOKORBA JÖTTEM A VILÁGRA.

Rózsabokorba jöttem a világra,
Nem dajkált az édes anyám hiába ;
Járt utánam három falu legénye,
Én meg csak úgy csalogattam,
Hitegettem, válogattam belőle.

Hej, ha végig sétálok az udvaron,
Nincs aki meg nem állana a soron,
Azt susogja fiatalja, öregje :
Jaj, de csinos, de takaros
Ez a pici, piros, barna menyecske.

Már én többet nem hiszek a legénynek,
Két színe van, mint a nyárfalevélnek,
Látom rózsám, másfelé visz az utad,
Eredj erre, vagy amarra,
Akármerre, ha már nálam megúntad.

RÓZSA, RÓZSA, DE PIROS.

Rózsa, rózsza, de piros, de piros,
Ez a kis lány haragos, haragos,
Úgy áll rajta a ruha, a ruha,
Mint legényen a suba, a suba.

Fiatal is volna még, volna még,
Csak a csontja, az nem ép, az nem ép.
Húsz év óta eladó, eladó :
Majd elveszi a manó, a manó.

Dura Máté.

SARKON VAN A HÁZAM, SARKON LAKOM ÉN.

Sarkon van a házam, sarkon lakom én,
Kicsiny az én rózsám, de nagy vagyok én ;
Ha kicsiny is a rózsám, a babám,
Lehajolok, megcsókolom igazán.

SÁRGA RÓZSÁT LESZAKASZTJÁK.

Sárga rózsát leszakasztják szagáért
Elveszik a csúnya lányt a jussáért.
Mind is olyan a mostani vőlegény,
Nem kell neki a szép kis lány, ha szegény.

Száll a felhő napnyugotról keletre,
 Csalfa babám, jutok-e még eszedbe ?
 Hogy is jutnék én már a te eszedbe :
 Feleséget zársz a hamis szívedre !

SÁRI NÉNI BETEGES.

S
 ári néni beteges,
 Nem eheti a levest ;
 Vizet inna, vize nincs,
 Kútra küldne, senki sincs.

Van neki egy vén anyja,
 Azt küldte el a kútra,
 Míg a kútra oda jár,
 Barna legény nála jár.

— De jó anyám nekem kend,
 De jó vizet hozott kend,
 Másszor is elmenjen kend,
 Tovább oda járjon kend.

SÁR, SÁR, SÁR.

Sár, sár, sár, nincs olyan nagy sár,
 Melyen a lovam át nem száll.
 Lábam a kengyelbe,
 Magam a nyeregbe,
 Itt hagylak szép falu, te híres határ.

Bor, bor, bor, mind bor, ami bor,
 Megtudod, ha sokat iszol.
 Bicsaklik az eszed,
 Megáll a kereked,
 Még tán a babád legjobban kicsúfol.

Szűr, szűr, szűr, nincs olyan rossz szűr,
 Amit a kis lány meg nem tűr.
 Vállamon a karja,
 Szűröm betakarja ;
 Ölelem, csókolom, jaj de hogy örül !

Hó, hó, hó, ott a legjobb hó,
 Hol megáll a tüzes csikó.
 Ölemből leteszem,
 Házamba vezetem :
 Gyere be, galambom, ez nekünk való.

Dura Máté.

SEJ, HA VASÁRNAPIG NEM TALÁLOK SZERETŐT.

Sej, ha vasárnapig nem találok szeretőt,
 Felásatom a budai temetőt,
 Magamat is belé vetem rózsának,
 Sej, haj, aki szeret, majd leszakaszt magának.

Sej, haj, ne feküdj a széna-boglya tövébe,
 Körül van az rózsafával ültetve ;
 Könnyebb volna száz rózsafát kívágni,
 Sej, haj, mint tetőd kis angyalom megválni.

SIMONYIBA' VAN EGY MALOM.

Simonyiba' van egy malom,
 Bánatot őrlnek azon ;
 Nekem is van búbánatom,
 Oda viszem, lejáratom.

Odvas fába' terem a szű :
 Vén leányhoz illik a bú ;
 De én ugyan nem búsulok,
 Mint a tücsök, szökök, rúgok.

Azt az isten megátkozta,
 Ki a bút módiba hozta ;
 Nekem istenadta búja
 Nem kell, akárki módija.

SÖPRŰ-KORÓ.

Söprű-koró a csizmám szárába,
 Haragszanak nagyon a rózsámra,
 Minél jobban haragszanak rája,
 Mindinkább csókra áll a szája !

SŰRŰ CSILLAG SZÉPEN RAGYOG AZ ÉGEN.

Sűrű csillag szépen ragyog az égen ;
 Az én babám szénát kaszál a réten.
 Olyan hetykén penge, penge, pengeti a kaszáját,
 Oda várja búbánatos babáját.

Aki legény, jőjjön velem kaszálni,
 Ne csak mindig a lányokkal cicázni.
 Vágok olyan sűrű, sűrű, sűrű rendet a réten :
 Kilenc kis lány nem szedi fel a héten.

SÜT A MAMA, SÜT A MAMA.

Süt a mama, süt a mama,
 Süt a mama, három tepsi pogácsát ;
 Süt a mama, süt a mama,
 Süt a mama, három tepsi pogácsát ;
 Én is ettem belőle :
 Szerelmes lettem tőle.
 Süt a mama, süt a mama,
 Süt a mama, három tepsi pogácsát.

SZABAD PÉNTEK, SZABAD SZOMBAT.

Szabad péntek, szabad szombat
 Szabad szappanozni.
 Szabad nékem a faluban
 Szeretőt tartani.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is van virágom,
 Ej, haj, leszakasztom a nyáron !

Lyukas a rózsám köténye
 A veres, a veres ;
 Kihullt a rózsza belőle
 A teljes, a teljes.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is van virágom,
 Ej, haj, leszakasztom a nyáron !

SZAKASZTOTTAM RÓZSÁT.

Szakasztottam rózsát bimbó nélkül,
 Szeretek egy kis lányt remény nélkül.
 Ha még nem az enyém, de az lehet,
 Ha csak a jó isten kicsit szeret.

Cserfa, mogyorófa ez az erdő
 Mondd meg édes rózsám, kit szeretől ?
 — Kit szeretnék rózsám, ha nem téged,
 Csókolom azt a szép piros képed.

SZÁLLDOGÁL A FECSCKE.

Szálldogál a fecske,
 De visszatér este
 Fészkébe.
 Hej, sietek én is rózsám
 Ölébe.

Nincs oly szép lány kerek e nagy
 Világon :
 Kit úgy szeretnének,
 Mint ahogy én téged,
 Galambom.

Nem voltam én soha,
 Nem is leszek soha
 Csapodár.
 Megmaradok híven az én
 Rózsámnál.
 Ne is várjon engem senki
 Leánya,
 Akármilyen szép is,
 Akármit ígér is :
 Hiába !

Szentirmai Elemér

SZEGED MELLETT DOROZSMA.

Szeged mellett Dorozsma,
 Nagy a rózsám haragja, haragja.
 Dorozsmai rózsaszál,
 Haragos ha nem volnál,
 Hej, babám, babám, babám,
 Szébb volnál !

SZEGÉNY EMBERNEK.

Szegény embernek
 Szegény a sora :
 Krumpli az ebéd,
 Tök a vacsora.
 Akármi van vacsorára :
 Bor legyen a csutorába !

Ez ám az igaz,
 Ez ám az igaz.
 Édes, kedves kis angyalom,
 Jaj, be hamis vagy !

Gazdag embernek
 Gazdag a sora :
 Kóbasz az ebéd,
 Sajt az vacsora.
 Mégis úgy néz a világba :
 Mint az főispán bikája ;
 Begombókodik,
 Úgy gondózkodik.
 Nem ettem én más egyebet,
 Retket, kenyeret.

Gárdonyi Géza.

SZEGÉNY LEGÉNY VAGYOK ÉN.

Szegény legény vagyok én,
 Vásárokra járok én,
 Csikót, tinót lopok én,
 Csak úgy éldegélek én.

Nincs nekem több jószágom,
 Csak egy barna galambom ;
 Ha ővele lehetek :
 Minden bút elfeledek.

Nem bánt engem más baja,
 Lány kenyere, friss vaja ;
 Van nekem egy kis tanyám :
 Oda várom a babám.

Nincsen nekem sok kincsem,
 Soha se volt, most sincsen ;
 Nem irígylik éltetmet,
 Nem óhajtják vesztetmet.

Eltemetnek engemet,
Elfelejtik nevemet,
Pirozs rózsza, viola
Kivirítja valaha.

SZEGÉNY LEGÉNY BÚJDOSIK AZ ERDŐBE.

Szegény legény bújdosik az erdőbe,
Azt se tudja : lefeküdjék-e vagy se ?
Falevél a derékalja, párnája,
Gyöngyharmat a takarózó dunnája.

SZERELEM VAN MINDEN FŰBEN, VIRÁGBAN.

Szerelem van minden fűben, virágban,
Hej, de legtöbb szerelem van a lángban !
Minden része, porcikája szerelem,
Pillantása általjár a szívemen.

SZERETEM ÉN MAGÁT NAGYON.

Szeretem én magát nagyon,
Mert fekete szeme nagyon.
Szemöldöke sugár nagyon,
Az enyimhez illik nagyon.

Azért, hogy kend kicsit ragyás,
Kend az én szeretőm, nem más ;
Illik kendnek rettenetes,
Hogy egy kicsit himlőhelyes.

Eszemadta, teremtette,
De nagy a maga szemérme,
Jaj, ne nézzen a szemembe,
Meghalok szégyeletembe.

Nem volt eszem, hogy szerettem
 Mást, míg magát nem ismertem ;
 Kend maga is szeret nagyon,
 Azért az enyém maradjon.

SZERETTELEK, NEM TAGADOM.

Szerettelek, nem tagadom,
 De annak már vége vagyok.
 Vége vagyok a kedvemnek,
 Teljék kedve irigyemnek.

Másoknak is azt ajánlom,
 Szerelemnél jobb az álom,
 Mert az álom nyugalom,
 A szerelem szívfájdalom.

Nincs e világon drágább kincs,
 Mint kinek szeretője nincs ;
 Mert kinek szeretője van,
 Keze-lába bilincsbe van.

SZERETŐT KERESÉK.

Szeretőt keresek, szeretőt keresek, vígan élek én is,
 Nem bánom a világ, nem bánom a falu akármit beszél is.
 Tíz szeretőm legyen, egy nem elég nekem, minden újjamra jusson,
 Barna legény vagyok, szeretőt tarthatok, van is hozzá jusson.

Sírhat az a legény, sírhat az a legény, kinek nincsen párja,
 Aki minden este, aki minden este a kapuba várja,
 De én nevetetek : tízet hitegetek ; de csak egyet szeretek,
 De szép szőke kis lány, de szép szőke kis lány bírja a szívemet.

Dóczy József.

SZERETNI, SZERETNI.

Szeretni, szeretni,
 Hej, könnyű azt megtenni ;
 De hűnek maradni :
 Már az aztán valami.

Ígérni, ígérni,
 Nincs könnyebb, mint beszélni;
 De meg is tartani :
 Már az aztán valami.

Csókolni, csókolni,
 Könnyű csókot rabolni ;
 De vissza is kapni :
 Már az aztán valami.

Bort inni, bort inni,
 Jól esik azt megtenni ;
 De józan maradni :
 Már az aztán valami.
 Szentirmay Elemér.

SZÉLES A TISZA, MAGAS A PARTJA.

Széles a Tisza, magas a partja,
 Nincs olyan legény, ki átugorja,
 Máté Pista átugrotta,
 Talpát-sarkát nem sároztta,
 Az ám a legény.

SZÉLES VÍZ A DUNA.

— Széles víz a Duna,
Keskeny palló rajta ;
Ne menj rá, galambom,
Mert leesel róla.

— Nem esem, nem esem,
A Duna vizébe,
Inkább veled esem,
Rózsám, szerelembe !

SZÉNA, SZÉNA, SZÉNA TEREM.

Széna, széna, széna terem
A réten, a réten,
Megcsókollak, kedves rózsám
A héten, a héten !
Piros alma, gömbö-gömbö-
Gömbölyű
Az én rózsám gyönyö-gyönyö--
Gyönyörű !

SZÉPEN ÉRIK EZ A TÁBLA ÁRPA.

Szépen érik ez a tábla árpa,
Szép menyecske bíró uram lánya,
Beh szeretném magamhoz ölelni,
Piros ajkát csókokkal illetni.

— Ugyan öcsém, mi a manó lelte ?
Csábítani, volna hozzá lelke ?
Csók, ölelés, nem esik hiába,
Eszteendőre kinőhet a lába !

Szegény özvegy asszonynak jól esik :
 Sötét éjben hogyha fölkeresik.
 Gyöngé karja nem ütődik falba,
 Dunnája is szépen eltakarja.

Dura Máté.

SZÉP KIS LÁNYNAK A KERTJE.

Szép kis lánynak a kertje,
 Ihaja ha,
 Tövissel van kerítve,
 Ihaja ha !

Nem szúr engem a tövis,
 Ihaja ha,
 Bejövök én azért is,
 Ihaja ha !

Piros rózsza nyílik benn',
 Ihaja ha,
 Ezt a rózsát leszedelem,
 Ihaja ha !

SZIVÁRVÁNYOS AZ ÉG ALJA.

Szivárványos az ég alja,
 Nem jól van a fejem alja,
 Ugyan rózsám, igazítsd meg,
 A jó isten úgy áldjon meg.

Arra gyere, a merre én,
 Úgy tudod meg, hol lakom én,
 Viaszgyertyát égetek én,
 Barna szeretőt tartok én.

Város végén főznek, sütnek,
Lakodalomra készülnek,
Babám gyúrja a tésztaját,
Csókolom a pici száját.

SZÓL A VILÁG, MIT HAJTOK RÁ ?

Szól a világ, mit hajtok rá ?
Úgy ég a tűz, ha raknak rá.
Ha hajtának irígyemre,
Megölne a világ nyelve.

Ne hajts a mende-mondára,
Ülj a térdem kalácsára ;
Átölellek két kezemmel,
Hadd nézze más irígy szemmel !

SZOMSZÉDUNKNÁL.

Szomszédunknál kinyílt a tulipán,
Oda járok minden áldott délután ;
Nem megyek én azért a szép virágért,
Hanem megyek azért a szép leányért.

SZŐKE KIS LÁNY BELENÉZ A TÜKÖRBE.

Szőke kis lány belenéz a tükörbe :
— Édes anyám, jól vagyok-e kifestve ?
— Jól vagy, lányom, nem látszik már a szeplő,
Temesváron te leszel a legelső.

SZŐKE KIS LÁNY SELYEMÁGYÁT.

Szőke kis lány selyemágyát
Magasra vetette,
Barna legény a kalapját
Rajta felejtette,

Hozd ki babám a kalapom,
 Hadd tegyem fejembe,
 Hogy ne nézzen ez a világ
 Ragyogó szemembe !

SZŐKE KIS LÁNY IRÚL-PIRÚL.

Szőke kis lány irúl-pirúl,
 Csókot loptam tőle ;
 Pedig-pedig hogy vigyázzon :
 Megmondtam előre.
 Mondtam neki : ne kacsints rám,
 Ne csalogass engem,
 Mert ha egyszer megunnám a dolgot,
 Megcsókollak, szentem !

Szőke kis lány sírva-ríva
 Bánja ezt a dolgot,
 Ne sírj, kis lány, lánykorában
 Az anyád se volt jobb,
 Ő se nézett imádkozva
 A csillagos égre ;
 Ő is tudta, hogy az ölelésnek
 Édes csók a vége.

SZŐLŐTŐKE, VENYIGE.

Szőlőtőke, venyige,
 Rászállott a cinege,
 Olyan édes a leve,
 Mint a babám szerelme,
 Eszemadta !

Bárcsak engem valaki
 Szőlőt, szedni hívna ki ;
 A szőlőjét leszedném,
 Lányát megölelgetném,
 Eszemadta !

Bárcsak engem valaki
 Bort csapolni hívna ki ;
 Csapolnék bort eleget,
 Kapnék csókot, édeset.
 Eszemadta !

TELE VAN A RÓZSABOKOR VIRÁGGAL.

Tele van a rózsabokor virággal,
 Tele van a falu sok szép leánynyal.
 Párosával szakasztom a virágot,
 De szeretőt, egyet alig találok.

Kalapomnál párosával a rózsza,
 Mint szép lányok, mosolyognak le róla,
 Hej ha velük, velük is azt tehetném :
 Feleségül, párosával vehetném !

Párjával ül a madár a fatetőn,
 Volt már nékem sok csapodár szeretőm,
 Volt szeretőm, de mi haszna szerettem,
 Feleségül egyet el nem vehettem.

TELI TELJES IBOLYA.

Teli teljes ibolya
 Nyilik egy kis rózsafa
 Tövében,

Arra mentem a multkor,
 Éppen kilenc órakor
 Sötétben ;
 Loptam egy kis csokorra valót,
 Kaptam érte jó utravalót.
 Bomoljon meg a dolga :
 Nem tehettem én róla
 Sötétben.

Zálogot vesz — azt mondja —
 Kötényem adjam oda
 Sötétben.
 — Kertész uram, ne bántson
 A kötényem nem adom
 Sötétben.
 De erősebb volt ám a legény
 Csókja cuppant szájam közepén.
 Bomoljon meg a dolga :
 Nem tehettem én róla
 Sötétben.

TIHANY FELŐL.

Tihany felől fúj a szellő,
 Onnan jön a jó szerető.

Legyintgeti a kalapját,
 Úgy kelleti édes magát.

Teli zsebe mogyoróval,
 Teli szája édes csókkal.

TISZAHÁTI KIS LEÁNY.

Tiszaháti kis leány,
Gyere által a Tiszán,
Ha által jössz a Tiszán,
Megcsókollak a partján.

— Nem megyek én, nem bíz én,
A legénytől félek én.
— Ne félj rózsám, nem bántlak,
Subám alá takarlak !

Itt a csónak, ülj belé,
Evezz a partja felé.
Magam leszek révészed,
Tudom, hogy hasznát vésszed.

TISZA MELLETT VAN EGY VÁROS, BEREGSZÁSZ.

Tisza mellett van egy város, Beregszász,
Volt szeretőm néha ötven, néha száz,
Volt szeretőm néha száz is
Jó volna most csak egypár is, ihaja !

Erdélyország fővárosa Kolozsvár,
Volt szeretőm, de elhagyott az is már,
Volt szeretőm, de elhagyott,
Irgalmatlan megtagadott, ihaja !

Ritka búza, ritka árpa, ritka rozs,
Ritka legény, ritka leány takaros,
Ritka leány, ki megállja,
Hogy a legényt meg ne szánja, ihaja !

TISZA PARTJÁN NEVEKEDTEM A NÁD KÖZT.

Tisza partján nevedtem a nád közt,
 Jaj de derék legény lettem a lány közt.
 Illik nekem a sarkantyú taréstúl,
 Mint a lánynak a pántlika bokrostúl.

Majd veszek én szép hat lovat magamnak,
 Felszántom a kertem alját ugarnak,
 Rózsamagot vetek belé virágnak,
 Leszakasztom jövő nyáron magamnak.

TISZA PARTJÁN RÓZSA NYÍLIK.

Tisza partján rózsza nyílik
 Tavasszal !
 Az én rózsám szája tele
 Panaszzsal.
 Azt mondja, hogy arrafele
 Tövissel a rózsza tele ;
 Szűrő csalán a levele,
 Nem bársony ;
 Fél is tőle akárki a',
 Nem kap bele bárki fia,
 Nem úgy megy itt, akármi a',
 Mint máshol !

Nyírj Lajos.

TIZENHAT ESZTENDŐS ÉN MÉG NEM VOLTAM.

Tizenhat esztendős én még nem voltam,
 Az apámtól lovat lopni tanultam ;
 Nem félek én a vármegye kezétől,
 Letagadom a csillagot az égről,

Kék az ingem, rojtos gatyá van rajtam,
 Szilaj csikó rúgja a port alattam.
 Édes szülém, ne búsúljon érettem,
 Az apámnak méltó fia így lettem !

TIZENHÁROM RÉTBŐL.

Tizenhárom rétből van az én gatyám,
 Tizenhárom hétig varrta a babám ;
 Egyik szára rövid lett,
 A másik meg hosszú lett.
 Látod-e babám ?
 Rosszúl varrtad a gatyám !

TIZENKETTŐ, TIZENHÁROM, TIZENNÉGY.

— Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy,
 Barna kis lány, ilyen későn hová mégy ?
 — Mi köze hozzája, menjen az útjára ;
 Alázatos szolgálja !

TÓ KÖZEPÉN BOKOR-SÁS.

Tó közepén bokor-sás,
 Ha nem szeretsz, szeret más !
 Igazán, igazán,
 Tíz szeretőt kap a lány !

Piros az én ajakam,
 Gesztenyeszín a hajam !
 Liliom, liliom,
 Liliom-szál a karom !

Akit én megölelek,
 Megcsókolok, szeretek,
 Tiszán túl, Dunán túl,
 Örömeben elájúl !

TUDJA ISTEN, HÁNYSZOR MEG NEM BÁNTAM.

Tudja isten, hányszor meg nem bántam ;
 Hogy egy édes, mézes csókot adtam.
 De már olyan a természetem,
 Hogy a csókot sej, haj, szeretem !

TÚL A TISZÁN FARAGNAK AZ ÁCSOK.

Túl a Tiszán faragnak az ácsok,
 Ide hallik a fejsze-csapások.
 Eredj babám kérdezd meg az ácsot :
 Ad-e csókért egy kötet forgácsot ?

TÚL A TISZÁN, FÖLDEÁKON.

Túl a Tiszán, Földeákon,
 Alma terem a fűzfákon,
 Minden ágon kettő, három —
 Van szeretőm tizenhárom ;
 Ha tíz elhagy, marad három,
 Megérem vele a nyáron.

Túl a Tiszán, Kenderesen,
 Alma terem a kenderen,
 Minden szálon kettő, három —
 Van szeretőm tizenhárom ;
 Ha tíz elhagy, marad három,
 Megérem vele a nyáron.

TÚR A DISZNÓ, TÚR AZ ÁROKSZÉLEN.

Túr a disznó, túr az árokszálen,
Tartottam én szeretőt, de régen,
Ha tartottam, megszenvedtem érte :
Kutya világ, mit hányod szememre ?

TÚZRŐL PATTANT LÁNY VAGYOK A LEGÉNYNEK.

Túzról pattant lány vagyok a legénynek,
Adtam csókot, adok is a szegénynek ;
De a csók is akkor jó, ha pattanó, csattanó,
Szerelemre, ölelésre foglaló.

Ha felmegyek a budai hegyekre,
Föltekintek a csillagos egekre,
Sírva nézem : merre van az én hazám, én tanyám,
Sirat-e még engem az édes anyám ?

UCCU BIZONY LAKODALOM.

Uccu bizony lakodalom !
Magam is megházasodom ;
Hej, rózsám, violám !
Csókolgasd meg az orcám.

Házasodj meg, ha meg akarsz,
Vény el engem, ha el akarsz,
Hej, rózsám, violám !
Csókolgasd meg az orcám.

Mert ha engem elszalajtasz,
Ilyen rózsát nem szakajtasz.
Hej, rózsám, violám !
Csókolgasd meg az orcám.

Kicsike még az én párom,
 Három esztendeig várom ;
 Hej, rózsám, violám !
 Csókolgasd meg az orcám.

UCCU BIZONY, MEGÉRETT A MEGY.

Uccu bizony, megérett a megy
 Uccu bizony rajta maradt egy.
 Mennél jobban érik a megy :
 Annál jobb a megy, megy, megy ;
 Mennél jobban kéri a lányt
 Annál jobban megy !

UGYAN ÉDES KOMÁMASSZONY.

Ugyan édes komámasszony,
 Hogy lehet oly sovány asszony,
 Hogy tudott úgy elfogni ?
 Lám én milyen kövér vagyok,
 Mint a háj, majd elolvadok
 Ebbe a nagy melegbe !

ÚGY ÉG A TŰZ, HA LOBOG.

Úgy ég a tűz, ha lobog,
 Úgy élek én, ha lopok :
 Ha nem lopok, cserélek
 Mégse igazán élek.

Úgy ég a tűz, ha lobog,
 Úgy élek én, ha lopok.
 Nem vagyok én szentlélek,
 Hogy én igazán éljek.

ÚJ KORÁBAN SZAKADJON EL A CSIZMÁM.

Új korában szakadjon el a csizmám,
Ha én többet járok a rózsám után.
Nem magamtól járogattam én oda,
Barna kis lány kökényszeme csalt oda.

Korán reggel kaszálják le a szénát,
Jobb szeretem a szőkénél a barnát :
Mert a szőke mind csapodár, mind hamis,
Kedves babám, barna vagy te magad is.

A boldogság se tarthat el örökké,
Édes babám, legyünk mi hát egymásé.
Addig éljünk, míg a Tisza kiapad,
Amíg szívünk egészen összeolvad.

Csipkebokor, galagonya, vadjuhar,
Soha se higgy a leánynak, mert megcsal.
Új korában szakadjon el a csizmám,
Ha én többet járok a rózsám után.

VAGYOK OLYAN LEGÉNY, MINT TE.

Vagyok olyan legény, mint te,
Vágok olyan rendet, mint te.
Ha nem hiszed, gyere velem :
Fogd meg az én kaszanyelem.

Súlyos ugye a petrence ?
Kettőt kapok a kezembe.
Ha neked szólt a kurjantás :
Azzal ütlek főbe, pajtás !

VALAMIT SÚGOK MAGÁNAK.

Valamit súgok magának :
 Válasszon a babájának.
 Szép is vagyok, jó is vagyok,
 Csak egy kicsit hamis vagyok.

Barna legény elbűjdosott,
 Ráfogták, hogy lovat lopott.
 A vármegye elfogatja,
 Szeretője megsiratja.

Mondd meg kis lány a nénédnek :
 Vállaljon el kedvesének,
 Szép is vagyok, jó is vagyok,
 Csak egy kicsit korhely vagyok.

VAN NEKEM EGY KENDERMAGOS.

Van nekem egy kendermagos kis tarka tyúkom,
 Minden reggel kotkodácsol az ablakomon :
 Vigyázz, vigyázz, barna kis lány,
 Ne higj minden legénynek,
 Kivált hogyha, hosszantartó
 Szerelemről beszélget !

VAN NEKEM EGY KIS LÁDÁM, ZÁVÁROS.

Van nekem egy kis ládám, záváros,
 Benne van a gyolcsingem, betyáros ;
 Egyik ujja szép leány csábító,
 A másik meg menyecske takaró.

VÁSÁRHELYI HATÁRSZÉLEN.

Vásárhelyi határszélen
 Három csillag van az égen :
 Én is oda való,
 Való, való, való vagyok,
 Ahol az a három
 Csillag ragyog.

Csárdás kis kalapot veszek,
 Mellé rozsmaringot teszek :
 Szagos lesz az utca
 Merre, merre, merre járok,
 Úgy szeretnek engem
 A szép lányok.

VÁSÁRHELYI KANÁLIS.

Vásárhelyi kanális, kanális,
 Elhagyott a babám is, babám is.
 Nem bánom én, ha el is, ha el is :
 Megélek én egyedül egymagam is !

Vásárhelyi fatányér, fatányér,
 Meg ne bomolj a lányér', a lányér',
 Ha megbomlasz, ha meg is, ha meg is :
 Megél a lány egyedül egymaga is.

VERES BÁRSONY KENDŐT VESZEK.

Veres bársony kendőt veszek,
 Mellé szagos rózsát teszek,
 Hajra, haj !

Szagos leszek, merre járok,
 Ugy szeretnek a szép lányok,
 Hajra, haj !

Végig mentem a nagy-soron,
 Ki is állott a sok asszony,
 Hajra, haj !

Bárcsak egy nagy eső lenne,
 A sok asszony mint bemenne,
 Hajra, haj !

Túl a Tiszán a berekbe
 Rózsa terem a kenderbe,
 Hajra, haj !

Mondd meg öcsém a húgodnak :
 Jó leszek én sógorodnak,
 Hajra, haj !

VESZEK NEKI CSIZMÁT, PIROSAT.

Veszek neki csizmát, pirosat,
 Üttetek rá patkót, magasat ;
 Fényes a te szemed, ragyog is,
 Ragyogó csillag vagy magad is.

Veszek neki piros pántlikát,
 Hadd fonja be a göndör haját :
 A pántlikád piros, mint magad,
 Hamis vagy te rózsám, ne tagadd.

VÉGIG MENTEM AZ UTCÁN.

Végig mentem az utcán, az utcán,
 Besároztam a csizmám, a csizmám,
 Megérdemli az a lány,
 Kíért sáros a csizmám,
 Kíért sáros a csizmám, a csizmám.

Végig mentem az utcán, az utcán,
 Szembe jött egy szép kis lány, szép kis lány,
 Aranygyűrű az ujján,
 Kézi kosár a karján,
 Eszemadta, jaj be szép kis leány.

Végig mentem az utcán, az utcán,
 Kitekintett a rózsám, a rózsám ;
 Kis angyalom gyere be,
 Magam vagyok ide be,
 Magam vagyok ide be, gyere be.

Komáromi kis leány vagyok én,
 Kell-e egy csók, bácsikám, adok én ;
 Nem félek én, bácsikám,
 Száz csókot is adok ám,
 Komáromi kis leány vagyok én.

VÉGIG MENTEM EGY ASSZONYNAK AZ UDVARÁN.

Végig mentem egy asszonynak az udvarán,
 Csalfaságból betekinték az ablakán ;
 Szeretőmet láttam,
 Más karján találtam,
 Verje meg az isten, jaj be megutáltam !

Azt gondoltam, hogy ő nekem hív szeretőm,
 Pedig csak egy alattomos hitegetőm.
 Nem hiszek szavának,
 Maradjon magának,
 Hamis teste, lelke, szőkének, barnának.

VÉKONY DESZKAKERITÉS.

Vékony deszkakerítés,
 Átlátszik az ölelés ;
 Megölelhetsz kedvedre :
 Nem hányják azt szemedre.

Férjem-uram tanyán van,
 Szolgálóm a konyhában ;
 A csillagok ha nézik,
 Azok el nem beszélnek !

VÉTETTEM RÓZSÁM, ENGEDD MEG.

Vétettem rózsám, engedd meg,
 Borúlj a vállamra, csókolj meg !
 Így rózsám : cuppanjon,
 Úgy rózsám : cuppanjon,
 Cuppa, cuppa, cuppanjon !

VIGYE EL AZ ÖRDÖG EZT A VILÁGOT.

Vigye el az ördög ezt a világot,
 Roszabb életem van, mint a kutyának ;
 Mert a kutya kifekszik a szénába, szalmába,
 Magam pedig kódorgok a világba'.

VOLT NÉKEM SZERETŐM.

Volt nékem szeretőm mindenféle fajta,
 Szakácsné, szobalány, nevelő meg dajka,
 De ilyen még nem volt, mint amilyen most van :
 Félsemű zsidólányt szeretek én mostan.

VOLT SZERFTŐM, KICSI, DE NAGY IS.

Volt szeretőm, kicsi, de nagy is,
 Volt közöttte szőke, barna is ;
 A szőkének szeme se jól áll,
 A barna meg mindig csapodár.

ZAVAROS AZ ÉG FELETTEM.

Zavaros az ég felettem, nem tiszta,
 Messze ment az én rózsám, nem jön vissza ;
 Hogy is jönne, ha elcsalta más legény,
 Ott vigad most más legénynek kebelén.

Már mifelénk jóra fordúlt a világ :
 Más kertjében másnak nyílik a virág ;
 Elszeretik a szép asszonyt urátúl —
 Divat biz ez Tiszán innen, Dunán túl.

ZENESZÓRA JÁRVA RÖPÍTJÜK A TÁNCBA.

Zeneszóra járva röpítjük a táncba
 Kedvesünket ;
 De bármilyen fáradt, mitőlünk a lányhad
 Nem csücsülhet :
 Három a tánc váltig, járjuk mindhalálig,
 Az a módi.
 Ki nem bírja nyalkán, nem legény a talpán,
 Nem aszódi.

Az aszódi lányok gyönyörű virágok,
Százszorszépek,
Hajlandók a csókra, szeretőt gyakorta
Nem cserélnek
Értenek a tánchoz, a kacérkodáshoz
Gyönyörükre ;
Hogyha fölhevülnek, oda is kerülnek
Kebelünkre.

Ide gyere rangos, itt terem a pajkos
Szép magyar lány :
Szíve dobbanása, lelke ragyogása
Nevet ajkán.
Amikor tiéd lesz, százszor olyan édes
Nagy a kedve.
Vigyázz, ha már asszony : szarvakat ne rakjon
A fejedre !

Dura Máté.

HAZAFIAS DALOK.

AZ ÉN HAZÁM A LEGSZEBB HON E FÖLDÖN.

Az én hazám a legszebb hon e földön,
Nem adnám el sem aranyon, sem gyöngyön,
Ha a hazám gyöngy-aranyon eladnám,
Úgy a magyar nevet is megtagadnám.

Hazám, hazám, vigadj hát !

Im fiaid fogadják :

Dicső lesz a magyar név,
Él magyar, áll Buda még !

Az én hazám legdrágább a világon,
Csatán vették apáim, nem vásáron.
Hej, amiért ők vérükkel fizettek,
Boldog vagyok, ha érette halok meg.

Hazám, hazám, vigadj hát !

Im fiaid fogadják :

Dicső lesz a magyar név,
Áll Buda, él magyar még !

ÁZSIÁBÓL JÖTT DICSŐ ELEINK.

Ázsiából jött dicső eleink,
Párducbőrös, kalpagos őseink,
Ha egy abaposztó mentét vettek :
Abban becsülettel megvénhedtek.

Pucot, dominumot nem ismértek,
 Likőröket hitelbe nem kértek ;
 A cukkerpakkeráj, meg a torta
 Igazán gyűlt pénzük el nem hordta.

A sok olasz tészták és fagylaltak
 Sok magyar vért már úgy megfagylaltak,
 Hogy az igaz magyar vér helyébe
 Csupa savó folydogál érébe.

A sok régi magyar öltözettel
 Sok szép szokás, sok erkölcs veszett el ;
 Mindent megemészt a más módia,
 A speceráj, a galantéria.

Módi ruhánk azért is úgy nyuljon,
 Hogy kevés vagyonunk ne pusztuljon.
 Így aztán nem átkozzák hamvaink
 Miattunk szegény maradékaink.

BÉCS VÁROSTÓL NYUGOTRÓL KELETRE.

Bécs várostól nyugotról keletre
 Hidegen fú a szél ;
 Bánatot hoz a magyar nemzetre,
 Hogy onnanfelül kél.
 Bécs városról hinné-e valaki :
 Érte mily sok magyar vér omla ki ?

Duna, Duna, hazánknak szívere,
 Be sokszor megárad :
 Míg a magyar ellenségít veri,
 Ölésben kifárad.
 Vér folyt hajdan, de most csak köny pereg
 Mert a magyar most már csak kesereg !

ESTE VAN MÁR, KÉSŐ ESTE.

Este van már, késő este,
Pásztortüzek égnek messze,
Messze tájon, más határon,
Az alföldi rónaságon.

A fauban minden csendes,
Még az éj-madár sem repdes.
Nyugodalom lakik benne,
Mintha temetőhely lenne.

EZER ESZTENDEJE ANNAK.

Ezer esztendeje annak,
Hogy a magyarok itt laknak ;
Most akarják kiirtani, kiirtani :
Életüktől, vagyonuktól megfosztani.

De a magyar azt nem hagyja,
Mint a villám levág kardja.
Nem is hagyta, nem is hagyja mindhalálíg,
Míg a magyar vértől a föld el nem ázik.

ÉDES HAZÁM, HOVÁ LETT A JÓKEDVED ?

Édes hazám, hová lett a jókedved ?
Az a híres rózsza-piros örömed ?
Tán elment a zöld erdőre
Vadrózsának,
Vagy ki a szabad mezőre
Kis madárnak ?
Ez az erdő reménységed
Zöld erdője,
Ez a madár kikeletnek
Hirdetője.

Édes hazám, ne légy olyan szomorú,
 Jó az isten, majd eloszlik a ború ;
 A sötét felhőből a nap
 Szépen kigyúl,
 S rád az áldás, béke csendes
 Esője hull,
 Vigadj hazám ! szívem szentje,
 Legdrágábbja ;
 A szomorúfűzfának is
 Van virágja !

Lisznyai Kálmán.

ÉJSZAKA VAN, CSILLAG SINCS AZ ÉGEN.

Éjszaka van, csillag sincs az égen :
 Oly szomorú ez az ország régen ;
 Szabadságát mindhiába várva,
 Vándorol a magyar, bujdosik a magyar,
 Idegen országba.

FÖL, FÖL VITÉZEK A CSATÁRA.

Föl, föl vitézek a csatára,
 A szent szabadság oltalmára ;
 Édes hazánkért hősi vérünk
 Ontjuk, hullatjuk nagybátran, míg élünk !

Föl, föl, látjátok lobogómat,
 Indulj utánam robogó had !
 Zeng, dörg az ágyu, csattog a kard,
 Ez lelkesíti csatára a magyart.

Thaly Kálmán.

GYÖNGE VIOLÁNAK.

Gyöngé violának
 Letörött az ága,
 Az én bánatomnak
 Nincs vigasztalása.
 Suhog a szél, Késmárk felett,
 Édes rózsám, isten veled !

Nagy Bercsényi Miklós,
 Sirdogál magába',
 Elfogyott szegénynek
 Minden katonája.
 Suhog a szél, Késmárk felett,
 Édes hazám, isten veled !

Endrődi Sándor.

GYÖNGYÉLET A MAGYAR ÉLET !

Gyöngyélet a magyar élet, magyar élet !
 Járjunk lányok hosszú hajjal, fonott hajjal,
 Ékesítve pántlikával, szallagokkal ;
 Magyar lánynak nem illene, nem illene
 Más ruhát ha fel is venne, fel is venne.

 Pántlikával magyarosan
 Ékeskedjünk hamarosan ;

Így illik a lelkes hű magyar leánynak,
 Így illik a lelkes hű magyar leánynak,
 Éljen, éljen, éljen, éljen !

Éljen, éljen a magyar haza.

 Gyöngyélet a magyar élet,

 Soká tartson ez az élet ;

Éljen, éljen, éljen ez a magyar haza !

HAJDANÁBAN A MAGYARNAK.

— *Kurucnóta.* —

Hajdanában a magyarnak

— Haj, haj, haj ! —

Híres vitézi valának,

Haj, haj, haj !

Mos a német uralkodik,

Mivelünk csak játszadozik.

Haj, haj, haj !

Hajdanában a magyarnak

— Haj, haj, haj ! —

Magyar köntösi valának,

Haj, haj, haj !

Most pantalló, frakk és micnyi

Kaput, fuszekli és strimfli.

Haj, haj, haj !

Ördögadta sok németje

— Haj, haj, haj ! —

Országunknak bő szemetje,

Haj, haj, haj !

Ha Rákóczi itten meglát,

Majd elhordod a sátorfát !

Haj, haj, haj !

Ez országnak nincsen párja,

— Haj, haj, haj ! -

Ha a világot megjárja.

Haj, haj, haj !

Terem itt érc, só és búza,

Kinek javát német húzza.

Haj, haj, haj !

Bárcsak isten csodát tenne,
 — Haj, haj, haj ! —
 Egy olyan királyt rendelne,
 Haj, haj, haj !
 Aki itten uralkodna,
 Igaz magyar király volna.
 Haj, haj, haj !

HALÁLMADÁR VIJJOG.

— *Kurucnóta.* —

Halálmadár vijjog széles ez országban,
 Labanc silbakol a sárpataki várban ;
 Kuruc vértől piroslik a Bodrog, Tisza, Sajó ;
 Fájdmalmában meghasadt a harci tároгатó.

HALLGASSÁTK MEG, MAGYARIM.

— *Rákóczi kesergője.* —

(1711.)

Hallgassátok meg, magyarim : amit beszélek !
 Tanácsoljátok vitézim : mittevő légyek ?
 Jön a német, dúl-fúl, éget,
 Mindent pusztít, rabol, kerget ;
 Hajh már mit tégyek ?

— Tanácsoljuk Fölségednek, meg se is vesse :
 Aranyait, ezüstjeit rudakba veresse ;
 Rakassa fel, vitesse el,
 Hordassa el és menjen el,
 Merre szeme lát !

Megcselekszem, elkövetem, mondja valaki,
 Sőt szeretem, meg se vetem, oktasson bárki.
 Ki az oka : minden látja !
 De tudja meg, hogy megbánja
 Spion Károlyi !

Megengedjen a magyarság, már ezt kiáltom :
 Édes hazám, mire jutál ! csak azt sajnálom !
 Német lesz már a vezéred,
 Jaj, de néked az nem véred !
 Jajh, ki ne szánna !

Nézd, a német szép földünket már mivé tette,
 Asszonyinkat, leányinkat szeplősítette.
 Német már a vezéreted,
 Jaj beh szánlak benneteket !
 — Isten veletek !

HAZÁDNAK RENDÜLETLENÜL.

Hazádnak rendületlenül
 Légy híve, óh magyar !
 Bölcsőd ez s majdan sírod is,
 Mely ápol s eltakar.

A nagy világon e kívül,
 Nincsen számodra hely ;
 Áldjon vagy verjen sors keze,
 Itt élned, halnod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
 Apáid vére folyt ;
 Ez, melyhez minden szent nevet
 Egy ezredév csatolt.

Itt küzdtenek honért a hős
Árpádnak hadai ;
Itt törtek össze rabigát
Hunyadnak karjai.

Szabadság ! itten hordozák
Véres zászlóidat ;
S elhulltanak legjobbjaink
A hosszú harc alatt.

És annyi balszerencse közt,
Oly sok viszály után,
Mégfogyva bár, de törve nem
Él nemzet e hazán.

S népek hazája, nagy világ !
Hozzád bátran kiált :
Egy ezredévi szenvedés
Kér életet, vagy halált.

Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiába onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő
És oly szent akarat,
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.

Még jőni kell, még jőni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százvezrek ajakán !

Vagy jőni fog, ha jőni kell
 A nagyszerű halál,
 Hol a temetkezés fölött
 Egy ország vérben áll.

S a sírt, hol nemzet sülyed el,
 Népek veszik körül,
 S az ember millióinak
 Szemében gyászköny ül.

Légy híve rendületlenül
 Hazádnak, óh magyar !
 Ez éltetőd, s ha elbukál
 Hantjával ez takar.
 A nagy világon e kívül

Nincsen számodra hely ;
 Áldjon vagy verjen sors keze :
 Itt élned, halnod kell !

Vörösmarty Mihály.

HÁROMSZÍNŰ A NEMZETI LOBOGÓ.

Háromszínű a nemzeti lobogó,
 Mind a három becsülettel ragyogó ;
 Bátran megyünk utána a csatába,
 Fut az ellen, alig érünk nyomába.

Az első szín olyan piros, mint a vér,
 Azt jelenti : sok vér omlott hazánkért ;
 Ez az oka, hogy a magyar haragja
 Viharként száll arra, aki őt bántja.

A második tiszta fehér, hőszerű,
 Ez a jele, hogy a magyar jószívű,
 Nem fekete, mint az irigy lelkület,
 Mely nem tudja., hogy mi az a becsület.

A harmadik gyönyörű zöld, reménység,
 Ebben rejlik jövőben a dicsőség,
 Rajta pajtás, harcolj e dicsőségért,
 Nem is magyar, ki érte halni nem ért.

HOL TEREM A MAGYAR NÓTA ?

Hol terem a magyar nóta ?
 Nem rózsafán, mint a rózsza.
 Hol terem a magyar nóta ?
 Nem rózsafán, mint a rózsza.
 Szomorúfűz sóhajtgatja,
 Még az ég is úgy sír rajta.

Hát én hogyan sírnék, rínék ?
 Könyes is a szívem mindég.
 Hát én hogyan sírnék, rínék ?
 Könyes is a szívem mindég.
 Egész tenger a bánatom,
 Hej ! ha egyszer kísérhatom.

Pósa Lajos.

ISTEN ADJ HAZÁNK FELETT.

Isten, adj hazánk felett
 Tiszta, kéklő, szép eget.
 Partjain Tiszánk- s Dunánknak
 Áldva szálljon felleged !
 Mézet önts Tokaj borába,
 Búzát Alföld ugarába,

S mely túrt annyi éven át :
 Boldogítsd e szép hazát !
 Adj erőt hős nemzetének,
 Hogy szeresse hön honát.
 Régi szép,
 Tiszta ép,
 Nyelve ős,
 Bájerős,

Zengje által a hazát !
 Vezessen csatára
 A királyért és honért,
 Éltet is áldozván,
 Nyerjen győzelembabért !
 És béke napján szilárdul védjen,
 Törvényt és joga t:
 És ha rája harcvihar dül :
 Síkra küldjön bajnokot.

ISTEN ÁLDD MEG A MAGYART.

Isten áldd meg a magyart
 Jó kedvvel, bőszéggel,
 Nyújts feléje védő kart,
 Ha küzd ellenséggel;
 Balsors a kit régen tép,
 Hozz rá víg esztendőt,
 Megbühődte már e nép
 A multat s jövőndőt !

Őseinket felhozád
 Kárpát szent bércére ;
 Általad nyert szép hazát
 Bendegúznak vére ;

S merre zúgnak habjai
 Tiszának, Dunának :
 Árpád hős magzatjai
 Felvirágoznak.

Értünk Kunság mezein
 Ért kalászt lengetted,
 Tokaj szőlővesszein
 Nektárt csepegtetted ;
 Zászlónk gyakran plántálád
 Vad török sáncára,
 S nyögte Mátyás bús hadát
 Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
 Gyúlt harag kebledben,
 Elsújtád villámidat
 Dörgő fellegedben,
 Most rabló mongol nyilat
 Zúgattad felettünk,
 Majd töröktől rabigát
 Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
 Ozman vad népének
 Vert hadunk csonthalmain
 Győzedelmi ének !
 Hányszor támadt tenfiad
 Szép hazám, kebledre . . .
 S lettél magzatod miatt
 Magzatod hamvvedre.

Bujt az üldözött, s felé
 Kard nyúlt barlangjában,
 Szertenézett, s nem lelé
 Honját a hazában ;

Bércre hág és völgyre száll,
 Bú s kétség mellette ;
 Vérözön lábainál
 S lángtenger felette.

Vár állott : most kőhalom . . .
 Kedv s öröm röpkedtek :
 Halálhörgés, siralom
 Zajlik már helyettek.
 S ah szabadság nem virúl
 A holtak véreből !
 Kínzó rabság könyje hull
 Árvánk hó szeméből !

Szánd meg, isten, a magyart,
 Kit vészek hányának ;
 Nyújts feléje védő kart
 Tengerén kínjának !
 Balsors a kit régen tép,
 Hozz rá víg esztendőt :
 Megbühölte már e nép
 A multat s jövődőt !

Kölcsey Ferenc.

JAJ, DE HUNCUT A NÉMET.

Jaj de huncut a német,
 Hogy a fene enne meg
 A tüdejét, a máját,
 Minden oldalbordáját.
 Minek bántja a magyart ?
 Hisz az neki jót akart.
 Jaj de huncut a német,
 Hogy a fene enne meg !

JAJ RÉGI SZÉP MAGYAR NÉP.

— *Rákóczi dala.* —

(1708).

Jaj régi szép magyar nép,
 Az ellenség téged mikép
 Szakgat s tép !
 Mire jutott állapotod
 Romlandó cserép.
 Mint egy ékes eleven kép,
 Voltál olyan szép,
 Magyar nép !
 De a sasnak körme között
 Fonnyadsz, mint a lép,
 Szegény magyar nép !
 Mikor lesz már ép ?
 Megromlottál, mint cserép —
 Jaj hát az szegény magyar nemzet
 Jóra mikor lép !

Jaj Rákóczi, Bercsényi,
 Vitéz magyarok vezéri,
 Bezerédi !
 Hová lettek magyar népnek
 Élő tüköri,
 Nemzetünknek hírszerzői,
 Fényes csillagi,
 Ocskai ? ! . . .
 Az ellenség mindenfelől
 Őket emészti,
 Űzi, kergeti,
 Búval epeszti —
 Körénkben sem ereszti ;

Jaj hát szegény nemzetünket
Miképen veszi !

Jaj országunk, jószágunk,
De főképen hát mi magunk
Mint nyomorkodunk ;
Az idegen nemzetségnek
Rabjai vagyunk.
Jaj, naponként mind elfogyunk,
Jót ne is várjunk
S kívánjunk ;
Mert kegyetlen, embertelen
Nemzet van rajtunk.
Jaj, meg kell halnunk !
Meg nem maradunk,
Mert ellenség közt vagyunk . . .
Bizony méltán ezek miatt
Kesergünk, sírunk.

Rajtunk tenger a fegyver :
Mert a német köztünk hever
És igen ver ;
Mutogatja magát, mint egy
Kényes gavallér,
Nemzetünket kínzó pallér —
Nem szán, mint hóhér
Akit ér :
Addig vér,
Míglen neki mindent nem ígér !
Látod mely kövér,
Bőrében sem fér, —
Mégis csak mind többet kér !
Alig vagyon országunkban
Miatta kenyér.

KESEREG A HOLLÓ, ELVESZTETTE PÁRJÁT.

Kesereg a holló, elvesztette párját,
 Bujdosik a kuruc, keresi hazáját.
 Márvány-tenger partján, Rákóczi sírjánál,
 Gyászba borult szívvel egy utolsó őrt áll :
 — Sohasem, sohasem láthatom hazámat
 Én magyar hazámat !

Elnémult a kürtszó, elszéledt a tábor,
 Szolga lett a gyáva, elhullott a bátor.
 — Inkább leszek pogány, mint a német rabja,
 Verje meg az isten, veretlen ne hagyja !
 — Sohasem, sohasem láthatom hazámat,
 Én magyar hazámat.

Zempléni Árpád.

KESEREG A SZEGÉNY MAGYAR NÉP.

Kesereg a szegény magyar nép :
 Jöhet-e rá nagyobb vihar még ?
 Szomorúan sóhajt az égire :
 Kiderül-e megint szegényre !

Hová lett a régi dicsőség ?
 Elhagyta a magyart a föld, ég !
 Tárogató mikor riad már ?
 Rákóczi nagy lelke után vár.

Törökország felől mi hallszik ?
 A bujdosó vezér nem alszik.
 Hazajönni készül mihozzánk :
 A szabadság napja virrad ránk !

KITÁROM RESZKETŐ KAROM.

Kitárom reszkető karom
 Ölelni földedet,
 Melyre záporként hullatom
 Fiúi könnyemet.
 Szülöttidben csatlakozám,
 Te hű s igaz valál, hazám !

Fogadjad esküvésemet,
 Midőn kibujdosom,
 Hogy szende, nyájas képedet,
 Szívemben hordozom
 S a míg koporsóm eltakar
 Leszek külhonban is magyar.

S hogy álmom édesebb legyen,
 Hazám határirul —
 Maroknyi port viszek velem
 Siromba zálogul,
 Így, bármi távol ég alatt
 Tőled nyerem nyugalmamat.

Kunoss Endre.

KOSSUTH LAJOS AZT ÜZENTE.

Kossuth Lajos azt üzenete :
 Elfogyott a regimentje.
 Ha még egyszer azt üzeni :
 Mindnyájunknak el kell menni !
 Éljen a magyar szabadság,
 Éljen a haza !

Esik eső karikára
 Kossuth Lajos kalapjára.
 Valahány csepp esik rája :
 Annyi áldás szálljon rája.
 Éljen a magyar szabadság,
 Éljen a haza !

Kossuth Lajos íródiák,
 Nem kell neki gyertyavilág ;
 Megírja ő a levelet
 A csillagok fénye mellett,
 Éljen a magyar szabadság,
 Éljen a haza !

KOSSUTH LAJOS HARMATOS SÍRJÁRA.

Kossuth Lajos harmatos sírjára
 Útra kél a magyar föld virága,
 Sírva küldi a mező, a róna . . .
 Imádkozik a kunyhók lakója.

Kossuth Lajos, támadj fel sírodból !
 Visszasírunk hamvadó porodból,
 A magyar nép nem tud elfeledni,
 Csak te tudtad igazán szeretni.

Pósa Lajos.

KOSSUTH SÍRJA A MI SZENTEGYHÁZUNK.

Kossuth sírja a mi szentegyházunk,
 Fohászkodni hozzá ki-kijárunk ;
 Minden szavunk új eskü, imádság,
 Hogy letépjük szolgaságunk láncát.

Kossuth sírja Magyarország lelke,
 Innen árad széjjel nagy szerelme,
 S megtanít rá, hogyha összetartunk :
 Még a pokol se fog győzni rajtunk.

Kossuth sírja szabadságunk napja,
 Ha felbukkan az égboltozatra :
 Olyan csodát ember még nem látott :
 Beragyogja az egész világot.

Kossuth sírja a mi reménységünk,
 Hogy nagygyá lesz egykor a mi népünk :
 Mi leszünk az elsők szóban, tettben,
 Vitézségben, édes szeretetben.

Kossuth sírja földi legszentebb hely,
 Látogassuk meg nem szűnő hittel,
 S hogy új erő járja keblünk által :
 Csókjainkat hintsük rá százával.

Dura Máté.

KEREPESI TEMETŐBEN VAN EGY SÍR.

Kerepesi temetőben van egy sír,
 Annál minden magyar igaz könyet sír.
 Zokogása felhat a nagy egekbe :
 Kossuth Lajos, édes apánk, örködj a te népedre.

Néma ajkad nem izen már minékünk,
 De mi azért Kossuth apánk megértünk
 És ha balsors érné hazánk, nemzetünk :
 Megdobban majd a te sírod s mi mindnyájan elmegyünk.

Szentirmay Elemér.

LEGYEN ÚGY, MINT RÉGEN VOLT.

Legyen úgy, mint régen volt,
 Legyen úgy, mint régen volt :
 Hogy ne legyen a magyarnak,
 Hogy ne legyen a magyarnak,
 Sem nadrágján, sem csizmáján semmi folt.

Legyen úgy, mint régen volt,
 Legyen úgy, mint régen volt :
 Süvegelje meg a magyart,
 Süvegelje meg a magyart,
 Mind az oláh, mind a német, mind a tót.

Legyen úgy, mint régen volt,
 Legyen úgy, mint régen volt :
 Tele legyen a magyarnál,
 Tele legyen a magyarnál
 Mind az itce, mind a pince, mind a bolt.

LOBOG MÁR A MAGYAR ZÁSZLÓ MAGASAN.

— *Kortesnóta.* —

Lobog már a magyar zászló magasan,
 Jőjön alá, akinek csak lelke van !
 Mutassuk meg, mit akarunk, mit tudunk :
 Nekünk már az osztrák többé nem urunk.
 Mit is mond e szentség : piros, fehér zöld ?
 Kétfejű sas, rosz nyelvedet ránk ne öltsd !
 Ha ránk öltöd : úgy rád támad a turul,
 Hogy belé mind a két fejed legurul.

Elveinkhez, céljainkhoz hűk leszünk,
 Negyvennyolcas férfi lesz a követünk ;
 Függetlenség, szabadság a jelszava,
 Imádsága, boldogsága a haza.

Tartson velünk, ki nemzetét szereti,
 Ki őseit, istenét meg nem veti,
 Ki magának, fainak jót akar :
 Velünk jár az igazság, a diadal !

Dura Máté.

MAGYAR NÓTA, LASSÚ NÓTA.

Magyar nóta, lassú nóta, szomorú :
 A temetőt átölelő éjború.
 Hallottad-e, hallottad-e ?
 Szíven, vesén áthatol :
 A búbánat bújdosása,
 A szabadság zokogása
 Valahol.

Magyar nóta, szilaj nóta, jaj de friss :
 Ilyen lehet a menyeyi csárdás is !
 Hallottad-e, hallottad-e ?
 Szíven, vesén áthatol :
 Szerelmi láng lobogása,
 A boldogság ragyogása
 Valahol.

Chay Péter.

MAGYAROK ISTENE, RONTSD A LABANC HADÁT

— *Rákóczi-induló.* —

Magyarok istene, rontsd a labanc hadát !
 Közéleg az óra, csatariadóra, hogy a magyar
 Akarata, csatasora, diadala mentse meg a szomorú hazát !
 Hős Rákóczi népe, kurucok, előre !
 Diadal veletek, ellenes feletek letiportátok !
 Verje a gonoszokat átok !

Úju1 a rész, a hazát elárulák,
 Jön a rombolók ez árja.
 Hej, hová lettek a hős daliák, a vezérek ?
 Mily sors várja a szegény nép sok ezerét ?
 A komor szívű hadurak fejét ?
 Bújdosnak szertesztét !

MÁR MINÁLUNK MEGISMERNI ÚGY LEHET.

Már minálunk megismerni úgy lehet,
 Ki nem magyar : német plundrét viselget,
 A fején nagy, emeletes kalapot,
 A lábán meg gumilasztin papucsot.

Már minálunk megismerni úgy lehet,
 Aki magyar : magyar ruhát viselget,
 Sarkantyút meg darutollas kalapot,
 Avval kíván a mainál jobb napot.

MEGIZENTEM AZ IZÉNEK.

Megizentem az izének,
 Hogy a németet enné meg,
 Visszaüzent : nem érkezik :
 Falu végén gácsit eszik, —
 Jaj, de huncut a német.

MÉG AZT MONDJA AZ OSZTRÁK.

Még azt mondja az osztrák :
 Nincsen már Magyarország.
 Hej, hazudik az osztrák :
 Mindig lesz Magyarország !

MI CSAK KÜZDÜNK, VÉRT IS ONTUNK.

Mi csak küzdünk, vért is ontunk,
Mégse lesz jobb a mi sorsunk.
Bennünk van a fajunk átka :
Köztünk csak a viszály járja.

Együttesen, célra törve
Sose mentünk még előre ;
A magyarra magyar lázadt,
Rágyújtá az ősi házat.

Mese csak a szabadságunk,
Vendég ez az isten nálunk.
Életünk bús, csupa fogság,
Amíg rajtunk ül az osztrák.

Ezért kéne összeállni,
Közerővel ezt lerázni !
Elpusztúlna régi átkunk,
Föltámadna szabadságunk !
Dura Máté.

MICSODA ORSZÁG EZ, HOGY ILYEN SZOMORÚ.

Micsoda ország ez, hogy ilyen szomorú ?
Ez a bánat-ország, csupa sötét ború.
Bánatkőből van itt a legkisebb ház is ;
Sírva fakad itt még a dalos madár is.

Én szomorú hazám, búbánat mezője,
Ősi szabadságnak sötét temetője,
Mikor veted már le könnyharmatos gyászod ?
Mikor hervad már el fekete virágod ?

Pósa Lajos.

MIRŐL APÁM NAGY BÚSAN SZÓLT.

Miről apám nagy búsan szólt,
 Hogy itt hajdan szebb élet volt :
 Érzi szívem s felsóhajtok,
 Amint Rákos terén szántok.

Hol Mátyás, az igazságos ?
 Te láttad őt, boldog Rákos !
 Tán itt nyargalt hajdanában,
 Hol én szántok mostanában.

Mondják, itten vitéz urak,
 Összegyűltek, tanakodtak.
 S ha csatára trombitáltak,
 Mint a sasok, víni szálltak.

Eltűntek ők ; Rákos, te állsz,
 Meződön hány embert táplálsz,
 Hej, de magyart alig látok.
 S nehéz szívvel tovább szántok.

Pest-Budáról sok nép kijár,
 S alig érti nyelvünket már ;
 Hej ! ma-holnap a magyar szó
 Ritka, mint a fehér holló.

Hús szél támad onnan felül,
 Zúgó szárnyán sötét köd ül ;
 Tán a por is e szép mezőn
 Nemes szívek hamvából jön.

Barna leány a falubúl !
 Hej, ne igyál a Rákosbúl !
 Magyar csonton foly a vize,
 Könyektül sós annak íze.

Rákos, Rákos, hová lettél ?
 Szép híredből de kiestél !
 Fáj szívem, fáj, ha ezt látom,
 S hazám földét sírva szántom.

Kisfaludy Károly.

MULTADBAN NINCS ÖRÖM.

Multadban nincs öröm,
 Jövődben nincs remény,
 Hanyatló szép hazám,
 Miattad vérzem én.

Miattad zeng panaszt,
 Örök bút énekem ;
 Sötét felhőd alatt
 Ez élet gyász nekem.

Oly sok küzdés után,
 Örvény s hullám közül,
 Segélmi part felé
 Egy csillag sem derül.

Ki szívet alkotál,
 S belé érzelmeket,
 Szeretni lángolón
 Hazát és nemzetet.

Kinek hatalma szab
 Törvényeket s határt,
 Óh, népek istene,
 Küldj egy reménysugárt !

Bajza József.

NAGYVENDÉGLŐ A VASUTUNK KÖZELÉBEN.

Nagyvendéglő a vasutunk közelében,
Vendégeit mindenik nap sorba nézem.
Egy sarkában bús magyarok összeállnak :
Elhagyandó honuk vesztén sírdogálnak,
Sírdogálnak.

Asztaloknál más vendégek góggel, vígan
Válogatnak borok, nóták soraiban ;
Zagyva nyelven kiabálnak, dudorásznak :
A nyerendő zsákmány fölött tivornyáznak,
Tivornyáznak.

Dura Máté.

NE HIGYJ MAGYAR A NÉMETNEK.

Kurucdal 1706-ból.
Ne higyj magyar a németnek,
Akármivel hitegetnek ;
Mert ha ád is nagy levelet,
Mint a kerek köpönyeged :

S pecsétet üt olyat rája,
Mint a holdnak karimája :
Nincsen abban semmi virtus —
Verje meg a Jézus Krisztus !

Rákóczi Ferenc.

NEM ÚGY VAN MOST, MINT VOLT RÉGEN.

Nem úgy van most, mint volt régen,
Nem az a nap süt az égen ;
Nem úgy illatoz a virág :
Kétszínűvé lett a világ.

Ne higyj a mézes beszédnek,
 Kivált a fehér cselédnek,
 Ritka az, a minek látszik :
 Csak szembekötősdít játszik.

Nincs becse a hazafinak,
 Csak a hajlongó úrfinak ;
 Világ a német gavarnak :
 Jó éjszakát a magyarnak.

Átok fogta meg a magyart,
 Mer az soha együt nem tart ;
 Rajta igaz a közmondás :
 Amennyi ház, annyi szokás.

Szép volt halni a hazáért,
 Most ritka ontna érte vért ;
 Hajh, hallottam azt beszélni :
 Szebb a jutalomért élni.

Régi őseink elhóltak,
 Kik a közjónak hódoltak ;
 Hejh, ha most feltámadnának :
 Ujra sírba szállanának.

Ha jutalmat a hív nem kap :
 Nem igazat papol a pap.
 El kell veszni a világnak
 Vagy győzni az igazságnak.

NEM HALTATOK TI MEG, RÉGI MAGYAROK.

Nem haltatok ti meg, régi magyarok,
 Ezer emlék mond csodákat rólatok !
 Nekünk úgy is tetszik, mintha
 Itt állnátok sorainkba'

S az Árpádok, Hunyadiak
 Dicsősége
 Szemünk előtt menne végbe !

Tépett zászló, acél-ágyú, puska, kard
 Győzelemre hívja most is a magyart !
 Ti vagytok a mi vezérink,
 Lángzó vérrel követünk mind —
 S ki hazánkat, nemzetünket
 Szidja, bántja :
 Belé úzzük a halálba !

Tudja is meg minden ember, tarka nemzet :
 Szíveinkben ott hordjuk a honszerelmet !
 Hőseinknek lelke bennünk,
 Példáikat kell követnünk :
 Szembeszállunk száz viharral,
 Száz veszélylyel
 S győzünk ősi vitézséggel !

Dura Máté.

ŐSZI HARMAT UTÁN.

— *Kurucdal 1710-ből.* —

Őszi harmat után
 Nagy hegyeknek ormán
 Fujdogál a hideg szél ;
 Zöld erdő harmatát,
 Piros csizmám nyomát
 Hóval lepi be a tél.

Régi időm elmúlt,
 Most másképen fordult,
 Szomorú az én sorsom.

Messzire bujdosom,
 Hazámat itt hagyom ;
 Isten vezérli dolgom !

Szerelmes barátim,
 Régi jó pajtásim
 Túlem elpártoltanak ;
 Fejenként mindenek,
 Akik ismertenek —
 Mostan megbocsássanak.

Ha kiknek vétettem,
 Ugyan megszenvedtem ! . . .
 Igazságom : mindenem !
 Keserű énnékem
 E világon élnem,
 Te tudod, én istenem !

Jobb hát a darvakkal
 Vagy más madarakkal
 Elbújdosnom messzire :
 Hogy irígyim szava,
 Ellenségim vasa
 Szegény fejem ne érje.

Mert itten lakásom
 Nincsen maradásom,
 A sok irígyeimtül,
 Uram! én azt kérem :
 Utamban vezérem
 Légy s ments meg mindenektül !

Vezérlj messze földre,
 Idegen nemzetre,

Hol lakjam békeségben.
 Hosszú bujdosásom,
 Lészen távozásom
 Kietlen messzeségben.

Csillag jár, mely felül
 Szél zúg, fölyhó röptül —
 Arra vészem útamat . . .
 Ha minden elmarad,
 Isten el nem marad, —
 Reá bíztam magamat !

RAJTA MAGYAR, KI A KARDDAL.

— *Kurucnóta.* —

Rajta magyar, ki a karddal,
 Üsd, vágd a németjét,
 Mint a vihar zúdulj rája,
 Pusztítsd a szemétjét.
 Rajta magyar, öljed, vágjad
 A pokol fajzatját ;
 Hadd legyen már egyszer boldog
 Szegény Magyarország !

Rajta magyar, buzogánnyal
 Kollints a fejére :
 Ahányat vágsz, mindannyinak
 Áldás lesz a bére ;
 Minden csepp vér, amit ontasz,
 Magyar földre hull le :
 Gonosz német hulló vére
 Áldás lesz a földre.

Rajta magyar, meg ne pihenj,
 Amíg van egy német :
 Küzdelmedben az isten is
 Segíteni fog téged.
 Sose lankadj, mindig vágjad,
 Törj mindéig rája :
 Német vértől virágozik ki
 A szabadság fája !

Csőregyh Gyula.

RAJTA FIÚK, POHARAT, POHARAT.

Rajta fiúk, poharat, poharat,
 Nem magyar az, ki ma hátra marad ;
 Vére fagyott, hideg a kebele,
 Nem mi körünkbe való, ki vele !
 Fel nosza hát poharat, poharat,
 Nem magyar az, ki ma hátra marad.

Szent haza érted ezen poharat,
 Éljen te, derüljön örömsugarad !
 Rajta, koccintsatok újra velem,
 Éljen a, éljen a bor, szerelem,
 Éljen a honfi, ki hűn, igazán,
 Szent ügyedért buzog ősi hazám.

És e pohárt azokért emelem,
 Akiket úgy szeret a kebelem,
 Úgy szeret összeölelni ! Tehát
 Éljen a lányka s a tiszta barát.
 Éljen a dal s ki reája hevül,
 Éljen a nép vele végtelenül !

Losonczy László.

RÁKÓCZI BERCSÉNYI.

— *Kurucnóta.* —

Rákóczi, Bercsényi,
 Ragyogó vitézek,
 Napkelet tájról
 Fegyverre kelének
 És amint felkeltek,
 Fohászuk égbe szállt :
 — Segíts meg istenünk
 Harcaink hevén át.
 Segíts meg istenünk
 És te Szűz Mária,
 Hogy el ne pusztúljon
 Magyarok hazája.

Magyarok hazája,
 Oly dicső volt híred,
 Hogy aranyalmának
 Neveztek el téged.
 Az alma lehullott,
 Csutkája van csak meg,
 Mióta az ország
 Labanccal tele lett.
 Magyarok hazája.
 Aranyos szép alma !
 Ki téged őrizett,
 Hideg hant takarja !

SZALADJ KURUC, JÓ A NÉMET.

— *Kurucdal 1707-ből.* —

Szaladj kuruc, jó a német,
 Lásd mily okos, tudós féreg !

Hidd el, ha elér, majd megcsap,
Félrebogzott hajadba kap —
Nyalka kuruc !

Kurta mentéd, prémes csákód,
Aranyrojtos nyakravalód
Német letépé nyakadról
S kikergete a hazádból,
Nyalka kuruc !

Látod kuruc, a lófejő :
Ő Atilla igaz-vérő,
Ő benne maradt hazájában —
Inkább itt dől a sírjában . . .
A lófejő !

Bukefal barnáján repül,
Ha a konc-osztásra kerül ;
Ő Atilla igaz-vérő,
Víg, szomorú és keserő —
A lófejő !

Bukefal lovát szorítja,
Kardját s fogát ácsorítja
S ősi javát, szabadságát
Védi vérével hazáját
A lófejő !

Medvebőrös kurta kacsók,
S bogzott haja a vállán lógg ;
Mellette lép szűz hajadon, —
Fejér fátyolos menyasszony . . .
A lófejő !

SZÉKELY VAGYOK, HÚ FIA A HAZÁMNAK.

Székely vagyok, hú fia a hazámnak,
Szófogadó gyermeke az anyámnak.
Édes szóval kötötte a lelkemre :
Udvarhelyen sorozás van, menjek be.

Székelyhuszár volt az apám, az őszám,
Huszár leszek jó magam is az őszön.
A büszkeség ragyogja be orcámat :
Becsülettel megszolgálom hazámat !

Fülei Sz. Lajos.

SZÜLŐFÖLDEM SZÉP HATÁRA.

Szülőföldem szép határa,
Meglátlak-e valahára ?
Ahol állok, ahol megyek,
Mindenkor csak feléd nézek.

Ha madár jön, tőle kérdem :
Virúlsz-e még, szülőföldem ?
Azt kérdezem a felhőktől,
Azt a suttató szellőktől.

De azok nem vigasztalnak,
Bús szívemmel árván hagynak ;
Árván élek bús szívemmel,
Mint a fű, mely a sziklán kel.

Kisded hajlék, hol születtem,
Hej, tőled de távol estem !
Távol estem, mint a levél,
Melyet elkap a forgó szél.

Kisfaludy Károly.

TALPRA MAGYAR, HÍ A HAZA.

Talpra magyar, hí a haza !
Itt az idő, most vagy soha !
Rabok legyünk vagy szabadok ?
Ez a kérdés, válasszatok !
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk !

Rabok voltunk mostanáig.
Kárhozottak ősapáink,
Kik szabadon éltek-haltak :
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk !

Sehonnai bitang ember,
Ki most ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk !

Fényesebb a láncnál a kard,
Jobban ékesíti a kart,
És mi mégis láncot hordtunk !
Ide veled, régi kardunk

A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk !

A magyar név megint szép lesz,
 Méltó régi nagy híréhez ;
 Mit rá kentek a századok,
 Lemossuk a gyalázatot !
 A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk !

Hol sírjaink domborulnak :
 Unokáink leborulnak
 És áldó imádság mellett
 Mondják el szent neveinket.
 A magyarok istenére
 Esküszünk,
 Esküszünk, hogy rabok tovább
 Nem leszünk !

Petőfi Sándor.

TAVASZ ELMÚLT, A RÓZSÁNAK.

Tavaszmúlt, a rózsának
 Lehullott a szép virága,
 Ne sírj, ne sírj, Kossuth Lajos :
 Lesz hazádnak szabadsága !
 Mi neked fáj, nekünk is fáj :
 Terhünket viselni bajos ;
 De istenünk segíteni fog :
 Ne sírj, ne sírj, Kossuth Lajos !

TE VAGY A LEGÉNY, TYUKODY PAJTÁS.

— *Kurucdal 1672-ből.* —

Te vagy a legény, Tyúkody pajtás !
 Nem olyan, mint más, mint Kuczug Balázs.
 Teremjen hát országunkban jó bor, áldomás . . .
 Nem egy fillér, de két tallér kell ide pajtás !

Szegény legénynek olcsó a vére :
 Két-három fillér egy napra bére ;
 Azt sem tudja elkölteni, mégis végtére,
 Két pogány közt egy hazáért omlik ki vére !

Rajtunk német dúl, rajtunk török jár,
 Tűz-vassal pusztúl ország és határ ;
 Ez az istentelen német annyi kárt tött már :
 Hozzá képest hogy mit sem tött török, sem tatár.

Az nagy uraknak mézes szókat hány,
 S hozzá hódúlnak, mint bódúlt zsákmány . . .
 Hej, nagy urak ! nem keresztyén az, aki pogány :
 Rosszabb penig még ennél is labanc, valahány.

Mindent ígér, de csak szorúltában, —
 Semmit bé nem vált, ha szabadjában ;
 Az németnek — ebhitűnek fogadásában
 Ne bízz többet, mint az ebnek utasításában !

Pusztítani jött, nem segítségre, —
 Hogy elfoglalja országunk végre ;
 Álnoksággal nemzetünknek esküdt vesztére :
 De az isten ráfordítja még ő fejére !

Csak azt nézd pajtás, hogy labanc hol van,
 Csak azt vágd pajtás, nagy búsultodban ;
 Mert e pogány kiöl mindent édes hazánkban,
 Váld tehát még az magyart is társaságában !

Tölts kupámba bort, az lelkömnek bort :
 Német vesztére üljük meg a tort ;
 Ma egymással, bajnoktárssal együtt iszunk bort,
 Virradatra úgy üssük meg az német tábort !

Töltsd az kupákat, — töltsd az pulhákat,
 Készen tartsd jó, súlyos szablyádot.
 Úgy igyál bort, hogy ha hallod az trombitákat :
 Vért ihassál s német testből rakj garmodákat !

Bort kupámba, bort ! embert a gátra ! . . .
 Tyúkody pajtás, induljunk rája !
 Verjük által az labancot a másvilágra, —
 Úgy ad isten békességet édes hazánkra.

TIED VAGYOK, TIED, HAZÁM.

Tied vagyok, tied, hazám,
 E szív, e lélek ;
 Kit szeretnék, ha tégedet
 Nem szeretnék ?

Szentegyház keblem belseje,
 Oltára képed.
 Te állj, s ha kell : a templomot
 Eldöntöm érted.

S az összeroskadó kebel
 Végső imája :
 Áldás a honra, istenem,
 Áldása rája !

De én nem mondom senkinek,
 Ki nem kiáltom :
 Legkedvesebbem hogy te vagy
 A nagy világon.

Titkon kísérem lépteid,
S mindegyre híven ;
Nem mint az árny az utazót,
Csak jó időben.

De mint az árnyék nő, midőn
Az est közelget :
Nő bűm, ha sötétedni kezd
Hazám, fölötted.

És elmegyek, hol híveid
Pohárt emelve,
A sorstól új fényt esdenek
Szent életedre.

S kihajtom egy cseppig borát
A telt üvegnek,
Bár keserű . . . mert könyeim
Belé peregnék !

Petőfi Sándor.

TÖRÖK BÁRSONY SÜVEGEM.

— *Kurucdal 1709-ből.* —

Török bársony süvegem,
Most élem gyöngyéletem,
Balogh Ádám a nevem,
Ha vitéz vagy, gyer velem !

Fakó lovam, a Murza,
Lajta vizét megúszsza,
Bécs-alját ha nyargalja :
Császár azt megsiratja . . .

Császárt hogyha kinn kapom :
 Hacsérossit lecsapom,
 Magát is megugratom,
 Bécs várába futtatom.

Zsendelyes hí, eszterhás . . .
 Ég a város, ég a ház,
 Nem is egy ház ; háromszáz, —
 Mert a kuruc ott tanyáz.

Vitéz ! Hol a tarisznyád ?
 Vedd elő az pogácsát ;
 Zsendely pattog, hull a nád . . .
 Süthetünk ma szalonnát !

Sándor Ferkó, sógorom, —
 Adsza ide jó borom !
 Harc után ha szomjazom :
 Az áldomást megiszom.

VALAHÁRA MÉGIS MEGJÖTT AZ ESZÜNK.

Valahára mégis megjött az eszünk :
 Jogainkból Bécsnek már nem engedünk ;
 Megmutatjuk : erősebbek mi vagyunk,
 Az történik velünk, amit akarunk.

Országunkban nem parancsol idegen,
 Nem veszi el, mit a földünk megterem,
 Bányáinkból mi veretünk aranyat,
 Vámunknál is mi mondjuk meg : mi szabad.

Egyezkedünk igaz szívvel, szabadon :
 Kezeink közt marad minden hatalom,
 Magyarrá vál' hadsereg, tett, gondolat,
 Szép országunk függetlenül nagy, szabad.

Századokig osztrák vala itt az úr,
 Számadáskor ő kerüljön most alúl,
 Hordja addig, mint hordtuk a terheket,
 Keljen is föl, sohanapján, ha lehet !

Dura Máté.

VOLT NEKEM KÉT ÖKRÖM.

Volt nekem két ökröm, két szép villás szarvú,
 Címeres két ökröm, fehér, mint a hattyú,
 Cselő-csákó, bimbó. Az ekét tartottam.
 Dalolt a pacsirta, amikor szántottam.
 Egyszer csak azt mondják : ki ad többet érte ?
 Ökrömet a törvény elkótyavetyélte.
 Hiába dalolsz már, mezei pacsirta :
 Szegény ember sorsát boldog isten bírja.

Volt nekem földem is, búzatermő földem,
 Hullámzó kalászában úgy elgyönyörködtem ;
 Addig-addig szaladt, míg egyszer elszaladt,
 Hívta, hívogatta az adó, a kamat.
 Utána a föld is, nem maradt egy rőf se,
 Tíz hold örökségem elszaladt örökre.
 Nincs már egyéb földem, csak az anyám sírja, —
 Szegény ember sorsát boldog isten bírja.

Volt nekem házam is, gólyafészkes házam,
 Muskátli virágzott a két ablakában.
 Hajléktalan lettem pergő dob szavára,
 Elhervadt a nyíló muskátli virága.
 Hejh de elszakadtam, tulipántos kapum !
 Hejh, meglátlak-e még, kedves szülő falum ? !
 Tornyod kis harangja bánatom elsírja . . .
 Szegény ember sorsát boldog isten bírja.

Pósa Lajos.

BORDALOK

ADDIG ISZOM A CSÁRDÁBAN.

Addig iszom a csárdában,
Míg egy lovam áll a hámban ;
Kettőt kifogok lóggóra,
Az lesz a borraivalóra.

Iszom, iszom, addig iszom,
Míg a lovam be nem iszom,
Ha a lovam is beiszom :
Arra se lesz semmi gondom.

Azt gondoltam : mindig élek,
Mindig víg napokat élek ;
De már látom, hogy nem élek :
Mindig szomorúbbat élek !

A FALUBAN UTCAHOSSZAT.

A faluban utcahosszat
Muzsikáltatom magamat ;
Tele palack a kezembe,
Táncolok, mint veszett fene.

Húzd rá, cigány, siralmasan,
 Hogy magamat kisírhassam.
 De majd ott az ablak alatt
 Húzzatok valami vígat.

Ott lakik az én csillagom,
 Az én bujdosó csillagom,
 A ki tőlem elbujdosott,
 S világát mással éli most.

Hejh cigányok, itt az ablak :
 Most a leges-legvígabbat !
 Ne lássa az a csalfa lány,
 Hogy búsulok csalfaságán.

Petőfi Sándor.

A HEGEDŰ SZÁRAZ FÁJA.

A hegedű száraz fája,
 Beh szomorú a nótája,
 Úgy megsí-rí, úgy kesereg,
 Talán a könye is pereg.

A hegedű bús nótája,
 Magyar ember mulat nála :
 Úgy megdanol, táncol, vígad,
 Hogy a szíve majd megszakad.

A KINEK NINCS SZERETŐJE.

A kinek nincs szeretője :
 Bort igyék,
 S hinni fogja, hogy minden lány
 Érte ég.

És igyék bort az, a kinek
Pénze nincs
S az övé lesz a világon
Minden kincs.

És igyék bort az, a kinek
Búja van
S a bú tőle nyakra-főre
Elrohan.

Sem szeretőm, sem pénzem
Csak bánatom ;
Másnál háromszorta többet
Ihatom.

Petőfi Sándor.

A KUTASI CSÁRDA KI VAN FESTVE.

A kutasi csárda ki van festve,
Oda jár egy legény minden este ;
Felül a lócára,
Mosolyog a szája
Babájára.

Ez az utca, végig ki van festve,
Arra jár a finác minden este ;
Kül a padkára,
Mosolyog a szája
A dohányra.

AZ ALISPÁN KALAPOMHOZ RÓZSÁT TETT.

Az alispán kalapomhoz rózsát tett,
Most is ott van, hogy ha még el nem veszett ;
Rózsa mellett szép a piros tulipán,
Piros borral itatott az alispán.

Hej, de mégis lóg az asztal, ing a pad,
 Tán a cethal megfordult a föld alatt ?
 A kancsókkal fut a fogas kereken,
 Fogj meg pajtás, mert most mindjárt eselem.

Részeg volt az ősapám is hajdanán,
 Mikor királyt választottak ős Budán.
 Szegény öreg, ő már többet nem iszik !
 Bort ide hát, hogy igyam én reggelig !

Nemes embernek születtem, jól tudom,
 Azt is tudja a vármegye : mit iszom ;
 Nemességét produkálja az utód,
 Hogy apám is közgyűléskor részeg volt.

Húzd rá cigány, húzd a nótát vidoran !
 Hadd táncoljak egyet, a ki lelke van ;
 Tisztujítás van ma itt a vármegyén,
 Három kupa bort, urak, megiszom én.

Szédül is már az agyamnak veleje,
 El kell hagyni az eszemet, nincs kire ;
 Hol van az a választandó tisztikar,
 Hadd tudjam meg az eszemmel : mit akar ?

AZT HALLOTTAM VÁRAD FELŐL.

Azt hallottam Várad felől,
 Szól a banda mindenfelől ;
 Huzzad banda, tallért adok,
 Mert én magyar legény vagyok.

Hol cégért látok lógászni,
 Be kell oda botorkázni,
 Vagyon még egy jó forintom,
 Azt is mindjárt fölkkortyintom.

BAJÚSZ KELL A MAGYARNAK.

Bajúsz kell a magyarnak,
 Miről sokat tartanak.
 Félre bajúsztalan száj !
 Orrom alatt ne piszkálj.

Magyarország azért jó,
 Ritkán üres a hordó.
 Ha kiürül, megtöltik,
 Vele kedvöket töltik.

Jaj de messze elviszik :
 Hogy a magyar bort iszik.
 Pedig, a teringettét,
 Nem issza meg az eszét !

BANDA MARCI.

Banda Marci, húzd el az én nótámat !
 Meglásd, hogy még a halott is föltámad.
 Nem tudja úgy, mint te, senki :
 — Mindnyájunknak el kell menni !
 Meglásd, hogy még a halott is föltámad.

Banda Marci, sötét az ég, — beborult !
 Húzz valami nagyon búsat, szomorút !
 Sírjon, ríjjon a nótája :
 — Annyi áldás szálljon rája !
 Banda Marci, sötét az ég, beborult.

BARNA LEGÉNY TÁNCRA VISZI.

Barna legény táncrea viszi kökényszemű babáját,
 Sarkantyúját összeveri s átöleli galambját,
 Járja, — járja, megforgatja, megcsókolja a párját,
 Cimbalomra szórja, veti három ezüst forintját.

BECSALIBA JÁRNAK HÍRES LÁNYOK.

Becsaliba járnak híres lányok,
 Réz-itcéből isznak a betyárok.
 Sej-haj, nem bánom,
 Becsali bandába
 Magam is beállok !

BERKI, BERKI, SZEGÉNY BERKI.

Berki, Berki, szegény Berki,
 Mért haltál meg, szegény Berki,
 Azért halt meg szegény Berki,
 Mert nem adtak jó bort neki.

Adtak volna jó bort neki,
 Jó bort adtak volna neki,
 Adtak volna jó bort neki :
 Most is élne szegény Berki.

De nem adtak jó bort neki,
 Azért halt meg szegény Berki,
 Adtak volna jó bort neki :
 Most is élne szegény Berki.

Hát ne mondja nekem senki,
 Hogy meghalt a szegény Berki ;
 Azt se mondja nekem senki :
 Mért halt meg a szegény Berki.

Azért halt meg szegény Berki :
 Mert nem adtak jó bort neki :
 Adtak volna jó bort neki :
 Most is élne szegény Berki !

BORT ISZOM ÉN, BORT.

Bort iszom én, bort, nem vizet,
 Azt is akkor, ha más fizet ;
 Gégém csapja csúnyán szortyog,
 Nem túri a száraz kortyot.

Korcsmárosné, kedves babám,
 Egy itce bort köszöntsön rám,
 De vizet ne öntsön bele,
 Igya meg azt a fityfene.

Bort iszom én, látod, pajtás !
 Nem élek én búval, mint más ;
 Ha én búval élnék, pajtás,
 Megvénülnék én is, mint más !

BORT ISZUNK MI, UGY-E PAJTÁS ?

Bort iszunk mi, ugy-e pajtás ?
 Nem élünk mi búval, mint más !
 Majd ha eljő az utolsó :
 Jó éjszakát, jó éjszakát, boros kancsó.

Ha meghalok, majd elásnak
 Mi köze van ahhoz másnak ?
 Csak te pajtás, el ne felejts,
 A siromra szőlőt ültess, rá könyvet ejts !

BORT ITTAM ÉN, BOROS VAGYOK.

Bort ittam én, boros vagyok,
 Haza mennék, de nem tudok,
 A ki tudja, mért nem mondja ;
 Merre van az országútja ?

Leányt láttam s megszerettem,
 De a nyomát elvesztettem.
 Aki látja, mért nem súgja,
 Merre megy a szívem bújá ?

Piros csizmás lelkem, húgom,
 Kár sietned olyan nagyon,
 Hisz én oly jó legény vagyok,
 Ily hetykén csak ma ballagok.

Törjön el az út kereke,
 Sülyedjen el a fenéke,
 Mért oly hosszú, mégis szoros,
 Alig fér el rajt egy boros.

CIGÁNY, CIGÁNY, MÉRT VAGY CIGÁNY ?

Cigány, cigány, mért vagy cigány,
 Sárga rigó, rozmaringom galambom,
 Mért jársz magyar leány után ?
 Sárga rigó, rozmaringom galambom !
 Azért járok én az után,
 Sokkal szebb a magyar, mint a cigány.
 Cigány, cigány, mért vagy cigány ?
 Sárga rigó, rozmaringom galambom !

Leéltem az éltem javát,
 Sárga rigó, rozmaringom galambom !
 Szerettem egy cigány leányt,
 Sárga rigó, rozmaringom galambom !
 Bor, pecsenye az asztalon,
 Valamennyi cigány, mind sógorom.
 Cigány, cigány, mért vagy cigány ?
 Sárga rigó, rozmaringom galambom !

CIGÁNY, CIGÁNY, NÉGY KIS HÚROD ÚGY SÍRJON.

Cigány, cigány négy kis húrod, úgy sírjon a kezekben,
 Hogy a szívem, szegény szívem, mindent, mindent feledjen ;
 Feledjem el minden búmat, öröömöt, nem bánom,
 Csak feledjem azt is, azt is, hogy lány van a világon !

Leány, leány benned bízni, benned hinni nem lehet,
 Egy leány sem érdemli meg az én igaz szívemet ;
 Szívemből a rossz világot leányostúl kizárom,
 Nem akarom azt sem tudni, hogy lány van a világon !

Cigány, cigány négy kis húrod példázza a lányokat,
 Egyszer zokog, sír, kesereg, másszor tánra csalogat ;
 Szakadjon le hát egy szálíg, úgy húzd, úgy húzd, kívánom,
 Ne példázza nekem semmi, hogy lány van a világon !

CSAPLÁROSNÉ, GYUJTS VILÁGOT.

Csaplárosné, gyújts világot,
 Hej ! van-e kökényszemű lányod ?
 Ha nincs kökényszemű lányod :
 Hej ! aludjék ki a világod !

— Borom is van, söröm is van,
 Hej, kökényszemű lányom is van.
 — Jó borodat iszogatjuk
 Hej ! szép lányodat csókolgatjuk.

DEBRECENI CIVIS POLGÁR.

Debreceni civis polgár vagyok én,
 Firis hússal, veres borral élek én,
 Parancsolom bojtáromnak, Jóskának :
 Csapja meg a balszárnyát a gulyának.

Megcsapta a balszárnyát a gulyának ;
 Mindjárt láttam, vége van a marhának ;
 Nagyot bődült, szegény állat, elesett, —
 Korcsmárosné, tele azt az üveget !

DE MÁR NEM TUDOM, MIT CSINÁLJAK ?

De már nem tudom, mit csináljak ?
 Meginnám borát az országnak.
 S mentül több az, amit megiszom,
 Annál iszonyúbban szomjazom.

Mért nem tesz az isten most csodát ?
 Változtatná borrá a Tiszát,
 Hadd lehetnék én meg a Duna :
 Hogy a Tisza belém omlana !

Petőfi Sándor.

EGY PÁR BANKÓ, AZ IS RONGYOS.

Egy pár bankó, az is rongyos, a jussom,
 Az is hát csak a cigánynak hadd jusson ;
 Az én búmnak, bánatomnak nincs e világon mása,
 Illik hozzá a hegedű könyfakasztó sírása.

Nem ismertem az apámat, anyámat,
 Ha dajkált is, nem más, csak a búbánat ;
 Egy kis lány volt árva szívem egyedüli vígasza, —
 Elszerették . . . árvaságom lett csak nagyobb miatta.

Ha meghalok, cigány, lopl el fejfámat !
 Tört szívemből oda száll át a bánat ;
 Faragtasd ki hegedűnek — és majd síró nótádon
 Tanulja meg ez a világ : mi az igazi fájdalom !

Szentirmay Elemér.

EJNYE, MI AZ ISTENNYILA.

Ejnye, mi az istennyila,
 Üres már a ládafia ?
 Üres ám, —
 Jaj pedig be ihatnám !

Száraz kút a gégém csapja,
 Süti a szomjúság napja,
 Még meggyúl,
 Ha rá boreső nem hull.

Hm, biz a nem tréfa volna,
 A felhőből hogyha folyna
 Boreső, —
 Volna itt a bökkenő.

Volt a szőlőben határom,
 De eladtam tavaly nyáron,
 S az ára,
 Garatomon lejára.

A korcsmából meg már régen
 Kikopott az emberségem.
 — Addsza — ne !
 Ilyen szépen főznek le.

. . . Valami jutott eszembe :
 Zálogul majd azt teszem be
 Előre,
 Hitvesem fejkötője !

Jaj, de hisz már sírba zártam
 Szerelmetes hitestársam,
 S ott véle
 Nyugoszik fejkötője.

Óh, miért is emlékezem,
 Halálodra, én kedvesem ?
 Köny gördül
 Azonnal két szemembül.

Hátha könyeimnek árja,
 Uram bocsá', borrá válna :
 Akkor még , —
 Hej, akkor többet sírnék !

Petőfi Sándor.

ESTELEDIK, ALKONYODIK.

Esteledik, alkonyodik,
 Gulya, ménes takarodik ;
 Három bojtár jó bort iszik,
 A számadó káromkodik.

Egyik iszik Levelesben,
 Második a Cserepesben,
 A harmadik a Fajtában,
 Üvegphár a markában.

Igyál, betyár, múlik a nyár,
 Úgy sem soká duhajkodsز már.
 Lehullik a tölgyfa-levél,
 Hová leszel, szegény legény ?

Az angyalát az apádnak :
 Mért mondtál engem betyárnak ?
 Viselem a betyár nevet,
 Szenvedek érte eleget.

EZ A CSÁRDA NEVEZETES.

Ez a csárda nevezetes,
 Gólya jár rá, nagy, kelepes ;
 Ha én gólyamadár volnék,
 Ilyen házra nem is szállnék.

Kidőlt, bedőlt az oldala,
 Bele jár az istennyila,
 A forgószél dúdol rajta,
 Boszorkánytánc van alatta.

Hej kívül is, hej belül is,
 Ki van itthon, ha beteg is ?
 Ki hoz nekem bort eleget,
 Piros lánytól hókenyeret ?

Puha kenyér eledelem,
 Szomjam ellen borral telem,
 S ha felindít a szerelem,
 A szép leányt megölelem.

Hej, de itt senki sem felel,
 Csak az egy gólya kelepel ;
 Útra készül az is, szegény,
 Nem ülhet a ház tetején.

Gyerünk innen, fakó lovam !
 Tisza ide nem messze van,
 A Tiszában megitatok,
 A Dunáig meg sem állok.

Isten hozzád, puszta szállás !
 Güzütanya, denevérház !
 Hordjon el az őszi zápor,
 Mért nincs benned egy ital bor.

EZ A POHÁR BÚJDOSIK.

Ez a pohár bújdosik,
 Éljen a barátság !
 Kézről-kézre adatik,
 Éljen a barátság !
 Éljen, éljen, éljen az,
 Éljen köztünk az igaz,
 Éljen a barátság !

Töltsd meg pajtás poharam,
 Éljen a barátság !
 Tele töltsed poharam,
 Éljen a barátság !
 Éljen, éljen, éljen az,
 Éljen köztünk az igaz,
 Éljen a barátság !

Mind megittam a borom,
 Éljen a barátság !
 Mind azt látom a soron,
 Éljen a barátság !
 Éljen, éljen, éljen az,
 Éljen köztünk az igaz,
 Az igaz barátság !

ÉDES ANYÁM, ADJA KI A JUSSOMAT.

Édes anyám, adja ki a jussomat :
 Még az éjjel kimulatom magamat.
 Úgy sincs nekem senkim e nagy világon,
 Mert elhagyott, barna kis lány, virágom.

ÉLETEMNEK VÉGÓRÁJÁT TÖLTÖM A KORCSMÁBA.

Életemnek végóróját töltöm a korcsmába,
Innen visznek az angyalok fényes mennyországba.
Az angyalok is azt mondják odafenn az égbe :
Uram, ezt a jó borivót vegye kegyelmébe !

Ha felvisznek az angyalok fényes mennyországba,
Betérek ott a bírómmal Becsali csárdába.
Az angyalok is azt mondják odafenn az égbe :
Uram, ezt a korhely legényt vegye kegyelmébe !

ÉJFÉL KÖRÜL JÁR AZ IDŐ INNEN-ONNAN.

Éjfél körül jár az idő innen-onnan,
Csárda előtt lovaimat rég befogtam :
Nem akarják, hogy gazdájuk haza hajtson,
Hisz itt olyan szívesen lát egy szép asszony,
A csárdásné ifiasszony.

Jó barátim, ne szóljátok meg a kedvem :
A csárdásné lánykorában megszerettem.
Szívem köt tán ide, vagy a bora mégis ?
Nem bánom, a világ akármit beszél is :
Itt ér engem száz éjfél is !

Dura Máté.

FALUVÉGI CSÁRDA AZ ÉN LAKÁSOM.

Faluvégi csárda az én lakásom,
Kedves rózsám, véled abban tanyázom ;
Minden este muzsikaszó, cimbalom,
Úgy élem én tevéled a világom !

FIÚK, AZ ISTEN ÁLDJON MEG.

Fiúk, az isten áldjon meg,
 Én is iszom, igyatok !
 Én nem nézhetek vidámon
 Végig elhagyott hazámon,
 Csak mikor részeg vagyok !

Ekkor úgy látom hazámat,
 Amint kéne lennie ;
 Mindenik pohár, amelynek
 Habbjai belém ömölnek :
 Egy sebét hegeszti be.

S ha míg részeg vagyok : boldog
 Volna a hon csakugyan,
 Bár örökké kéne élnem :
 Fiúk, nem láthatna éngem
 Soha senki józanan.

Petőfi Sándor.

FÖLFELE MÉGY BORBAN A GYÖNGY.

Fölfelé mely borban a gyöngy, jól teszi ;
 Tőle senki e jogát el nem veszi.
 Törjön is az ég felé mind, ami gyöngy,
 Hadd maradjon gyáva földön a göröngy.

Testet éleszt és táplál a lakoma,
 De ami a lelket adja, az bora,
 Lélek és bor két atyafi, gyermekek,
 Hol van a bor, mely dicső volt és remek ?

Víg pohár közt édesebb a szerelem,
 Ami benne keserű van, lenyelem.
 Hej galambom, szőke bimbóm, mit nevensz ?
 Áldjon meg a három isten, ha szeretsz.

Borban a bú, mint a gyermek aluszik,
Magyar ember búsult már sok századig,
Ideje, hogy ébredessen valaha,
Most kell neki felvirúlni, vagy soha.

Bort megiszszá magyar ember, jól teszi,
Okkal-móddal meg nem árthat a szeszi.
Nagyot iszik a hazáért, felsivít,
Csakhogy egyszer tenne is már valamit !

GYERE BE RÓZSÁM, GYERE BE.

Gyere be, rózsám, gyere be,
Csak magam vagyok idebe ;
Két cigánylegény hegedül,
Csak magam járom, egyedül.

Gyere be, rózsám, gyere be,
Hadd legyünk ketten idebe ;
Húzza a nótát a cigány,
Járjuk a táncot szaporán.

Gyere be, rózsám, izibe,
Nincsen a pap se idebe ;
Gyere be, rózsám, ölembe,
Úgy leszek aztán kedvembe.

GYEVI TÓTHÉK HÁZA KI VAN FESTVE.

Gyevi Tóthék háza ki van festve,
Oda jár egy legény minden este ;
Oda jár a cimbalmos,
Cimbalmával cimbalmoz
Minden este.

Este jár a hajdú a fonóba,
 Megfogja a legényt a kapuba.
 — Ne fogja meg a karom,
 Mert a rózsám akarom
 Megölelni.

HA A MAGYAR POHARAT VESZ KEZÉBE.

Ha a magyar poharat vesz kezébe :
 Szép hazája jut először eszébe,
 Szép hazája szenvedése, gyötrelme,
 Ősi bújja, ezeréves küzdelme.

Ha a magyar poharat vesz kezébe :
 Kossuth Lajos jut másodszor eszébe,
 Kossuth Lajos árvasága, síralma,
 Könytől ázott, bús, bánatos sírhalma.

Ha a magyar poharat vesz kezébe :
 Harmadszor a babája jut eszébe,
 Hú szerelme, csókra-termett kis szája,
 Csak a régi szeretőjét sajnálja.

Chay Péter.

HA BEMEGYEK SZOMBAT ESTE A CSÁRDÁBA.

Ha bemegyek szombat este a csárdába :
 Csaplárosné olajat önt a lámpába.
 Csaplárosné lánya
 Őrzi a subámat ;
 A cigány, a cigány,
 A cigány húzza a nótámat.

Hazamegyek a csárdából fényes nappal,
 Találkozom a bíróval, meg a pappal.
 Összeütöm vígan
 Ejhaj, a bokámat ;
 A cigány, a cigány,
 Akkor is húzza a nótámat.

Kacsaringós cudar világ, ha itt hagylak,
 Drága dolga lesz velem az angyaloknak :
 Föl a mennyországba
 Hívom a bandámat.
 A cigány, a cigány,
 Ottan is húzza a nótámat.

Dóczy József.

HAJTOGASSUK A KANCSÓKAT.

Hajtogassuk a kancsókat,
 Feltaláljuk benne jónkat.
 Rajta hát, vitéz barátim,
 Lám a bor jó kedvet ad ;
 Ez hevíti fel vérünket,
 Élesíti fegyverünket,
 Bátorít fel a csatára,
 Magyar hazánk oltalmára !
 Rajta hát, rajta hát,
 Fel barátom, a pohárt !
 Ki tudja : holnap mit érünk ?
 Így hát még ma vígan légyünk !

HARAGSZIK A FELESÉGÖM.

Haragszik a feleségöm,
 Azért támadt kedvem neköm ;
 Ha haragszik, majd megbikú,
 Ha nem bikú, majd mögkikú.

Ihajla ! Itt a régi kedvem !
 Csuhajla ! Újra legény löttem !
 Félrevágom a kalapom,
 A bánatom kimúlatom !
 Ihaj, csuhaj, csuhajla !

Máma vöttem a bocskorom,
 De még máma széttáncolom.
 Azért hogy én kanász vagyok,
 Mint egy goróf, úgy mulatok.
 Ihajla ! Itt a régi kedvem !
 Csuhajla ! Újra legény löttem !
 Ha elszakad a bocskorom,
 Tovább járom a talpamon,
 Ihaj, csuhaj, csuhajla !

Hallod-e te füstös cigány,
 Huzzad, huzzad az én nótám !
 Huzzad, huzzad virradatig,
 Míg a kezed el nem kopik !
 Ihajla! Itt a régi kedvem !
 Csuhajla! Újra legény löttem !
 Tudod azt, ha én mulatok,
 Neked rínak a malacok.
 Ihaj, csuhaj, csuhajla !

Addig igyunk, amíg állunk,
 Míg az ajtón kitalálunk.
 Ha egyszer ki nem találunk,
 Vagy kidobnak, vagy itt hálunk.
 Ihajla! Itt a régi kedvem !
 Csuhajla ! Újra, legény löttem !
 Ha látna a felesigöm,
 Tudom isten : adna niköm !
 Csak azér is : csuhajla !

Gárdonyi Géza.

HARAGSZIK A GAZDA.

Haragszik a gazda,
Hogy mi itt mulatunk.
Vigye el a házát,
De mi itt maradunk !

A ház a gazdáié,
A föld az istené ;
Vigye el a házát,
Fittyet hányunk felé !

HÁROM HORDÓ BOROM VAN.

Három hordó borom van,
Mind a három csapon van ;
Olyan édes, mint a méz,
Ki mit szeret, arra néz.

Három bokor saláta,
Három kis lány gyomlálta ;
Nem kell nekem saláta,
Csak az, aki gyomlálta.

Három kis lány a réten,
Virág van a kezében,
Nem kell nekem a virág,
Csak az, aki csókot ád.

HEJ CIGÁNYOK, HA A RÓZSÁM LÁTJÁTOK.

Hej cigányok, ha a rózsám látjátok,
A nótámat szomorúan húzzátok ;
Addig-addig húzzátok a fülébe,
Míg csak könnyet nem csaltok a,
Míg csak könnyet nem csaltok a szemébe !

Hogyha könnycsepp szökik majd a szemébe,
 Lessétek el : én vagyok-e szívébe ?
 De ha másra gondol hűtlen csalfája :
 Hagyjátok el, hagyjátok el,
 Hagyjátok el, ne húzzátok hiába !

HEJ, HUJ MAGYAR EMBER.

Hej, huj magyar ember
 Összeüti bokáját,
 Általkarolja
 Kedves babáját,
 Büszkén kiáltja :
 Három a tánc halálig !
 Ej, haj világos
 Ej, haj virradtig !

HEJ, KORCSMÁROS, MIT UGRÁL KEND ?

Hej, korcsmáros, mit ugrál kend jobbra, balra ?
 A keservit ! száz üveg bort az asztalra !
 Kiesett a világnak a fenéke.
 De sötét van a szívemben, alig látok,
 Hej, korcsmáros, száz szál gyertyát, száz világot !
 Kiesett a világnak a fenéke.

Hej, korcsmáros, tudja-e kend, mi az ujság ?
 A keservit ! csupa merő szomorúság !
 Kiesett a világnak a fenéke,
 Hej, korcsmáros, volt-e kendnek szeretője ?
 Hogyha nem volt : mentse meg az isten tőle !
 Kiesett a világnak a fenéke.

Pósa Lajos.

HEJ, MORE, MORE.

Hej more, more, egy-két pengő nem a
 Világ, nesze fogd meg jól,
 Csak rajta, rajta, rajta, rajta, rajta :
 Akkor repül a bankó.
 Ne aludj kontrás, eszem azt a füstös,
 Kormos, szurkos lelkedet :
 Csak lassan, lassan, lassan, lassan, lassan
 Altasd el a szívemet.

Hej more, more, te se vagy már, te se
 Aki voltál réges rég !
 Csak jobban, jobban, jobban, jobban, jobban :
 Boros palack van elég.
 Jer a fülemhez . . . Ne oly nagyon ; hadd már,
 Elveszed az eszemet !
 Csak lassan, lassan, lassan, lassan, lassan
 Altasd el a szívemet.

HEJ NEKEM HÁT VIGASZTALÁST MI SEM AD.

Hej nekem hát vigasztalást mi sem ad,
 Bánatomban le kell innom magamat !
 Az irgalmát ide avval a borral :
 A bú, vagy én, de egyikünk belehal.

Úgy sem tetszik ez a világ énnekem,
 Sok már amit életemben szenvedtem ;
 Nagyon is sok e parányi életre
 Annyi baj közt kinek volna még kedve ?

Nem vagyok én gyökeres fa, virágzó,
 Hanem vagyok letörött ág, fonnyadó ;
 Nem vagyok én az örömnök rózsája,
 De vagyok a szomorúság gyászfája.

Énelőttem ilyen élet nem élet.
 Hol az ember de semmit sem remélhet !
 Volna bár e pohár borban halálom,
 Hogy lehetne bajaimtól megválnom !

Petőfi Sándor.

HEJ, SZÉP ASSZONY, SZÉP CSAPLÁRNÉ.

Hej, szép asszony, szép csaplárné,
 Mért nem enyém, mért a másé !
 Vagy lenne más a szokása,
 Tekintete, mosolygása.

Volna az én feleségem,
 Nem innám el minden pénzem
 Vennék egy kis fehér házat
 Két madárra kalitkának.

Kis házikó, páros madár . . .
 Hej, mindennek vége van már !
 Korcsmárosné, bort, de sokat,
 Altassa el bánatomat !
 Borsodi László.

HORTOBÁGYI KOCSMÁROSNÉ.

Hortobágyi kocsmárosné, angyalom !
 Tegyen ide egy üveg bort, hadd iszom ;
 Debrecentől Nagy-Hortobágy messze van,
 Debrecentől Hortobágyig szomjaztam.

Szilaj nótát füttyörésznek a szelek,
 Lelkem, testem majd megveszi a hideg :
 Tekintsen rám, kocsmárosné, violám !
 Fölmelegszem kökényszeme sugarán.

Kocsmárosné, hej, hol termett a bora ?
 Savanyú, mint az éretlen vadalma.
 Csókolja meg az ajkamat szaporán,
 Édes a csók, megédesül tőle szám.

Szép menyecske, savanyú bor, édes csók —
 Az én lábam ide s tova tántorog ;
 Öleljen meg, kocsmárosné, édesem !
 Ne várja, míg itt hosszában elesem.

Ejh galambom, milyen puha a keble !
 Hadd nyugodjam csak egy kicsit fölötte ;
 Úgyis kemény ágyam lesz az éjszaka,
 Messze lakom, nem érek még ma haza.

Petőfi Sándor.

HÚZD MORE, HÚZD.

Húzd, more, húzd a víg nótát, ihaja,
 Bús a világ, nem kértem én, mi baja ?
 Ki törődne a világgal,
 A világnak száz bajával,
 Ha babáját ölelgeti, csókolja.

Göndörhaju, selyemszoknyás leányka,
 Nem kacsintok sohatöbbé reája ;
 Szőkét csókol pici szája,
 De barnán a szemepárja.
 Hej ! minek is bolondultam utána !

More, more, kezd rá a legvígabbat,
 Azok élnek, akik isznak, mulatnak !
 Bort ide, a legjavából,
 Új nótát a nótafáról,
 Míg húrjaid szerteszét nem szakadnak !

HÚZD RÁ CIGÁNY.

Húzd rá cigány, az angyalát !
 Nem járok én facipőbe, csuhába.
 Ne gondolja az a kis lány,
 Hogy búsulok, fáj a szívem utána.
 Az alvégen, a felvégen,
 Vígan szóljon száraz fádnek nótája,
 Talállok én szeretőre,
 Vagy szőkére, vagy barnára, akár ma.

Korcsmárosné, szép galambom,
 Üljön mellém a keményfa lócára.
 Hordassa a legjobb borát,
 Szűrőmbe van tizenhárom ló ára.
 Betyár vagyok, úgy beszélnek
 Hortobágyon, délibábos rónába ;
 Bíró uram bánja jobban,
 Hogy köd száll a szegény legény nyomába.

Cifra szűr lóg a vállamon,
 Mikor este, kis kertedbe benézek,
 Hulló csillag a lámpásom,
 Ez is szebben tündöklék tifeletek.
 Hanem aztán, mikor kijössz
 A harangszó csengő-bongó szavára,
 Elsötétül minden csillag,
 Elvakítja két szép szemed sugára.

Bathó Sándor.

HÚZD RÁ CIGÁNY, TE TUDOD MÁR MELYIKET.

Húzd rá cigány, tudod te már melyiket !
 Hadd fakadjon sírva, aki nem süket !
 Földhöz vágom búmban ezt a poharat ;
 Így török szét a legszentebb akarat.

Hiába, csak forgandó a sorskerék !
 Zűrzavar az egész világ, keverék.
 Bort ide, bort, inni csak bort akarok ;
 Ne mondják, hogy én is vizet zavarok.

Bort ide, bort, mert megöl a búbánat.
 Ha kirúgok, legyen érte bocsánat ;
 Úgyis e szív nemsokára megreped,
 Már csak a bor tartja benn' az életet.

HÚZZAD CIGÁNY, SZÍVET RÁZÓ HANGON.

Húzzad cigány, szívét rázó hangon szóljon a nótád
 Könyvtől ázó, bús, halovány arcom legyen a kótád.
 Száraz fádnek minden húrja fájdalomtól reszkessen :
 Hadd sirassam, hadd zokogjam hűtlenné vált kedvesem.

Azt mondják, hogy bűvös-bájos édenkert a szerelem,
 Aztán mégis olyan sok bút, bánat-virágot terem . . .
 Rózsa helyett szúró tövis jutott nékem belőle,
 Addig vérzi hű szívemet, míg majd elhervad tőle.

Szentirmay Elemér.

HÚZZAD CSAK, HÚZZAD CSAK KESERVESEN.

Húzzad csak, húzzad csak keservesen,
 Hogy a szívem megrepedjen ;
 Repedjen meg örömébe', bújába',
 Így mulat a szegény legény hiába !

IGYÁL BETYÁR, MÚLIKA NYÁR.

Igyál betyár, múlik a nyár,
 Úgy sem soká betyárkodsز már,
 Ragyogóm, csillagom !
 Téli-nyári keresetem,
 Mind tereád vesztegetem,
 Ragyogóm, csillagom !

Hajnalodik, csillag ragyog,
 Mégis a csárdában vagyok,
 Ragyogóm, csillagom !
 Félre kell a szégyent tenni :
 Végig kell az utcán menni,
 Ragyogóm, csillagom !

IGYUNK, A KI ANGYALA VAN !

Igyunk, a ki angyala van,
 Mert a bankónak dőge van !
 Valamennyi rongyos bankó,
 Mind a kocsmárosnak való !

IGYUNK BARÁTIM CSENDESEN.

Igyunk barátim csendesen,
 Vágtat az idő sebesen ;
 A pohár hadd kerülgessen,
 A pohár hadd kerülgessen.

Sült lúd járjon az utcában,
 Uborka lógjon szájában.
 Ezt kiáltsa : gi, gá, gá, gá :
 Házi gazdánk éljen soká !

Az ökör sülvé sétáljon,
 Két csipején kulacs álljon ;
 Térdig a borban mászkáljon,
 Éhes legényt ne találjon.

Könnyitni kell az ászkokon
 Meglehet, hogy még azokon
 Sírba hurcolhat a rokon,
 Nagyot iszik a torunkon.

IGYUNK DERŰRE.

Igyunk derűre !
 Igyunk borúra !
 Úgy is hol kedvre,
 Úgy is hol búra
 Fordul az élet,
 Kedved a jó bor
 Jobban éleszti,
 Búdat a jó bor
 Messze széleszti
 S elmulat véled.

Minden, por, álom
 S füst e világon.
 Mi haszna gázol
 A boldogságon
 A hír barátja ?
 Ha dob riadt a
 Harc reggelére :
 Patakban omlik
 Hullámló vére
 S bérét más látja.

Békételen, bús
 Szenved magába,
 Kétség, remény közt
 Vár, fél a kába
 Percet, esztendő.
 Miért törődöl
 Szűk életeddel ?
 Napod ma mit nyújt,
 Köszönve tedd el,
 S hagyjad a jövődöt.

Reggel vagy este,
 Szélben vagy csenddel,
 Eljön magától,
 Sorsod mit rendel ;
 Miként nyár és tél.
 Ernyőt keress, ha
 Készül borulni :
 Szenvedj, ha nem tudsz
 Hová vonulni.
 Fordulhat a szél.

Éld a jelenlét
 Percét, óráját,
 Együtt lefutja
 Jó s rossz pályáját
 S együtt húny véled.
 Ígyunk derűre !
 Ígyunk borúra !
 Úgy is hol kedvre,
 Úgy is hol búra
 Fordul az élet.

Kölcsey Ferenc.

IGYUNK, ÉDES KOMÁMASSZONY.

Ígyunk, édes komám asszony, komám asszony,
 Hogy a bú el ne hervasszon, ne hervasszon ;
 Mind hamisak a férfiak
 Az nem látja csak, aki vak.

A férfiak szertesélylyel, szertesélylyel,
 Mulatoznak egész éjjel, egész éjjel ;
 Ha ők nyilván, mi úgy titkon,
 Ők csárdában, mi meg itthon.

IGYUNK, IGYUNK, BARÁTIM !

Igyunk, igyunk, barátim !
 Rövid az élet,
 Örök a sír.
 Ne nézd, ne nézd jövendőd,
 Élvezd a jelent,
 Igyál, ne sírj !
 Mert az ember egyszer él,
 Tudja isten, mit cserél :
 Igyunk, igyunk tehát !
 Igyunk, igyunk tehát !

ISZOGATOK, DALOLGATOK.

Iszogatok, dalolgotok,
 Azt mondják, hogy korhely vagyok,
 Korhely vagyok.
 Szídnak engem, minden rosszat
 Rám fognak az emberek.
 Pedig én csak csitítgatom,
 Hej pedig csak altatgatom,
 Altatgatom, csitítgatom
 Ezt a szegény szívemet.

Azt mondják, hogy korhely vagyok,
 Pedig hát én beteg vagyok,
 Beteg vagyok.
 Gerle madár, árva madár !
 Mondd el az én bánatom.
 Keress nekem olyan helyet,
 A hova én elmehessek ;
 Merre tartsak, hova menjek,
 Mit csináljak, nem tudom.

Pap Zoltán.

JAJ, BE MAGAS EZ A VENDÉGFOGADÓ.

Jaj, be magas ez a vendégfogadó,
 Van-e benne jó vörös bor eladó ?
 Ha nincs benne jó vörös bor eladó,
 Dűljön össze ez a vendégfogadó.

Nemcsak bor van, hanem lány is eladó,
 Pedig éppen az én kedvemrevaló,
 Ha megittam a csárdás vörös borát,
 Elveszem azt a gyönyörű leányát.

JER IDE RÓZSÁM, VIOLÁM.

Jer ide rózsám, violám,
 Jer az ölembe tubicám ;
 Ne törődjünk a világgal,
 A világ irígy szájával ;
 Tőlünk ugyan beszélhet,
 Akármit is mesélhet,
 Fel se vesszük, nem biz a,
 Karmolja meg a cica,
 Ica, cica, a cica.

Hogy engem késő éjszaka
 Vagy csak a hajnal vet haza,
 Szememre hányja a világ,
 Falu rosszának kikiált.
 Bánom is én : beszéljen,
 Rólam így-úgy meséljen ;
 Mit a világ, a biz a,
 Karmolja meg a cica,
 Ica, rica, a cica.

A kinek nincsen babája,
 Minek is jött a világra ;
 Minek is jár a föld hátán,
 Szerető nélkül bús-árván.
 S ha a világ gyalázza,
 Hát csak vessen magára
 Fajankó úr, úgy biz a,
 Karmolja meg a cica,
 Ica, rica, a cica.

JOBB A BOR, JOBB A BOR.

Jobb a bor, jobb a bor
 Jobb a pálinkánál,
 A magyar menyecske
 A német lánykánál,
 A magyar menyecske,
 A német lánykánál.

Csak azért szeretem
 A magyar menyecskét,
 Mert megtudja főzni
 Órjával a lencsét,
 Mert megtudja főzni
 Órjával a lencsét.

Csak azért szeretem
 A kunsági sajtot,
 Mert ahol azt nyomják,
 Szép lányok laknak ott,
 Mert ahol azt nyomják,
 Szép lányok laknak ott.

JÓ BOR, JÓ EGÉSZSÉG.

Jó bor, jó egészség,
Szép asszony feleség.
Szép asszonynak, jónak,
Szerető tartónak
Kár megöregedni.

Jó bor, jó egészség,
Szép asszony feleség.
Szép asszonynak, jónak,
A jól járó lónak
Kár megöregedni.

KALAPOM, KALAPOM, CSURGÓRA.

Kalapom, kalapom csurgóra,
Bort innám, sört innám, ha volna.
Akár iszom, akár nem,
Részeges már a nevem.

KIÉRT ÜRÍTSEM E POHÁRT ?

Kiért ürítsem e pohárt ?
Ki mondja meg ?
Nevedre, ég, föld szent ura,
Ki bűt feledni bort adál,
Ki e világot alkotád :
Reád köszöntöm e pohárt !
Igyál, igyál, igyál, igyál,
Igyál, igyál, igyál, igyál !

Kiért ürítsem e pohárt ?
Ki mondja meg ?
Érted, kedves hölgy, töltöm ezt,
Ki oly hűn s lángolón szeretsz !

Fölülhaladsz te minden árt,
 Reád köszöntöm e pohárt !
 Igyál, igyál, igyál, igyál,
 Igyál, igyál, igyál, igyál !

Kiért ürítsem e pohárt ?
 Ki mondja meg ?
 Érted, kedves magyar hazám,
 Mely ápolsz és figyelsz reám,
 Hol szív s barátság együtt jár,
 Tied a harmadik pohár,
 Igyál, igyál, igyál, igyál,
 Igyál, igyál, igyál, igyál !

KONDOROSI CSÁRDA MELLETT.

Kondorosi csárda mellett, csárda mellett,
 Gulya, ménes ott delelget, ott delelget.
 Csárdabeli szép asszony nál,
 Bort iszik az öreg bojtár, öreg bojtár.

Öreg bojtár, kis számadó, kis számadó,
 A fő-csikós után való, után való.
 Menyecskékért élő-haló,
 Menyecskék kedvire való, kedvire való.

Hej, korcsmáros, hova lett kend, hova lett kend ?
 Furcsa rovás megy oda bent, megy oda bent :
 Hiba van a kréta körül,
 Egyet felír, kettőt törül, kettőt törül.

Hej, korcsmáros, eb az ingét, eb az ingét !
 Elszeretik a menyecskét, a menyecskét.
 El van az már réges-régen,
 A felől már alhatik kend, alhatik kend.

KIS SZEKERES, NAGY SZEKERES.

Kis szekeres, nagy szekeres,
 Mind megiszszá, a mit keres ;
 Míg a vásárra odajár,
 A pénzinek végire jár.

Azt üzente a szekeres :
 Kell-e rózsám kendő, veres ?
 Nem kell nékem kendő, veres,
 Maga sem kell a szekeres.

KORCSMÁROSNÉ, BORT IDE A KUPÁBA.

Korcsmárosné, bort ide a kupába,
 Kupába,
 Hadd igyék a szegény legény, ej, haj,
 Bújába.

Édes anyám szült engem a világra,
 Világra,
 Három bíró, szolgabíró, ej, haj,
 Bajára.

Korcsmárosné, már én többet nem iszom,
 Nem iszom,
 Mert én kendnek igen sokkal, ej, haj,
 Tartozom.

Három itce bor árával tartozom,
 Tartozom,
 Hatvanhárom itce borral, ej, haj,
 Tartozom.

Rója fel a rézfokosom nyelére,
 Nyelére,
 Hány itce bort ittam én meg, ej, haj,
 Hitelbe.

Majd ha aztán igen sokkal tartozom,
 Tartozom,
 Megfizeti helyettem a, ej, haj,
 Fokosom.

KORCSMÁROSNÉ, BORT IDE AZ ÜVEGBE.

Korcsmárosné, bort ide az üvegbe,
 Hadd mulatok a lányával kedvemre !
 Leszakasztom, itt nem hagyom
 Ezt a legszebb virágát ;
 Bokrétámba örök árba
 Adja át.

Búszalasztó kelmed boros üvege,
 Mert pincéje legjavából van tele ;
 Hozzá csalfa, földhöz csapja,
 Erejét ki feledi,
 Lánya szeme tekintete
 Megveri.

Örökségül munkát hagyott rám apám,
 E birtokon boldog vagyok igazán !
 Feleségem szerelmében
 Telik el az életem,
 A küzdelmet, veszedelmet
 Nevetem.

Dura Máté.

KORCSMÁROSNÉ, DE UGAT A KUTYÁJA.

Korcsmárosné, de ugat a kutyája,
De sok legény mulat az udvarába !
Én is bekötöm a kis pej loamat,
Még az éjjel kimulatom magamat.

Korcsmárosné, de savanyú a bora,
Olyan, mint a szabadkai birsalma.
Korcsmárosné, cukrozza meg a borát,
Úgy vezesse be a legszebb leányát.

Korcsmárosné, mért ugat a kutyája ?
Nem jöttem én lopni az udvarára !
Hej, csak azért jöttem az udvarába :
Csalogatott kökényszemű leánya !

KORCSMÁROSNÉ, GYÚJTS VILÁGOT.

Korcsmárosné, gyújts világot,
Van-e kökényszemű lányod ?
Ha nincs kökényszemű lányod :
Aludjék el,
Aludjék el a világod !

Beh szépen szól a klarinét !
Beh szép asszony a csaplárné ;
Megölel a nézésével.
Kicsal — a haj !
Becsál a — haj ! beszédével.

Zöld asztalon ég a gyertya,
Barna kis lány koppintgatja ;
Hol eloltja, hol meggyújtja ;
Csak a szívem,
Csak a szívem szomorítja.

KORCSMÁROSNÉ LÁNYA, TRÉZSI.

Korcsmárosné lánya, Trézsi,
Nem akarja a bort mérni,
Válogat a rézitébe :
Melyik illik a kezébe ?

Úgy szolgál a vendégének,
A kedves szeretőjének.
Ha elmegyek, te itt maradsz,
Tudom Trézsi, hogy megsíratsz.

Debrecenbe kéne menni,
Pulykakakast kéne venni,
Megállj kocsis, lyukas a kas,
Kiesik a pulykakakas.

Makláromba csuda esett,
Két kis kakas összeveszett,
Én a kakasom nem hagyom,
Mert a kendé vágta agyon.

Kukorica édes málé,
Majd menyasszony leszek már én,
Ma menyasszony, holnap asszony,
Holnapután komámasszony.

Kukorica, lisztes málé,
Öreg legény vagyok már én,
Fiatal a feleségem,
Abba' van a reménységem.

KORCSMÁROSNÉ, NAGY A BAJOM.

Korcsmárosné, nagy a bajom,
Borocskával gyógyítgatom ;
De hiába gyógyítgatom,
Sehogy meg nem gyógyíthatom.

Hogyha bajom virág volna,
Ennyi bortól felvidúlna,
Illatozna a virága,
Vagy tövestől ki is ázna.

De a bajom, fikomadta,
Tele hordó részeg csapja,
Szabadhat rá bortenger már :
Lefelé jár, lefelé áll.

Ne kérdezze : mi bajom van ?
Bút darálnak a malmomban.
Ki ezt a bút felöntötte :
Szerelem a molnárnője.

Dura Máté.

LÁGY A KENYÉR, PIRÍTANI NEM LEHET.

Lágy a kenyér, pirítani nem lehet,
Kicsiny a lány, férjhez adni nem lehet :
Meg kell előbb kérdezni a leánytól :
Van-e kedve férjhez menni magától ?

A betyárnak a temploma a pince,
Imádságos könyvecskéje az itce ;
Korcsmárosné hozzon bort a kupába,
Hadd igyék a szegény legény bújába.

LEFELÉ FOLYIK A TISZA.

Lefelé folyik a Tisza,
 Nem folyik az többet vissza.
 Rajtam van a babám csókja,
 Ha sajnálja : vegye vissza.

Derül-borúl a Dunáru,
 Jön a babám a tanyáru ;
 Emelgeti kis kalapját,
 Kedvelteti kedves magát.

Ne emelgesd kis kalapod,
 Úgyis csak a tied vagyok ;
 Nem a vásárban vettelek :
 Rózsabokorról szedtelek.

— Nem azért jöttem én ide,
 Hogy a subám itt igyam be ;
 Hanem azért jöttem ide :
 Vagy-e rózsám, egészségbe ?

— Egészségbe, jóba vagyok,
 Nálad nélkül sokat vagyok,
 Látod, galambom, egyedül,
 Így élek szerető nélkül.

LŐRE, LŐRE.

Lőre, lőre, lőre, lőre,
 De savanyú lőre,
 Vezett volna az Alföldön
 Homokos szőlőbe !

Iszom bort, iszom sört
 Estétől hajnalig ;
 A sörtől, a bortól,
 A bandaszótól
 Bánatom elalszik.

Lőre, lőre, lőre, lőre,
 De savanyú lőre,
 Veszett volna az Alföldön
 Homokos szőlőbe !
 Cigányok, húzzátok
 Nagyon keservesen !
 A sörtől, a bortól,
 A bandaszótól
 Megjön az én kedvem !

MÁR ÉN TÖBBÉ KOCSISLEGÉNY NEM LESZEK.

Már én többé kocsislegény nem leszek,
 Kalapomhoz kakastollat nem teszek,
 Mert a kakas majd kikukorékolja,
 Hány icce bort ittam meg az éjszaka.

Már én többé kocsislegény nem leszek,
 Kalapomhoz darutollat nem teszek,
 Mert a daru magasan száll, szépen szól,
 Haragszik rám kis angyalom, mert nem szól.

Már én többé kocsislegény nem leszek,
 Ostornyelet a kezembe nem veszek,
 Mert a kocsis messze jár a lovakkal,
 Nem multhat kedvére a lányokkal.

MEGÁLLJON KEND, HÓ.

Megálljon kend, hó,
 Enyém kocsi ló,
 Eladjuk a kenderhámot,
 Élünk egy kis jó világot.

Elmehetünk, gyi !
 Nincs már mit inni ;
 Maradt még egy rongyos bankóm,
 Azt is a csárdásnak adom.

Eltört a pipám,
 Nincsen már pipám ;
 Eladom a pipám szárát,
 Kifizetem a bor árát.

MEGÁTKOZTAM A HEGEDŰ VONÓJÁT.

Megátkoztam a hegedű vonóját :
 Mért nem húzza vidámabban a nótát ?
 Minden éjjel éjfélelkig hallgatom :
 Mégse tudja elűzni a bánatom !

Cigány, cigány, csapd földhöz a hegedűt,
 Ne idézd fel a múltat, a keserűt !
 Nem tudom már : mi lehet a szerelem —
 Ha szerettem : meg is bántam, feledem !

Dura Máté.

MEGKAPÁLTUK SZŐLLEINKET.

Megkapáltuk szőlleinket, háromízben is,
 Nem sajnáltuk rá erőnket, de van haszna is ;
 Fáradozva emlegettük a szüret nevét :
 Mostan tehát vigadozva igyuk a levét !

Édes kedves feleségem, beh szép asszony vagy :
 Beillenél sodrófának, olyan kecses vagy.
 Völgyet keres a lassú víz, nem a magas dombot,
 Fene látott szürdölmányon apró ezüst gombot !

MEG NE MONDJA KOMÁMASSZONY.

Meg ne mondja, komámasszony
 Az uramnak,
 Hogy eladtam a zabomat
 A zsidónak ;
 Hogyha kérdi, mondja kend :
 Egy szemét sem látta kend,
 Komámasszony !

Meg ne mondja, komámasszony
 Az uramnak,
 Hogy eladtam a búzámat
 A zsidónak ;
 Ha, megtudja, jól megver,
 Az lesz nekem jó reggel,
 Komámasszony !

Jőjjön, menjünk, komámasszony,
 Ki a hegyre,
 Felülünk a boros hordó
 Tetejére ;
 Kifúrjuk az oldalát,
 Csapunk egy kis figurát,
 Komámasszony !

Ördög bujjon komámasszony
 Bocskorába,

Minek jár el minden éjjel
 A korcsmába !
 — Kilenc iccés a torkom,
 Tizedikkel lemosom,
 Komámasszony !

MEGY A KOCSI, MEGY A SZEKÉR.

Megy a kocsi, megy a szekér
 Agyagért, agyagért,
 Majd meghalok, édes rózsám,
 Egyedül magadért.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is van virágom !
 Ej, haj, leszakasztom a nyáron !

Az alföldi legényeknek
 Sarkantyús csizmájuk ;
 Mikor mennek a korcsmába,
 Táncra áll a lábuk.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is van virágom !
 Ej, haj, leszakasztom a nyáron !

Ne szomorkodj, kökényszemű
 Barna kis leányka !
 Majd elveszlek szüret után,
 Ha lesz új borocska.
 Ej, haj, nem bánom,
 Nekem is van virágom !
 Ej, haj, leszakasztom a nyáron !

MEREDEK A PINCEGÁDOR.

Meredek a pincegádor,
Nehéz teher az a mámor.
Hazafelé mendegéltem,
Terhem alatt összedőltem,
Összedőltem !

Elnyúltam a föld színére,
Megeredt az orrom vére.
Ha ott téglá nem lett volna :
Orrom vére nem folyt volna,
Nem folyt volna !

Nem járnék én a pincébe
Jó időbe', rossz időbe' . . .
De tehetek is én arról,
Hogy oly igen jó az a bor,
Jó az a bor !

Petőfi Sándor.

MICSODA CSÁRDA EZ, DE CSINOS.

Micsoda csárda ez, de csinos !
Van-e benne szép lány, takaros ?
Ha nincs benne szép lány, takaros,
Bolonduljon meg a korcsmáros.

Micsoda falu ez, de fakó !
Van-e benne vendégfogadó ?
Ha nincs benne vendégfogadó,
Nincs is benne szép lány eladó !

MIKOR A BETYÁROK.

Mikor a betyárok
Világból kimúlnak :
Gazdag korcsmárosok
Koldulásra jutnak.

A szép asszonyok is
Mind lerongyollanak,
Hegedűs cigányok
Haza ballaghatnak !

MIKOR NEKEM MUZSIKÁLNAK.

Mikor nekem muzsikálnak,
Fáj a szívem fenékig ;
Mert nem tudom felejteni,
Azt a barnát, a régít.
Akkor is úgy muzsikáltak,
Mikor ment esküvőre,
Bár fogadta, mondogatta,
Hogy enyém lesz örökre.

MUZSIKÁLNAK A CIGÁNYOK, BENN A FALUBAN.

Muzsikálnak a cigányok, benn a faluban,
Játszadognak a leányok, benn a faluban,
Akkor mulatnak a lányok,
Mikor én is köztük állok.
Azt a nótát dalolják, hogy
Benn a faluban.

Azt gondolod, hogy én bánom, benn a faluban,
Hogy te nem lehetsz a párom, benn a faluban,
Énelőttem mind ez álom :

Nem csak te vagy a világon,
 Nem csak te vagy a világon
 Benn a faluban !

MUZSIKÁLNAK HEGEDŰLNEK.

Muzsikálnak, hegedűlnek.
 Alvégesi legénységnek ;
 Bíró fia beh régen,
 Beh régen
 Nem volt már a felvégen.

Hamis volt a zúza, mája,
 Nem is kell a pántlikája !
 Kilocöm azt a hóra,
 A hóra
 Péntekre virradóra !

Azt az egyet megmutatom,
 Lesz szeretőm, ha akarom !
 Eleven, mint a madár,
 A madár,
 Minden ujjamra egy pár !

Pereg az orsóm kereke,
 Vékony szálát fonok vele,
 Lobogós ingnek jó lesz,
 Beh jó lesz
 A rózsámnak, ha elvesz !

NE HÚZD, NE HÚZD AZT A NÓTÁT.

Ne húzd, ne húzd azt a nótát,
 Meghasad a szívem tőle ;
 Majd elhúzod, elhúzhatod,
 Ha visznek a temetőbe.

Akkor aztán elhúzhatod,
 Hogy ne legyen vége-hossza,
 Úgy sincs kinek elhúznod már,
 Csendes már a falu rossza.

NE MUZSIKÁLD A NÓTÁMAT.

Ne muzsikáld a nótámat,
 Kell a nóta a kutyának !
 Kocints inkább, itt a jó bor,
 Hadd áldjon a német sógor.

Addig iszunk mi kettecskén,
 Míg az osztrák nem szánt kecskén ;
 Míg a nyúlból nem lesz jáger,
 Krinolinból hózentráger !

NEM SÍROK ÉN TEUTÁNAD.

Nem sírok én teutánad,
 Úgy se szeretsz engem,
 Elszaladok a kocsmába,
 Mulatós a kedvem ;
 Húzatok a cigányokkal
 Nóta után nótát,
 Míg csak el nem felejttem a
 Halovány két orcád.

Ne nevensz ki, de meg se szánj,
 Ha tán részeg lennék :
 Borba fojtja magyar ember
 Nagy keservét, kedvét ;
 Nem bánkódik, nem ijesztget :
 Dalol, muzsikáltat,
 Vigadozva kiált búcsút
 A kerek világnak.

Dura Máté.

NEM SZERETEM AZ URAMAT, HAJAHAJ !

Nem szeretem az uramat, hajahaj !
 Csak a kisebbik uramat, hajahaj !
 Arra is ha megharagszom,
 Itt a korcsma, majd beiszom, hajahaj !

Galambomnak kék szoknyája, hajahaj !
 Köröskörül fodor rajta, hajahaj !
 Valahány rojt vagy rajta,
 Annyi csókom ragyog rajta, hajahaj !

Érik, érik a cseresznye, hajahaj !
 Bodorodik a levele, hajahaj !
 Piros barna menyecskének
 Domborodik az eleje, hajahaj !

Most akadtam egy hajóra, hajahaj !
 Evező nélkül valóra, hajahaj !
 Magam leszek evezője,
 Barna legény szeretője, hajahaj !

NEM TUDOK ÉN CIGÁNY NÉLKÜL.

Nem tudok én cigány nélkül
 Egy csepp bort sem meginni ;
 Nem tudom én a bor nélkül,
 Bánatomat feledni.
 Búmat borral temetgetem,
 Te meg cigány sirassad ;
 És azután, hej, azután,
 Húzz valami vígabbat.

NYÁRI VIHAR TÉPI LE A FALOMBOT.

Nyári vihar tépi le a falombot,
Sose legyen a búbánatra gondod,
Az csalódik, aki igazán szeret —
Szebb virágot hoz a jövő kikelet.

Vörös bortól a búbánat megszalad.
Hajtsuk föl hát ezt a tele poharat ;
Ne legyen a muzsikának irgalom,
Húzd rá cigány, tomboljon a cimbalom !

Kiöntöm e pohár bort a hűtlenért
A másikat iszom az új kedvesért.
Te meg cigány, muzsikálj csak tüzesen :
Most a leghűbb, legszebb lány a kedvesem.

Dura Máté.

PÁR POHÁR BOR NEDVESÍTSE AJKAMAT.

Pár pohár bor nedvesítse ajkamat,
Hadd igyam le, búsuljam ki magamat.

Hú szeretőm, jó barátom volt nekem :
Mind rászédett, mind megcsalt a szívtelen.

Zúg a szélvész, zápor veri kalapom,
Boldogságom de hiába siratom.

Kerek erdő nőjön rajtad sok faág,
Majd rád talál valamennyi jó barát.

Kicsi folyam, ne siettesd léptedet :
Sirasd el az én igaz kedvesemet.

Rongyos csárda, azért vagy te oly fakó,
Hogy én vagyok igazán beléd való.

Dura Máté.

RÁNK VIRRADT AZ ANGYALÁT.

Ránk virradt, az angyalát,
Bort ide hát legalább !
Ilyen piros hajnalon
Ne lássanak józanon !

Addig innen nem megyek,
Míg föl nem hemperedek.
Akkor meg úgy visznek el,
Így hát én nem megyek el.

Taksonyi József.

RÉGI NÓTA, HÍRES NÓTA CSENG FÜLEMBE.

Régi nóta, híres nóta cseng fülembe,
Régi cigány, híres cigány hegedülte ;
Ahány legény, ahány leány, mind dalolta —
Beh szép is volt az a nóta, az a nóta !

Régi nóta, híres nóta elfeledve,
Régi cigány, híres cigány eltemetve ;
Nincs ki húzza, nincs ki járja, — más a nóta,
A világ is más azóta, más azóta !

Szomory Károly.

RÉG VERI MÁR A MAGYART A TEREMTŐ.

Rég veri már a magyart a teremtő,
Azt sem tudja : milyen lesz a jövődő ?
Lesz-e még ezen a földön jó napja ?
Örüljön-e, búsúljon-e ? nem tudja.

De ha isten bút adott e nemzetnek,
Azt is adott, mivel a bút ölje meg.
Hol terem több jó bor és több szép leány ?
Mint itt belül Magyarország határán.

Leányt ide, leányt az én ölembé !
 Hadd szorítsam két kezemmel szívemre ;
 Hadd szívjam ki édes lelkét csókkal,
 Vessek számot sok keserű bajommal.

Hát az a bor ? hej, a borral ide már,
 Sírja belém piros könyét a pohár !
 Piros könye tüzes, mint istennyila,
 A kialudt életet is meggyújtja.

Te meg cigány húzd rá, majd kifizetem ;
 De úgy húzd, hogy megrepedjen a szívem ;
 Repedjen meg örömébe', bújába
 Így vígád a magyar ember, hiába !

Petőfi Sándor.

RÉSZEG VAGYOK RÓZSÁM, MINT A CSAP.

Részeg vagyok rózsám, mint a csap,
 Tele ittam borral magamat.
 Haza mennék, hajh, de nem tudok,
 Reggelig hát, rózsám, nálad maradok.

RÓZSASZŐLŐ BAKATOR.

Rózsaszőlő bakator,
 Piros a bor, ha kiforr ;
 Piros leány, galambom,
 Töltsd tele a palackom !

Nincsen pénzem, nem is volt,
 Bor árában kell-e csók ?
 Csókolj meg már, ha lehet,
 Áldom az istenedet !

SÁRGA RIGÓ, DARÁZSFÉSZEK.

Sárga rigó, darázsfészek,
 Nem is legény, ha nem részeg.
 Dráva, Száva, Duna, Tisza,
 Duna, Tisza :
 Huncut, aki ki nem iszsza !

SUGÁR MAGAS AZ ÚJ TORONY.

Sugár magas az új torony,
 Beléakadt az ostromom ;
 Akaszd ki, kedves galambom,
 Piros orcád megcsókolom.

Zene hallik a csárdából.
 Talán az én rózsám táncol ?
 Jer ki babám, egy pár szóra,
 Ölelésre, édes csókra.

Ostor, ostor, bár hosszú vagy,
 Ne töltsd rajtunk a bosszúdat ;
 Sebezd meg az ellenünket,
 Kíméld meg a szerelmünket !

SZEGÉNY CIGÁNY MINEK IS ÉLSZ.

Szegény cigány minek is élsz
 Már e cudar világon,
 Mi várhatna rád ezután :
 Inség, nyomor, fájdalom.
 Vágd földhöz a hegedűdet,
 Nem kell a magyar nóta.
 Hóher Péter és Czeperli
 Járják hatvanhét óta.

Sárga csikó, cserebogár . . .
 Nem kell az már senkinek.
 Jobban ízlik az a nóta,
 A mit Bécsben füttyülnek.
 A cigány is nyakra-főre
 Tanulja az operát ;
 Éhen halna, hogyha húzná
 Isten áldd meg a hazát.

Húzd még egyszer, utoljára :
 Megvirrad még valaha,
 Aztán tedd le hegedűdet
 Gyászfátyolt boríts rája.
 Majd ha eljő Kossuth apánk
 S megharsan a riadó :
 Akkor zengjen húrjaidon
 A Rákóczi-induló ! . . .

TÖLTSD MEG TESTVÉR POHARAMAT.

Töltsd meg testvér, poharamat,
 Hadd öblitsem a torkomat,
 Mert a pohár megtöltve jó,
 Az én torkom öblítve jó.
 Ej, húj, igyunk rája,
 Úgyis elnyel a sír szája !

Töltsd meg öcsém a pipámat,
 Hadd füstöljem ki a számat.
 Mert a hús is füstölve jó,
 A bor pedig mindenre jó.
 Ej, húj, igyunk rája,
 Úgyis elnyel a sír szája !

TÖLTSD TELE PAJTÁS POHARAM.

Töltsd tele pajtás poharam,
Míg ki nem ázik a fogam.
Mind bolond, aki nem iszik,
Míg a temetőbe nem viszik.

Két koronám volt, elástam,
Megszáradt a torkom, felástam.
Így jár, aki mindég bort iszik,
Míg a temetőbe nem viszik.

ÜRESEN ÁLL MÁR A KANCSÓ.

Üresen áll már a kancsó,
Bort bele, bort bele !
Ide hamar a javából
Le vele, le vele !
Bonchidáig folyjon a bor,
Mint tenger, mint tenger,
Ki a lábán ma megállhat,
Nem ember, nem ember.

Gyere ide kincsem, babám,
Itt a bor, itt a bor !
Ha megittuk csókra kerül
Majd a sor, majd a sor ;
Igyál tehát s tölts nekem, mert
Szomjazom, szomjazom,
Bornál édesb hű csózkodra
Galambom, galambom !

VALAMENNYI LYUKAS KORONÁD.

Valamennyi lyukas koronád,
Korcsmárosnak borért boronáld ;
E vetés fizet jól, gazdagon :
Bor terem a pusztá asztalon.

A kútgémre szállott a veréb,
 Azt a kancsót, rózsám, add idebb :
 Addig iszom, míg a temető,
 Be nem takar, mint egy lepedő.

VILÁGOS A LEGYES-CSÁRDA ABLAKA.

Világos a Legyes-csárda ablaka,
 Ott iszom én minden áldott éjszaka.
 Betekintek egy, két, három,
 Tizenhárom, huszonhárom
 Kupába, literbe ;
 Adnak ott a vasutinak hitelbe.

Korcsmárosné, szép csaplárné, galambom,
 Üljön ide, az ölembe, ha mondom,
 Nem iszom én itt hiába,
 Egy pár csókot hamarjába
 Adjon ám, szaporán ;
 Akkor aztán mehet a „cukk” igazán.

Csete Lajos.

VÍZ, VÍZ, VÍZ.

Víz, víz, víz,
 Nincsen olyan víz,
 Mint a Tisza-víz :
 Harcsa, potyka lakik benne,
 Szép menyecske fürdik benne.
 Nincsen olyan víz,
 Mint a Tisza-víz.

Bor, bor, bor,
 Nincsen olyan bor,
 Mint a mádi bor.

Hú barátság poharában,
Szürcsölgessük víg óráinkban.
Nincsen olyan bor,
Mint a mádi bor.

VÖRÖS BOR AZ ÉN ITALOM.

Vörös bor az én italom,
Muzsikaszóm a cimbalom.
Ha van bajom, búbánatom :
Velük szépen megugratom.

Az életem boros pohár,
Borral színig megtöltve áll ;
Okosság kiüríteni,
Míg föl nem rúgja a halál !

Igyál, igyál, ha jól esik,
A földi lét úgyis rövid ;
Végre a legszentebb csacsi
Pohara is összetörik !

Dura Máté.

ELBESZÉLŐ-DALOK

A JUHÁSZNAK JÓL MEGY DOLGA.

A juhásznak jól megy dolga :
 Egyik dombról a másikra
 Terelgeti nyáját,
 Fújj a furulyáját,
 Bú nélkül éli világát.

Ha megúnta furulyáját,
 Előveszi bőrdudáját :
 Bele fújja búját
 A birka bőrébe ;

Szélnek ereszti belőle.
 Sajt, szalonna eledele,
 Füstös gunyhó a lakhelye,
 Innen nézi nyáját,
 Csókolja babáját,
 Bú nélkül éli világát.

A KISASSZONY POZSONYBAN.

A kisasszony Pozsonyban,
 Krinolinban,
 A kisasszony Pozsonyban,
 Krinolinban,

A kisasszony Pozsonyban,
 Selymet lopott a boltban,
 Recefice, krinolinban,
 Recefice, krinolinban.

A kisasszonyt megfogták,
 Krinolinban,
 A kisasszonyt megfogták,
 Krinolinban,
 A kisasszonyt megfogták,
 Selymet lopni tanítják,
 Recefice, krinolinban,
 Recefice, krinolinban.

— Ne bántson engem az úr,
 Krinolinban,
 Ne bántson engem az úr,
 Krinolinban,
 Ne bántson engem az úr,
 Mert az apám földesúr,
 Recefice, krinolinban,
 Recefice, krinolinban.

— Ha az apád földesúr,
 Krinolinban,
 Ha az apád földesúr,
 Krinolinban,
 Ha az apád földesúr :
 Selymet lopni ne tanúlj,
 Recefice, krinolinban,
 Recefice, krinolinban.

ALUSZOL-E, TE JUHÁSZ ?

— Aluszol-e, te juhász ?
 Aluszol-e, te juhász ?

— Jaj, jaj, dehogy aluszom,
Csak szunyadozom.

— Öttél-e ma, te juhász ?
Öttél-e ma, te juhász ?

— Jaj, jaj, öt télnék nyarát,
Öt télnék a nyarát.

— Ittál-e ma, te juhász ?
Ittál-e ma, te juhász ?

— Jaj, jaj, itt állok, uram,
Itt állok, uram.

— Jártak-e ma farkasok ?
Jártak-e ma farkasok ?

— Jaj, jaj, nem is angyalok,
Nem is angyalok.

— Vittek-e el báránykát ?
Vittek-e el báránykát ?

— Jaj, jaj, de nem is hoztak,
De nem is hoztak !

— Futottál-e utána ?
Futottál-e utána ?

— Jaj, jaj, nem is előtte,
Nem is előtte !

A SZERELEM, A SZERELEM.

A szerelem, a szerelem,
 A szerelem sötét verem.
 Bele estem, benne vagyok,
 Nem láthatok, nem hallhatok.

Őrizem az apám nyáját,
 De nem hallom a kolompját ;
 Rá-rá megy a zöld vetésre,
 Hajh, csak későn veszem észre.

Tele rakta édes anyám,
 Eleséggel a tarisznyám ;
 Elvesztettem szerencsésen,
 Lesz módom a böjtölésben.

Édes apám, édes anyám,
 Ne bízzatok most semmit rám,
 Nézzétek el, ha hibázok, —
 Tudom is én, mit csinálók !

Petőfi Sándor.

AZ ERDŐBEN FIATAL FA.

Az erdőben fiatal fa,
 Meghajlott az ága,
 Az alatt van piros alma,
 Bimbós majoránna.

Még az alatt egy vetett ágy,
 De nem borsó-szalma,
 Abban fekszik Andi Miska
 Gombos dolmányába.

Előtte áll Mariskája
 Lángszín-szoknyájában,
 Ha nem lángszín-szoknyájában,
 Kurta rokolyában.

Mind' azt mondja : — Miska uram,
 Szokjék becületre !
 — Szöktem volt én, Maris asszony,
 Még annak előtte !

Nem kár volna őkelmököt
 Tentába keverni,
 Egy aranyos rámacskába
 Szépen befoglalni !

AZ ÖREG TEMPLOMRA RÁSZÁLLOTT A FECSKE.

Az öreg templomra rászállott a fecske,
 Három szál rozmaring ajtajába vetve,
 Öntözzétek lányok, hogy el ne száradjon,
 Szeretőtök soha hűtlen el ne hagyjon.

Este van, este van, hetet üt az óra,
 Minden lány, minden lány készül a fonóba,
 Kerekes Boriska maga elindula,
 De az ég fölötté hamar beborula.

— Lányok, lányok, lányok, tőlem tanuljatok,
 Csapodár legénnyel szóba ne álljatok,
 Mert ha szóba álltok, ti is majd így jártok,
 Monostori erdőn léssen kimúlástok.

Mikor első ütött : fénylett a fokosa,
 Másodikat ütött : elállott a szava,
 Mikor harmadikat suhintott reája :
 Véres lett, vörös lett patyolat ruhája.

— Elúnta két lábam bilincset zörgetni,
Gyöngé a két karom harangot veretni.
Fehér koporsómba virágot tegyetek,
Szomorú fejfámra pántlikát kössetek.

ÁGRÓL-ÁGRA SZÁLL A MADÁR.

Ágról-ágra száll a madár, keresi a párját,
Ezt a legényt babájához, de hiába várják ;
A csárdába muzsikaszó, szilaj nóta járja,
Szól a legény : Símulj hozzám, csapláros szép lányá.

Sűrűn fordul a korcsmáros, boldog is a lányá,
Szilaj legény tüzes csókját de meg is kívánja.
— Hallga legény, duhaj legény, szól halotti ének,
Megcsalt babád másé lett már, jegyese az égnek !

BEFÚJTA AZ ÚTAT A HÓ.

Befujta az útat a hó,
Céltalanúl fut a fakó ;
Eleresztve kantárszára,
Búbánatban a gazdája.

Betyár gyerek ül a lovon,
Nagyot sóhajt olykor-olykor :
— Hogy így megcsalt, sohsem hittem,
Büntesse meg az uristen !

BESZEGŐDTEM TARNÓCÁRA.

Beszegődtem Tarnócára bojtárnak,
Jó legelője van ott a birkának,
Fizetésem húsz forint tíz karajcár,
Megél abból egy bojtár.

Húsz pár birkatartást is ajánlottak,
 Foglalóba ötven krajcárt is adtak ;
 Beittam a pipagyújtó csárdában,
 Görgetegi határban.

A gazdámmal leszek majd egy kenyéren,
 Jönnék értem Szent-György-napkor szekéren.
 Fölteszik a tulipános ládámat,
 Furulyámat, dudámat.

Az ürüim kolompokat viselnek,
 Hogy én tudjam mindig merre legelnek ;
 Úgy sétálok utánuk mint egy császár,
 Teheti ezt egy bojtár.

Majd csak addig furulyálok, dudálok,
 Míg egy szép szeretőre nem találok ;
 Van a pusztán elég szőke, barna lány :
 Belém szeret egy talán.

Ha megszeret, jól teszi, majd elveszem ;
 Édes kis feleségemnek nevezem.
 Hetedhét országon nem lesz több ily pár,
 Mint Tarnócán a bojtár.

BETYÁR GYEREK TALPIG VASBAN.

Betyár gyerek talpig vasban,
 Elfogták a utcasorban ;
 Ott fogták el az alvégen,
 Könnyűszerrel, észrevétlen.
 Most halt el a szép babája
 Hón szeretett Klárikája ;
 Koporsóján sírva lelték,
 Nem is tudta, hogy a vasat
 Ráverték.

Hull a levél, szomorún hull,
 Szomorúfűz ágairul,
 Költözik a daru, gólya,
 Kihalt lesz a hangos róna.
 Messziről száll csendes ének,
 Mintha, mintha temetnének ;
 Messze elszáll, némul a hang,
 Megszólal a lélekharang,
 Kis harang.

Siralomház bús lakója,
 Felsőhajt a harangszóra ;
 Nem a rabság fáj szívének,
 Hanem a közlegő ének.
 — Káplár uram, megkövetem,
 Mindjárt meghasad a szívem,
 Hanem majd ha ide érnek,
 Engedje meg, hogy egy kicsit
 Kínézzek.

Pete Márton.

BEZÖRGETEK ABLAKODON.

Bezörgetek ablakodon, gyere ki, galambom,
 Keservem már gátját törte, vissza alig tartom.
 Ha ki nem jössz, engem önt el, mint árvíz a tájat,
 S utánam a gyöngye szíved mind a sírig fájhat.

Te tudod a leghívebben, mily nagyon szeretlek,
 A küzdelmet egy világgal fölveszem éretted.
 Hűségemben is megbízom. Tőle lelkesültem !
 Ki a párját hűn szereti, nem lehet az hűtlen.

Fölbredt már vén mostohád, akármit üzen ki,
 Üzenetén miközülünk fel nem lobban senki ;
 Nézzen föl a csillagokra, mind csak azt ragyogja :
 Legénynek lány, a leánynak a legény a sorsa.

Dura Máté.

BÉKÓT TETTEM FAKÓ LOVAM LÁBÁRA.

Békót tettem fakó lovam lábára,
Mért nem hallgat a gazdája szavára ;
Békóba vert engem is a szerelem,
Az Alföldön a lebszebb lányt szeretem.

Volt egy csikóm, ha magam rá vetettem,
Száz mérföldre maradt a szél megettem ;
Debreceni szabadságon eladtam,
Áldomáskor csakhogy meg nem sirattam.

De nem bánom, a rózsámnál az ára,
Neki adtam kendőre, pintlikára.
Ne zszugorgasd, azt a bankót, jó lélek,
Ad az isten még többet is, ha élek.

BÚS A MAGYARNAK ÉLETE.

Bús az magyarnak élete,
Búsabb mint az fülemüle,
Mert ha nem vösz feleségöt,
Ki főzi mög az ebédöt.
De, hogyha megházasodik,
Attul rögvest szaporodik,
Lám, én is megházasodtam,
Rögvest meg is szaporodtam,
Kopaszodtam, szaporodtam,
Dörékgig megkopaszodtam.

Én istenöm, adj kögyelmet,
Az gyerökhő segedelmet,
Krumplit, búzát, tököt, babot,
Hízott gyesznót ötöt-hatot.

Akkor aztán azt se bánom,
 Ha az nyolcadikat látom,
 Az velágnak fittyet hányok,
 Hasonló jókat kívánok,
 Az velágnak fittyet hányok,
 Hasonló jókat kívánok.

Gárdonyi Géza.

BÚZAFÖLDÖN, DŰLŐÚTON MEGY A LÁNY.

Búzaföldön, dűlőúton megy a lány,
 Barna legény lépeget az oldalán.
 Amint mennek, mendegélnek :
 Ici, pici nyúl
 Búzaföldön az árnyékban szépen meglapúl.

— Szőke kis lány, jaj, be régen kísérlek,
 Ne izélj hát, ülj le mellém, ha kérlek.
 De a kis lány nem szól semmit,
 Csak irúl-pirúl :
 Két nagy fülét hegyezi az ici-pici nyúl.

Esti csillag halavány fényt hinteget,
 Búzakalász bizalmasan integet.
 Barna legény szőke kis lány
 Derekához nyúl,
 Csattan a csók : de már erre megugrik a nyúl.

Serly Lajos.

CSENDES ESTE SZÁLLOTT LE A PUSZTÁRA.

Csendes este szállott le a pusztára,
 Elnémult a bodor tinó kolompja,
 Csak egyedül sírdogál a furulya,
 A kisasszony az ablakból hallgatja.

— Künn a pusztán gulyásbojtár vagyok én,
Ezer darab marhát, lovat őrzök én.
A kisasszony ha kijön a pusztára :
Mosolyogva néz a gulyás bojtárra !

Szépen legel a Péterné gulyája,
A kisasszony maga sétál utána.
Már messziről kiáltja a gulyásnak :
— Jancsi szívem, terítsd le a subádat.

— Hogy terítném le én az én subámat,
Ha elalszom, elhajtják a gulyámat.
— Már te azzal szívem gulyás ne gondoldj,
Kiváltja az édes anyám, ha mondom !

Még a búza ki sem hányta a fejét,
Már a veréb mint kiette a szemét.
— Édes anyám, jaj istenem, istenem,
Jaj mire vitt engemet a szerelem !

— Lányom, lányom, lányomnak sem mondalak
Inkáb, mintsem egy gulyásnak adjalak.
— Édes anyám, nem bánom én, tagadj meg,
De a szívem csak Jancsiért szakad meg !

CSŐSZ LESZEK ÉN A NYÁRON.

Csősz leszek én a nyáron
A temesi határon.
Leterítem subámat,
Oda várom rózsámat,
A rózsámat.

Ki egy pipadohányt ád,
 Nem hajtom be a lovát,
 Sem a lovát, sem magát,
 Sem a szarvasmarháját,
 A marháját.

Jó csősz voltam tavaly én,
 Olyan leszek az idén.
 Nem loptak el semmit sem,
 Mit megőrzött az isten,
 A jó isten !

CSUPA GYÁSZ.

Csupa gyász most az embernek élete,
 A csillag is, mint a korom fekete ;
 De a lelkem fehér, mint a patyolat,
 Hú szív ver a tulipános szűr alatt.

Csikósbojtár vagyok, azt nem tagadom,
 Csak bojtárság még az én hivatalom ;
 De azt magam embersége adta rám,
 Nem csúsztam én a nagyoknak udvarán.

Rossz a világ, de azzal nem gondolok,
 A pusztán még arany és gyöngy a dolog ;
 Nincsen itten sem irigység, sem harag.
 Itt az ember bálvány-istent nem farag.

Imádkozom, imádság az életem ;
 Most a fényes délibábot kergetem,
 Máskor pedig elterülve a mezőn
 A virágot bokrétába kötözöm.

Még a ménes a legelőn lepihen,
 Vad csikóra vetem magam sebtiben,
 Vad csikómmal akkorákat ugratok,
 Tarisznyára szedhetném a csillagot.

Ha aztán a szomszéd falu tornya szól,
 A nyugoti szellő azt elhozza jól,
 Ide hozza a Hortobágy kis folyón :
 Tán valakit temetnek, azt gondolom.

ELMENT AZ ÉN RÓZSÁM IDEGEN ORSZÁGBA.

Elment az én rózsám idegen országba,
 Sokat levelezget : menjek el utána.

Nem megyek, nem megyek idegen országba,
 Inkáb legyászolom háromféle gyászba.

Pénteken pirosba, szombaton fehérbe,
 Vasárnap délután tiszta feketébe.

Szerelem, szerelem, átkozott szerelem,
 Mért nem virágozol minden fatetejen ?

Minden fatetejen, minden csipkevevesszőn :
 Téphetne belőled minden árva legény !

Én is szakajtottam, szásszor is megbántam.
 Szelid galamb helyett vadgerlicét fogtam.

ELRAGADTA GALAMBOMAT.

Elragadta galambomat
 A Balaton tőlem,
 Éjjel-nappal siratgatom,
 Jaj, mi lesz belőlem ;

Kérdezgetem a habokat :
 Merre fekszik, hol van ?
 Egy se tudja, csak azt mondja :
 Itt a Balatonban.

Játszik a szél a Balaton
 Homokos partjával ;
 Köröskörül beültetem
 Szomorúfűzfával.
 Köröskörül ráhajlik mind,
 Ráborúl a tóra,
 Mintha, mintha valamennyi
 Egy-egy fejfa volna.

Pósa Lajos.

ENGEM HÍVNAK FÁBIÁN PISTÁNAK.

Engem hívnak Fábián Pistának,
 Ki is állok huszonnégy zsandárnak.
 Jó a zsandár, de nem félek tőle,
 Majd kimegyek, megszámolok véle.

Fekete föld termi a jó búzát,
 Sűrű erdő neveli a betyárt,
 Szép csárdásné, viselje kend gondját,
 Majd megkapja kend még a jutalmát.

Szeged felől fujdogál a szellő,
 Jön a zsandár, mint szél, mindenfelől ;
 De én szegény csak magam egyedül
 Sürgök-forgok a fegyverem körül.
 Isten hozzád Szalonta városa !
 Már én többé nem leszek lakosa.
 Teremhet már zöld füvet laposa,
 Kis pej-lovam többé nem tapossa.

ERRE JÖNNEK, ERRE JÖNNEK.

Erre jönnek, erre jönnek,
Hozzák az én szeretőmet ;
Azzal megy az esküvőre,
Ki jó szót sem várhat tőle.

Az a négy pej úgy ficáncol :
Kifordítja szánkájából,
Elviszi a másvilágra,
Hol nem lesz a szíve árva.

Mostan éppen énrám néz át :
Mefogom a kapufélfát,
Nehogy kínos keservemben
Még valahogy összeessem.

Vigasztalódj, szép menyasszony,
Bánat soha ne aggasszon ;
Lettem volna én is gazdag :
Volnánk a legboldogabbak !

Felöltözöm feketébe,
Kimegyek a falúvégre ;
Meggérem a fürgeteget :
Borítson rám szemfödelet.

Dura Máté.

ESIKA FÖRGETEG.

— Esik a fürgeteg, ázik a köpönyeg,
Eresszél be, kis angyalom,
Mert meghalok érted.

— Nem eresztelek be kilenc óra után,
Eredj oda, huncut betyár,
Ahol eddig voltál.

— Nálad vagyok rózsám, nálad minden este,
Zöldleveles kiskapudnál
Várlak-leslek egyre.

ESKÜVŐRE KÉNE MENNI.

Esküvőre kéne menni Szegedre, Szegedre,
De békó van verve mindkét kezemre, kezemre,
Oltár helyett akasztófára visznek, elvisznek ;
Húsz csikóért, hat tinóért holnap már felkötnek.

Mondjad rózsám a megyei uraknak, uraknak :
Ha ők is majd a mennyekbe feljutnak, feljutnak,
Húsz helyett ott ötven csikót lopok el, hajtok el,
Húsz csikóért, hat tinóért már ott nem kötnek fel.

Te meg rózsám, végy fekete pántlikát, pántlikát,
Avval kösd be a kedvesed szemeit, ajakát,
Holnapután már ilyenkor, angyalom, galambom,
Mi jó lélek lakik benned : istennél megtudom.

ÉDES ANYÁM, JÖN A BABÁM.

— Édes anyám, jön a babám, hova bujjak előle ?
Nagyon komoly a szándéka, azt látom ki belőle !
Jaj, ha megkér, szegény szívem, nem is tudom, mire jut :
El se bírja gyöngé fejem a menyasszony-koszorút !

— Tizenhat év még nem elég, hogy a kis lány nagy legyen,
 Hogy megtudja : mi az élet, házaseset, szerelem.
 Alig örült, alig tanúlt sütni-főzni keveset :
 Mint menyasszony, majd mint asszony siránkozik eleget.

— Lány maradok, el se hagyom anyámasszonyt halálig,
 Az én keblem férfi-csókra, ölelésre nem vágyik.
 Anyácskám lesz minden gondom, míg csak el nem temetnek —
 Hanem azért, ha megkérne : — adjon hozzá kigyelmed !

Dura Máté.

ÉDES ANYÁM ! KÖSSÉ FEL A KENDŐT A FEJÉRE.

— Édes anyám ! Kösse fel a kendőt a fejére,
 Menjen el egy barna lányhoz, ki a faluvégre.
 Édes anyám ! Azt a kis lányt el szeretném venni,
 Kérdezze meg : akar-e a feleségem lenni ?

— Édes fiam ! Azt a leányt verd ki a fejedből,
 Nem érdemli, hogy te szeresd szívedből, lelkedből ;
 Azt üzeni : szebb legény is, gazdagabb is kérte.
 — Édes anyám ! Az én szívem meg is szakad érte.

Dóczy József.

ÉN MAGYAR LEÁNY VAGYOK.

Én magyar, leány vagyok,
 A nevem Babet.
 Án Piroska minden lány
 S Rózsa nem lehet.

Borcsa is nevem, de ki
 Kedvel, ezt így ejti ki :
 Kis Babet, szép Babet.

Lengyel s árva volt anyám,
 Dajkám francia ;
 Édes apám volt magyar
 Nagy hon hű fia.
 Az öröm úgy meghatott,
 Nyájasan ha szólhatott :
 Kis Babet, szép Babet.

Én magyar leány vagyok,
 Nem kell német szó ;
 Egy, csak egy a nemzeti —
 Többet tudni jó —
 Meg is halnék, hogyha tán
 Magyarul nem hallanám :
 Kis Babet, szép Babet.

Egy legényt már ismerék,
 Gyöngy-tavaszkorút,
 Szöghajút, módost, jelest,
 Jó, szelíd fiút ;
 Nem bírtam meghallgatni,
 Mert nem tudta mondani :
 Kis Babet, szép Babet.

De akit most ismerék,
 Az derék fiú,
 Barna, bátor és nemes,
 Büszke, nem hiú.
 Nem merem már hallani,
 Oly jól tudja mondani :
 Kis Babet, szép Babet.

ÉN VAGYOK A PETRI GULYÁS.

Én vagyok a petri gulyás,
 Én őrzöm a petri gulyát,
 A bojtárom vízen, sáron,
 Magam a paplanos ágyon.

A csikósnak jól van dolga,
 Egyik lórul a másikra,
 De a juhász, mint a kutya,
 Egyik dombrol a másikra.

FALUVÉGI CSÓKOS-KOCSMA JAJ DE HANGOS.

Faluvégi Csókos-kocsma jaj de hangos,
 Duhaj nótát játszik benne a cimbalmos.
 A nagy asztal csak úgy görnyed a sok bortul,
 Mulatozó szép legénynek könyje csordul.

— Hej csaplárné, lesz-e még bor a pincébe ?
 Hozza ide, mind megiszom egyvégtébe.
 Ha elesem, fogjon fel a két karjába,
 Fektesse le a firhangos szobájába.

Ne kérdezze mért iszom én, úgy se mondom.
 Kékszemű kis szőke lány volt a galambom,
 Ma eskették. Ráadták az ég áldását,
 Annak iszom a keserű áldomását.

Dóczy József.

FEHÉR GULYA KOLOMPJA SZÓL.

Fehér gulya kolompja szól a réten,
 Gazdag leány üzent hozzám a héten :
 — Szegény legény, ha a szíved szeretne,
 Gazdagságom mind a tied lehetne.

— Gazdag leány ne üzengess hiába,
 Másnak virít az én szívem virága ;
 Szegény kis lány, de a szíve kincsével
 Tengernyi föld gazdagsága nem ér fel.

Elhangzott már a pacsirta éneke,
 Hej, de sok bú borúlt az én szívemre,
 Ha rám borúl a halotti szemfedél,
 Emlékezzél, hogy valaha szerettél.

FORRÁSKÚTNÁL JUHÁSZBOJTÁR.

Forráskútnál juhászbojtár,
 Arca piros, szeme bogár ;
 A forráshoz napalkonyán
 Dalolva jön három leány.

Egyik így zeng : Én istenem,
 Vajha itt volna kedvesem,
 Ki énnekem vizet merne,
 Szédüléstől megmentene.

Másik így zeng : Gyöngé vagyok,
 Vízcsöbreim pedig nagyok ;
 Hej ha szeretőm itt lenne :
 Beh örömmel segítene.

A hármadik, mint a hajnal
 Elpirúl s mond bús ajakkal :
 Egek ura, szent teremtőm,
 Mért nincs nekem is szeretőm ?

A lányok ily énekléssel
 A forrásra értenek el ;
 A szép bojtár mindent halla ;
 Nekik viszont ő így dalla :

— Kinek szédelgős a feje :
Szemeit ha mer, hunyja be ;
Ki egyszerre nem bír sokat :
Kétszer tegye meg az utat.

Kinek nincsen szeretője :
Adjon neki teremője ;
Im, leány, nyílt karokkal vár,
Ha tetszik, a juhászbojtár !

Czuczor Gergely.

FÜRDIK A HOLDVILÁG AZ ÉG TENGERÉBEN.

Fürdik a holdvilág az ég tengerében,
Méláz a haramja erdő közepében :
Sűrű a fűvön az éj harmatozása,
De sűrűbb két szeme könnyének hullása.

Baltája nyelére támaszkodva mondja :
— Mért vetettem fejem tilalmas dolgokra !
Édes anyám, mindig javamat akartad,
Édes anyám, mért nem fogadtam szavadat.

Elhagytam házadat, földönfutó lettem,
Rablók, fosztogatók közé keveredtem,
Most is köztük élek magam szégyenére,
Ártatlan utasok nagy veszedelmére.

Elmennék én haza, itt hagynám ezeket,
Örömet itt hagynám, de most már nem lehet !
Édes anyám meghalt . . . kis házunk azóta
Régen összeroskadt . . . s áll az akasztófa.

Petőfi Sándor.

GYÖNGE SÁNDOR, ÚGY IS HÍVNAK ENGEMET.

Gyöngé Sándor, úgy is hívnaq engemet,
 Magyarul is úgy írják a nevemet.
 Pálfi István szeretőmet szerette :
 Pálfi Istvánt karabinom megölte.

Klagenfurtnál árkolnak egy temetőt,
 Temessenek engem abba legelőbb ;
 Sírhalomra ültessenek violát,
 Barna babám ottan sírja ki magát.

HA MEGHALOK, SZELLŐ LEGYEN BELŐLEM.

Ha meghalok, szellő legyen belőlem,
 Járó-kelő holdvilágos mezőben,
 Emberektől elbujdosott fájdalom,
 Melyet el nem olthatott a sírhalom.

Szállok, szállok csendes nyári éjjelen
 Rideg pusztán, ahol senki sincs jelen,
 Ott keresem a vitézek hamvait,
 Kiket a harc veszedelme sírba vitt.

Szállok, szállok bujdosókkal messzire
 Kékes vizű, habos tenger szélire,
 Ajkaikról a sóhajtást fölveszem,
 S messze hagyott hazájokba elviszem.

Szállok, szállok, csendes boldog faluba,
 Szerelmes lány csókja, könye csalt oda ;
 Virágom volt nekem is a szerelem,
 Búbánatja most is együtt jár velem.

Szállok, szállok, majd egykor nagysokára,
Lassan titkon egy kis ház udvarára ;
Megzörrentek ott egy keskeny ablakot,
Az én édes, jó szülőim laknak ott.

— Szállok, szállok magam sem tom', hogy hova,
Talállok-e nyugodalmat, vagy soha ?
Emberektől elbűjdosott fájdalom,
Melyet el nem olthatott a sírhalom.

Lévay József.

HARANGOZNAK, IMÁDKOZZUNK.

Harangoznak, imádkozzunk,
Egy szép kis lány fekszik halva.
Költögeti, ébresztgeti
Édes apja, édes anyja.
Édes anyja sírva mondja :
Kelj fel, kelj fel, szép virágom.
A harangok zúgva mondják :
Itt nem, csak a másvilágon !

Harangoznak, imádkozzunk,
Egy szép kis lány fekszik halva.
Most teszi a koporsóba
Édes anyja, édes atyja.
Én is érzem azt a mély bút,
Tudom én is, mi a bánat —
Hej de az én boldogságom
Többé soha fel nem támad !

HEGYEN ÜLÖK, BÚSAN NÉZEK LE RÓLA.

Hegyen ülök, búsan nézek le róla,
Mint a boglya tetejéről a golya.
Lenn a völgyben lassu patak tévedez :
Az én fáradt életemnek képe ez.

Elfárasztott engemet a szenvedés,
 Be sok bűm volt, örömem meg be kevés.
 Bánatomból egy nagy árvíz lehetne,
 Örömem kis sziget lenne csak benne.

Fenn a hegyen, lenn a völgyben zúg a szél,
 Közelget az időjárás ősz felé.
 Őszszel szép csak a természet énnemem,
 A haldokló természetet szeretem.

Tarka madár nem füttyörész az ágon,
 Sárgapiros levél csörög a fákon.
 Innen-onnan lehull a fák levele . . .
 Bárcsak én is lehullanék ő vele !

Holtom után vajon mi lesz belőlem ?
 Vadfa lenni szeretnék az erdőben.
 Ott lenne az én számomra jó tanya,
 Egész világ engem ott nem bántana.

Szeretném, ha vadfa lennék erdőben,
 Méginkább : ha tűzvész lenne belőlem :
 Elégetném ezt az egész világot,
 Mely engemet mindörökké csak bántott !

Petőfi Sándor.

HEJ, GAZD' URAM, ADJA KI A BÉRÖM.

Hej, gazd' uram, adj a ki a béröm !
 Már többet a jószágot nem őrzöm ;
 Elszegődtem a szomszéd megyébe,
 A csikósok, gulyások közébe.

— Peti fiam, ne hagyj te itt éngem,
 Hisz' te voltál a legjobb cselédem :
 Uj szűrt veszek majd vásárfiának,
 Csak jó gondját viseld a jószágnak.

Hej gazd' uram, nincsen semmi kedvem,
 Megúntam már itten az életem,
 Odaadta Mariskámat másnak :
 Viselje más gondját a jószágnak !

HEJ, HUJ, SOBRI PAJTÁS.

— Hej, huj, Sobri pajtás,
 De régen nem láttuk egymást !
 — Hej, huj, ha nem láttuk,
 Csakhogy jó hírért hallottuk !

— Hej, huj, Sobri pajtás,
 Hogyan tetszik a vándorlás ?
 — Hej, huj, nem jól tetszik,
 Mert kedvesem halva fekszik.

— Hej, huj, Sobri pajtás,
 Endöréden mi a szokás ?
 — Hej, huj, az a szokás,
 Díszlik a szeretőtartás !

— Hej, huj, Sobri pajtás,
 Micsoda ott az a nagy ház ?
 — Hej, huj, Sümeg város,
 Ott lakik a komiszáros.

HEJ, JUHÁSZBOJTÁR, HOL A JUH.

— Hej, juhászbojtár, hol a juh ?
 Mért vagy te olyan szomorú ?
 — Balaton mellett, ott a juh,
 Engemet öldös egy nagy bú.

Nem ettem s ittam én még ma,
Itt fekszem dűlve, mint a fa,
Lenyugszik a nap az égen,
Engemet itt hagy inségben.

Megesett rajtam, fáj nékem :
Nem szeret engem a szépem,
Hasztalan fúvom furulyám :
Nem hallja, nem néz ő énrám.

Friss tejet adtam, bárányt is
Én neki, teljes boglárt is,
Tőle nem szántam semmimet,
Odaadtam volna lelkemet.

Csókokat nyomtam képére,
Sóhajtást küldök melyére,
Oldala mellé borúltam,
Szájából szép szót koldultam.

Hej, de ó mindezt felejtí,
Életemet gyászba ejti !
Kínomon szánva nem indúl,
Mást szeret ő már, másért gyúl.

Büntesse őtet az isten
Mért leve hozzám hitetlen ;
Mért verte agyon kedvemet,
Mért verte által szívemet.

Majd ha a nyájam elszéled,
Bennem a lélek eltéved,
Mondani fogják : érted kár,
Szerelmes bohó, kis bojtár !

Vitkovics Mihály.

HORTOBÁGYI PUSZTÁN FÚJ A SZÉL.

Hortobágyi pusztán fúj a szél,
 Juhászlegény búsán útra kél.
 Hová lett a nyája ? eladta.
 Hová lett a kedve ? elhagyta.

Isten hozzád, puszta, pajtások !
 Furulyámat már nem halljátok.
 Hortobágyi pusztán fúj a szél,
 Juhászlegény búsán útra kél . . .

HOVÁ, CSIKÓS, OLYAN SZAPORÁN.

— Hová csikós, olyan szaporán,
 Azon a tajtékzó paripán ?
 Bogár Miska lánya férjhez mén,
 A lakodalmára megyek én.

— Ha lakodalomra megyen kend :
 Bunkós botot minek viszen kend ?
 Minek az a bunkós felkötve
 Felcífrázott kápás nyergére ?

— Azt a kis lányt, ki most férjhez mén,
 Soká szeretőmül bírtam én ;
 De elcsábították a szegényt,
 Elcsábította egy gaz-legény.

De nem esküszik meg ő vele
 Legyen vele isten kegyelme !
 Azért viszem ezt a nagy bunkót :
 Agyonütöm a gaz csábítót !

HULLÁMZÓ BALATON TETEJÉN.

Hullámszó Balaton tetején
 Csónakázik egy halász-legény :
 Hálóját szerencse,
 Őt meg a kedvese
 Elhagyta, el a szegényt.

Balaton teteje beborúl
 Villámlik, mennydörög, eső hull ;
 Az idő kiderül,
 A tó lecsendesül,
 Az estharang megkondúl.

De nem hívja e hang haza őt
 Mert nem látja a hű szeretőt.
 Már nem vár a halász :
 Búsán tovább halász
 Tengernyi bánat között.

Matók Béla.

IFJÚ VARJÚ KERESZTRŐL CSAK AZT KIABÁLJA.

Ifjú varjú keresztről csak azt kiabálja :
 Úr vagyok, lábam nyomát keresztsben találja.
 A vén varju hallja,
 S boglyáról azt mondja,
 Telelj ki csak, ha, ha, ha, ha,
 Telelj ki csak . . . !

Szállj le csak a keresztről, repülj jegenyére,
 Meglásd, senki sem tekint kérkedő fejedre.
 Neked mint varjúnak,
 Ilyen nótát fújnak :
 Károgy csak, csak, csak, csak, csak, csak,
 Dögevő vagy . . . !

Hivatalban sokakat beh sokan tisztelnek,
A számárnak, míg nagy úr, kalapot emelnek.

De ha majd kiszorúl,
Szép ege beborúl,
Akkor lássad csak, csak, csak, csak,
Mekkora lett . . . !

A ló is míg paripa, angol nyereg alatt jár,
Ha megvénül, taligaló lesz, mint a számár.

Így már sok mágnások
Lettek taligások,
Akkor látták csak, csak, csak, csak,
Mivé lettek . . . !

JAJ BE HANGOS A BECSALI CSÁRDA.

Jaj be hangos a Becsali csárda !
Víg muzsika, vidám zene járja ;
Zene mellett, jó bor mellett
Betyárokkal énekelget
Korcsmárosné kökényszemű lánya.

Jaj be csendes a Becsali csárda !
Se muzsika, se pohár nem járja.
Korcsmárosné lánya reszket,
Hányja-veti a keresztet :
Szeretője a siralomházba.

JUHÁSZ LEGÉNY, SZEGÉNY JUHÁSZ LEGÉNY.

Juhász legény, szegény juhász legény !
Tele pénzzel ez a kövér erszény ;
Megveszem a szegénységet tőled,
De rádásul add a szeretődöt.

— Ha ez a pénz volna csak foglaló,
S még szűz ennyi lenne borralaló,
S id'adnák a világot rá'dásnak
Szeretőmet még sem adnám másnak !”

Petőfi Sándor.

KALAPOM SZEMEMRE VÁGOM.

Kalapom szememre vágom,
Mellette hervad virágom,
Sírva nézem.
Így múlik el ifjúságom,
Ma-holnap oda világom,
Óh be érzem !
Fogd meg pajtás a vasvesszőt,
Verd meg véle a temetőt,
Mert nem kedvez semmi szépnek,
Semmi épnek.

Addsa pajtás a vasvesszőt,
Hadd kérdem meg a temetőt :
Hol fáj néked ?
Oda sujtok, hadd érezze
A fájdalmat, ahhoz mérje
A miénket.
Ottan oly csendesesen nyugszik,
És a gondtól megmenekszik
Párnáján sok hív szerető.
Jó temető !

Óh, ne bántsod, pajtás, azokat
A mohosult sirhantokat
Vasvesszővel,

Ha nem szeretsz, befogatom,
De ha szeretsz, futni hagyom,
Gyere velem, légy az enyém ezután.

Zempléni Árpád.

KERTEM ALATT A BERETTYÓ FOLYDOCÁL.

Kertem alatt a Berettyó folydogál, —
Hársfák alatt barna kislány sírdogál.
Állj meg, szép víz, állj meg, rózsám kér téged,
Hószín nyakát, hadd mossa meg belőled.

Megállj, kis lány, csónakom eloldoztad,
A partról a zaj közé taszítottad,
Meglakolsz még, lányka, ezért, megállj csak,
Megcsókollak százszor, ha megtalállak.

Hej, jó legény, eloldom én másszor is,
Ha megcsókolsz, visszaadom százszor is ;
Úgy is tiéd, a szívem, míg csak élek,
Csókodtól én, barna legény, nem félek.

KESKENY UTCA MUZSIKASZÓ.

Keskeny utca, muzsikaszó,
De szomorú, de megható,
Keservebb ez a nóta,
Mintha a bú maga volna.

Este van már, hull a csillag,
Szegény legény haza ballag,
Nehéz néki még a szó is,
Kifutna a világból is.

Este van már, hull a csillag,
Fehér házban gyertya hamvad,
Virág van az ágyra hintve,
Barna kis lány kiterítve.

KÉRI PUSZTÁN.

Kéri pusztán, az endrődi határban,
Leveledzik a nagy hársfa javában,
Hej, endrődi határ öreg hársfája,
Búsulni jár a kis bojtár alája.

Éjféltűn három óra az idő,
Furulyaszó hallik onnan messziről,
Száll a nóta, berepül egy ablakon :
Ne aludjék, ébredjen fel, kisasszony.

Kinyílik a tisztartónak ablaka,
Selyemhaju kisasszony néz ki rajta,
Én istenem, azt gondolja magába :
Mért vagyok én a tisztartó leánya ?

KÉT LÁNYA VOLT A FALUNAK.

Két lánya volt a falunak,
Két virága,
Mind a kettő úgy vágott a
Boldogságra.
Az egyiket elkisérték
Esküvőre ;
A másikat szép-csendesen
Kivitték a temetőbe.

Özvegyasszony, halottadat
 Ne sirassad ;
 Te se örülj, hogy a lányod
 Férjhez adtad ;
 Ki tudja a jobbik sorsot
 Melyik érte :
 Melyiknek volt esküvője ?
 Melyiknek a temetése ?

KIS FURULYÁM SZOMORÚFŰZ ÁGA.

Kis furulyám szomorúfűz ága,
 Temetőben szomorkodik fája ;
 Ott metszettem azt egy sírhalomról :
 Nem csoda, hogy oly siralmasan szól.

Ott hunytál le, kedves szép csillagom,
 Ragyogásod többé nem láthatom ;
 Hogy ne volna hát sötét világom,
 Hogy volna hát élni kívánságom !

Haza ballag nyájam estefelé,
 Én ballagok a temető felé.
 Kél a holdnak halovány orcája,
 Kél furulyám epedő nótája.

Addig epeszt a bánat engemet,
 Addig, addig nyögöm keservemet :
 Míg egyszer a hanggal egyetemben
 Lelkem is a más világra reppen.

Petőfi Sándor.

LASSÚ ESŐ JAJ BE BÚSAN CSEPEREG.

Lassú eső jaj be búsan csepereg,
 Geszte Jóska a csárdában kesereg.
 Korcsmárosné be-bemegyén hozzája :
 Ráborul a Geszte Jóska vállára.

— Korcsmárosné nékem halat süssék kend,
 Melléje jó citromos bort hozzék kend,
 Szolgálóját strázsára állítsa kend,
 Ha zsandár jön, hiraással legyék kend.

Beszalad a szolgáló nagy ijedve :
 — Itt jön kilenc zsandár kivont fegyverbe.
 Geszte Jóska se veszi ezt tréfára,
 Felpattan a daruszőrű lovára.

Elvágatott a bakonyi erdőbe ;
 Lova lába meghotlik egy nagy kőbe.
 Mondja néki komiszáros-kapitány :
 — Na te Jóska, nem jársz többet paripán.

Geszté Jóska sárgaréz sarkantyúja
 Nem csörög már Fehérnyiregyházába,
 Inkább csörög Vég-Eger városába,
 Mikor húzzák fel az akasztófára.

LEESETT A RIGÓ LOVAM PATKÓJA.

Leesett a Rigó lovam patkója,
 Jeges az út, majd kicsúszik alóla ;
 Fölveretem orosházi kovácsnál.
 No de se baj, több is vezett Mohácsnál !

Volt nekem egy rigó-szórú paripám,
 Eladatta a szegedi kapitány ;
 Ott sem voltam az áldomásívásnál.
 No de sebaj, több is veszett Mohácsnál !

Volt nekem egy fehér házam, leégett,
 A telekem, azt sem tudom : kié lett, —
 Be van írva vásárhelyi tanácsnál.
 No de sebaj, több is veszett Mohácsnál !

Volt szeretőm, esztendeig sirattam,
 Ez nekem a mindennapi halottam,
 Most is meg van az a gonosz, de másnál.
 No de sebaj, több is veszett Mohácsnál !

MEGÉGETT A VÁSÁRHELYI CSERÉNY.

Megégett a vásárhelyi cserény,
 Beleégett barna gulyáslegény,
 Beleégett három pár ruhája,
 Számadónak kivarrott subája.

Számadónak nincsen semmi kára,
 Másikat vesz szegedi vásárba ;
 De a szegény barna gulyáslegény
 Hej ! maga is beleégett szegény.

Barna kis lány kerüli a cserényt,
 Keresi a barna gulyáslegényt ;
 — Barna kis lány hiába keresed :
 Beleégett, ki téged szeretett.

— Mutassátok, mutassátok sírját :
 Hadd öntözzem könyeimmel hantját,
 Hadd teremjen rózsát, ne töviset,
 Mert ő engem igazán szeretett !

MEGÖLTEK EGY LEGÉNYT.

Megöltek egy legényt
 Hatvan forintjáért,
 Bevetették a Tiszába
 Pej-paripájáért.

Tisza be nem vette :
 Partra kivetette ;
 Arra ment egy halász-legény,
 Csónakjába tette.

Odament az apja,
 Költi, de nem hallja :
 — Kelj fel, kelj fel, édes fiam,
 Gyere velem haza !

Költi, de nem hallja,
 Meg van az már halva ;
 Sárga sarkantyús csizmája
 Lábára van fagyva.

Odament az anyja,
 Költi, de nem hallja :
 — Kelj fel, kelj fel, én magzatom,
 Hogy vigyelek haza !

Költi, de nem hallja,
 Meg van az már halva ;
 Szép fekete göndör haja
 Vállára van fagyva.

Odament rózsája,
 Költi, azt már hallja :
 — Kelj fel, kelj fel, édes rózsám,
 Borúlj a nyakamba.

— Csináltatsz-e nekem
Diófa-koporsót ?

— Csináltatok, édes rózsám,
Márványkő-koporsót !

— Eltemetsz-e engem
A temető-kertbe ?

— Eltemetlek, édes rózsám,
Virágos kertembe !

Virágos kertembe,
Kertem közepébe,
Ott siratlak, édes rózsám,
Téged mindörökre !

MEGY A JUHÁSZ SZAMÁRON.

Megy a juhász szamáron,
Földig ér a lába ;
Nagy a legény, de nagyobb
Boldogtalansága.

Gyepes hanton furulyált,
Legelészett nyája.
Egyszer csak azt hallja, hogy
Haldoklik babája.

Fölpattan a szamárra,
Hazafelé vágtat ;
De már későn érkezett,
Csak holttestet láthat.

Elkeseredésében
Mi telhetett tőle ?
Nagyot ütött botjával
A szamár fejére.

Petőfi Sándor.

MÉLY A SEBES-KÖRÖS SZÉLE.

Mély a Sebes-Kőrös széle, liliom,
De még mélyebb a közepe, sárga rózsá, liliom.

Barna legény kerülgeti, lilom,
Rózsájához akar menni, sárga rózsá, liliom.

Rózsájához akar menni, liliom,
Bazsarózsát szakajtani, sárga rózsá, lilom.

— Bazsarózsá, ne virágozz, lilom,
Én rám ugyan ne váraozz, sárga rózsá, liliom.

Mert ha énrám váraozzol, liliom,
Soha meg nem házasodol, sárga rózsá, lilom !

MENYECSCHE LETT A FALUNAK LEGESLEGSZEBB LÁNYA.

Menyecske lett a falunak legeslegszebb lányá,
Barna legény búsultában csak a korcsmát járja.
Van keletje, keresetje síró-rívó fának,
De a legény fájó szívéen nem enyhül a bánat.

— Szép menyecske, más galambja, állj meg csak egy szóra,
Vesd rám azt a szép szemedet, végső búcsúzóra.
Fáj nekem a te látásod, meggyek, hadd ne fájjon,
Azt akarom mondani, hogy : az isten megáldjon !

Hull a levél, sárga levél lesóhajt a fáról,
Daru-madár messze készül a letarolt tájról.
Barna legény indulóban, idegen határra,
Boldogtalan ifju asszony sírva néz utána.

MICSODA ERDŐ EZ ?

Micsoda erdő ez ?
 De nagy zaj van benne !
 Talán a kedvesem
 Lovakat hajt benne ?

Hadd hajtsa, hadd hajtsa,
 Megszenvedett érte,
 Mert a piros hajnal
 Tilalomban érte.

Elébe, elébe,
 Sárga ló elébe !
 Hogy be ne ugorják
 Virágos kertembe.

Be talál ugrani
 Kárt talál csinálni,
 A rózsabimbókat
 Le találja rúgni !

NEM A TISZA PARTJÁN FEKSZIK EZ A CSÁRDA.

Nem a Tisza partján fekszik ez a csárda,
 Benne halavány sör, nem piros bor járja ;
 A nagy asztal mellett sváb legények ülnek,
 Egy verklis valami
 Nótát köszörülget.

Folyik a sör, a szó, — mígnem összevesznek,
 Szerető, vetélytárs egymásra ismernek,
 Egymásra ismernek, de tenni nem mernek,
 Vidám verkli-szónál
 Csak úgy veszekednek.

Ha ez a csárda a Tisza partján volna :
 Arról a leányról kevesebb szó folyna,
 Az is, ami folyna, tudom, másként folyna,
 S idebent azóta
 Csak egy legény volna !

Szabolcska Mihály.

NINCS CSEREPES TANYÁM.

Nincs cserepes tanyám,
 Sem csűröm, sem gulyám
 Nincsen.
 Kőből a nyoszolyám,
 Nem különb a párnám
 Nékem.
 Az éjszaka a pártfogóm,
 Zápor mossa a takaróm
 Fehérre.
 Mégis ezer pengő forint
 Kitűzve fejemre,
 De az igaz betyár
 Úgy se kerül mindjárt
 Kézre.

PANASZKODIK A FURULYÁM NÓTÁJA.

Panaszkodik a furulyám nótája ;
 Szeretőm volt falunk legszebb leánya ;
 Addig-addig ölelgettem, csókolgattam, szerettem,
 Míg egyszer csak a másé lett.
 No de se baj ! Én is másat kerestem.
 Nem búsulok ! Vigan szól a furulyám ;
 Lesz még nekem csókos szájú violám ;
 Hogy fogom én akkor ezt a csúf világot nevetni !
 A galamb is tőlem tanul
 Turbékolva csókolódnai, szeretni.

Dóczy József.

PENG A KASZA.

Peng a kasza, hangos a rét, aratnak,
 Jó dolga, jó kedve van a parasztnak :
 Vágja, gyűjti gabonáját halomba,
 Télidőre kevés legyen a gondja.

Jó dolgom van, jó kedvem van nekem is,
 Termésemnek örül még a lelkem is ;
 Tele lesz a kamráim, csűröm, magtárom,
 A szükségét tanyácskámból kizárom.

Mint a hogy most dolgozgatok untalan,
 A télen majd mulatgatok gondtalan ;
 Az osztja meg velem éjtem, napomat,
 Ki köztetek, lányok, a legdolgosabb.

Rangra, pucra, vagyonna nem nézek én,
 Elveszem, csak legyen szép, jó, bár szegény ;
 De ki nálam bejárós lesz a csűrbe :
 Vagyonkámat gyarapítsa, becsülje !

Munkából nő, szaporodik a kalász,
 Hoppon marad, ki tétován bakalász !
 Mire az új bor megforr a hordómban ;
 Kis menyecském ott vigad a karomban !

Dura Máté.

PUSZTÁN SZÜLETTEM, A PUSZTÁN LAKOM.

Pusztán születtem, a pusztán lakom,
 Nincs födeles, kéményes hajlokom ;
 De van cserényem, van jó paripám :
 Csikós vagyok az alföldi rónán.

Szörén szoktam megülni a lovat,
 Ha ide vagy oda utam akad ;
 Nem szükséges a nyereg a hátán —
 Csikós vagyok az alföldi rónán.

Gyoles a gatyám, patyolat az ingem ;
 Nem vettem, a rózsám varrta ingyen.
 Hejh maholnap az én piros rózsám
 Csikósne lesz az alföldi rónán.

Petőfi Sándor.

RÁC-KERESZTTÚR FELŐL.

Rác-Keresztúr felől
 Fúj a hideg szellő.
 De rossz hírt hallottam
 Kedves babám felől.

Azt a hírt hallottam
 Hogy megházasodtál ;
 Áldjon meg az isten
 Ha jobbra találtál !

— Jobbra nem találtam,
 Csak szebbre akadtam.
 Verje meg az isten,
 Jaj, de megcsalódtam !

RONGYOS CSÁRDA, KÉT OLDALÁN AJTÓ.

Rongyos csárda, két oldalán ajtó,
 Benne mulat az a híres Patkó,
 Korcsmárosné így adja föl a szót :
 Fene látott egy lovon hét patkót !

— Ha nem látott, jőjjön ki, most lát majd,
 Négyet visel ez a kevély állat,
 Kettő meg a szízmámra van verve,
 A hetedik magam a nyeregbe.

SÁRGA CSIKÓ A PARIPÁM.

Sárga csikó a paripám,
 Azon mennék hozzád, babám,
 De a csősz tilosba kapta,
 A bíróhoz behajtotta.

Bíró gazda, bátyám uram,
 Kérem, adja ki a lovam,
 Sürgetős az útam nagyon,
 Subám zálogba itt hagyom.

Sárga csikóm, rugd fel a port,
 Ne nézz árkot, ne nézz bokort,
 Mire a nap nyugvóra száll,
 Ott légy velem galambomnál.

Fúj, süvölt a Mátra szele,
 Ingem, gatyám lobog bele,
 Kalapom is elkapta már,
 Tiszába vitte a tatár.

Isten adta falu nyája,
 Ez is csak útamat állja ;
 Talán itt jár hét vármegye
 Juha, borja és tehene ?

Habos sárga csikóm nyaka,
 Újnyi vastag a por rajta.
 Meg ne útálj, kedves rózsám,
 Hogy oly sötét-piros orcám.

Subám zálog a bírónál,
Kalapom a Tiszán úszkál,
De a szívem itten dobog,
Forró lángja feléd lobog.

SELYEM KENDŐ, SELYEM KÖTÉNY.

Selyem kendő, selyem kötény, selyem szoknya,
Nem vagyok én az ilyenhez hozzászokva ;
Nem vagyok én bíró lánya, nincsen módom,
Csak úgy járok, csak úgy élek, árva módon.

Sorban tart engem a falu, szegény árvát,
Én őrzöm az egész helység libanyáját ;
Száz a libám, tizenhárom a gúnárom,
Azokkal én a tilalmast meg-megjárom.

Bárcsak rajta kapnának, hogy befognának,
A bíróhoz bevinnének, becsuknának,
Tán a bíró fia be-bekandikálna,
Ha nem szeret, legalább hogy megsajnálna.

Temérdek.

SÍR A KIS LÁNY A BALATON PARTJÁN.

Sír a kis lány a Balaton partján,
Mert elhagyta szeretője csalfán ;
Ne sírj kis lány olyan keservesen,
Visszahozza még babád az isten.

— Be szeretnék aranyhallá válni,
Siófoktól Füredig úszkálni :
Rátalálnék babám hálójára,
Elbúcsúznék tőle utójára.

Füred alatt, hogy a nap leszállott,
 Halászlegény kiveti a hálót,
 Sohse látott ily szomorú estét :
 Kifogta a kedvese holttestét.

SÍR A NÓTA, MAGYAR NÓTA.

Sír a nóta, magyar nóta,
 Muzsikálnak este óta,
 Messze, messze, idegenben,
 Mesebeli tündérkertben,
 Egy párisi fogadóba,
 Fogadóba !

Mennyi érzés, mennyi bánat,
 Szíve van tán a nótának.
 Oly szomorún sírdogálja :
 Miben áll a mulatsága
 Kondoroson a bojtárnak,
 A bojtárnak !

A teremnek minden lángja,
 Mintha pásztortűzzé válna.
 Csak itt lent a cifra lányok,
 Fényes urak, asszonyságok
 Nem figyelnek a nótára,
 A nótára !

Nevetgélnek, beszélgetnek,
 De ők arról nem tehetnek.
 Tudja a jó mindenható :
 Mi is azon sírnivaló,
 Hogy a ménes ott delelget,
 Valahol egy csárda mellett,
 Csárda mellett !

Szabolcska Mihály.

SÖTÉT ERDŐ SŰRŰJÉBŐL.

Sötét erdő sűrűjéből kakuk szava hallik ;
 A hangjától a szívembe úgy bele nyilallik.
 Azt kérdeztem, mikor még a gyöngyvirág virágzott :
 Kakuk madár ! Mondd meg nekem :
 Hány évig él az én szőke szép kedvesem ?
 Százat is kiáltott.

Ne szólj, ne szólj, kakuk madár ! Hazug a te hangod.
 Nem hallottad a faluból a lélekharangot ?
 Száz évig él a kedvesem, azt mondtad te róla,
 S ma délután temették el !
 Kakuk madár ! A száz évből nem múlt még el
 Száz nap sem azóta.

Dóczy József.

SZÁLLJ LE, HOLLÓ, SZÁLLJ LE.

Szállj le, holló, szállj le,
 Szállj alább egy ágra,
 Hadd írjak levelet
 Mind a két szárnyadra.

Hadd írjak levelet
 Apámnak, anyámnak,
 Apámnak, anyámnak,
 Jegybéli mátkámnak.

Ha kérdik : hogy vagyok ?
 Mondd meg, hogy rab vagyok,
 Kolozsvár piacán
 Térdig vasban vagyok !

Az én derékaljam
 A tömlőc feneke,
 Az én égő gyertyám
 Kígyók, békák szeme.

Egy asztalka vagyok,
Gyászszal be van festve,
Azon van egy pohár,
Bánattal van tele.

Akárkié legyen,
Az a tele pohár :
Csak az enyim legyen
A megváltó halál !

SZEGÉNY RÓZSA SÁNDOR.

Szegény Rózsa Sándor
Föülte a lovára,
Aranyszélű gatyaszára
— Sej, haj ! —
Úgy lebeg utána.

Csillagok, csillagok,
Szépen ragyogjatok,
Híres magyar betyároknak
— Sej, haj ! —
Útat mutassatok !

Mennek a pusztába,
Szegednek környékén
Utánuk mén a vármegye
— Sej, haj ! —
Rádainak élén.

El is fogták őket,
Viszik a tömlöchebe.
Ott van köztük Rózsa Sándor
— Sej, haj ! —
Talpig vasba verve.

Odamén az anyja,
 Hogy őtet sirassa.
 — Ne sirasson, édes anyám,
 — Sej, haj ! —
 Nem vagyok meghalva !

— Hogyne siratnálak,
 Mikor vasba látlak,
 Holnapután nyolc óraker
 — Sej, haj ! —
 Fölakasztva látlak !

TÖRÖK ZSUZSI, MÉRT MENTÉL EL GYILKOLNI ?

— Török Zsuzsi, mért mentél el gyilkolni ?
 Gazdag doktort a pénzéért megölni ?
 — Édes anyám, régen az a vágyásom,
 Gazdag doktort a pénzéért megfojtom.

Török Zsuzsi azt írta az anyjának :
 Párnát küldjön az ő feje aljának.
 Édes anyja visszaírta lányának :
 Kő is jó lesz az ő feje aljának !

VÉN VÁNKOSÁN.

Vén vánkósán hortyog mélyen
 Szerelmes lány édes anyja.
 A kíváncsi fölkelő hold
 Bekönyököl az ablakba.

Kapufélhez szomszéd legény
 Lábújjhegyen suhanva jó,
 Holdas éjjel a hortyogás
 Hatalmas nagy vonzó-erő.

A leányka is kisurran,
Szíve reszket, fél a bajtól.
Kandi hold a fehér falra
Ölelkező képet rajzol.

Dura Máté.

ZAGYVA PARTJÁN.

Zagyva partján rozzant csárda,
Csárdásnének szép leánya,
Szép magyar lány jó bort árúl,
Van is vendég a javából !

Ott iszik sok úri vendég,
Kéri mind a lány szerelmét ;
De a huncut megtagadja :
Kacag-búg a szép szavakra.

Bús legény ül egy sarokban,
Könye csakhogy ki nem csorran.
Nincs, ki búját megenyhítse :
Pedig a lány minden kincse.

Egyszer aztán, hajnaltájba',
Fölcsap a vén csárda lángja.
Nem derült ki, hogy ki tette,
Hárman égtek porrá benne.

Dura Máté.

ZAVAROS A TISZA.

Zavaros a Tisza,
Nem akar higgadni,
Még az éjjel Bogár Imre
Átal akar menni.

Átal akar menni,
 Lovat akar lopni ;
 A szegedi nagyvásárban,
 El akarja adni.

— Nézz ki, babám, nézz ki
 Ablakod firhangján :
 Amoda jön Bogár Imre
 Sötét-pej paripán.

Arany a zablája,
 Réz a kantárszára,
 Szabadkai szép leányok
 Bomolnak utána.

— Korcsmárosné, hallja,
 Talán nem is hallja !
 Nyissa ki hát, a kapuját,
 Hadd menjek be rajta !

— Korcsmárosné, hallja !
 Van-e paprikása ?
 — Vagyon bizony egy bográccsal
 Vendégim számára.

— Korcsmárosné, hallja !
 Van-e vörös bora ?
 — Söröm is van, borom is van
 Vendégim számára.

— Korcsmárosné, hallja !
 Van-e szép leánya ?
 — Van leányom, szép leányom
 Betyárok számára.

— Korcsmárosné, hallja !
Száz itce bort hozna.
Megkínálom a vármegyét,
Hogy ne legyek rabja.

Huncut a vármegye,
Nem iszik belőle ;
Mert a szegény Bogár Imre
Most került kezébe.

Huncut a vármegye,
Meglesett az minket ;
Tiszahajlasi csárdában
Elfogott bennünket.

Repülj, madár, repülj,
Haj, Szabadka felül, —
Az a híres Bogár Imre
Maga van egyedül.

KATONADALOK

A GŐZÖSNEK HAT KEREKE.

A gőzösnek hat kereke
Bárcsak izzé-porrá törne,
Hogy engemet el ne vinne
Arra az idegen földre.

Anyám, anyám, édes anyám,
Fölnevelő kedves dajkám,
Örülhetsz az életemnek :
Fölneveltél a — németnek !

A GŐZÖSNEK HAT KEREKE DE FÉNYES.

A gőzösnek hat kereke, de fényes, de fényes, de fényes,
Benne ül a huszár-sereg, de kényes, de kényes, de kényes.
Ne sírjatok magyar lányok,
Visszajönnek a huszárok, valaha, — vagy soha.

Te vagy az én gyöngvirágom, — szeretlek, szeretlek, szeretlek ;
Most is élem a világot, teveled, teveled, teveled !
Éljed te is, én nem bánom,
A szívemből azt kívánom, teneked, teneked, galambom !

A GYOMAI VÁROSHÁZA.

A gyomai városháza de sárga,
 Abba visznek engem vizitálásra,
 Parancsolják, vessem le az ingemet,
 Katonának írják be a nevemet.

Édes anyám, mért szültél a világra,
 Harmincfontos ágyúgolyó számára ?
 Harmincfontos ágyúgolyó rám talál,
 Azt se mondom többet, hogy : édes anyám.

Eredj haza, édes anyám, ne sirass,
 Van még otthon három árva, neveld azt.
 — Nem megyek én, nem nevelek több árvát,
 Hogy a német ne találjon katonát.

A MINDENÉT ENNEK A JEGYZŐNEK.

A mindenét ennek a jegyzőnek,
 Mért íratott engem legelsőnek ? !
 Nem én voltam első a faluba,
 De én lettem az első regruta.

Mikor visznek Székesfehérvárra,
 Onnan meg a bécsi kaszárnyába,
 Vígan néz az osztrákok császára :
 Büszke a jó magyar katonára.

A MISKOLCI NAGY KASZÁRNYA.

A miskolci nagy kaszárnya sárgára van befestve,
 A közepe, a közepe huszárokkal van tele.
 Minden szemre zsebkendő van takarva,
 Ki rózsáját, ki babáját siratja.

Állj meg babám, barna babám, beszédem van teveled ;
 Azt akarom tudakolni, szeretsz-e még engemet ?
 Emlékszel-e szavaidra, mit mondtál,
 Mikor nekem hű szerelmet vallottál ?

APRÓ SZEME VAN A KUKORICÁNAK.

Apró szeme van a kukoricának,
 Gyöngye szíve van az édes anyámnak,
 Gyöngye szíve fájdalmában meghasad,
 Ha a fia katonának benmarad.

Édes anyám, nem írok több levelet,
 Megrúgta a kesely ló a kezemet.
 Gyere pajtás, írd meg a jó anyámnak :
 Jó dolga van a katona fiának.

AZ EGRI KASZÁRNYA.

Az egri kaszárnya, sűrű ablak rajta,
 Sűrű ablak, sűrű hosszú asztal,
 Gyászlevelem rajta.

Gyere kis angyalom, olvasd a levelet,
 Holnap reggel kilenc óra tájban
 Néznek meg engemet.

Meg is vizitáltak, jó lettem huszárnak.
 Ejnye Rózsi, azt a rézangyalát
 Ennek a világnak !

AZÉRT, HOGY ÉN BE VAGYOK RUKKOLVA.

Azért, hogy én be vagyok rukkolva :
 Ne félj rózsám, nem leszek katona.
 Elég nagy a gömöri határ,
 Magam leszek benne a betyár.
 Még sem leszek császár katonája.

AZT MONDJA A KAPITÁNY A BAKÁNAK.

Azt mondja a kapitány a bakának :

— Maradj itt benn, kedves fiam, zupásnak,
Három csillagot varrsz a gallérodra,
Harminc baka hallgat a kommandódra.

— Kapitány úr, köszönöm a jóságát,
Adja másnak azt a három csillagát.
Van már nékem odahaza galambom,
Annak a szemébe' van a csillagom.

Azt mondja a kapitány a bakának :

— Ejnye, de szép galambja van magának !
— Igen bizony, kapitány úr, van nékem :
Nem is adnám a világ kincsiért sem !

BARNA KIS LÁNY MEGY AZ UTCÁN NEVETVE.

Barna kis lány megy az utcán nevetve,
Kapitány úr megy utána sietve.

— Megállj, megállj barna kis lány egy szóra,
Hisz te vagy a szívem vigasztalója.

— Nevetnem kell kapitány úr szavára ;
Mért állít meg egy magyar lányt hiába ?
Van már nékem szép szeretőm, közlegény,
Kit nem adnék százezer kapitányért.

— Meghalt már a kedvesed a csatába,
Borúlhatsz már kapitány úr karjába !
— Hogyha meghalt, szálljon áldás sírjára,
Nem borúlok kapitány úr karjába !

BESOROZTÁK KATONÁNAK JÁNOST.

Besorozták katonának Jánost.
 Feljött Pestre bámúlni a várost ;
 Sosem látott olyan csudát,
 Hogy a kocsi ló nélkül járt,
 Infanteriszt János.

BÚCSÚZÓRA, BÚCSÚCSÓKRA.

Búcsúzóra, búcsúcsókra jöttem hozzád, édesem !
 El kell mennem katonának, meglehet, hogy elesem.
 De hazámért, szép hazámért kész örömmel vérezek,
 Szolga-honban fillérre se becülöm az életet.

Indulásra int az óra, szíved-lelked ajkamon.
 Hűségedet, jószágodat elfeledni nem fogom.
 Maradj te is odaadó, mindig igaz szeretőm,
 Úgy ha élek, visszatérek : nekem ad a teremtőm.

Dura Máté.

BUDAPESTI BRIGÁDBA.

— Budapesti brigádba
 Magam vagyok bezárva,
 Gyere babám, váltsál ki,
 Ne hagyjál a budapesti brigádban elhervadni !

— Kiváltalak, ki-ki-ki,
 Nem hagylak elhervadni !
 Eladom a jegykendőm,
 Kiváltom a budapesti brigádból a szeretőm.

CSINOM PALKÓ, CSINOM JANKÓ.

— *Kurucdal 1705-ből.* —

Csinom Palkó, Csinom Jankó,
Csontos kalabérom,
Szép selymes lódingom,
Dali pár pistolyom.

Nosza rajta jó katonák,
Igyunk egészséggel !
Menjen táncba ki-ki köztünk
Az ő jegyesével.

Ne bánkódjék senki köztünk,
Menjen az Alföldre ;
Mevontatik kezünk által
Az labonc ereje.

Szabad nekünk, jó katonák,
Tisza-Duna közü,
Laboncságnak mert nincs sehult
Ottan semmi közü.

Daru-lábú, szarka-orrú
Nyomorúlt németiség ;
Fut előttünk, retteg tőlünk . . .
Nyomorúlt nemzetség !

Görbe hátú, mert lenyomta
Füstös muskotéra,
Elfárasztott, elbágyasztott
Dióverő pózna.

Sok cikornyás német urat
Rabságra hajtottunk,
Sok kalapot mezősegen
Sárba lódítottunk.

Nosza most is űzzük-vágjuk,
Mint ellenségünköt —
Mutassuk meg nemzetünknek
Jó vitézségünköt !

A nagyszájú horvátnak is
Életlen szablyája,
Csipás szemű kancájával
Együtt van kvártélja.

Noha éhkel csak meg nem hal,
Nincs benn takarmánya —
Sokszor száznak sincs közöttök
Egy pipa dohánya.

DEBRECENI MAGYAR GYEREK.

Debreceni magyar gyerek vagyok én a javából,
Debreceni magyar gyerek sose fél a haláltól.
Szépapám is vérrel védte a hazát ;
Mi se hagyjuk szép apáink igazát,
Megőrizzük, mint a mennybolt a legszebbik csillagát.

Vidám élet, gyöngvélet a magyar vitéz élete,
Békességben, háborúban udvarlás a kenyere.
Hadnagy uram elkiáltja : jobbra át,
Kedvesénél jól viselje kend magát !
Magyar legény tiszta szívvel szereti az angyalát.

Dura Máté.

DE SZERETNÉK A KIRÁLYLYAL BESZÉLNI.

De szeretnék a királylyal beszélni,
De még inkább szobájába bemenni ;
Megmondanám a királynak, no de magának :
Ne vigye el a rózsám katonának.

De szeretnék a királylyal beszélni,
Tőle rózsám szabadságát kikérni ;
Megmondanám, adja vissza kedves babámat :
Megszolgálom én még azt a királynak.

Ablakomban három cserép muskátli,
Beüzentem a rózsámnak : jőjjön ki ;
Háromszor is beüzentem : Kati gyere ki ;
Megállj Kati, megbánja ezt valaki !

EGERBEN MÉG NEM TUDJÁKA NEVEMET.

Egerben még nem tudják a nevemet,
Megtudják, ha sorozatra bemegyek.
Az én nevem teljes szegfű, lilium,
Ha meghalok, kinyílik a síromon.

Édes anyám háza vége de sárga,
Három évig lesz az fekete gyászba,
Három évig lesz az fekete gyászban,
Míg a fia lent szolgál Boszniában.

Jó bort iszom, fenyőfával tüzelek,
A rózsámmal nagyon ritkán beszélek.
Olyan annak a két szeme járása,
Mint az égen a csillag ragyogása.

Két hársfa közt felsütött a holdvilág,
Az én rózsám abban fésüli magát ;
Nem kell neki éjjeli gyertyavilág,
Mégis göndörre fésüli a haját.

EGY BÚJDOSÓ SZEGÉNY LEGÉNY.

(XVII. század.)

Egy bújdosó szegény legény,
Idegen földön jövevény,
Csak megvonta magát szegény,
Hogy ne is látná a napfény.

Nincsen semmi állapotja,
Ismerője, sem barátja ;
Jó szerencsését óhajtja,
Mert előmentét nem látja.

Inkább pusztákon bújdosnék,
Pogány törökkel csatáznék,
Kövér borjút, báránt ennék,
Az fehér is ott jól esnék.

Abban lenne reménsége,
Fizetésben nyeresége,
Vitézségben előmente,
Tisztességes híre-neve.

ELÉRTÜK MÁR SZÜLŐFÖLDÜNK HATÁRÁT.

Elértük már szülőföldünk határát :
Minden legény keresse fel hazáját,
Keresse fel azt a jó édes anyját,
Kitől három éve vette búcsúját.

— Nyisd ki anyám, zöldleveles kapudat,
Ereszd be a szabadságos fiadat,
— Beeresztlek, édes fiam, vártalak,
Három éve, mióta nem láttalak !

ELINDÚLTAM IGEN MESSZI ÚTRA.

— *Kuruc-nóta.* —

Elindúltam igen messzi útra,
 Babám, engem soha ne várj vissza !
 De ha tán valaha visszatérek :
 Akkor is a tiéd lészek.

— Te kedves szeretőm vagy énnékem,
 Hú, tiszta szívedből szeretsz engem.
 Irígyeink jaj de sokan vannak,
 Akik minket rútúl szólnak.

Hadd szóljanak, rózsám, az irígyek :
 Életemben csak a tied légyek !
 Hogyha még valaha visszatérek :
 Akkor is a tiéd lészek !

EL KELL MENNI, MASÍROZNI MESSZIRE.

El kell menni, masírozni, messzire,
 Itt kell hagyni a rózsámat, de kire ?
 Terád hagyom, legkedvesebb pajtásom,
 Éljed vele világodat, nem bánom.

ELKÉSZÜLT MÁR A VASÚT.

Elkészült már a vasút, a vasút,
 Azon jön haza Klapka meg Kossuth.
 Kibontjuk a nemzeti lobogót, —
 Most már, német, szűk lesz a bugyogód !

Nem hiszed, hogy katona vagyok én,
 Majd elhiszed, ha masírozok én.
 Tízezer ágyú van a vér mezején, —
 Így hát, rózsám, elmasírozok én !

ELVISZNEK MAJD ENGEMET IS.

Elvisznek majd engemet is Pestre katonának,
 Hej, pedig de sajnálom itt hagyni a babámat !
 Jőjj el szívem, szentem, légy te velem,
 Ha te ott vagy, sokkal könnyebb nekem !

A szívem csak egyszer nyílt igaz szerelemre,
 Amikor megláttalak, holdvilágos este ;
 Hej, de régen volt az, hogy elhagytál,
 Hogy kerestél már mást, az igen fáj !

ELVITTÉK A SZERETŐM KATONÁNAK.

Elvitték a szeretőm katonának,
 Gyenge szívem majd megöli a bánat !
 Hová hajtsam bús fejem ?
 Ki vigasztal meg engem
 Október után ?
 Húzd rá te kutya cigány !

Kedves nélkül semmit sem ér az élet,
 Hú kedvesért minden jót elcserélek !
 Találok is szeretőt,
 Minden újjamra kettőt,
 Szőkét, pirosat,
 Barnát, gavallérosat !

ERDŐ, ERDŐ, JAJ DE SŰRŰ ERDŐ.

Erdő, erdő, jaj de sűrű erdő,
 Barna legény benne a kerülő.
 Volnék én is kerülője,
 Barna legény szeretője !
 Csárdás kis angyalom
 Szavát ide hallom.

Szeged felől jön egy üveghintó,
 Benne ül a pesti szolgabíró.
 Besoroztak katonának,
 Még pedig magyar huszárnak.
 Csárdás kis angyalom,
 Ft kell masíroznom !

ESIK ESŐ AZ ÁRPATALLÓRA.

Esik eső az árpatallóra,
 — Gyere rózsám, ültess fel a lóra !
 — Gyenge vagyok, nem tudok felülni,
 Kis pej lovam nem akar megállni.

Esik eső nagy sár van az úton,
 Barna kis lány sírva mos a kúton.
 Sírva mondja az édes anyjának :
 Szeretőjét viszik katonának.

— Ne sírj, lányom, ne sírj, a faluba'
 Maradt legény még a te számodra !
 — Maradt anyám, maradt, nem szeretem,
 Gyász lesz vele az egész életem !

ESTE JÖTT A PARANCSOLAT.

Este jött a parancsolat
 Violaszín pecsét alatt.
 Egy szép tavaszi éjszakán,
 Zörgettek Jancsi ablakán.

Éppen akkor vált el tőlem,
 Vígán álmodott felőlem ;
 Kedvére pihent ágyában,
 Engem ölelvén álmában.

Mikor bús trombitaszóra
 Ülni kellett mindjárt lóra,
 Elindulván a törökre,
 Jaj talán elvált örökre.

Sírva mentem kvártélyáig,
 Onnan a kertek aljáig ;
 Indult nyelvem bús nótára
 Árva gerlice módjára.

Csákóját könnyel öntöztem,
 Gyász-pántlikám rákötöztem.
 Tíz rózsát hinték lovára,
 Százannyi csókot magára.

A lelkem is sírt belőlem,
 Mikor búcsút véve tőlem :
 — Isten hozzád ! többet nem szólt,
 Nyakamba borúlt s megcsókol.

EZ A LEGÉNY NEM ARATOTT A NYÁRON.

Ez a legény nem aratott a nyáron,
 Babájával heverészett az ágyon ;
 Mégis megvan, — ihaja, — a télire valója :
 Ferenc Jóska gondoskodott már róla.

— Ferenc Jóska, ha elvittél bakának,
 Viseld gondját az én édes anyámnak :
 Mert én bizony, — ihaja, — nem viselem szegénynek :
 Gondjaira bízom a jó istennek.

Ferenc Jóska téli-nyári pokróca,
 Három évig húzogattam magamra ;
 Addig-addig, — ihaja, — húzogattam magamra :
 Szeptemberben kimaradok alóla.

ÉDES ANYÁM, ÉDES ANYÁM.

— Édes anyám, édes anyám, csak az a kérésem :
 Selyem ruhát, selyem ruhát csináltasson nékem,
 Selyem ruhát, ej, haj ! piros fodrot rája,
 Ez illik, illik, illik,
 Ez illik, illik, illik a magyar leányra.

— Édes anyám, édes anyám, csak az a kérésem :
 Extra ruhát, extra ruhát csináltasson nékem.
 Extra, ruhát, ej, haj ! arany zsinórt rája,
 Ez illik, illik, illik,
 Ez illik, illik, illik a magyar huszárra.

Édes anyám, édes anyám, csak az a kérésem,
 Ezt a kis lányt, ezt a kis lányt kéresse meg nékem.
 Ezt a kis lányt, ej, haj ! kéresse meg nékem,
 Ő legyen, legyen, legyen,
 Ő legyen, legyen, legyen az én feleségem.

ÉDES ANYÁM, HA BEJÖN EGERBE.

Édes anyám, ha bejön, édes anyám, ha bejön Egerbe,
 A kaszárnya ablakán, a kaszárnya ablakán nézzen be ;
 Ott lát engem komisz baka ruhába,
 Kis bajúszom pödörve, göndör hajam rövidre van levágva.

ÉDES ANYÁM KIÁLLOTT A KAPUBA.

Édes anyám kiállott a kapuba,
 Sírva mondja, hogy a fia katona.
 — Édes anyám, most vagyok a magáé, magáé, de magáé :
 Két év múlva leszek Ferenc Jóskáé !

Ferenc Jóska megüzente a cárnak :
 Sorozza be a lányokat huszárnak,
 De a muszka visszaírt a levélre, levélre, de levélre :
 Nem való a csákó a lány fejére.

Ferenc Jóska azért nem ment a bálba,
 Mert nem volt megvasalva a csizmája ;
 Gyere kovács, üssél patkót reája, reája, de reája,
 Hadd mehessen Ferenc Jóska a bálba.

ÉN ISTENEM, JAJ DE JÓ A HUSZÁRNAK.

Én istenem, jaj de jó a huszárnak :
 A csizmáját kipucolja magának,
 A ballábát beteszi a kengyelbe,
 Maga pedig fölugrik a nyeregbe.

Én istenem, jaj de rossz a bakának :
 A bakancsát kipucolja magának,
 A bornyúját felteszi a hátára,
 Maga pedig térdig úszik a sárba.

FÁJ, FÁJ, FÁJ, FÁJ.

Fáj, fáj, fáj, fáj,
 Fáj a szívem, fáj,
 Fáj a szívem teéretted,
 Mióta megismertelek ;
 Fáj, fáj,
 Fáj a szívem, fáj.

El, el, el, el,
 El kell menni, el,
 El kell menni, nincs mit tenni,

Tőled hazám távol lenni ;
 El, el,
 El kell menni, el.

Légy, légy, légy, légy,
 Légy szerencsés, légy,
 Szülőföldem, édes hazám,
 Kitől oly messze származám,
 Légy, légy,
 Légy szerencsés, légy !

Meg, meg, meg, meg,
 Még meglátlak, meg,
 Meglátlak még nemsokára,
 Édes hazám szép határa,
 Meg, meg,
 Még meglátlak, meg !

FELSZÁLLOTT A PÁVA.

Felszállott a páva
 Vármegye házára,
 Sok szegény legénynek
 Szabadulására.

Várj meg, páva, várj meg :
 Hadd izenjek tőled,
 Apámnak, anyámnak,
 Édes szeretőmnek.

Ha kérdik, hogy vagyok ?
 Mondd : katona vagyok ;
 A jó isten tudja :
 Mikor szabadulok.

— Rab vagy, rózsám, rab vagy ?
 Én meg beteg vagyok ;
 Ha el nem jössz hozzám
 Talán meg is halok.

FERENC JÓSKA HA FELÜL A LOVÁRA.

Ferenc Jóska ha felül a lovára :
 Visszagondol a regruta-korára,
 Elkezdének a könyei hullani :
 De sokat kell a bakának szenvedni.

Ferenc Jóska aranyos kis ládája,
 Abba van a katonakönyv bezárva,
 Majd kiadja azt nekünk nemsokára,
 Szeptembernek a huszadik napjára.

GYÁSZBA BORULT AZ EGÉSZ BALATON.

Gyászba borult az egész Balaton,
 Jön az anglus a híres vasúton ;
 Százezer ágyú van a harc mezején,
 Így hát rózsám, katona leszek én.

Nem hitted, hogy katona leszek én,
 Majd elhiszed, ha masérozok én,
 Rezes csákó nyomja a fejemet,
 Barna kis lány siratgat engemet.

HA FELÜLÖK SZÜRKE PARIPÁMRA.

Ha felülök szürke paripámra,
 Bevágatok lengyel országába.
 Visszanézek szép magyar hazámra,
 Könyvem csordúl piros két orcámra.

Ha majd Lengyelországban kell lennem :
 Hogy kell ottan lengyel lányt ölelnem ?
 Ha ölelem : fájnak a karjaim,
 Ha csókolom : hullnak a könnyeim.

HA KIÁLLOK A KASZÁRNYA ELÉBE.

Ha kiállok a kaszárnya elébe :
 Feltekintek a csillagos nagy égre ;
 Onnan nézem, merre száll el a madár,
 Merre van az én hazám,
 Merre sirat engem az édes anyám ?

Nincsen nékem feleségem, de majd lesz ;
 Veszek neki piros szoknyát, ha jó lesz ;
 De ha rossz lesz, de ha rossz lesz : megverem,
 De ha rossz lesz, megverem,
 Még a piros szoknyáját is elveszem.

HALLOD-E, TE KIS MADÁRKA.

Hallod-e, te kis madárka,
 Ablakimhoz ne járj sírva,
 Ablakimhoz ne járj sírva :
 Katonának vagyok írva.

Katona már az életem,
 Baloldalon a fegyverem,
 Mikor én azt megcsörgetem,
 Sirat engem a kedvesem.

Sirat engem a madár is,
 Földre hajlik még az ág is,
 Az is azért hajlik földre :
 Szólna hozzám, ha lehetne.

Szólna hozzám, de nem szabad,
Fáj a szívem, majd meghasad ;
Szólna hozzám, de nem lehet,
Fáj a szívem, majd megreped.

Jegenyefa alatt állok,
Esik eső, még sem ázok ;
Oda is csak azért állok :
Arra járnak a szép lányok.

HA TAVASZSZAL KINYÍLIK AZ IBOLYA VIRÁGA.

Ha tavasszal kinyílik az ibolya virága ;
Isten veled, barna bosnyák lányka !
Isten áldja meg a hegyet-völgyet,
Nem masiroz Mollinári-baka rajta többet !

Ha tavasszal felülünk a sebes masinára :
Rázendít a Mollinári-banda.
Isten áldjon, barna bosnyák lányka,
Haza megy a Mollinári, magyar hazájába.

Görbe-görbe hegyet-völgyet régen tapossuk már,
Jaj de sokat meg is átkoztuk már.
Hej, de azért sirathatja bárki :
Nem lesz olyan katonája, mint a, Mollinári !

HÁRMAT RIKKANTOTT MÁR A RIGÓ.

Hármat rikkantott már a rigó,
Nem parancsol nékem a bíró ;
Majd parancsol Ferenc József, a császár,
Kinek szalutéroz a baka, a huszár,
Mert muszáj.

HÁROM BOKOR SALÁTA.

Három bokor saláta,
Kántor Teri kapálta,
Egyél dzsidás belőle,
Isten ugyse ! — megveszekedel tőle !

Kántor Teri azt hiszi,
A kapitány elveszi :
Ne félj, Teri, előre,
Isten ugyse ! — semmi sem lesz belőle !

Elment már a regiment,
A házasság füstbe ment,
Kántor Teri itt maradt, —
Isten ugyse ! — két szék közt a pad alatt.

HÁROM HARANG VAN A BÉCSI TORONYBA.

Három harang van a bécsi toronyba ;
Mind a három gyászszal van az bévonva.
Nekem húzzák a szomorú verseket :
Isten hozzád, szőke rózsám, elmegyek !

HÁZUNK ELŐTT MENNEK EL A HUSZÁROK.

Házunk előtt mennek el a huszárok,
Édes anyám, én is közéjük állok,
Én leszek az első század szakaszvezető,
Nem a világ ez a három esztendő.

Házunk előtt mennek el a huszárok,
Isten veled, én már hozzád nem járok,
Itt hagylak, mert messze jár az én regimentem,
Ferenc Jóska hú katonája lettem.

Húzzad cigány, szakadjon meg a húrod,
 Hisz' énnekem úgy sem sokáig húzod,
 Majd elhúzza Ferenc Jóska rezes bandája :
 Siralmas lesz annak a hallgatása.

HUSZÁR VAGYOK, LELKEM BABÁM.

Huszár vagyok, lelkem babám,
 Az is maradok.
 Szemed-színű dolmányomon
 Sárga domb ragyog ;
 Uccu, peng a sarkantyúm :
 Csekély gondom, semmi búm,
 Csak úgy vígadok !

Kard villog az oldalamon,
 Tajték a pipám,
 Veres csákó-süvegemen
 Leng a bokrétám :
 Mindamellet csak az kár,
 Hogy tán nem is kedvel már
 Hűtelen babám.

Ó te szívemet epesztő
 Kacér szőke lány !
 A huszárnak szeretője
 Akad akárhány :
 Nyájas, gyöngéd, deli, szép,
 Oly takaros, olyan ép,
 Mint a tulipán.

Mikor nekem jó kedvem van,
 Boka hegedül,
 Mellém intek egy leánykát
 A szebbek közül

S megforgatom, míg dacos
 Babám szeme bánatos
 Könyekbe merül.

Selyem szőrű pej paripám
 Száz aranyat ér,
 Horkol, tombol, tüszkölődik
 Bőrébe nem fér ;
 Még egyszer és utólszor
 Megugratom hajnalkor
 Babám kedvéér !

Van-e széles e világon
 Szebb a nótámnál ?
 Jöszte babám, béküljünk meg
 Bájos hangjánál !
 Megbékülünk, ugy-e bár ?
 Nyújtsad ajkad . . . enyém már
 Csókolóra áll !

INDULÁSRA KÉSZEN ÁLLOK EGÉSZ NAP.

Indulásra készen állok egész nap,
 Gyenge vállam feltöri a cakompakk,
 Csak a szívem nem töri fel semmisem,
 Haptákba is rád gondolok, kedvesem.

Ha elmegyek muszka ellen csatába,
 Gondolsz-e majd, rózsám, a te babádra.
 A ki ott áll véres csata mezején,
 Fényes csákó ragyog fejetetején.

Nem hiszed, hogty megyünk már a csatába ?
 El kell hinned majd alkonyat tájába.
 Hejh halovány lesz akkor az én orcám,
 Mikor tőled el kell válni, szép rózsám !

ÍRTAM EGY LEVELET BALOG MÁRIÁNAK.

Írtam egy levelet Balog máriának,
 Csongorád gyönyörű gyöngyvirágszálának.
 Ki vagyon fizetve billogja, pecsétje :
 Adják tisztelettel a saját kezébe,
 A saját kezébe.

Édes kis angyalom, mit is kezdjek írni ?
 Hogyha rád gondolok, jobb szeretnék sírni.
 Széles a kaszárnya, száz szoba van benne,
 De az én bánatom mégse fér el benne,
 Mégse fér el benne !

ISTEN HOZZÁD KECSKEMÉT VÁROSA.

Isten hozzád, Kecskemét városa
 Én már többé nem vagyok lakosa.
 Növelhet már sarjút a laposa,
 Kis pej lovam többé nem tapossa.

A szép búzát csak a jó föld adja,
 Karsú legényt szép lány csalogatja.
 Kis galambom rám is viselt gondot,
 Míg a hajnal szép-tisztán mosolygott.

Én is voltam csikós, mint akárki,
 Nem jártam el gabonát aratni ;
 De azért még mindig volt kenyerem,
 Teli bogrács, jó bor és szerelem.

Hej, de most már ütött a végóra,
 Kedvesemnél vagyok búcsúzóra ;
 A gazdámnál rózsám jobb szerettem :
 Lejárt nála az én becsületem.

Isten veled, beteg kis galambom,
 Ha meghalok, ne keresd sírhantom ;
 Messze földön beálllok huszárnak,
 Virrad ott még a juhászbojtárnak.

KALAPOMRA BOLTI RÓZSÁT TETTEM.

Kalapomra bolti rózsát tettem,
 Hadd beszélje, hogy katona lettem,
 Hadd hirdesse azt az egypár évet,
 Amit hazám, töltenem kell érted.

Jöhet miránk bármily nehéz válság :
 Magyar ember szereti hazáját ;
 Kész örömmel ontja vérét érte :
 Nem engedi ellenség kezére.

Tekints hát rám, galambom, szerelmem,
 Ölelj is meg, mikor el kell mennem.
 Ha meghalnék, ne öljön a bánat :
 Életemmel tartozom hazámnak !

Dura Máté.

KAPITÁNY ÚR BEMEGY A SZOBÁBA.

Kapitány úr bemegy a szobába,
 Az ágyakat sorra vizitálja.
 Az egybéli öreg bakák ágya
 Üres marad az már nemsokára.
 Az egybéli öreg bakák ágya

Üres marad az már nemsokára ;
 Ráfekszenek majd a négybeliek,
 Kétbeliek, az isten áldja meg.

KAPITÁNY ÚR, JÓNAPOT KIVÁNOK.

Kapitány úr, jónapot kívánok ;
 Már én többet raportra nem állok.
 Nyissa ki a magazin ajtaját,
 Öreg baka abfűhrolja most be a rüstungját.

Már ezután így élem világom,
 Kis kalapom a fejemre vágom ;
 Kis kalapom a szememre vágom :
 Szabadságos imádságos kis könyvemet várom.

KAPITÁNY ÚR, SZERVUSZ, ALÁSSZOLGÁJA.

Kapitány úr, szervusz, alásszolgája,
 Megértem én a katonáskodásra ;
 Nincsen bennem semmi kivetni-való :
 Katonának erányos legény való.

Véletlenül feltekintek a polcra :
 Rozsdás csajka, komisz kenyér van rajta ;
 Jaj istenem, de sokat kell szenvednem :
 Hogyan is kell két krajcárból megélnem ?

Őrmester úr, a mindenét magának,
 Ne szedje le zsírosát a zupának,
 Mert mit eszik, mivé lesz a regruta,
 Kinek csak kis három éve van hátra ?

KATONA SE LETTEM VOLNA.

Katona se lettem volna,
 Ha az anyám nem szült volna,
 De még akkor beiratott,
 Mikor bölcsőben ringatott.

KERESZTÚRI TORONYAJTÓ NYITVA VAN.

Keresztúri toronyajtó nyitva van,
 Akármerről fú is a szél : hideg van.
 Rá van írva : nem szabad házasodni ;
 A legénynek katonának kell menni.

Katonának kell menni a legénynek,
 A gazdagnak csakúgy, mint a szegénynek.
 Gazdag legény győzi pénzzel, bankóval,
 De a szegény siralommal, jajszóval.

A gazdagnak semmi baja nem esik,
 Pénzéért a tiszturak is szeretik,
 A legtöbbször két hónapos regruta,
 Míg a szegény hároméves katoná.

KIS KALAPOM DARUTOLLAS, VIRÁGOS.

Kis kalapom darutollas, virágos,
 Félrevágom, jaj de nagyon betyáros ;
 Most vettem azt október hó elsején,
 Reng a virág rezes-csákóm tetején.

Stikkelt szoknya nem gyönyharmat takaró,
 Beh sok legény nem katonának való,
 Szépét-javát választják a császárnak,
 Októberben öltöztetik huszárnak.

KIS PEJ LOVAM FEL VAN KANTÁROZVA.

Kis pej lovam fel van kantározva,
 Többet szalad éhen mint jóllakva ;
 Én magam is ahhoz vagyok szokva,
 Szeretem a szép lányokat sorba.

Hallod rózsám, mit fütyül a rigó :
 Katonának iratott a bíró.
 Nem vétettem semmit a betyárnak :
 Beiratott mégis katonának.

Kapitány úr, csak az a kérésem :
 Engedje el esteli késésem.
 Hisz oly édes a galambom csókja :
 Nem hallgatok a takarodóra.

KOSSUTH LAJOS, ÉDES APÁM.

Kossuth Lajos : édes apám,
 Felesége : édes anyám,
 Én vagyok az igaz fia :
 Magyarország katonája.

Kossuth Lajos udvarába'
 Eltörött a lovam lába ;
 Gyerünk pajtás, gyógyítsuk meg,
 Itt a muszka, szalaszszuk meg !

KOSSUTH LAJOS NAGY BÚJÁBA.

Kossuth Lajos nagy bújába,
 Küül a tenger partjára,
 Ráborúl a koronára :
 Hová lett a katonája ?

KOROND KÖZÖTT NEVELKEDTEM.

Korond között nevelkedtem,
 Ne, te, ne !
 Jaj be fene legény lettem,
 Ne, te, ne !

A parádi bányász lányok —

Ne, te, ne !

Nem is nézek én reájok

Ne, te, ne, te, ne, te, ne !

Visznek engem katonának,

Ne, te, ne !

Császár uram kutyájának,

Ne, te, ne !

Borjú nyomja a vállamat,

Ne, te, ne !

Más öleli galambomat,

Ne, te, ne, te, ne, te, ne !

MAGAS A KASZÁRNYA.

— Magas a kaszárnya,

Előtte a strázsa.

— Strázsa uram ! Az egekre kérem,

Barna huszár a szeretőm nékem,

Eresszen hozzája.

— Nem illik a lánynak

Kaszárnyába járni.

— Tudom én azt, de mikor a rózsám

Pacérsájnnal ritkán jöhet hozzám,

Nehéz azt megvárni !

Huszár az én rózsám,

Piros a sipkája ;

Dáma a pej-paripája neve ;

Kacsintgat a kis fekete szeme,

Csókra áll a szája.

Strázsa uram kérem !
 Egy csókkal beérem,
 Eresszen be csak egy minutára,
 Nem lesz abból senkinek se kára,
 Szentül megigérem.

Dóczy József.

MAGYARORSZÁG ÉDES FIA.

Magyarország édes fia
 Vagyok én, vagyok én,
 Hú szeretőt is csak itten
 Kapok én, kapok én.
 Van itt szép lány, mint a csillag
 Az égen, az égen,
 Szép is, jó is, mint a virág
 A réten, a réten.

MARSADJUSZTIRUNGBAN VOLTAM EGÉSZ NAP.

Marsadjusztirungban voltam egész nap,
 Gyenge vállam feltörte a cakumpakk ;
 De a szívem nem töri fel semmisem,
 Mundérban is érted dobog, kedvesem.

Rapporton voltam a kapitányomnál,
 Mért késtem oly sokáig a lányoknál ?
 Jelentettem : nem hallék capistrángot,
 Mert a babám a fülembé suttogott.

MÁR MINÁLUNK VERBUVÁLNAK KÖTÉLLEL.

Már minálunk verbuválnak kötéllel,
 Elfogják a szegény legényt erővel ;
 Hátra kötik a két kezét kötéllel,
 Úgy kísérik be Kassára fegyverrel.

A gazdagnak öt-hat fia : nem bántják,
 A szegénynek, ha egy van is, elfogják.
 Utána megy apja, anyja : siratják,
 Kérik pénzért az uraktól : nem adják.

Eredj haza, szegény ember, azt mondják,
 Neveld apró árváidat, hadd hordják ;
 De megveri az uristen idővel,
 Ki a szegényt elfogatja erővel.

MEGÉRETT A BÚZAKALÁSZ, LE LEHET MÁR VÁGNI.

Megérett a búzakarász, le lehet már vágni.
 Nem illik egy szegény lánynak legény után járni !
 Nem jártam én életemben, nem is fogok soha :
 Van már nekem szép szeretőm Barakony faluba.

Lányok, lányok, szegény lányok, barakonyi lányok,
 Lesz még néktek, lesz még néktek szomorú világtok :
 Nyitva van a csárdaajtó, muzsikálnak benne,
 Bevonúlnak a regruták, ti mulattok benne !

MEGKÖVETEM A TÉNS NEMES VÁRMEGYÉT.

Megkövetem a téns nemes vármegyét,
 Hallgassa meg egy szegény lány kérését,
 Szegény vagyok, azon kezdem panaszom :
 Nincsen anyám, nincs rokonom, támaszom.

Egy jó legényt szerettem, az mindenem,
 Gyámolómúl őt rendelte istenem ;

Ez a legény sorsot húzott, feketét,
Nagy levélre fel is írták a nevét.

Az én babám nem katonának való,
Gyenge legény, megrúgja a szilaj ló ;
Itthon pedig eldolgozik lassanként,
Engem elvesz, éldegélünk naponként.

Szépen kérem nagyságos, téns uraim,
Hallgassák meg igazságos szavaim,
A babámnál sohse láttak jobb fiút :
Kerüli és gyűlöli a háborút.

Van falunkban elég korhely, henyélő,
Istentelen, vérontástúl nem félő ;
Ezt hadd vigyék, ezt senki sem siratja,
A jó lelket úgysis csak háborgatja.

Sírva-ríva így kértem a vármegyét,
Mindhiába, nem láthattam sikerét ;
Azt adták ki : törvény tiltja, nem szabad :
Az én babám katonának bennmarad.

Benn is maradt, felöltözött huszárnak,
Olyan szép volt, illet vón kapitánynak.
Jaj de mit ér neki a szép ruhája,
Ha érette itthon hervad babája.

Szegény huszár tegnap indult Prágába,
Utóljára szorított a karjába,
Jaj istenem, hova legyek, búsulok,
Sohsem látlak kincsem, rózsám, meghalok !

Báró Jósika Miklós.

MEGY A GŐZÖS LEFELÉ.

Megy a gőzös lefelé,
 Bodor füstje fölfelé.
 Benne ül egy regruta,
 A szeme ki van sírva.
 Hull a könye, mint a zápor
 A vasutra.
 — Isten veled, kis angyalom
 Utóljára !
 Arra kérlek tégedet :
 Ne feledd a nevemet,
 Hogyha igazán szeretsz !

Hegyalján van a gulya,
 Barna kis lány siratja,
 Siratja a pásztorát,
 Vagy pedig a babáját.
 — Barna kis lány, ne sirass oly
 Keservesen,
 Majd megsegít engemet még
 A jó isten ;
 Vagy hogyha majd nem szeretsz,
 Csak a nevem ne feledd,
 Én sem majd a tiedet !

MI FÜSTÖLÖG OTT A SÍKON TÁVOLBA' ?

Mi füstölög ott a síkon távolba' ?
 Talán bíz az édes apám kunyhója.
 Messze jártam, másutt is volt jó dolgom,
 Hej ! de szívem csak azt mondja : jobb otthon.

Késő őszszel jár a fecske messzire,
 De tavaszra mégis megjő fészkiire ;

Bár sokat jár, hegyen, völgyön és síkon,
Hej ! de mégis azt csevegi : jobb otthon.

Elviszik a nyalka huszárt táborba,
Sok országot, világot lát jártába ;
Nyer szerelmet, dicsőséget mindenhol,
Hej ! de szíve csak azt súgja : jobb otthon.

MIKOR A HUSZÁRNAK EL KELL MASÍROZNI.

Mikor a huszárnak el kell masírozni,
Elkezdi a lovát szépen fölnyergelni.
Szépen fölnyergeli, föl is kantározza,
Ballábát teszi a láncos kengyelvasba.

Mikor a bakának el kell masírozni,
Kiáll a kapuba, elkezd káromkodni,
Szidja a suszternek minden jó angyalát :
Mért csinált bakának rövidszárú csizmát ?

MIKOR MASÍROZUNK, KAPITÁNY URAM ?

— Mikor masírozunk, kapitány uram ?
Mikor masírozunk, kapitány uram ?
— Holnapután vagy az után,
Csütörtökön ebéd után,
Kedves katonám !

— Mi lesz az ebédünk, kapitány uram ?
Mi lesz az ebédünk, kapitány uram ?
— Lencse, borsó káposztával,
Jó borocsksa szalonnával,
Kedves katonám !

— Elszakadt a nadrág, kapitány uram !
 Elszakadt a bakkancs, kapitány uram !
 — Vagyon szabó, csizmadia,
 Ki megvarrja, ki megfoldja,
 Kedves katonám !

— Vetetlen az ágyunk, kapitány uram !
 Vetetlen az ágyunk, kapitány uram !
 — Itt van Sári, majd megyeti,
 Még magát is beleveti,
 Kedves katonám !

MINDENFELŐL HARCÍ NÓTÁT FÚ A SZÉL.

Mindenfelől harci nótát fú a szél.
 Verje meg az úristen azt, a ki fél !
 A török is, a tatár is mit tehet ?
 Egy életnél egytől többet nem vehet !

MI PIROSLIK OTT A SÍKON TÁVOLBAN.

Mi piroslik ott a síkon távolban ?
 Magyar tüzér piros vére a hóban.
 Sok halált szórt az ellenség sorára,
 Hej ! de végre egy golyó őt találta.

Ágyú helyett koporsót visz a szekér,
 Abban nyugszik egy magyar honvéd-tüzér,
 Rajta díszlik csákója és fegyvere,
 Szemfedélül honvédi köpönyege.

Bajtársai kivont karddal kísérik,
 Komoly arccal néha meg is könyezik ;
 Nincs harangszó, csak pár ágyú-dörrenés :
 Ennyiből áll a tüzéri temetés.

MOST JÖTTEM ERDÉLYBŐL.

— *Hajdúének a XVII. századból.* —

Most jöttem Erdélyből, Erdély országából —
 Lovastól nyergestől, egy nyargalt szolgástól.

Szolgámnak a neve Hányd-el-vesd-el Gyurka,
 Magamnak a neve bujdosó katona.

Nem vétettem semmit, az ég bizonyságom :
 Még sincs maradásom, köztetek lakásom . . .

Szegény árva fejem nincs hová hajtanom —
 Szegény árva fejem nincs hová hajtanom.

Elment az én uram idegen országra.
 Levelet íratott, hogy menjek utána . . .

Elment az én uram a török táborra —
 Meggyászolom ötet fekete bársonyba.

Délig feketébe, délután veresbe,
 Hajnalkor peniglen öltözöm fegyverbe . . .

Ülök paripára — jó lovam hátára :
 Úgy megyek utána — nagy Törökországba.

NAGY-ABONYBAN CSAK KÉT TORONY LÁTSZIK.

Nagy-Abonyban csak két torony látszik,
 De Majlandban harminckettő látszik ;
 Inkáb nézem az abonyi kettőt,
 Mint Majlandban azt a harminckettőt !

NE KAPJ OLYAN NAGYON A NÉMET HADNAGYON.

Ne kapj olyan nagyon a német hadnagyon
 Bugyogója vagyon, mennykő csapja agyon.
 A magyar katona magyar anya fia,
 Magyar a rokona, piros az orcája,
 Akár a szobában, akár a konyhában,
 Akár, édes rózsám, a paplanos ágyban.

NEM HITTED, HOGY KATONA VAGYOK ÉN.

Nem hitted, hogy katona vagyok én,
 Majd elhiszed, ha masírozok én.
 Visznek, visznek Lengyelország felé,
 Sírva nézek kedves hazám felé.

Aki magyar : fogja meg a kezem,
 Isten tudja : lát-e többé vagy sem.
 Ezer ágyú van a harc mezején,
 Így hát rózsám, katona leszek én.

Addig engem el ne temesetek
 A rózsámnak levelet küldjetek.
 Világoskék legyen a koporsóm,
 Barna kis lány mellette siratóm.

NEM ILLIK A KATONÁNAK.

Nem illik a katonának lányos házhoz járni,
 Rozmaringos ablak alatt délig kurizálni !
 Mert a szép lány rozmaringszál, vágycik a tavaszra,
 Annál nyílik, annál hervad, aki leszakasztja.

Édesebb is a jószívű szakácsnét ölelni,
 Prófund helyett libacombot, friss kalácsot enni !
 Esztendőre civilbőrben már mienk az élet :
 Akár vége se szakadjon csóknak, ölelésnek !

Dura Máté.

NEM VOLT PÁRJA A FALUBAN.

Nem volt párja a faluban
 Kerekes Andrásnak,
 Sírtak is a lányok, mikor
 Vitték katonának.
 Hajh, de legjobban siratta,
 Szeretője piros Panna,
 Szeretője, piros Panna.

Kitűnt az ő vitézsége
 Sok véres csatában,
 Minden csapás tíz halál volt
 Ellenség sorában.
 Hejh, de míg ő küzdött, vérzett :
 Panna szíve másért érzett,
 Panna szíve másért érzett.

Tele volt az egész teste
 Fájdalmas sebekkel,
 Mikor haza megérkezett
 Dobogó kebelével.
 Hajh, de hűtlen szeretője
 Mással ment az esküvőre,
 Mással ment az esküvőre.

NINCS ÉDESEBB A HEVESI DINNYÉNÉL.

Nincs édeesebb a hevesi dinnyénél,
 Nincs kedvesebb az első szeretőnél,
 Mert az elsőt felejteni nem lehet,
 Míg a sötét sírhalom el nem temet !

Ha meghalok, hat pejlóvon vigyenek,
 A szeretőm házánál letegyenek,

Emeljék föl a koporsóm födelét,
Hadd hullajtsa hűtlen babám a könyét.

Verd meg isten, ki a gőzöst csinálta,
De még azt is, ki az útját találta !
Mért vitték el a szeretőm messzire,
Ferenc Jóska keserű kenyereire !

OKTÓBERBEN MENNEK EL A LEGÉNYEK.

Októberben mennek el a legények,
Oly nehezen búcsúznak a szegények :
— Szervusz lányok, isten áldjon, megyünk már !
A szeretőm, az a barna, de sajnál !

Hát én mostan merre vegyem utamat ?
Merre az a két fényes csillag mutat.
Fényes csillag, mutasd csak a hazámat :
Három évig nem látom a babámat.

OKTÓBERNEK ELSEJÉN BE KELL RUKKOLNI.

Októbernek elsején be kell rukkolni,
Mégfűjják a trombitát : lóra kell ülni ;
Ne sírj, ne sírj, angyalom.
Visszajövök még,
Visszahoz majd engemet
A csillagos ég !

OKTÓBERNEK ELSŐ NAPJÁN BE KELL MASÍROZNI.

Októbernek első napján be kell masírozni,
Akkor fogsz te, kis angyalom, engem megsíratni ;
Semmi babám, semmi !
Így kell annak lenni,
Minden igaz szerelemnek
Vége szokott lenni !

ÖREG BAKA ELMEGY A CSATÁBA.

Öreg baka elmegy a csatába,
 Azt se tudja, golyó hol találja :
 Eltalálja öreg baka szívét,
 Hadnagyának pedig a jobb kezét.

PATYOLAT A KURUC.

(1705.)

Patyolat a kuruc,
 Gyöngy a felesége ;
 Hetes vászon a hajdú,
 Köd a felesége ;
 Szántóvető parasztember,
 Szép a felesége.

Sárga lábú kis kakas
 Kiugrott a gyöpre,
 A turbános töröknek
 Sok a felesége ;
 Kopasz fejű vén basának
 Száz a felesége.

RAGYOGÓ CSILLAGOM, GALAMBOM.

Kis pej lovam térdig sáros,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 A kantárja meg aranyos,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Felcsap a sár a hátára,
 De még jobban gazdájára,
 Ragyogó csillagom, galambom !

Szállj le huszár a nyeregből !
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Vesd ki lábad a kengyelből,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Ereszd le a lekötődöt,
 Öleld meg a szeretődöt,
 Ragyogó csillagom, galambom !

Zöld asztalon ég a gyertya,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Barna kis lány gyújtogatja,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Hol meggyújtja, hol eloltja,
 Csak a szívem szomorítja,
 Ragyogó csillagom, galambom !

Három huszár a csárdában,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Piros bort iszik bújában,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Tele pohár a kezében,
 Szeretője az ölében
 Ragyogó csillagom, galambom !

Három huszár a csárdában,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Piros bort iszik bújában,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 Piros bort iszik bújába',
 Mén a császár szobájába,
 Ragyogó csillagom, galambom !

Piros bort ittam az este,
 Ragyogó csillagom, galambom !

Most is részeg vagyok tőle,
 Ragyogó csillagom, galambom !
 A lábamon alig állok,
 Mégis szeretnek a lányok,
 Ragyogó csillagom, galambom !

RECECE, NEM VAGYOK ÉN KAPITÁNY.

Recece, nem vagyok én kapitány,
 Recece, nem járok én paripán ;
 Harminenyolcas baka vagyok én,
 Recece, gyalog masírozok én.

RIGÓ, RIGÓ, DE SZÉP SÁRGA RIGÓ.

Rigó, rigó, de szép sárga rigó,
 Katonának íratott a bíró.
 Bíró uram, legyen olyan szíves,
 Ne írja be, hogy vagyok húsz éves.

A bírónak három legény fia,
 Három közül egy sem lett katona,
 Szívesebben szolgálnám a császárt,
 Ha egyformán szedné a regrutát.

Rozmaringszál az árokban reszket,
 Sír a babám, katonának visznek.
 Ne sírj babám, nem ér az már semmit :
 Száraz nyárfa ki nem leveledzik !

SEJ, HAJ, ÁGAS-BOGAS A DIÓFA TETEJE.

Sej, haj, ágas-bogas a diófa teteje,
 Nem sok már az öreg baka ideje ;
 Nekem is csak harminc kis nap van hátra,
 Sej, haj, kitöltöm az áristomba, spítálba.

Sej, haj, öreg baka ha kitölti idejét,
 Zsebre vágja szabadságos kis könyvét ;
 Büszkén mondja a kassai lányoknak :
 — Sej, haj, viseljétek gondját a regrutáknak !

SÍRHAT AZ AZ ÉDES ANYA.

Sírhát az az édes anya,
 Kinek katona a fia,
 Mert nem tudja, mely órába
 Viszik a nagy vérontásba.

Tél az idő, esik a hó,
 Ez a kis lány, nem eladó ;
 Katona a szeretője,
 Haza várja esztendőre.

SOHASEM VÉTETTEM SZÉKESFEHÉRVÁRNAK.

Sohasem vétettem Székesfehérvárnak,
 Mégis besoroztak lovas katonának.

Lovasnak állottam, bakancsosnak tettek,
 Hej a teremtetét, mindjárt reá szedtek !

A lovas katona, mikor masírozik,
 Felül a lovára, csakúgy dohányozik ;

A szegény bakancsos mikor masírozik,
 Kerüli a nagy sárt, csakúgy káromkodik.

Átkozott csizmája ! mily rövid a szára
 Hej minden órában elmerül a sárba !

Verje meg az isten a mészáros bárdját,
Miért vagdosta el a kis borjú lábát.

Mostan a kis borjú nem tud lábán járni,
Szegény bakancsosnak hátán kell hordani.

SÖPRIK A PÁPAI UTCÁT.

Söpri a pápai utcát,
Masíroznak a katonák.
Tizenhat esztendőös barna kis lány
Megyen a regiment után.

Kérdi tőle a kapitány :
— Hová, hová, barna kis lány ?
— Mit kérdi azt tőlem a kapitány ?
Megyek a szeretőm után !

— Megállj, megállj, hol a levél ?
Hadd lássam meg, honnan jöttél ?
Van-e igazságod, avagy nincsen,
Kökényszemű drága kincsem.

— Kérem kapitány uramat,
Ne nézze igazságomat !
Igazságom nekem a szerelem,
Nincs is más úti levelem !

SZÁZADOS ÚR, AZ ISTENÉRT, MIT CSINÁL.

Százados úr, az istenért, mit csinál ?
Éjjel-nappal mindig fegyvert vizitál.
Vizitálja, százados úr, nem bánom,
Csak engemet szabadságra bocsásson !

Ezredes úr kiadta a parancsot :
 Minden honvéd-baka kapjon bakkancsot,
 A talpára negyven szőget veressen,
 Minden kis lány honvéd-bakát szeressen.

Kitöltöttem két esztendőt, hat napot,
 Már én többet tisztelegni nem fogok,
 Tisztelegjen az a bundás regruta,
 Akinek van huszonnégy kis hónapja.

SZEGÉNY PANYÓKÁS NÉMETI.

Szegény panyókás németi,
 A gazdasszony nem szereti.
 Bizonyisten majd meglopik
 Halahula,
 Egy likas selyem kalapik,
 Halahula.

Az enyim madar gazdasszony
 Hogy megsétálni piacon :
 Madar katonát meglátik,
 Halahula,
 Komplimentom megcsinálják,
 Halahula.

Madar katonát meglátik :
 Komplimentom megcsinálják.
 Szegény német csak búsulik,
 Halahula,
 Hogy gazdasszony nem szeretik,
 Halahula.

SZERETEM ÉN A KATONA-VILÁGOT.

Szeretem én a katona-világot,
 De még jobban a zsinóros nadrágot ;
 De legjobban szeretem, ha levetem,
 Szeretem, ha levetem,
 Átadom a regrutának s nevetem.

VALAHONNAN LEVÉL MENT A KASZÁRNYÁBA.

Valahonnan levél ment a kaszárnyába,
 De szomorú, a pecsét is gyászol rajta.
 Az van bele írva abba a levélbe :
 — Édes fiam, most van nálunk egy lánynak az esküvője !

Valahova levél ment a kaszárnyából.
 Aki kapta, azt olvasta az írásból :
 — Édes anyám, ne sirasson, mindhiába,
 Már ezentúl egy legénnyel kevesebb a kaszárnyába !

VERJE MEG AZ ISTEN.

Verje meg az isten az ócsmány osztrákját,
 Kaszárnyáiban a jó magyar áll strázsát ;
 Magyar véren, pénzen megpocakosodik,
 A magyar meg koldúl, vagy messze bújdosik.

Áldja meg az isten azt az édes anyát,
 Aki katonának neveli a fiát,
 Neveli, neveli húsz éves koráig,
 Huszonegyedikben katonának válik.

VÉGIGMENTEM A VÉGEGRÍ-SZALÓKI UTCÁN.

Végigmentem a végegri-szalóki utcán,
 Betekinttem egy boltba, slingelt a babám.
 Jőj ki hozzám, kis angyalom, hogyha szeretsz igazán,
 Mert engem az ezredes úr októberre bekíván.

Ezredes úr arra kérem szépen én magát,
 Ne vegye be katonának a kedves babám !
 Ha elviszik szeretőmet : megyek én is világig,
 El nem hagyom szeretőmet koporsóm bezártáig !

VIHAR A LEVELET IDE-ODA FÚJJA.

Vihar a levelet ide-oda fújja,
 Szegény katonának forgandó a sorja :
 Ma még piros élet,
 Holnap fehér álom —
 Ne sajnáld a csókot
 Aranyos virágom !

VOLTAK HŐSÖK, FÉNYES HONFIAK.

Voltak hősök, fényes honfiak,
 Kik hazánkért készen haltanak.
 Előttünk is ím a példa int :
 Harcra mind !

Szép az élet, ha delére jön ;
 Szebb a halál itt a harcmezőn !
 Harc fiának kettős üdve jár :
 Harcra már !

Ha ügyünk szent : szent, dicső a cél !
 Dörg az ágyú, csattog az acél,
 Győzedelmünk istenarca int :
 Harcra mind !

Dura Máté.

ZSINDELYEZIK A KASZÁRNYA TETEJÉT.

Zsindelyezik a kaszárnya tetejét,
 Mind elvitték a legények elejét !
 Maradt itthon kettő-három nyomorúlt,
 Rátok, lányok, még az ég is beborúlt.

Adjon isten, kapitány úr, jó napot !
Hozott isten, kedves fiam, mi bajod ?
Elvitték a szeretőm katonának,
Még pediglen Mollinári-bakának.

Verd meg isten a gázkocsi kerekét,
Mert elvitte a legénység elejét.
Hagyta volna itthon csak az enyimet,
Nem ölt volna meg a bánat engemet.

Ne sírj anyám, ne sírjatok leányok,
Felvirúl majd az ég napja tirátok,
De felettem borúsak a csillagok, —
Egy golyótól találva én meghalok.

Mikor engem a főorvos vizitált,
Körülnézett, tapogatott, meg-megállt :
— No, te fiú, jó leszesz katonának,
Még pediglen Mollinári-bakának.

Boszniában hull a magyar rakásra,
Idehaza foly a sírás javába,
Sír az anya, sír a testvér, szerető :
Mikor telik be már az a temető ?

TARTALOM

	Oldal
Ablakomon besütött	11
A csap utcán	11
Addig iszom a csárdában	339
Adott isten nekem dolgot	183
A faluban a legárvább	12
A faluban utcahosszat	389
A fonóban szól a nóta	12
A gőzösnek hat kereke	503
A gőzösnek hat kereke de fényes	503
A gyomai városháza	504
A gyöngyösi kertek alját belepte a hó	183
A házamból addig ki nem megy	184
A hegedű száraz fája	390
A juhásznak jól megy dolga	449
Aki a babáját	13
Akinek nincs szeretője	184
Akinek nincs szeretője	390
A királynak koronája	13
A kis lány még csak azt mondja	185
Akkor szép a kis lány	185
Akkor szép az erdő	186
Akkor volna szép az erdő	186
A kutasa csárda ki van festve	391
A kutyák is ugatnak	187
A lacházi faluvégen	187
Aluszol-e te, juhász ?	450
A Marosra ne járj velem	187
A Matkóczy udvarában	188
Amerre én járok	14
A mi cicánk férjhez akar menni	189
A mindenét ennek a jegyzőnek	504
Amióta ismerlek	14
A miskolci nagy kaszárnya	504

	Oldal
Amoda van egy kis kerek erdő	15
Angyal kellett az istennek	15
A palicsi halastóba	189
A parlagon nő a szarkaláb	16
Apró szeme van a kukoricának	505
Arany-ezüstért, cifra ruháért	189
Arannyal kellene nevedet felírni	16
Arra alá Baranyában	189
Arra járjunk, arra	190
A szerelem, a szerelem	452
A szerelmes bojtár szíve	17
Asszony, asszony, az akarok lenni	190
A Tisza, a Duna zavarodik	191
A Tiszából a Dunába foly a víz	17
A toronyban delet harangoznak	17
A valkói legények	191
A virágnak megtiltani nem lehet	18
A virágnak nem nézik az idejét	19
Az adós, az adós	191
Az alapi ménes mind fényes	192
Az alföldnek sík mezején	192
Az Alföldön halászegény vagyok én	19
Az alispán kalapomhoz rózsát tett	391
Az anyám arra kért engemet	193
Az egri kaszárnya	505
Az erdőben fiatal fa	452
Az ég alatt, a föld színén	19
Az éjszaka nem aludtam egy órát	20
Az a babám durcás leány	193
Az én csizmám csikorgós	194
Az én hazám a legszebb hon e földön	345
Az én rózsám szemöldöke	194
Azért csillag, hogy ragyogjon	195
Azért, hogy én be vagyok rukkolva	505
Azért, hogy egy kicsit ragyás	195
Azért, hogy én szegény vagyok	195
Az ökör a földet	196
Az öreg templomra rászállott a fecske	453
Azt beszélék falutokba !	20
Azt gondolá egy kis lány	197
Azt gondolom, eső esik	21
Azt hallottam, kedves rózsám	21
Azt hallottam Várad felől	392
Azt hittem én	21
Azt mondja a kapitány a bakának	506
Azt mondják a torockói leányok	197
Azt mondják, nem adnak	22
Azt se tudom, mit csinálók	199
Azt üzente a babám	198
Ágról-ágra száll a madár	453

Áll a malom, áll a vitorlája	199
Álmomban az éjszaka	23
Álom volt a mi szerelmünk	23
Árokháton három bokor	200
Árok is van, gödör is van	200
Árva csalán	24
Árok, árok	24
Árvalányhaj a süvegem bokrétaja	24
Árvalányhaj lengedez a hegytetőn	25
Árva rózsá virágzik a hegyalján	25
Árva vagyok, de igazi árva	26
Árva vagyok, mint a kóró	26
Árva vagyok, mint gerlice	26
Árva vagyok, nincs öröme szívemnek	27
Árva vagyok, olyan árva	27
Árván maradt a kikirics	28
Átölelte az eget a szívárvány	28
Átusztatnék én a Tiszán, nem merek	28
Ázsiából jött dicső eleink	345
Bajusz kell a magyarnak	393
Balatonon jár a hajó	200
Banda Marci	393
Barna kis lány	201
Barna kis lány a szeretőm	28
Barna kis lány, megraboltad az eget	29
Barna kis lány megy az utcán nevetve	506
Barna kis lány, mért vagy olyan szomorú	29
Barna leány, akit én úgy szeretek	30
Barna legény táncra viszi	393
Barna menyecskének szeme közé néztem	30
Bágyadt szellő sóhajtozik az ágon	31
Bánatosan zeng a madár	31
Beborúlt már	201
Becsaliba járnak híres lányok	394
Befagyott a Tisza vize, befagyott	32
Befordultam a konyhára	201
Befújta az utat a hó	453
Belenézett egy kis lány	32
Be ki tudnám panasolni magamat	33
Berencs felől	202
Berki, Berki, szegény Berki	394
Be sok falut	202
Besorozták katonának Jánost	507
Beszegődtem Tarnócára	454
Be szomorú, be sötét az éjszaka	33
Be szomorú ez az élet énnekem	33
Beteg az én szívem, beteg	34
Beteg vagyok	34
Beteg vagyok, ki gyógyít meg engemet ?	35
Betyár gyerek talpig vasban	455

	Oldal
Betyár vagyok	203
Be van az én szűröm ujja kötve	203
Bezörgetek ablakodon	456
Bécs várostól nyugotról keletre	346
Békót tettem kesely lovam lábára	203
Békót tettem fakó lovam lábára	457
Bíró uram, bíró uram	35
Bíró uram, panaszm van	204
Boldog éjjel	36
Boldogtalan voltam	36
Boldogtalan voltam, az is maradok	37
Bolond volnék, ha búsúlnék valaha	204
Bonokától Szentkirályig	205
Bort iszom én, bort	395
Bort iszunk mi, ugy-e pájtás ?	395
Bort ittam én, boros vagyok	395
Bozse Mari libája	205
Budapesten nagy híre van a lánynak	206
Budapesti brigádba	507
Búcsúzóra, búcsúcsókra	507
Bújdosik a kis angyalom	37
Bújdosik az árva madár	37
Bús a magyarnak élete	457
Búsúljon a ló	206
Búra, búra, búbánatra születtem	38
Búra hajlik a szomorú fűz ága	38
Búsan szól a kecskeméti	39
Bús az idő	39
Búslakodva	40
Bús őszi szél	41
Búza földön, düldőton megy a lány	458
Búza közé	41
Cigány, cigány, mért vagy cigány ?	396
Cigány, cigány, négy kis hírod úgy sírjon	397
Csak azért szerettek falúvégén lakni	206
Csak egy szép lány van a világon	41
Csak titokban	42
Csaplárosné, gyűjts világot	397
Csárdás kis kalapot veszek	207
Csendes a tó, habja nincsen	207
Csendes este, ezer csillag az égen	42
Csendes este szállott le a pusztára	458
Cserebogár, sárga cserebogár	43
Csicsónénak három lánya	207
Csillagok, csillagok	43
Csillag ragyog az égen	208
Csínom Palkó, Csínom Jankó	508
Csíp a csalán az útfélen	43
Csipkés a szőlő levele	208
Csitt, babuskám, hajh de jó volt	209

	Oldal
Csókolja az esti szellő	43
Csongorádi gulyás legény	209
Csongorádi kis barna	209
Csösz leszek én a nyáron	459
Csupa gyász	460
Csütörtökön virradóra	210
Darúmadár gyere velem	44
Darúmadár útnak indul	44
Darú megjő, meg a gólya	45
Debrecenbe kéne menni	211
Debreceni civis polgár	397
Debreceni magyar gyerek	509
De már nem tudom, mit csináljak ?	398
De minek is élek ezen a világon ?	46
De mit tehetek én arról	46
Deres a fű, édes lovam ne egyed	46
De szeretnék a királylával beszélni	509
De szeretnék rámás csizmát viselni	211
Egerben még nem tudják a nevemet	510
Egy bujdosó szegény legény	511
Egy kis lány	211
Egy pár bankó, az is rongyos	398
Egy rózsafán megszámláltam száz rózsát	47
Ej-huj végigmentem	211
Ejnye mi az istennyila	399
Elátkozom ezt a cudar világot	47
Elértük már szülőföldünk határát	511
Elhervadt a kék ibolya	212
Elindultam igen messzi útra	512
El kell menni, masirozni messzire	512
Elkészült már a vasút	512
Elmennék én, de nem tudom : hova ?	47
Elmennék én tihozzátok, angyalom	213
Elment az én rózsám	48
Elment az én rózsám idegen országba	461
Elmentem én	48
Elmentem én a szőlőbe	213
Elmegy, rózsám ? — El bír én !	214
Elragadta galambomat	461
Eltörött a hegedűm	49
El van az én boldogságom temetve	49
Elvágtam az ujjam, jaj de fáj	212
Elvinnélek én, csak adnának	49
Elvinnélek hozzám, magammal vinnélek	50
Elvisznek majd engemet is	513
Elvitték a szeretőm katonának	513
Emeld reám	50
Engem hívnak Fábián Pistának	462
Engem szeretsz, mégis másé lettel	50
Ennek a kislánynak hosszú a kötője	214

	Oldal
Erdő, erdő, jaj de sűrű erdő	513
Erdő, erdő, sűrű erdő árnyában	51
Erdő mellett nem jó lakni	215
Eresz alatt fészkel a fecske	215
Eresz alá fészkel a fecske	215
Ereszkedik le a felhő	51
Erre jönnek, erre jönnek	463
Esik a fürgeteg	463
Esik a hó a határon	216
Esik, esik, esik	216
Esik eső az árpatarlóra	514
Esik eső, nagy a sár	217
Esküvőre kéne menni	464
Este jött a parancsolat	514
Esteledik, alkonyodik	400
Este szoktam a babámhoz eljárn	217
Este van már, késő este	347
Eszemadta kis barnája	218
Eszem azt az eperajkú mindened	52
Ez a bíró vasra akar veretni	218
Ez a csárda nevezetes	401
Ez a kis lány azt hiszi	218
Ez a kis lány jaj be rangos egy jószág	219
Ez a kis lány megy a kútra	219
Ez a kőház a mi házuk	220
Ez a legény házasodni készül	220
Ez a legény nem aratott a nyáron	515
Ez a legény nyalka is	222
Ez a pohár bújdosik	402
Ez a szemem, ez az egyik	221
Ez a világ amilyen nagy	53
Ez az élet ügyse sok	222
Ez az én szeretőm	52
Ez az utca beh sáros	223
Ezer esztendeje annak	347
Ezrivel terem a fán a meggy	223
Ezt a kerek erdőt járom én	224
Édesanyám, adja ki a jussomat	402
Édesanyám, a kendőm	224
Édes anyám, be megsiratnálak	53
Édes anyám, édes anyám	516
Édes anyám, ha bejön Egerbe	516
Édes anyám, ha megöl a búbánat	54
Édes anyám, jön a babám	464
Édes anyám kiállott a kapuba	516
Édes anyám, kösse fel a kendőt a fejére	465
Édes anyám, meghalok	225
Édes anyám mondta nékem	225
Édes anyám nékem kötöt varrasson	226
Édes anyám rózsafája	226

	Oldal
Édes álom, édes valóság	54
Édes hazám, hová lett a jókedved	347
Édes rózsám, szeretlek	226
Ég a gunyhó, ropog a nád	227
Égszínű kék a nefelejts levele	55
Éjféli körül jár az idő innen-onnan	403
Éjszaka van, csillag sincs az égen	348
Éjszaka volt, amikor én születtem	55
Éj van	55
Életemben soha korhely nem voltam	56
Életemnek végóráját töltöm a koresmába	403
Élet, élet, betyárélet	227
Én istenem, jaj de jó a huszárnak	517
Én magyar leány vagyok	465
Én nem lesem a csillagok forgását	228
Én vagyok a falu rossza egyedül	56
Én vagyok a kunsági fi	228
Én vagyok a petri gulyás	467
Érik a, érik a búzabalász	229
Falu végén kicsiny ház	229
Faluvégi csárda az én lakásom	403
Faluvégi Csókos-kocsmá jaj de hangos	467
Falu végén van egy ház	230
Fakó lovam fel van kantározva	230
Fáj a szívem, teher nekem az élet	57
Fáj, fáj, fáj	517
Fecskemadár, fecskemadár	58
Fecském, fecském, édes fecském	57
Fecskemadár röptü a fiát	58
Fecskemadár útnak indult	58
Fecskemadár, vándormadár	59
Fehér galamb, hű szerelem galambja	60
Fehér galamb száll a levegőbe	59
Fehér gulya kolompja szól	467
Feketeszárú cseresznye	231
Feketeszem éjszakája	231
Fekete szem, piros orca	231
Fekete városban	232
Felednék, felednék	60
Felleg borult az erdőre	61
Felvégi ház, alvégi ház	61
Felkötöm a rézsarkantyúm	232
Felsütött a holdvilág	233
Ferenc Jóska ha felül a lovára	519
Fényes a nap, fényesebb a szelelem	62
Fényes csillag van az égen	234
Fenyőfából csináltattam talyigát	233
Férjhezadnám a lányomat	234
Fiúk, az isten áldjon meg	404
Fogadásom tiltja szeretni	235

	Oldal
Forró a cinkánál nyele	235
Forráskútánál juhászbojtár	468
Földiekkel játszó	62
Fölfelé megy borban a gyöngy	404
Föl, föl vitézek a csatára	348
Fölszállott a páva	518
Fösvény az én uram szörnyen	235
Fűdogál az esti szellő	64
Fújja a szél az akácfalevelet	65
Fülemilemadár dalol	65
Fülemilemadár, szépen kérlek	66
Fürdik a holdvilág az ég tengerében	469
Fütyül a szél	66
Fütyül a szél, hull az eső	66
Gazdauram, gazdasszonyom	67
Gímbelem a, gombolom a	236
Cyászbaborúlt az egész Balaton	519
Cyászba borúlt az életem	67
Cyere be rózsám, gyere be	405
Cyere lovam	68
Cyere velem akáclobos falumba	68
Cyevi Tóthék háza ki van festve	405
Cyi fel sárga a tetőre	236
Cyöngé Sándor, úgy is hívnak engemet	470
Cyöngé violának	349
Cyöngyélet a magyar élet	349
Cyöngyvirágos selyemkendőm	69
Cyötör engem a szerelem	69
Ha a magyar poharat vesz kezébe	406
Ha bemegyek a templomba	237
Ha bemegyek szombat este a csárdába	406
Ha benyúlok a kis lajbim zsebébe	69
Ha elmegyek, kis angyalom, messzire	70
Ha felülök szürke paripámra	519
Haja, haja, hajnal akar lenni	237
Hajdanában a magyarnak	350
Haj löre, előre	237
Hajnalodik, harmatozik	237
Hajtogassuk a kancsókat	407
Ha kiállok a kaszárnya elébe	520
Ha kimegyek a temető dombjára	239
Ha kiverem a gulyámat	70
Halálmadár vijjog	351
Ha látom a fürgeteg elejét	239
Hallgassátok meg, magyarim	351
Hallja-e, hallja-e, szép violám	238
Hallod-e, kis lány	240
Hallod-e, te kis madárka	520
Hallod-e, te juhász	240
Hallod-e te kőrösi lány	238

	Oldal
Hallod, rózsám	241
Ha megfagyok, mint a róza	70
Ha meghalok, szellő legyen belőlem	470
Ha meguntad rózsám	71
Ha meguntál	71
Ha még egyszer gyermek tudnék lenni	71
Hamis a rózsám	241
Harangoznak déli tizenkettőre	72
Haragszik a feleségöm	407
Haragszik a gazda	409
Haragszik a pusztabíró	242
Haragszik a rózsám anyja	242
Haragszik rám édes anyám	242
Haragszom az olyan szóra	243
Harangoznak, imádkozunk	471
Harmatos a kukorica levele	243
Ha szemedből szíved-lelked	72
Ha szeretni nem kéne	73
Ha tavaszszal kinyílik az ibolya virága	521
Ha te elmégy, én is el	239
Ha tudnám	73
Ha tudtad, hogy nem szeretted	74
Hazádnak rendületlenül	352
Háborogva zúg a szilaj őszi szél	75
Hármat rikkantott már a rigó	521
Hármat tojt már a fűrjeske	244
Három alma még egy fél	244
Három bokor saláta	522
Három bokor saláta	244
Három éjjel nem aludtam	245
Három falu nem oly drága	245
Három fehér kendőt veszek	246
Hármas fodrot varrtam én	243
Három harang van a bécsi toronyba	522
Három hete nem láttam a babámat	75
Három hordó borom van	409
Három icce keménymag	247
Három kéve levelesnád	247
Három levele nagyon	247
Három mezőn	247
Háromszínű a nemzeti lobogó	354
Házunk előtt mennek el a huszárok	522
Házunk előtt van egy magas eperfa	75
Hej be szép a búzavirágkoszorú	76
Hegyen ülök, búsan nézek le róla	471
Hej, be régen volt, de soká lesz	248
Hej ! Budavár, Budavár	248
Hej cigányok, ha a rózsám látjátok	409
Hej gazduram, adja ki a béröm	472

	Oldal
Hej, huj, magyar ember	249
Hej, huj, Sobri pájtás	473
Hej, íharfa, juhharfa	249
Hej, juhászbajtár, hol a juh	473
Hej kocszmáros, mit ugrál kend ?	410
Hej more, more	411
Hej nekem hát vigasztalást mi sem ad	411
Hej, szép asszony, szép csaplárné	412
Hervad a rózsá	76
Hét csillagból van a göncöl szekere	250
Hideg szél fú	77
Hírös város az Afödön Keeskemét	78
Hívom ki, csalom ki	79
Hogyha nekem száz aranyom volna	250
Hogyha szeretsz, szívből szerez rózsám	79
Holdvilágos, csillagos az éjszaka	79
Hol jártál, te kis lány ilyen korán ?	80
Hol terem a magyar nóta	355
Hortobágyi kocszmárosné	412
Hortobágyi pusztán fúj a szél	475
Hosszúfarkú fecske	251
Hová, csikós, olyan szaporán	475
Hull a levél a virágokról	80
Hullanak az őszi rózsalevelek	81
Hull a zápor künn a pusztán	81
Hullámzó Balaton tetején	476
Hullámzó zöld búzába	82
Huszár vagyok, lelkem, babám	523
Huszonkettő, huszonhárom	252
Húzd, more, húzd	413
Húzd rá cigány	414
Húzd rá cigány, tudod te már melyiket	414
Húzzad cigány, szívet rázó hangon	415
Húzzad csak, húzzad csak keservesen	415
Ica-rica, kukorica	252
Ijú varjú keresztről csak azt kiabálja	476
Igyál betyár, múlik a nyár	415
Igyunk, a ki angyala van	416
Igyunk barátim csendesesen	416
Igyunk derűre	417
Igyunk édes komám asszony	418
Igyunk, igyunk barátim !	419
Ilyen-olyan kis legénye	253
Indulásra készen állok egész nap	524
Írtam egy levelet Balog Máriának	525
Isten adj hazánk felett	355
Isten a megmondhatója	82
Isten áldd meg a magyart	356
Isten hozzád, Keeskemét városa	525
Iszogatok, dalolgotok	419

	Oldal
Itt hagynám én ezt a várost	83
ltyóka, pityóka, ripityóka	253
Jaj annak a fának	253
Jaj, be fényes csillag ragyog az égen	84
Jaj be hangos a Beccsali csárda	477
Jaj, be magas ez a vendégfogadó	420
Jaj, be szennyes az a maga kendője	84
Jaj de bajos a szerelmet titkolni	85
Jaj de búsan harangoznak	85
Jaj de édes ez a méz, hopp !	252
Jaj de fáj, jaj de fáj	254
Jaj de huncut a német	358
Jaj de nagyon messze estem	86
Jaj de szomorúan szól a furulyám	86
Jaj istenem, jaj istenem, de félek	86
Jaj régi szép magyar nép	359
Jegenyefa tetejében	86
Jer ide lány, ide hozzám	254
Jer ide rózsám, violám	420
Jobb a bor, jobb a bor	421
Jó bor, jó egészség	422
Jól meggondold rózsám, elejét, utóját	255
Jösz te ablakodhoz, kedves	255
Juhászbojtár ne eppessen a bánat	87
Juhászlegény bundája, hm !	256
Juhászlegény, szegény juhászlegény	477
Juhász vagyok, búsan őrzöm a nyáját	87
Kakas a szeméten	257
Kalapom, kalapom, csurgóra	422
Kalapomra bolti rózsát tettem	526
Kalapom szememre vágom	478
Kapitány úr bemegy a szobába	526
Kapitány úr, jónapot kívánok	527
Kapitány úr, szervusz, alásszolgája	527
Karalábe nem gyökeres	258
Kaszás csillag	258
Katona se lettem volna	527
Káka tövén költ a ruca	87
Kályha vállán a cica	258
Kecskeméti öreg bíró	479
Kerek az én kalapom	259
Kerek az én kis kalapom, de drága	259
Kerek ez a szemlye	260
Kerepesi temetőben van egy sír	364
Keresztúri toronyajtó nyitva van	528
Kertem alatt a Berettyó folydogál	480
Kertem alatt kaszálják a zabot	260
Kesereg a holló, elvesztette párját	361
Kesereg a szegény magyar nép	361
Keserű a borostyánfa levele	88

	Oldal
Keskeny utca, muzsikaszó	480
Kék a kötöm kerületi	260
Kék az ibolya, zöld a levele	261
Kéket nyílik az ibolya nem sárgát	88
Kék nefelejts virágzik a tó tükrén	89
Kék virággal virágzik a temető	89
Képeddel alszom el	90
Kéri pusztán	481
Késő este ne járj hozzám	261
Két csillag az égen együtt	90
Két hét óta minden áldott este	262
Két lánya volt a falunak	481
Kétszer is nyit az akácfá virága	91
Két út van előttem	90
Két út van előttem, melyiken induljak	262
Ki az ő édesét igazán szereti	263
Kiállok a kis kapú elébe	92
Kicsi vagyok én	263
Kiderült az ég felettem	92
Kiesett a virág a kezemből	264
Kiért ürítsem e pohárt ?	422
Kifordítom, befordítom	286
Kihajtom a ludam a rétre	264
Kikeletkor	93
Kilyukadt a selyemkendőm közepe	264
Kimegyek a temetőbe egy este	93
Kimegyek a temetőbe este, későn	94
Kinek nincsen jó ugató kutyája	264
Kinek nincsen szeretője, babája	265
Kinek van, kinek van	265
Kinyílt a fehér rózsá	94
Kinyílt az erdőn a vadrózsa virága	265
Köntött a Tisza vize	266
Köntött a Tisza vize messzire	266
Kipattant a búza szeme	266
Kip, kop, kip, kop	268
Kis angyalom, ha meguntál szeretni	268
Kis furulyám szomorúfűz ága	482
Kis kalapom darútollas, virágos	528
Kis pejlovam fel van kantározva	528
Ki sem nyílt a lány szeme felére	271
Kísérj ki, rózsám, siromig	94
Kis házamról lefújta a szél a fedelet	269
Kis ibolya rózsabokor tövében	95
Kis kalapom fekete	269
Kis kertemben elhervadt a nefelejts	96
Kis kertemben kiszáradt az eperfa	269
Kis madár dalol az ágon	271
Kis szekeres, nagy szekeres	424
Kiszáradt a vadalmafa	95

	Oldal
Kís pejlóvam kiesapom a cserjésbe	96
Kis kutya, nagy kutya	270
Kis-Komárom, nagy-Komárom	270
Ki tanyája ez a nyárfás ?	272
Kitárom reszkető karom	362
Kitették a holttestet az udvarra	97
Kit gyászol a fecskemadár	93
Ki volt itt, ki járt itt	272
Kondorosi csárda mellett	423
Kondáljon meg a nagyharang	97
Kopogós a csizmám, amit vettél	272
Korcsmárosné, nagy a bajom	426
Korcsmárosné, hort ide a kupába	424
Korcsmárosné, hort ide az üvegbe	425
Korcsmárosné, de ugat a kutyája	426
Korcsmárosné, gyújts világot	427
Korcsmárosné lánya, Trézsi,	427
Korond között nevelkedtem	529
Kóró esett a csizmám szárába	273
Kossuth Lajos azt üzente	362
Kossuth Lajos, édesapám	529
Kossuth Lajos harmatos sírjára	363
Kossuth Lajos nagy bűjába	529
Kossuth sírja a mi szentegyházunk	363
Költözik a gólya, fecske	98
Költözik a vadgalamb, a gólya	98
Künn a kertben mandulafa	275
Könnyű nekem egy almát kettévágni	273
Köröskörül borús az ég felettem	99
Körül csillagos az ég	99
Körül csillagos az ég	274
Kukorica, édes málé	274
Kútágásra szállott a sas	274
Lassú eső jaj be búsan csepereg	483
Lábad akármerre járjon	275
Lábaimnál zúg-morog a Balaton	99
Lágy a kenyér, pírítani nem lehet	428
Lám megmondtam, bús gerlice	100
Lányok fonják a lencsözt	276
Lányok, lányok, gödöllői lányok	276
Lányok, lányok, hej gömöri lányok	277
Leesett a bécsi torony teteje	277
Leesett a Rigó lovam patkója	483
Lefelé folyik a Tisza	429
Legnagyobb ház a faluban a papé	277
Legyen úgy, mint régen volt	365
Lehullatta a juharfa levelét	101
Lehullatta virágát a rózsá	102
Lehullott a cseresznyefa virága	101
Lehullott a rezgő nyárfa	101

	Oldal
Lekaszálták már a rétet	102
Lenn a faluvégén	103
Leszakasztom, neked adom	103
Leszállt az éj a falura	104
Letörött a kútam gémeje	277
Libeg-lobog erre-arra rajtam a keszkenőm	278
Lobog már a magyar zászló magasan	365
Löre, löre	429
Lyukas az istálló m teteje	279
Madár az ágon, virág a fákon	104
Magába, magába	279
Magas a kaszárnya	530
Magasan repül a darú	105
Magasan repül a darú, szépen szól	105
Magasan száll a fecskemadár	279
Magyar nóta, lassú nóta	366
Magyarok istene rontsd a labanc hadát	366
Magyarország édes fia	531
Mariskám, galambom, eszem a szentedet	280
Marosszéki piros kláris	105
Maros vize folyik csendesen	106
Marsadusztűrűngban voltam egész nap	531
Matyi bácsi, gurítson kend egy almát	280
Már énnekem a fűtcán végigmenni nem lehet	281
Már én többé kocsislegény nem leszek	430
Már ezután „herr von Peti”	280
Már ezután mit ér nekem az élet	106
Már minálunk megismerni úgy lehet	367
Már minálunk verbuválnak kötéllel	531
Megálljon kend, hó	431
Megátkozott engem az édes anyám	107
Megátkoztam a hegedű vonóját	431
Megégett a vásárhelyi cserény	484
Megérem még azt az időt	107
Megérett a búzagalász	281
Megérett a búzagalász, le lehet már vágni	532
Meggyűladt az aranyági csárda	281
Meghalok Csurgóért	281
Megírtam már az én édes anyámnak	108
Meg is házasodnám	282
Megizentem az izének	367
Megkapáltuk szölleinket	431
Meg kell válni a falútól	283
Megkértem azt a nagyon jó teremőt	108
Megkondúltak a harangok	108
Megkondúlt az öreg harang misére	283
Megkövetem a téns nemes vármegyét	532
Meg ne mondja komámasszony	432
Megöltek egy legényt	485
Megverek valakit	284

	Oldal
Megvert engem az anyám	284
Megy a gőzös lefelé	534
Megy a gőzös Kanizsára	284
Megy a juhász számaron	486
Megy a kocsí, megy a szekér	433
Megzörren a lábam alatt a harasz	109
Menyecske lett a falúnak legeslegszebb lánya	487
Meredek a pincegádor	434
Messze földre bujdosott a galambom	110
Még azt mondja a torna	285
Még azt mondja az anyám	285
Még azt mondja az osztrák	367
Még azt mondják, nincs Szegeden boszorkány	285
Még azt mondják, pici kis babám	110
Mély a Rima, zavaros ha megárad	111
Mély a Tiszának a széle	287
Mély a Sebes-Körös széle	287
Mért is szeretlek oly nagyon tégedet	111
Mért nincs minden lánynak	287
Mért sietsz oly nagyon, barna felhő	112
Mi csak küzdünk, vért is ontunk	368
Micsoda csárda ez, de csinos	434
Micsoda erdő ez ?	488
Micsoda ország ez, hogy ilyen szomorú	368
Mi füstölög ott a síkon távolba ?	534
Mikor a betyárok	435
Mikor a huszárnak el kell masirozni	535
Mikor ezt a kis lányt megismertem	112
Mikor én a dalos madárt hallgatom	288
Mikor én még nőten voltam	289
Mikor én még nőten voltam, oda !	289
Mikor masirozunk, kapitány uram ?	535
Mikor nekem muzsikálnak	435
Mikor szombat este megyek a rózsámhoz	289
Mikor végigsétálok a temetőn	113
Minden barna legény csalfa, ne higyj néki	290
Minden este furulyázom sokáig	113
Minden falú édes hazám	290
Mindenfelé harci nótát fú a szél	536
Minek a szöke énnekem	290
Minek az a piros kendő	291
Mi piroslik ott a síkon távolban	536
Minek turbékoltok, bűgő vadgalambok	113
Miről apám nagy bánan szólt	369
Mit ér a fa, ha rossz fajta	291
Mit fogadtál, kis angyalom	114
Mit tehetek én róla	291
Most a lány vagyok nélküled nem élhet	292
Most van a nap lemenőben	114
Multadban nincs öröm	370

	Oldal
Muzsikálnak a cigányok benn a falóban	435
Muzsikálnak, hegedülnek	436
Nagy-Abonyban csak két torony látszik	537
Nagy a világ, ezerfelé mehetek	115
Nagy a világ köröskörül	116
Nagy az én rózsám ereje	292
Nagy gazda volt az apám	292
Nagy hófúvás van	293
Nagy-Kállói sugár-torony, de magos	293
Nagy kerek tó közepén	294
Nagypénteken mossa holló a fiát	116
Nagyvendéglő a vasútunk közelében	371
Napraforgó, seose fordúlj keletre	117
Naptól virít	117
Nádfedeles kis házikóm	115
Ne gyónj nekem, minek gyónnál	295
Ne hajts annyit a világra, édes	123
Ne haragudj, rózsám azért	295
Ne higj magyar a németnek	371
Ne húzd, ne húzd azt a nótát	436
Ne kacsingass, ne hitegess	295
Ne kapj olyan nagyon a némethadnagyon	538
Nekem olyan asszony kell	294
Ne kérdezd, hogy mi voltam én	123
Nem akar az ökörcsorda legelni	118
Nem anyától lettél	118
Nem a Tisza partján fekszik ez a csárda	488
Nem átkozlak	119
Nem átkozlak, nem szokásom	119
Nem bírom én eltitkolni	120
Nem ettem-ittam én még ma	297
Nem ér az a legény egy szál vöröshagymát	297
Nem hallok semmit se : nem szólsz hozzám	297
Nem hallottam soha ily bús harangszót	120
Nem haltatok ti meg, régi magyarok	372
Nem hiszed, hogy beteg vagyok	120
Nem hitted, hogy katona vagyok én	538
Nem illik a katonának	538
Nem jó mindig, minden este	298
Nem kell nekem, akit én nem szeretek	121
Nem láttam még a világon	121
Nem loptam én életembe	298
Nem messzi van	298
Nem nézek én, minek néznék az égre	122
Ne menj rózsám a tarlóra	296
Nem sírok én teutánad	437
Nemsokára menyecske lesz a lányból	298
Nem szeretem az uramat, hajjahaj !	438
Nem szeretem az uramat, nem bíz én	299
Nem tesz föl a lány magában egyebet	122

	Oldal
Nem tudok én cigány nélkül	438
Nem úgy van most mint volt régen	371
Ne muzsikáld a nótámat	437
Nem vagy legény, nem vagy	299
Nem ver meg engem az isten	123
Nem volt párja a falúba	539
Nem zörög a zugi malom	299
Ne ugorj ott, ahol árok nincsen	296
Nékem szép kis mátyar lány	300
Némuljon el a hegedű	124
Nézek, nézek, keresgélek	125
Nézlek, nézlek, de hiába nézlek	125
Nézz ki, rózsám, ablakodból	125
Nézz rózsám a szemembe	300
Nincsen annyi tenger csillag az égen	126
Nincsen apám, nincsen anyám	126
Nincsen kedvem, mert a gólya elvitte	126
Nincsen nálunk olyan asszony	301
Nincsen nekem feleségem	301
Nincs cserepes tanyám	489
Nincs édesebb a hevesi dinnyénél	539
Nincs édesebb, mint a méz	302
Nincs oly legény a falúban, mint Pista	302
Nincs szebb virág	127
Nincs szebb virág, mint a fehér liliom	127
Nincs szeretőm, no de sebaj	302
Nyári estén furulyaszó hallatszik	127
Nyári vihar tépi le a falombot	439
Nyisd ki babám az ajtót	303
Nyisd ki rózsám, leveles kiskapudát	303
Nyugszik a nap, alkonyodik	304
Októbernek elsején be kell rukkolni	540
Októbernek első napján be kell masirozni	540
Októberben mennek el a legények	540
Olyan ember, kényes ember	304
Olyan vagyok, mint egy vándor gondolat	128
Olyan vagy te, rózsám	305
Orgonafakoszorús kis temető	128
Ölelnék, de messze vagy	128
Ördög bújjék magába	305
Öreg baka elmegy a csatába	541
Öröközöld a sírhalomnak virága	129
Őszi harmat, hideg eső	305
Őszi harmat után	373
Őszi szellő járja átál a fákat	129
Őszi szél fú, hull a fának levele	129
Panaszkodik a furulyám nótája	489
Pattogatott kukorica	306
Patyolat a kuruc	541
Pántlikás kalapom	306

	Oldal
Pántlikás kalapom	307
Párja van a kis madárnak	308
Párjavesztett kis madár sír az ágon	130
Páros csillag az ég alján	130
Páros csillag együtt ragyog az égen	131
Páros élet	308
Pár pohár bor nedvesítse ajkamat	439
Pejparipám patkószege	309
Peng a kasza	490
Pesten jártam iskolába, kukk	309
Pécs városban domborúl egy sírhalom	131
Piros alma lesz a vacsorám	309
Piros alma ne gurulj	309
Piros a te kendőd	310
Piros cipő, piros pántlikára	311
Piros hajnalokban	131
Pirosítja már a hajnal az eget	133
Piroslik a bokor gyenge hajtása	132
Piros, piros, piros	310
Piros rózsá, fehér rózsá	311
Puha ágyat vet nekem	312
Pusztán születtem, a pusztán lakom	490
Ragyogó csillagom, galambom	541
Rajta futók, poharat, poharat	376
Rajta magyar, ki a karddal	375
Rác-Keresztúr felől	491
Rád adták már menyasszonyi ruhádat	133
Ráhajlok egy nyíló rózsabokorra	134
Rákóczi, Bercesényi	377
Rám sem nézett, mikor én őt megláttam	134
Ránk virradt, az angyalát	440
Rászállott a vadgalamb a kalászra	135
Recece, nem vagyok én kapitány	543
Repülj, fecském, ablakára	135
Repülj, madár, repülj	135
Reszket a bokor	136
Retteg pejparipám	137
Régi nóta, híres nóta cseng fülemben	440
Rég megmondtam a költőző darúknak	137
Rég veri már a magyart a teremő	440
Részeg vagyok rózsám, mint a csap	441
Rigó, rigó, de szép sárga rigó	543
Ripeg-ropog	312
Ritka búza, ritka	137
Ritka búza, ritka árpa	312
Rongyos csárda, két oldalán ajtó	491
Rózsabimbó jázminkoszorúban	138
Rózsabokor a domboldalon	138
Rózsabokorba jöttem a világra	312
Rózsabokor odahajlik ablakodra	139

	Oldal
Rózsa, rózsá, de piros	313
Rózsaszőlő bakator	441
Rózsáskert volt az én szívem	139
Rózsát hintek	140
Rövidülnek a napok javába	140
Sajó kutyám, jaj de mélyen aluszol	141
Sarkon van a házam, sarkon lakom én	313
Sárga csikóm a paripám	492
Sárga csikóm, sárga lovam, sárga	141
Sárga rózsát leszakasztják	313
Sárga rigó, darázsflészek	442
Sárgúl már az ezüstnyárfa	142
Sári néni beteges	314
Sár, sár, sár	314
Sej, haj, ágas-bogas a diófa teteje	543
Sej, ha vasárnapig nem talállok szeretőt	315
Selyemkendő, selyemkötény	493
Sem eső nem esik	142
Síkos a hó, szalad a szán	143
Simonyiba van egy malom	315
Sír a kis lány a Balaton partján	493
Sír a nóta, magyar nóta	494
Sírhat az az édes anya	544
Siófokra megy a hajó	143
Sír a harang a faluban	144
Sír a madár	144
Sirassatok, ha meghalok	145
Sírni jöttem a világra	145
Sírtam eleget utánad	146
Sírva kértem	146
Sohasem vétettem Székesfehérvárnak	544
Sólyommadár rakja fészékét a sziklán	147
Sötét erdő sűrűjéből	495
Sötét felhő jár az égen	147
Söprök a pápai utcát	545
Söprű-kóró	316
Sójt az átok, mert szerettelek	147
Sűrű csillag szépen ragyog az égen	316
Sűrű erdő hűvösében bolyongok	148
Süt a mama, süt a mama	316
Szabad a madárnak	148
Szabad péntek, szabad szombat	317
Szakasztottam rózsát	317
Szaladj kuruc, jó a német	377
Száll a felhő	149
Száll a madár	150
Szálldogál a fecske	317
Szállj le holló, szállj le	495
Szállj le, szállj le, szép aranypillangó	148
Száraz ágon bús gerlice turbékol	150

	Oldal
Százados úr, az istenért, mit csinál ?	545
Szeged felől	150
Szeged felől jön egy halász	151
Szeged mellett Dorozsma	318
Szeged város szép helyen van	151
Szegény cigány, minek is élsz	442
Szegény embernek	318
Szegény kis furulyám	151
Szegény legény bújdosik az erdőbe	320
Szegény legény vagyok én	319
Szegény panyókás németi	546
Szegény Rózsa Sándor	496
Szerelem van minden fűben virágban	320
Szeretem én a katonavilágot	547
Szeretem én magát nagyon	320
Szeretlek én	152
Szeretni, szeretni	322
Szeretlek, nem tagadom	321
Szeretót keresek	321
Székely vagyok, hű fia a hazámnak	379
Széles a Tisza, magas a partja	322
Széles víz a Duna	323
Széna, széna, széna terem	323
Szépen érik ez a tábla árpa	323
Szépen ragyog az estéli csillag	152
Szép kis lánynak a kertje	324
Szívárványos az ég alja	324
Szól a világ, mit hajtok rá ?	325
Szomorúan szól a harang	154
Szomorúan zúg a szellő az erdőn	154
Szomorúan zúg-búg a szél	155
Szomorú az idő	155
Szomorúfűz ága	153
Szomszédéknál	325
Szöke kis lány belenez a tükörbe	325
Szöke kis lány írúl-pírúl	326
Szöke kis lány selyemágyát	325
Szöke vize a zavaros Tiszának	155
Szőlőtöke, venyige	326
Szülőföldem szép határa	379
Talpra magyar, hí a haza	380
Tavasz elmúlt, a rózsának	381
Tavasz lesz már, el fog a hó menni	156
Tejben fürdik a galambom, ha felkel	156
Telesírta a rétet az éjszaka	156
Tele vagyok boldogsággal	158
Tele van a rózsabokor virággal	327
Tele van a szívem fájdalommal	157
Tele van az igali rét virággal	157
Teli teljes ibolya	327

	Oldal
Temetésre szól az ének	158
Temetőben láttalak meg legelébb	158
Te vagy a legény, Tyukody pajtás	382
Te vagy az én boldogságom	159
Te vagy, te vagy, barna kis lány	159
Télen-nyáron pusztán az én lakásom	160
Tied vagyok, tied, hazám	383
Tihany felől	328
Tiltsa bár az ész szava	160
Tiszaháti kis leány	329
Tisza mellett van egy város, Beregszász	329
Tisza Partján	161
Tisza partján elaludtam	162
Tisza partján nevedtem a nád közt	330
Tisza partján róza nyílik	330
Tiszaparti szomorúfűz árnyában	162
Tisza vize jaj de nagyot szalad	163
Tisza vize ringatja a felleget	163
Titkon sírok, ne tudja más	161
Titkon sírok, titkon égek teértem	161
Tizenhat esztendő én még nem voltam	330
Tizenhárom rétből	331
Tizenkettő, tizenhárom, tizennégy	331
Tíz pár csókot egy végből	163
Tó közepén bokor-sás	331
Tornyosúlnak az égen a fellegek	164
Töltsd meg testvér poharamat	443
Töltsd meg pajtás poharam	444
Török bársonysüvegem	164
Török bársonysüvegem	384
Török Zsuzsi, mért mentél el gyilkolni ?	497
Törött ágról messze repült a madár	165
Tudja isten, hányszor meg nem bántam	332
Túl a Tiszán faragnak az ácsok	332
Túl a Tiszán, Földeákon	332
Túl a Tiszán lakik a menyország	165
Túl a Tiszán selyemkendő integet	165
Túr a disznó, túl az árokszálen	333
Túzról pattant leány vagyok a legénynek	333
Uccu bizony lakodalom	333
Uccu bizony, megérett a meggy	334
Ugyan édes komámasszony	334
Úgye, mindig kértelek	167
Úgy fáj szívem, mikor az jut eszembe	167
Úgy elmegyek meglássátok	166
Úgy ég a tűz, ha lobog	334
Úgy meg vagyok búval rakva	166
Új sír van a temetőben	166
Új korában szakadjon el a csizmám	335
Üresen áll már a kancsó	444

	Oldal
Ütött, kopott a hegedűm	167
Vadgalamb szállt sajobparti fűzesre	168
Vagyok olyan legény, mint te	335
Vajjon mit írjak rózsámnak	168
Valahára mégis megjött az eszünk	385
Valahonnan levél ment a kaszárnyába	547
Valamennyi gácsér ruca	169
Valamennyi lyukas koronát	444
Valamit súgok magának	336
Van énnekem egy gyönyörű virágom	169
Van nekem egy imakönyvem	169
Van nekem egy kendermagos	336
Van nekem egy kis ládám záváros	336
Vásárhelyi határszélén	337
Vásárhelyi kanális	337
Vásárhelyi sétaterén	170
Vedd ki, rózsám, piros selyemkendőt	170
Verje meg az isten	547
Veres bársony kendőt veszek	337
Veszek neki csizmát pirosat	338
Veszek rózsám kenyeret	171
Vetettem violát	171
Végigmentem a végegri szalóki utcán	547
Végigmentem az utcán	339
Végigmentem az örmödi temetőn	172
Végigmentem egy asszonynak az udvarán	339
Vékony deszkakerítés	340
Vékony héja van a piros almának	172
Vén vánkosán	497
Véttem rózsám, engedd meg	340
Vigye el az ördög ezt a világot	340
Vihar a levelet ide-oda fújja	548
Világos a legyes csárda ablaka	445
Világoskék selyemkendő	172
Víz, víz, víz	445
Voltak hősök, fényes honfiak	548
Volt nekem egy szép szeretőm	173
Volt nekem egy szép szeretőm	173
Volt nekem két ökröm	386
Volt nekem szeretőm	341
Volt szeretőm, de már nincsen	174
Volt szeretőm, kicsi, de nagy is	341
Vörösbor az én italom	446
Zagyva partján	498
Zajlik a jég	174
Zavarog a Bodrog	174
Zavaros a Tisza vize	175
Zavaros a Tisza	498
Zavaros a Tisza vize, nem tiszta	175
Zavaros az ég felettem	341

	Oldal
Zeneszóra járva röpítjük a táncba	341
Zöld erdőben kakukmadár szépen szól	175
Zöld leveles, fejér	176
Zöld erdőben terem	176
Zöldre festett zsalugáter	177
Zöldre van a rácsos kapum festve	177
Zúg az erdő	177
Zúg a vihar	178
Zúg a vihar, köröskörül villámlik	178
Zsidó, zsidó, icig zsidó	179
Zsindelyezik a kaszárnya tetejét	548

